

Cuộc hôn nhân này đã nhiều năm

Lục Xu

Editor: Fannie93

dtr-ebook.com

Cuộc hôn nhân này đã nhiều năm

Tên Ebook: **Cuộc Hôn Nhân này đã nhiều năm**

Tác Giả: **Lục Xu**

Thể Loại: **Hiện đại, Lãng mạn, Ngôn tình, Văn học phương Đông**

Convert: **Ngọc Quỳnh**

Edit: **Fannie93**

Nguồn: **diendanlequydon.com**

Ebook: **<http://www.dtv-ebook.com>**

Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục:

Giới thiệu:

Tác giả:

Chương 1:

Chương 2:

Chương 3:

Chương 4:

Chương 5:

Chương 6:

Chương 7:

Chương 8:

Chương 9:

Chương 10:

Chương 11:

Chương 12

Chương 13:

Chương 14:

Chương 15:

Chương 16:

Chương 17:

Chương 18:

Chương 19:

Chương 20:

Chương 21:

Chương 22:

Chương 23:
Chương 24:
Chương 25:
Chương 26:
Chương 27:
Chương 28:
Chương 29:
Chương 30:
Chương 31:
Chương 32:1:
Chương 32:2:
Chương 33:
Chương 34:1:
Chương 34:2:
Chương 35:
Chương 36:1:
Chương 36:2:
Chương 37:1:
Chương 37:2:
Chương 37:1:
Chương 37:2:
Chương 37:3:
Chương 38:
Chương 39:1:
Chương 39:2:
Chương 40:1:

Chương 40:2:

Chương 41:1:

Chương 41:2:

Chương 42:

Chương 43:1:

Chương 43:2: (Kết thúc)

Giới thiệu:

Một cặp vợ chồng có sở thích riêng, lúc nào cũng nghĩ tới chuyện ly hôn xưa.

Thế là lại đào thêm một hố của Lục Xu nữa , cái này cũng là cưới rồi yêu, tứ nghĩ vậy, vì tứ edit tới đâu thì đọc tới đấy. Lịch cũng không cụ thể như kia nốt. Tối nay up chương đầu tiên nha

Tác giả:

Tác giả Lục Xu sinh ngày 15 tháng 2 năm 1991

Sống tại thành phố Trùng Khánh, Trung Quốc. Yêu thích văn từ nhỏ. Mong muốn lớn nhất là một ngày nào đó, có thể đi ngao du sơn thủy khắp mọi miền tổ quốc. Có thể dùng câu chữ để ghi lại tất cả những gì mình đã trải qua bày tỏ hỉ nộ ái ố của chính bản thân, biểu đạt cảm xúc chân thật của chính mình.

Nếu tôi đã thích hoa hồng tường vi dầu đẹp có gì liên quan.

Mời các bạn đón đọc Cuộc hôn nhân này đã nhiều năm của tác giả Lục Xu.

Chương 1:

Sau khi hút xong liều thuốc, Triển Dịch Minh cũng quay lại phòng. Người như bọn họ, căn bản đều có đám bạn bè ổn định, thường xuyên hẹn ra ngoài tìm niềm vui, bình thường làm vài ván bài, ăn cơm, hôm nay cũng ngoại lệ. Trước ở trong phòng lấy liều thuốc chuẩn bị hút, lại bị đám kia kêu la lên, bảo anh hiểu thương hoa tiếc ngọc gì cả, muốn xung quanh toàn khói thuốc,

lười giải thích, anh liền ra ngoài. Anh đặt mẫu thuốc lá ngănngủn vào lòng bàn tay, tầm mắt nhìn chăm chăm vào người cách đó xa, một người phụ nữ, có thể gọi là xinh đẹp.

Đặt mẫu thuốc lá giữa ngón cái và ngóngiữa, nhàngh dùng lực, liền bắn ra, cũng biết rơi vào người trong góc.

Bước chân dờn, rút ra điều thứ 2, vừamới đốt, bả vai liền bị ai vỗ vỗ.

“Thế nào mà lại trốn ở đây hút thuốc vậy?” Viên Trác Nhiên thả tay xuống, tầm mắthướng về phía Triển Dịch Minh nhìn, nhìn thấy mỹ nữ đằng kia mặc chiếc váy mỏng để lại bóng lưng khiến người ta có suy nghĩ vẩn vơ, mặt lại nụ cười đentối, “Tớ nghĩ sao cậu hút thuốc lại lâu như vậy, ra là ‘có dụng ý khác’”.

Nghe thấy Viên Trác Nhiên như vậy, Triển Dịch Minh hiểu nhìn anh cái, sau đó dập tắt điều thuốc trong tay, ném xuống đất.

Viên Trác Nhiên thấy Triển Dịch Minh ra vẻ hiểu, vừa liếc nhìn mỹ nữ kia, vẫn không hiểu vẻ mặt hàm chứa ý sâu xa của Triển Dịch Minh, vì vậy lại thôi, cười, “ lâu như vậy, vẫn sợ Sắt Sắt nhà cậu tức giận à.”

Sắt Sắt tên là Hàn Vũ Sắt, là bạn đại học của Triển Dịch Minh, hôm nay cũng theo Triển Dịch Minh, cùng với anh gặp gỡ bạn bè, mặc dù trong lòng mọi người biết rõ, Triển Dịch Minh kết hôn nhiều năm nay rồi, dĩ nhiên, vợ phải Hàn Vũ Sắt hiền lành dịu dàng. Nhưng ở trong vòng tròn này, mọi người thấy nhiều chuyện như vậy, cũng thấy những thể trách, chỉ cần chuyện gây ra bất kì trở ngại nào, mọi người cũng mắt nhắm mắt mở, mình có thể sung sướng hơn, có sao lại làm.

Viên Trác Nhiên cũng , là Triển Dịch minh ra ngoài hơi lâu rồi, vì vậy Hàn Vũ Sắt bảo anh ra ngoài xem chút, sợ Triển Dịch Minh xảy ra chuyện gì. Hàn Vũ Sắt mực lo lắng, mặt còn có vẻ sợ hãi về vòng tròn này, cho dù theo Triển Dịch Minh nhiều năm, cũng bị tiêm nhiễm, đột nhiên, anh có chút hiểu vì sao Triển Dịch Minh có thể đối với ấy tình cảm như thế.

Người con đầu tiên, từ trước đến giờ coilà phần tốt trong lòng đàn ông.

Triển Dịch Minh lên tiếng, cũng không nhìn về nơi khác, giống như vừa rồi chợt có hứng thú với mỹ nữ xa lạ, sau đó cùng Viên Trác Nhiên vào phòng.

Triển Dịch Minh vừa tiến vào, Hàn Vũ Sắt liền đứng lên, bởi vì anh có ở đây, cảm giác hợp với khí nơinày, thỉnh thoảng có chút lo âu, thấy anh vào, trong lòng ổn định vài phần.

Triển Dịch Minh tới, ôm vào trong , thuận thế ngồi xuống theo.

Anh bóp mũi Hàn Vũ Sắt, giọng nói, “ quen sao?”

Hàn Vũ Sắt biết, nếu mình lựa chọn ở lại bên cạnh anh, nên thích ứng với cuộc sống của anh, mặc dù quá trình này có chút khó khăn, liền lắc đầu cái, “ sao, anh đâu vậy?”

“ gì bé vậy! to chút để mọi người cùng nghe chứ!” Phương Nhã Lâm ngồi bên cạnh chồng mình, ánh mắt có vẻ oán giận, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Triển Dịch Minh và Hàn Vũ Sắt.

Phương Nhã Lâm cùng Trình Thực Kiệt kết hôn lâu năm rồi, quan hệ vợ chồng tương đối tốt, vốn là người thành . Làm vợ nhiều năm nay, cũng có thói quen, thể nhìn tiểu tam(người thứ ba trong hôn nhân) tiến dần từng bước, cho dù có quan hệ gì với mình, vẫn kích thích như vậy, hận không để những người đó biến mất khỏi trái đất, vì vậy Hàn Vũ Sắt ít lần bị Phương Nhã Lâm châm chọc.

Triển Dịch Minh ôm chặt Hàn Vũ Sắt hơn chút, cười như cười nhìn Phương Nhã Lam, “Phải chứ, hai người yêu nhau mới được thế.”

Triển Dịch Minh vừa dứt lời, mấy người xung quanh liền hiểu , hôm nay anh có gì khác lạ, nếu như bình thường, nghe được lời của Phương Nhã Lâm, cũng chỉ cười cười , thể im lặng, hôm nay lại không biết vì sao lại cố ý thế.

Sắc mặt Phương Nhã Lâm hơi biến đổi, tiếp tục xem Trình Thực Kiệt đánh bài, nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt của có thể biết căm thù cái loại tiểu tam cướp

chồng người khác tới cỡ nào.

Triển Dịch Minh buông Hàn Vũ Sắt ra, đứng lên, tới bàn đánh bài trước mắt, vỗ vỗ bả vai người kia, ý bảo anh tới chơi mấy ván.

Đối phương dĩ nhiên là đồng ý.

Nhưng vẫn thấy khó hiểu, trước kia có người gọi anh ra chơi, anh vẫn lắc đầu mà thời gian này chơi bài, thầy bói bảo anh năm nay là năm hạn, mọi việc có liên quan tới tiền đồ, anh đừng vào gì thì thua cái đó. Có người cười còn bảo anh là đờmê tín, anh cũng chỉ cười nhạt, thà tin là có, hôm nay lại chủ động đánh bài, có thể khiến người ta nghi ngờ sao?

Xem ra thầy bói như vậy cũng tương đối chính xác, anh liền bắt đầu chơi ván đầu tiên, cuối cùng vẫn thua, khiến Viên Trác Nhiên nhìn nổi nữa, “Đứng lên, để tớ chơi, cậu chiếm vị trí này là quá tốt rồi.”

Viên Trác Nhiên và Triển Dịch Minh là bạn bè trí cốt, tất nhiên phải giúp đỡ Triển Dịch Minh rồi.

Trình Thực Kiệt thua vài ván, Phương Nhã Lâm thấy vậy liền bỏ qua, nhưng bị Trình Thực Kiệt ngăn lại, ở cái vòng này, làm gì cũng phải suy nghĩ, thua nhiều là được. Phương Nhã Lâm lúc này mới không chơi nữa, chỉ cười với Triển Dịch Minh, “Triển thiếu biết là sắp tới ngày kỷ niệm kết hôn của tôi và Thực Kiệt, tặng quà trước, Viên thiếu lại biết tình cảm anh em của cậu rồi.”

Viên Trác Nhiên đẩy Triển Dịch Minh ra, cũng để ý tới lời châm chọc của Phương Nhã Lâm, “Ai, chị dâu cũng biết mà, tôi phải lần đầu tiên biết gì, chị bỏ qua cho.”

Phương Nhã Lâm hừ tiếng, gì nữa.

Triển Dịch Minh hào hứng lắm, cũng để ý tới bọn họ cái gì, tay mò vào trong túi áo, lấy điều thuốc, chuẩn bị đốt, lại bị Hàn Vũ Sắt ngăn lại, “Đừng hút.”

Triển Dịch Minh nhìn cái, chân mày nhíu xuống, đặt điều thuốc vào trong lòng bàn tay, bọc giấy hình lá cây rơi xuống.

Anh ít khi đăng trí thế này, Hàn Vũ Sắt nhận ra anh có gì đúng, và hỏi anh, “Anh làm sao vậy? Có phải thoải mái hay?”

“Em chuẩn bị nấu canh gừng cho anh phải không?”

Đây là chuyện Hàn Vũ Sắt làm khi Triển Dịch Minh bị bệnh, nấu nồi canh gừng, bắt anh uống, từ đó khiến anh ám ảnh với gừng, cứ nghĩ thấy mùi gừng, trong lòng liền thấy khó chịu, thói quen này vẫn tồn tại bao nhiêu năm rồi.

Nghe được anh như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cũng đỏ lên.

thế, Hàn Vũ Sắt đích thực là có thể khiến đàn ông vui lòng, có tâm cơ gì, tính tình nhu nhược, cả ngày quần đàn ông hỏi “Anh có em”, như tiểu đảo (hòn đảo) hòa nhã, khiến người ta lúc mệt mỏi chỉ muốn dựa vào, có gánh nặng gì.

như vậy, tin rằng người đàn ông bình thường cũng từ chối chứ?

Đánh bài lâu xong mới kết thúc, Phương Nhã Lâm thắng tiền đầy ví nhưng vẫn còn cảm thấy chưa đủ, nhất định phải khiến người ta khó chịu chút, “Cảm ơn Triển thiếu hôm nay hào phóng như thế, vậy tôi cũng ngại thông báo tin, vợ của anh về nước, mong đợi vợ chồng ‘tiểu biệt thăng tân hôn’”. xong còn nhìn Hàn Vũ Sắt cái, ánh mắt lộ ra ý vị sâu xa.

Vừa mới ra khỏi phòng, Phương Nhã Lâm bị Trình Thực Kiệt kéo tới bên cạnh, trách mắng, bảo chờ trên chốc Triển Dịch Minh. Người kia cũng phải tốt lành, nếu anh ta so đo, người thiệt là bọn họ, dù sao Triển Dịch Minh là người thừa kế duy nhất của nhà họ Triển, anh ta muốn nhắm vào người nào, người đó cũng xác định chịu thiệt mà thôi.

Nghe Trình Thực Kiệt như vậy, Phương Nhã Lâm có chút sợ, chỉ chắc chắn lần sau chịu đựng. Khi tài sản địa vị của người còn ở đó, cái gì mà giá trị đạo đức, cũng hề quan tâm, dù sao chỉ cần không ảnh hưởng tới cuộc sống

của mình, cũng có thể làm bộ nhìn thấy, nhiều lắm là hả hê lúc người ta xui xẻo.

Kết thúc việc chơi bài, nhiều người cũng rời đi.

Viên Trác Nhiên nhìn về mặt Triển Dịch Minh, chủ động tiến lên, “Muốn uống chén ?”

Triển Dịch Minh gì, chỉ nhìn Hàn Vũ Sắt, tựa hồ chờ quyết định của . thích nhìn anh uống rượu, cũng không thích nhìn anh hút thuốc, “Em muốn về sớm chút, ngày mai còn phải làm.”

Triển Dịch Minh cũng từ chối, “Được, anh đưa em về.”

Hàn Vũ Sắt có công việc cố định, không khác với nhân viên văn phòng là mấy, cuộc sống của có điểm khác biệt chính là dây dưa với Triển Dịch Minh sau khi kết hôn. Nói phụ nữ là động vật cảm xúc cũng sai, biết mình làm vậy đúng, nhiều lần cứ nghĩ đây là lần cuối cùng, sau đó rời khỏi Triển Dịch Minh, nhưng hai chữ ‘chia tay’ thế nào cũng ra khỏi miệng, cuối cùng vẫn duy trì quan hệ khiến người ta khinh thường này, qua ngày lại một ngày. cứ mực coi mỗi quan hệ của cô và Triển Dịch Minh như người tình trước kia, như vậy khiến cảm thấy giữa bọn họ là tình cảm , liên quan tới tiền bạc cùng với cái khác, dù chuyện như vậy nhìn qua là lừa mình dối người, nhưng làm như vậy khiến an lòng, là vì tình .

Viên Trác Nhiên sau bọn họ, ra khỏi phòng được mấy bước, cửa phòng khách liền mở ra, nhóm người ra.

Hàn Vũ Sắt phát Triển Dịch Minh nắm tay của mình dùng sức thêm mấy phần, đột nhiên, anh kéo lại, cúi đầu liền hôn , mở to hai mắt nhìn anh.

Viên Trác Nhiên cũng bị màn này làm cho khiếp sợ, còn định mở miệng cười, anh em, cũng cần phải kích thích người đơn như vậy..... Anh còn chưa kịp cười, liền phát mỹ nữ trong đám người kia, lúc trước nhìn từ xa chỉ cảm thấy tư thái yếu điệu mảnh khảnh, gần mới phát dadé cũng đẹp như vậy, khó trách vừa rồi khiến Triển Dịch Minh nhìn tới hai lần.

Đám người kia ra, mỹ nữ kia vẫn còn đứng tại chỗ, cười như cười nhìn Triển Dịch Minh cùng Hàn Vũ Sắt.

Viên Trác Nhiên cảm thấy cảnh tượng này kỳ quái, giống như lần đầu tiên xem phim ma vậy, khỏi nhìn mỹ nữ kia mấy lần, đột nhiên rung lên, nghĩ đến lời trước của Phương Nhã Lâm.

Đây.... Hình như là vợ kết hôn lâu năm của Triển Dịch Minh, Thẩm Tây Lăng.

Phát có phần bình thường, Viên Trác Nhiên lập tức tiến lên, tới cầm cổ tay Hàn Vũ Sắt, “Tôi đột nhiên nhớ tới Dịch Minh hôm nay có chuyện quan trọng cần xử lý, anh đưa em về.” qua cũng thấy kinh ngạc của Hàn Vũ Sắt, trực tiếp kéo ra ngoài.

Thẩm Tây Lăng từng bước từng bước lên trước, tới bên cạnh Triển Dịch Minh, khoe miệng lại nở nụ cười, “Mới vừa thấy một màn này, tôi lại nhớ tới trước kia bị một người cắn bả hôn, thế xúc miệng 49 lần.” sai, thậm chí bởi vì làm quá sức, miệng đầy máu, vẫn cảm thấy súc miệng sạch.

Tay Triển Dịch Minh ôm , nhìn xéo , “Vậy em nhất định tắm sạch rồi, nếu không sao anh đụng vào, lại có thể có một đứa bé chui ra chứ.”

Chương 2:

Triển Dịch Minh và Thẩm Tây Lăng tất nhiên là “Cụt hứng bỏ về”, ra cụm từ “cụt hứng bỏ về” này cũng thích hợp với bọn họ, bởi vì ban đầu bọn họ vui mừng. Dĩ nhiên, bọn họ cũng cãi vã, chỉ nhìn đối phương mấy lần, giống như có oán hận với bạn học vậy, lúc gặp mặt lạnh lùng nhìn đối phương, sau đó tách ra ai người nấy, hai người thế này mà lại là vợ chồng, ai tin?

Triển Dịch Minh cảm giác vận số hôm nay của mình tốt, lái xe ra ngoài biết bao lâu, lại bị cảnh sát giao thông kiểm tra, cầu đo độ cồn trong cơ thể, cũng may chỉ có cảnh sát giao thông, anh thừa dịp đối phương chú ý liền lái

xe . Tốc độ của anh ngày càng nhanh, tin rằng vận số của anh hôm nay “tốt” như vậy, ngày mai nhất định có thông báo nộp tiền phạt.

Trở lại “Tây Minh Cư”, anh cố ý chậm lại, ánh mắt nhìn đá cẩm thạch biệt thự “Tây Minh Cư” hồi. Khung cảnh biệt thự này tương đối đẹp, ánh sáng tốt, mảnh đất này cũng thể dùng tiền mua được ở thành phố Tích Xuyên, nhất là ở vị trí địa lý tuyệt vời thế này. Mảnh đất này, vẫn luôn là bảo vật trong lòng ông cụ nhà anh, sớm để đó, cho phép ai chú ý tới mảnh đất này. Nhưng sau khi anh kết hôn, ông cụ Triển lại chủ động lấy ra mảnh đất này, cho anh cùng Thẩm Tây Lăng xây dựng biệt thự này, là lớn cũng rộng quá, cũng chật chội quá, vừa vặn cho gia đình ở hạnh phúc với nhau.

Giờ phút này, Triển Dịch Minh nhìn bảng tên nhà của anh và Thẩm Tây Lăng, biết vì sao cái đó như châm chọc anh. Anh đưa tay ra, hướng về phía bảng tên như muốn gỡ bỏ nó ra, hình như làm vậy có thể khiến anh thoải mái hơn rất nhiều.

Lái xe vào nhà, anh mới chậm rãi ra khỏi xe, tùy ý cởi áo khoác xuống, theo bản năng kéo cà vạt. Lúc này điện thoại di động vang lên, đoán chắc thời gian đúng.

Thanh của Viên Trác Nhiên hình như mang theo vẻ dò xét thêm tò mò, “Ai, cậu và vị nhà cậu, hẳn có đánh nhau đấy?” Tính khí của Thẩm Tây Lăng tốt lắm, đại tiểu thư nhà quyền thế, thể nhìn người bình thường, được bố mẹ cưng chiều lên tận trời, hận đem toàn thế giới lên lòng bàn tay con rượu của bọn họ, người phụ nữ như vậy mà chứng kiến chồng mình cùng người phụ nữ khác hôn môi, bộc phát thể được.....

Theo nhận thức của Viên Trác Nhiên, rốt cuộc hiểu ánh mắt sâu xa bao hàm ý vị của Triển Dịch Minh lúc trước, vợ của anh, mình lại cho là mỹ nữ xa lạ. Nhưng Viên Trác Nhiên cảm giác mình có thể tha thứ cho bản thân, Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh kết hôn được nhiều năm sai, nhưng Thẩm Tây Lăng chưa bao giờ xuất trước vòng bạn bè của Triển Dịch Minh, anh có thể dựa vào ấn tượng hôn lễ ngày đó mà có thể nhận ra được Thẩm Tây Lăng, là rất tốt rồi. Thậm chí Viên Trác Nhiên cảm thấy, Thẩm Tây Lăng

xuất ngoại nhiều năm rồi, cũng có khả năng Triển Dịch Minh quên mất diện mạo của .

Triển Dịch Minh vào phòng, ném quần áo lên ghế salon, “Cậu thấy đáng tiếc à?” Lòng mày anh nhếch lên, giọng không tức giận, trái lại vẫn bình thường.

“Tớ đây phải lo lắng cho cậu, sợ cậu tức giận tới mức đánh nhau với phụ nữ, thiệt thòi lớn.” Viên Trác Nhiên lolăng, lúc sát còn liếc thấy móng tay của Thẩm Tây Lăng dài, sợ động thủ.

“ bằng suy nghĩ xem nên ứng phó với bố mẹ cậu vụ xem mắt thế nào ”. Triển Dịch Minh muốn nhiều về chuyện này, trực tiếp cúp điện thoại.

Vừa ngồi xuống ghế salon, điện thoại lại vang lên, đành bắt máy.

thanh của Hàn Vũ Sắt nhàn, giọng dịu dàng trước sau như , “Hôm nay anh vui à?” Những lời này trước muốn hỏi, cảm thấy anh có gì đấy khác thường, nhưng ra, dù Viên Trác Nhiên lôi , những giác quan phụ nữ cũng cho biết, người phụ nữ đứng ở hành lang đó có mối quan hệ gì đấy với anh, nhưng muốn chủ động hỏi về chuyện này.

“Đừng suy nghĩ nhiều. Trác Nhiên đưa em tới cổng chung cư à?” , về trên như vậy cũng an toàn.

“Ừ, còn đưa em tới dưới lầu.”

“Nghỉ ngơi sớm chút, đừng suy nghĩ nhiều, để ngày mai có sức làm.”

“Ừ, anh cũng vậy nhé.” Vốn muốn hỏi gì đó, nhưng cuối cùng vẫn hỏi được.

Triển Dịch Minh cảm giác hôm nay điện thoại của mình được hoan nghênh tương đối cao, vừa mới cúp điện thoại của Hàn Vũ Sắt, bố của anh liền gọi tới, “Hôm nay có người thấy Tây Lăng rồi, con bé trở về lúc nào?”

Triển Dịch Minh cầm điện thoại, trầm mặc hồi, “Hình như được mấy ngày rồi.”

“Mấy ngày rồi.” Triển Khải Hạo lặp lại lời của anh, “Vợ của con về nước, thời gian về nước cũng biết , con còn tư cách làm chồng hay sao?”

Triển Khải Hạo từ trước đến nay được mệnh danh là phụ với trời cũng phụ đất và phụ lòng vợ, bất mãn duy nhất chính là “Đồ dờm” Triển Dịch Minh, từ lúc học trung học bắt đầu, đứa con trai này của ông bắt đầu phô bày về “xuất sắc” thiên phú về phương diện phụ nữ, hấp dẫn bao nhiêu khiến họ điên cuồng, thành tích học hạ thấp, mà còn đánh nhau, chơi đùa với các nữ sinh ở trường, người làm bố như ông còn bị hiệu trưởng gọi tới thông báo nhiều lần.

Nhờ vậy, việc Triển Dịch Minh ở ngoài chơi hoa chọc ngheo, Triển Khải Hạo luôn luôn ủng hộ.

Triển Dịch Minh nâng trán, “Bố, bình thường thời gian này bố nên nghỉ ngơi sao? Người như thế có mắt rồi, còn tới quấy rầy bố ngủ. Tây Lăng có cho con biết thời gian về nước, chỉ là lúc ấy con vội, nhận điện thoại, người nào ở đó nói lý luận thuyên, lại nhảm như thế chứ?”

“Tiểu tử hỗn, đừng tưởng rằng thế bố điểm xia tới con, con đừng làm những chuyện ở bên ngoài như thế nữa, sớm rời khỏi người phụ nữ kia.”

“Chuyện của con, mọi người đừng lo lắng, con biết con làm cái gì.”

Triển Khải Hạo lại đắn đo vài câu, đại khái là muốn anh dẫn Thẩm Tây Lăng về nhà bọn họ ăn bữa cơm, con dâu ra nước ngoài nhiều năm rồi, bây giờ trở về cũng nên thăm ông cụ, thực cách nào nói nôi. Triển Khải Hạo cùng Nghê Văn Bái với lần này có chút bất mãn, nhưng vừa nghĩ tới con trai mình làm những chuyện khốn kiếp kia, cũng có khả năng cầu Thẩm Tây Lăng cái gì, thế làm gì khác hơn là báo động cho Triển Dịch Minh, con mình bao giờ cũng dễ dàng hơn.

Triển Dịch Minh bao giờ ở trước mặt bố mẹ mình phản bác cái gì, thế làm gì khác hơn là gật đầu liên tục. Anh từ nhỏ đến lớn, mặc dù làm nhiều chuyện khiến bố mẹ nhức đầu, nhưng hơn nửa là chuyện lớn, bố mẹ có thể mắt nhắm mắt mở. Anh lớn như vậy, chuyện khiến bố mẹ nhiều nhất chính là chuyện hôn nhân của mình.

Anh và Hàn Vũ Sắt ở chung với nhau khá hòa, mặc dù cãi nhau ít, nhưng tính cách hai người có vẻ bù đắp cho nhau, hẹn hò với nhau nhiều năm ít cãi vã, khi đó anh cũng nghĩ đời này mình phải cùng Hàn Vũ Sắt chung sống tới già, nhưng nghĩ rằng lúc đó lại xảy ra biến cố.

Cũng giống với đa số các cặp làm bố mẹ, Triển Khải Hạo cùng Nghê Văn Bái không yêu cầu cao về vợ của anh, nhưng đối phương tuyệt đối thể là có gia thế gì. Nhà họ Triển bọn họ tuyệt đối chơi trò “bé lọ lem”, cũng cho phép bất kì ai va phải đá ngầm. Con cái nhà họ Triển rất đông, từ nhỏ cũng được giáo huấn về việc này, cũng ít phạm phải sai lầm. Số anh em họ của anh, cũng thử chống đối lần, nhưng các cụ lại mạnh tay hơn, ở lại nhà họ Triển buông tay người phụ nữ kia hoặc là bị đuổi đi, mình lựa chọn, có con đường thứ 3. Tất nhiên cũng có người kiên cường, buông tha tất cả để theo đuổi tình, nhưng kiên trì được lâu, đối mặt với cuộc sống nghèo túng, tình cũng là điều quan trọng nữa.

Nhưng Triển Khải Hạo với Nghê Văn Bái cũng chỉ có đứa con trai, tất nhiên không đuổi được, nhưng tuyệt đối không bỏ qua, các người già cũng có biện pháp, là tự dựng ngã bệnh, liền cầu xin Triển Dịch Minh cưới đứa con thứ hai của nhà họ Thẩm. Đối mặt với cầu của ông cụ sắp mất, Triển Dịch Minh thể thỏa hiệp, vì vậy đồng ý việc kết hôn, vợ chồng nhìn lại mà thấy chán ghét, gặp nhau thì coi như gặp biết.

Triển Dịch Minh vươn tay đỡ trán, hôm nay cũng uống nhiều, tửu lượng của anh tệ, nhưng bây giờ lại thấy cực kì đau đầu, cũng biết là do người có vấn đề, cứ có cảm giác hôm nay mọi thứ đều bình thường.

Thanh cốc cốc vang lên, giống như đang nhắc nhở. Triển Hiểu An chạy đến trước mặt Triển Dịch Minh, ghé vào người anh hỏi, “Bố ngoan rồi, lại uống rượu.”

Triển Dịch Minh vươn tay bóp mũi con, “Làm sao mà giờ này chưa ngủ?”

“Chị Dương kể chuyện hay bằng bố kể, cho nên ngủ được.” Chị Dương là bảo mẫu của Triển Hiểu An, phụ trách việc Triển Hiểu An ăn, mặc, ở, lại.

Con định bò lên người Triển Dịch Minh, lại bị anh ngăn lại, bây giờ cả người anh đầy mùi rượu, còn chưa tắm. Anh nhìn chăm chăm người bị “tố cáo” Dương Khiết đứng ở bên kia, ý bảo ôm lấy Triển Hiểu An. Nhưng bé lại cố chấp cho Dương Khiết đụng mình, khiến Dương Khiết khó xử, Triển Dịch Minh cũng bất đắc dĩ, đành phải ôm con, tới phòng tầng 2.

Triển Hiểu An có nét giống Thẩm Tây Lăng, nhìn ra được là trong tương lai cũng là mỹ nhân như mẹ, nhưng nếu nhìn kỹ, cũng có phát ra điểm rất giống Triển Dịch Minh.

Triển Dịch Minh bế con lên giường, nhìn chăm chăm vào mặt bé.

Con cái? Anh rất ghét, trước kia cảm thấy đây giống như để đòi nợ, nhất là ở xã hội nay, cộng thêm việc coi trẻ con là động vật quý hiếm mà đối xử, vì vậy anh càng có ấn tượng tốt. Anh còn từng nghĩ, đời này dứt khoát có con, tránh phiền toái.

Triển Hiểu An mới được ba tháng, Thẩm Tây Lăng thể nhịn được nửa liền để bé lại, lựa chọn xuất ngoại. Bản thân anh có kinh nghiệm chăm con, mỗi ngày nghe thấy tiếng con khóc, ngay cả tối ngủ cũng mơ thấy con bé khóc, cả người lẫn tinh thần đều uể oải. Nghê Văn Bái nhìn thấy vậy, mới đưa bé về nhà nuôi, nhưng bé lại yếu, có nhiều bệnh, cả ngày đều tới bệnh viện. Khi đó Triển Dịch Minh mới tiếp nhận công ty của bố mình, đóng công việc, đứa bé này như gánh nặng. Mà Nghê Văn Bái mỗi ngày gọi điện thoại tới thông báo tình trạng của con cho anh biết, có lần bệnh của bé rất nặng. Nghê Văn Bái trong điện thoại khỏi kêu than, cũng biết đứa bé này có vượt qua nổi hay. Nghe được câu kia, cả người Triển Dịch Minh như đông cứng lại.

Anh chạy tới nhìn con mình, lớn hơn chút, nhưng gây đến mức đau lòng người. Anh cảm thấy xa lạ lại đau lòng, nhất là khi nghe thấy con bé gọi tiếng “Bố”, tim anh như tan nát. Từ đó về sau, anh thường xuyên về nhà thăm con, cùng đứa bé chuyện, lúc hưng phấn cũng trêu đùa vài câu.

Nhìn bộ dạng anh như vậy, Triển Khải Hạo cùng Nghê Văn Bái cuối cùng cũng yên tâm được. bé khá hơn chút, Triển Dịch Minh liền đưa về, dù sao

bố và con mà xa cách lâu, tình cảm cũng nhạt dần.

mình chăm sóc, Triển Dịch Minh chăm sóc Triển Hiếu An hơn 4 năm, 4 năm này vừa làm bố vừa làm mẹ.

Triển Hiếu An nghe Triển Dịch Minh kể chuyện cổ tích, anh kể xong, bé mới từ từ nhắm mắt tiến vào mộng đẹp.

Chương 3:

Lần trước ở đó bắt gặp Triển Dịch Minh cùng bạn của anh ta được 5 ngày, trong 5 ngày này, bị điều đến một thành phố khác làm phiên dịch tạm thời cho hội nghị, vốn hội nghị này sớm sắp xếp người phiên dịch thích hợp, nhưng người phiên dịch kia hình như xảy ra chuyện, vì vậy đành phải kiếm người thay thế. Mặc dù về nước hơn ba tháng nay, nhưng đồng ý dịch các tài liệu, có cực ít khẩu ngữ (ngôn ngữ) phiên dịch, điều này khiến lo lắng, dù biểu của cũng tệ lắm, dù sao học đại học chuyên ngành tiếng pháp, lại ở nước Pháp nhiều năm như vậy, đối với ngôn ngữ này rất tự tin.

Bố trí xong công việc, gần như quên mất lần gặp thể buông tha kia, hơn nữa, vừa vận dụng phải đôi nam nữ đẹp như vậy hôn môi. Nếu như vào lúc học đại học, nhất định rủ người khác cũng xem, hứng thú nhìn, chừng cũng bình luận chút.

Nhưng người đàn ông đó lại biến trên giấy kết hôn thành người khác tình huống đó có vẻ kì lạ. biết phụ nữ mà gặp phải màn này có tâm tình gì, phải có hành động gì, nhưng biết, tâm tình lúc đó như đoán trước, hàm chứa có chút ngoài dự đoán. Ngoài dự đoán là nghĩ rằng người phụ nữ kia ở đời lâu bên cạnh Triển Dịch Minh như vậy, nhớ Triển Dịch Minh là loại công tử đối phụ nữ như thay áo, người phụ nữ này có thể ở bên cạnh Triển Dịch Minh lâu thế, xem ra công tử đào hoa cũng có tình của mình. Mà theo dự đoán, chính là sớm biết Triển Dịch Minh có người phụ nữ như vậy ở bên cạnh, lúc mang thai Triển Hiếu An, cũng biết Triển Dịch Minh có quan hệ với người phụ nữ nào đó, đối phương là bạn gái thời đại học của anh, nghe nhà nhiều năm rồi.

Mà thực nhìn thấy Triển Dịch Minh và Hàn Vũ Sắt bên nhau, là lúc mang thai Triển Hiếu An bệnh viện khám trở về. nhìn thấy chồng dừng xe tại tòa chung cư khó thấy ở dưới lầu chờ, chốc lát sau, từ trong sảnh có người phụ nữ ra, thuận thực vào trong xe, hai người rời luôn.

Thẩm Tây Lăng yên lặng nhìn bức tranh kia, thấy kì quái nhưng cảm giác hài hòa, ít nhất hài hòa hơn so với lúc đứng cạnh Triển Dịch Minh nhiều, huống chi Triển Dịch Minh bao giờ cười với , dĩ nhiên cũng để ý, người đàn ông có tình cảm với mình, đem thời gian đặt lên người anh ta chỉ lãng phí mà thôi.

cảm thấy mình biến thái, bởi vì nghe câu chuyện tình kinh thiên động địa xa rời của Triển Dịch Minh cùng Hàn Vũ Sắt, lại thấy cảm động, ừ, quả rất cảm động.

Chủ nhật, Thẩm Tây Lăng cũng nhàn rỗi xuống, mà làm người hướng dẫn viên đưa du khách ngoại quốc tham quan. lần nữa quay về thành phố này, quyết định phải dựa vào bản thân nuôi sống mình, chứng minh còn là đại tiểu thư có gì được nấy như xưa nữa.

vĩnh viễn bao giờ quên chị mình Thẩm Đông Lăng vì chịu theo chi phối mà từ chối cưới Triển Dịch Minh . Nhà họ Thẩm có 2 người con , Thẩm Đông Lăng tay gánh vác sự nghiệp của nhà họ Thẩm, trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ điển hình. Nhưng Thẩm thị lại xuất thân nghèo, cần dựa vào một cuộc hôn nhân để giải quyết vấn đề này, vì vậy Thẩm Tây Lăng thế làm vật hy sinh.

từ bị làm hư rồi, gia thế tệ, thành tích tốt, hình dáng bên ngoài cũng không tệ, tính tình cũng tốt, vì vậy nội tâm kiêu ngạo khiến càng khuất phục. Vì sao phải hy sinh hạnh phúc cả đời mình tới cứu nghiệp gia đình chứ? Nếu dựa vào hôn lễ để phục hồi lại, vậy sản nghiệp này cần gì để tồn tại chứ?

Mẹ cầu xin , bố giảng đạo lý cho , cũng muốn nghe. Tính tình ích kỉ, thích nghe chuyện mình hy sinh để phục hồi nghiệp lớn.

bị nhốt bên trong được phép ra khỏi nhà, liền tuyệt thực, dựa vào cổ chấp của mình, tuyệt đối thỏa hiệp. Khi đói đến mức sắp ngất rồi cửa phòng được mở ra, Thẩm Đông Lăng vào.

với người chị mạnh mẽ này cũng có ấn tượng tốt, Thẩm Đông Lăng muốn hơn người, cái gì cũng muốn vị trí số 1, cái gì cũng so với người khác, bất kể làm gì cũng phải làm tốt nhất, đối với mình lại hà khắc. Nhất là Thẩm Đông Lăng cư xử đối với việc hôn nhân của mình, hoàn toàn lấy Thẩm thị làm trọng, cũng suy tính tới cái khác.

Chị em khác xa, phương diện tình cảm cũng càng xa.

Thẩm Đông Lăng nhìn đứa em này, con cưng của bố mẹ, chưa từng trải qua khổ đau gì. Thịnh thoàng, cũng hâm mộ nhà đầu gối này.

“Kể cả em đói mà chết, cũng phải là con dâu của nhà họ Triển.” Thẩm Đông Lăng không có nửa phần thỏa hiệp, nhìn em mình.

Thẩm Tây Lăng để ý tới, từ tới lớn, chỉ cần mình muốn, là của mình, vì vậy cứ đương nhiên cho là, chỉ cần mình kiên trì tới cùng, bố mẹ nhất định không bức ép mình.

Thẩm Đông Lăng nhìn Thẩm Tây Lăng ngồi bất động, lên trước, dùng tay nâng cằm cô lên, “mặt em có phải dùng phấn lót mới nhập về đúng? Còn có lông mi này, nhãn hiệu này trong nước còn chưa bán, bảo người ta đem về từ nước ngoài đúng? Em xem, ngay cả son môi cũng phải dùng hàng hiệu đắt tiền nhất đời. A, còn các sản phẩm chăm sóc tóc của em nữa, bình vậy, chắc phải hết mấy vạn nhỉ?”

Thẩm Tây Lăng gì, biết đột nhiên chị mình những chuyện này làm gì.

Thẩm Đông Lăng lại quan sát lần từ đầu đến chân, “Thẩm Tây Lăng, em xem lại mình, từ đầu đến chân, có cái gì giá trị xa xỉ? Có cái nào phải gia đình mua cho em? Từ lúc em sinh ra tới bây giờ, tất cả đồ dùng của em, không phải dựa vào cái nhà này sao? Em tự làm ra tiền sao? Cho dù là đồng?” em này, ngay cả phát tờ rơi cũng sợ ánh mặt trời nóng rực, chịu uất ức

chút nào, huống chi kem chống nắng bôi lên người Thẩm Tây Lăng cũng đắt hơn so với lương kiếm được từ việc phát tờ rơi.

Sắc mặt Thẩm Tây Lăng từ từ trắng bệch, chỉ có dùng đồ ở nhà, thậm chí còn cầu tất cả đồ của mình đều phải là đồ tốt nhất, giống như mặc bệnh kì quái nào vậy, cầu tất cả của mình đều phải hoàn hảo, từ đầu đến chân. Mà còn cầu bố mẹ tìm mọi cách thương , anh trai chị gái thương mình.... Mà tình , là tình cảm nặng nhất, cũng muốn hoàn mỹ tỳ vết.

Thẩm Đông Lăng đẩy cái, “Em nói xem, tại sao em có thể có cuộc sống đại tiểu thư phải khổ sở tí gì hả? Em xem cái nhà này nợ em cái gì? Em phải cũng nên hy sinh chút ?” Em có tư cách gì oán trách? Qua nhiều năm như vậy, sinh nhật em cả nhà vây quanh em. Sinh nhật bố mẹ em chỉ gọi điện thoại chúc mừng, ngay cả mặt mũi cũng chịu lộ ra, thậm chí còn có lúc gọi điện thoại chúc mừng cũng quên, em có tư cách gì để oán trách hả? Em trừ ích kỉ hi vọng người khác thương em, em còn có thể làm cái gì?”

Còn quá trẻ, hiểu ích kỉ đôi lúc cũng là tội, từ miệng người khác ra, mới biết mình có tội thể tha thứ như thế.

tuyệt chấp nhận, miệng trở thành vũ khí lợi hại nhất của Thẩm Đông Lăng, để cho từ từ thỏa hiệp, chỉ cần thỏa hiệp như vậy, vì cái nhà này hi sinh chút, tội ích kỉ có thể chuyển thành tù chung thân, thậm chí có ngày có thể được tha thứ.

Nhưng Thẩm Tây Lăng mấy năm sau, nhớ lại thấy mình lúc đó ngây thơ ngu xuẩn, còn dám hô lên nguyện vọng ngây thơ là: Tôi Thẩm Tây Lăng, muốn dùng đồ tốt nhất, muốn ăn đồ ngon nhất, muốn gặp người đàn ông tốt nhất.....

Hai cái trước, trong quá khứ của từng có, có lẽ về sau cũng có thể có, nhưng người đàn ông ‘ tốt nhất’ sớm cách xa .

Thẩm Tây Lăng chủ yếu phụ trách việc phiên dịch, khác dẫn đội còn lại, nhìn qua rất trẻ, nhưng nghe làm nhiều năm nay, toàn thân đầy nhiệt tình, để cho tự giác nhớ tới lúc mình học đại học, khi đó mình cũng tự tin,

đầy nhiệt huyết như thế. tự tin là xinh đẹp nhất, khuôn mặt đẹp cũng so sánh được.

này tên là Dương Nguyệt, là sinh viên cao đẳng, sau khi tốt nghiệp liền làm công việc này. Dương Nguyệt cho Thẩm Tây Lãng, được công việc này là nhờ nụ cười của mình. Chính về sau ông sắp tuyển cho biết, chính là nụ cười của cô hấp dẫn ông ta.

Thẩm Tây Lãng chỉ cười, cười vừa phải, dù sao con học ít kiến thức, nhưng cười như vậy có vẻ khô khan, thậm chí còn. từng đứng ở trước gương cười, thể hờn nhiều quá, cũng thể thiếu, lựa chọn độ cong tốt nhất, luyện được nụ cười thích hợp nhất. Cô vốn cho đó là nụ cười đẹp nhất, nhưng thấy lúc Dương Nguyệt cười chút kiên kị có chút thể lương, đẹp nhất là muốn cười thì cười.

Năng lực học tập của Dương Nguyệt tệ, theo các sinh viên để tìm hiểu các ngôn ngữ khác, mặc dù vẫn gà mờ, nhưng ít ra có thể trả lời các vấn đề đơn giản của du khách ngoại quốc, ví dụ như nhà vệ sinh ở đâu, hay ăn cơm, theo tôi.... Từ ngữ. Dương Nguyệt còn ở trước mặt Thẩm Tây Lãng biểu diễn, thuận tiện cũng để Thẩm Tây Lãng chính sửa phát.

Nhìn bộ dạng của Dương Nguyệt, Thẩm Tây Lãng cảm giác chị mình cũng đúng, ai cũng vì cuộc sống của mình mà phấn đấu, mà mình may mắn, tất cả đều ở trong tay, nên cảm thấy những thứ đó đáng quý. Xét cho cùng, là mình biết tự phấn đấu, cũng học được cố gắng.

Buổi trưa là lúc các du khách ăn cơm, buổi chiều lại tham quan thêm mấy tiếng, Dương Nguyệt dẫn các du khách về khách sạn nghỉ ngơi, mà ngày công việc của Thẩm Tây Lãng cũng kết thúc.

Sau khi kết thúc công việc, cũng không rời, mà đứng cầu nhìn nước chảy. Những năm này, luôn cảm giác cuộc sống của mình như dòng nước này, vô cùng vô tận, có vẻ như tự do, nhưng lại chỉ có vòng quanh, chảy theo chỗ thấp. Rất lâu, gió êm sóng lặng quá phận, nhưng có bão tới, lại ăn ngủ yên. Quá khứ buồn lo của mình, mà bây giờ cũng biến thành bộ dạng này,

không biết nên theo trào lưu cảm thán mấy câu thực tế hay nên oán giận mình có khả năng thay đổi cuộc sống.

đứng lại lát, nghĩ nên về sớm chút, sau khi ăn cơm nên xem bộ phim hoặc vở kịch, sau đó nghỉ ngơi tốt.

vừa mới di chuyển, còn chưa kịp bước nào, chân liền bị ai ôm lấy.

“Mẹ.” Triển Hiếu An ôm chân Thẩm Tây Lăng, mặt tròn trịa nhìn, thấy mặt, “là mẹ.”

Thân thể Thẩm Tây Lăng đông cứng lại, thậm chí cũng dám nhìn khuôn mặt nhẵn có nét giống mình, rồi lại cách nào nhúc nhích. nhớ tới hôn nhân của mình, gia đình của mình, vì vậy đương nhiên là quên mất với chồng mình còn có đứa con, thực không muốn mình đề cập về việc này nữa, giống như có thể chứng minh tất cả tồn tại. lần lại lần cho mình suy nghĩ này, lần lại lần có ấn tượng sâu hơn, lừa mình dối người là có thể cười.

Nhưng ngờ.

lắc đầu cái, “Bé nhận lầm người rồi.”

dám nhìn đứa bé này cái, lại hốt hoảng chạy trốn, dám quay đầu lại nhìn khuôn mặt nhẵn. có con, có con, có cuộc hôn nhân mình ghét, có, tất cả có.

Nhưng trong đầu xuất những hình ảnh ràng, đứa bé ở trong lòng, bé cường gọt ngào với, còn kêu lên tiếng “Mẹ”.

An An, con của, tay mềm như vậy, da non như thế, nằm ở trong lòng bàn tay của cô.

chạy nhanh về phía trước, nhưng chạy được đoạn, tay chạm lên mặt mình, thấy những giọt nước mắt.

Giống như bị ma nhập, quay đầu lại, chạy hướng như trước, xong lại dừng lại.

Nhưng khi lần nữa đứng cầu thì nơi đó chỉ có đôi tình nhân đang cười đùa, người họ còn mặc bộ đồng phục học sinh mới nhất, được đánh giá là theo

phong cách Anh, rất được học sinh trung học thích. Nơi đó có một đứa bé nào, có nào. Giống như vừa rồi, tất cả đều là ảo giác, cái gì cũng chưa từng xảy ra qua.

Chương 4:

Triển Hiếu An đứng tại chỗ, mắt nhìn Thẩm Tây Lăng chạy, bé đuổi theo, đứng thẳng với bóng dáng lúc này. Bé lấy ra sợi dây chuyền cổ, mặt dây chuyền có thể mở ra, bên trong có tấm hình, đó là hình bố bé và mẹ. Đó là bà ngoại đưa cho bé, xoa mặt của mẹ bé, vẫn không ngừng thở dài, muốn bé nhất định phải nhớ ra hình dáng mẹ.

Bé nghiêm túc nhớ, nhưng mới rồi người phụ nữ đó bé nhận lầm người, bé ngơ ngác nhìn người phụ nữ kia chạy, mình yên lặng tránh ra. Bé chạy ra ngoài lâu rồi, nhưng bé vẫn đứng bên quan sát người phụ nữ kia, muốn biết ấy phải mẹ mình, nhưng người phụ nữ kia vẫn xoay người, cho nên bé cũng đứng lại, lúc biết đối phương xoay người, bé mới mừng rỡ ôm chân đối phương.

Bé rất vui, bé cũng có mẹ, phải là đứa bé từ kẻ đá chui ra.

Bà ngoại, đời này có người mẹ nào cần con mình, nhưng khi người phụ nữ đó bé nhận lầm người, bé dám đuổi theo.

Bé lúc lâu, mới nhìn thấy bóng dáng của Triển Dịch Minh, chạy như bình thường, mà chậm rì rì.

Bởi vì bé bảo bé vệ sinh, ra ngoài cũng thấy bóng người, Triển Dịch Minh lo lắng rất lâu, sau khi thấy bé, lúc này mới thấy an tâm. Nhưng thể quá cưng chiều con mình, nếu được voi đòi tiên.

Triển Dịch Minh bước lớn tới trước mặt của tiểu nha đầu kia, “Chạy đâu?” Để cho anh lo lắng lâu, bé thế này mà có lương tâm sao? Lúc về còn có vẻ mặt uất ức, làm cho người ta trách cứ mà được, anh biết ngay con cái là tai họa mà, quả nhiên, đánh được, chửi không được, còn được.

Tiểu nha đầu ngẩng đầu lên, nhìn Triển Dịch Minh hồi, mới chậm rãi mở miệng, “Bố, con có mẹ, từ kẽ đá chui ra ngoài đúng?” Bạn học cùng mẫu giáo của bé họ là từ trong kẽ đá chui ra ngoài, hoặc là từ trong đất ra, bố mẹ của các bạn kia đều thế, vậy có phải bé cũng tới từ đó?

“Nha đầu ngọc.” Triển Dịch Minh bất đắc dĩ lấy tay sờ đầu bé, tự dừng lại nghĩ cái này, “An An đương nhiên là có mẹ rồi, nhưng mẹ chưa về nhà thôi, vẫn còn ở nước ngoài, chờ mẹ trở về nhất định đối xử rất tốt với An An.”

Anh nhiều lần những câu như vậy, Triển Hiểu An cũng nghe rất nhiều lần, mỗi lần anh xong, Triển Hiểu An lại mở miệng, “Vậy con phải ngoan ngoãn chờ mẹ trở lại, đợi mẹ đưa con chơi, mẹ mua đồ ăn ngon cho con, còn đưa khu vui chơi, buổi tối mẹ kể chuyện cổ tích cho con..... con hi vọng thấy mẹ, thích mẹ.”

Nhưng lúc này đây, Triển Hiểu An như vậy nữa, mà là vẻ mặt giận dữ, sắc mặt uất ức nhìn Triển Dịch Minh, “Bố nói dối.”

Giọng chỉ trích, lại khiến Triển Dịch Minh sững sốt chút.

“Mẹ ràng ở đây, nhưng mẹ biết con, mẹ quan tâm tới con.... Bố là tên lừa gạt.” xong lại uất ức ngồi xổm xuống, nước mắt rơi xuống.

Triển Dịch Minh luống cuống hoảng hốt, lập tức ngồi xổm xuống, lấy tay lau nước mắt mặt con mình, giọng nhàng, “An An ở đâu thấy mẹ?”

Tiểu nha đầu chỉ hướng, lại móc ra dây chuyền trái tim, chỉ vào tấm hình bị thu nhỏ vô số lần rồi mở miệng, “ràng giống hết, nhưng ấy thừa nhận là mẹ con....” xong càng uất ức, “Bà ngoại bảo con đừng quên hình dáng của mẹ, con chưa bao giờ quên, rất nhớ, nhìn lắm đâu.”

Mặt đầy nước mắt nhìn anh, mang theo sự tố cáo cùng uất ức.

Tay Triển Dịch Minh siết chặt, lại từ từ buông ra, đè nén những thứ vui xuống đáy lòng, giọng an ủi con, “Con nghĩ xem, mẹ lâu thấy An An, nên nhất thời nhận ra mà thôi. Nếu mẹ trở lại, nhất định tìm đến An An.”

“Có ?” Tiểu nha đầu bị thuyết phục, mắt tròn trịa, vẫn còn ứa nước, nhưng về mặt sinh động lại lên.

“Đương nhiên là .”

Tiểu nha đầu lập tức vui vẻ trở lại, mẹ trở về, bé là người có mẹ, tốt tốt.

“Mẹ nhất định tới tìm con, bà ngoại có mẹ nào cần con mình cả.” Bé đứng lên, trực tiếp lấy ống tay lau đi nước mắt, thái độ lập tức thay đổi.

có mẹ nào cần con mình?

Triển Dịch Minh dắt tay Triển Hiếu An , trong lòng cũng phủ nhận câu kia.

Nếu như người phụ nữ kia còn nhớ từng sinh ra đứa con , thế nào mà nhiều năm như vậy chẳng hỏi qua câu, cú điện thoại cũng chưa bao giờ gọi về. Đứa bé mới ba tháng, cũng kịp chờ đợi gì liền , ai cũng giữ ta lại được.

Nghĩ tới đây, trong mắt Triển Dịch Minh xẹt qua tia tức giận, ra anh cũng hận người phụ nữ kia. Lúc An An sốt cao, trong lúc mê man trong miệng còn ngừng kêu “Mẹ”, anh liền bắt đầu hận. Anh có thể tiếp nhận người phụ nữ thờ ơ với mình, lúc gặp mặt chậm chọc lại có hận ý, nhưng anh thể tiếp nhận loại phụ nữ tiếp nhận con mình mà lúc con kêu mẹ ta ở đây.

Anh nắm chặt tay con hơn chút, một tay khác nhàng xoa tóc bé.

Mấy ngày này Triển Dịch Minh cũng hào hứng lắm, công ty vẫn hoạt động trước sau như , có gì nghiêm trọng, cũng có gì cản trở, cũng xuất hiện đối thủ cạnh tranh nào, vì vậy bắt đầu trở nên có chút nhàm chán.

Mà khi nhàm chán, liền muốn tìm chút niềm vui nào đó ở ngoài.

Hoàng Thành luôn luôn là nơi mà những người thế hệ thứ hai vui chơi, nếu vẫn còn tài sản, vậy cần gì uất ức. Nơi này trang hoàng rất có phong cách, các đồ vật đều được đặt từ nước ngoài về đây, tạo ra chốn chơi hạng nhất. Mà người làm ở đây, được cầu khá nghiêm khắc, cho dù là cô phục vụ, cũng có câu về trình độ học vấn. Người sống, có tiền bạc là tiền đề, tất nhiên cũng có ý hưởng lạc rồi.

Nhưng đám người kia cũng quỵến rũ lắm, ít nhất ngoài mặt có thể ra vẻ hình tượng công tử, về phần bộ mặt bí mật, lại là chuyện khác rồi.

Hoàng Thành nổi danh là có vũ công thoát y cùng múa cột, người khiêu vũ hấp dẫn mê người, kích thích giác quan con người, khiến đám người ở dưới hứng thú.

Triển Dịch Minh ngồi ở vị trí xem tốt nhất, ánh mắt nhàng vừa nâng lên, liền có thể nhìn thấy vũ công tư thái mê người, con mắt nhìn trở nên rùng rợn, còn lộ như ẩn như hiện khiến người ta máu nóng sục sôi.

Anh lười biếng nhìn, mấy cái này cũng có hứng thú lắm, những thứ hạn chế thì cũng nhìn thấy hết rồi, cũng như vậy.

nhóm người vào trong, vừa nói chuyện vừa nhìn, thỉnh thoảng đùa bỡn.

“ này nhìn qua tuổi cũng lớn, vóc người tồi.”

“Thế nào, có hứng thú sao?”

Người chuyện chỉ cười .

Nhóm này có quy tắc ngầm là nếu thực sự có hứng thú với nàng khiêu vũ nào đó, có thể lúc ta kết thúc gặp mặt bí ẩn, về phần kết quả ra sao, chỉ có người trong cuộc biết được.

Biểu của Triển Dịch Minh khá tùy ý, điện thoại vừa vang lên, liền nhận lấy. Hàn Vũ Sắt gọi điện tới, hỏi anh ở đâu, anh cũng không kiêng dè gì, trực tiếp bảo tới đây.

Viên Trác Nhiên nghe điện nội dung cuộc chuyện của anh, khỏi cười khẽ, “Cậu đúng là biết kiêng dè gì cả.”

Phụ nữ, kiêu kỳ nhất là những chuyện đàn ông cho là chuyện , mà người đàn ông cho là chuyện đại đối với phụ nữ thường là chuyện . Ví như lúc bạn ngã bệnh ấy ở bên cạnh, xa rồi, nhưng bị bạn phản bội chút do dự rồi , đàn ông và phụ nữ trừ kết cấu khác nhau ra, phương thức tình cảm càng khác biệt hơn.

Triển Dịch Minh nhướn má, cảm thấy hành động của mình có gì ổn.

Thấy Triển Dịch Minh có phản ứng gì, Viên Trác Nhiên đưa ánh mắt sang bên người Trình Thực Kiệt, “Lần này sao mà đưa vợ cậu cùng vậy?”

Trong lời bao hàm tia chế nhạo, ai cũng biết Trình Thực Kiệt bị vợ quản nghiêm, nếu biết Trình Thực Kiệt tới chỗ như thế này, ở nhà nhất định là cãi nhau to.

Trình Thực Kiệt lúng túng cười tiếng, “Ấy bảo chỗ này quá ồn, muốn đi.”

Viên Trác Nhiên cũng cười, cũng tin lý do này, nhưng cũng phơi bày ra.

Lát sau, Hàn Vũ Sắt vội vàng chạy tới, nhìn thấy hình ảnh sân khấu, lập tức mặt đỏ tim đập. Người kia múa khá phóng khoáng, dùng động tác chậm rãi để cởi quần áo xuống thu hút người xem, đám đàn ông phía dưới gào thét lên.

Tới bên cạnh Triển Dịch Minh, theo bản năng nhích tới gần vào trong anh.

Đám đàn ông nhìn nét mặt của Hàn Vũ Sắt, khỏi vui vẻ lên, “Mặt của chị dâu thế nào mà lại đỏ như vậy?”

Triển Dịch Minh đặt tay lên vai Hàn Vũ Sắt, ánh mắt cảnh cáo nhìn người đàn ông kia cái.

“Được rồi, chúng tôi biết Triển thiếu là người thương hoa tiếc ngọc rồi.”
xong còn quên cười mập mờ.

Có người bưng rượu lên, mọi người vui vẻ uống.

Hàn Vũ Sắt dính vào trong Triển Dịch Minh, nghe thấy tiếng tim đập mãnh liệt của anh, mặt càng thêm đỏ, giọng, “Đàn ông các anh sao lại thích xem những thứ này?”

Anh cười hết sức mập mờ, nâng cằm lên, “Những thứ này là cái gì?”

Hàn Vũ Sắt đành phải lấy tay vỗ anh một cái, có nghiêm chỉnh gì cả.

Tửu lượng của Hàn Vũ Sắt cao, thấy đám người bọn họ dùng đủ cách để uống rượu, mặc dù biết đây là cách bọn họ thường vui chơi, nhưng vẫn khuyên Triển Dịch Minh uống ít thôi...., dĩ nhiên lại bị đám người kia trêu chọc.

Hàn Vũ Sắt bị xong mặt càng đỏ hơn, bảo với Triển Dịch Minh toilet, xong liền đứng lên.

cố gắng tiếp nhận môi trường xung quanh, vị trí của Triển Dịch Minh, dù rất lâu rồi, cũng thể hiểu được. tới một chỗ cách sân khấu xa, thấy đám đàn ông phía dưới gào thét, mặt lộ vẻ buồn khổ.

Vũ công giờ phút này cời y phục xuống ném tới đám người kia, khiến mọi người càng gào thét hơn, thậm chí còn bắt đầu tranh giành lấy.

bị người đàn ông kích thích va vào phát, thuận thế lao đảo hai bước về phía sau.

“ xin lỗi, có sao không?”

Hàn Vũ Sắt nhìn y phục người mình, tất cả đều có vết rượu, mà hôm nay lại mặc váy màu trắng. Vết rượu lại càng dễ thấy, nhưng chính đụng phải người khác, người khác còn chủ động xin lỗi, để cho có chút áy náy. Lập tức phát tay, “ có gì có gì.”

Lúc Hàn Vũ Sắt ngẩng đầu trong nháy mắt, Thẩm Tây Lăng cũng nhận ra , nhưng vẻ mặt thay đổi.

Thẩm Tây Lăng nhìn vết bẩn váy Hàn Vũ Sắt, lộ ra nụ cười áy náy.

Hàn Vũ Sắt cũng cười với vị mỹ nữ này, muốn tới phòng vệ sinh xử lý chút mới được, nhưng vừa được bước, cánh tay liền bị ai bắt được.

Triển Dịch Minh nắm cánh tay Hàn Vũ Sắt, cũng ngẩng đầu nhìn Thẩm Tây Lăng đứng đối diện, “Sao vậy?”

Hàn Vũ Sắt lắc đầu cái, “ có gì.”.

Triển Dịch Minh nhìn váy của cái, “Cái này mà bảo có gì sao?” Tầm mắt từ từ chuyển tới mặt Thẩm Tây Lăng, vẻ mặt của người đàn ông khi bạn mình bị ức hiếp, hồ hững lại hàm chứa ý lạnh.

Thẩm Tây Lăng hơi nhếch môi, nhìn Triển Dịch Minh cái, liền đem tầm mắt nhanh chóng dời chỗ khác.

Hàn Vũ Sắt kéo kéo áo Triển Dịch Minh, ý bảo anh thôi, Triển Dịch Minh lại đứng bất động.

Lúc này, Đàm Khắc Hoa tới, nhìn thấy Triển Dịch Minh, nhiệt tình chào hỏi, vờ tay ra chủ động giới thiệu thân phận của mình, làm xong mới nhìn Thẩm Tây Lăng, “lấy rượu thế nào mà lại lâu như vậy?”

Khóe miệng của Triển Dịch Minh ra tia cười, “ra vị này là nhân viên của Đàm tổng.”

“Sao vậy?” Đàm Khắc Hoa cũng nhận ra không khí kì quái.

“Cũng có gì, nhưng nghe đồn là môi trường làm việc của ‘Thượng Giai’ không tồi, cầu đối với nhân viên cũng cao, nhưng vị tiểu thư này lại đem rượu đổ lên váy bạn tôi, nhưng ngay cả câu xin lỗi cũng có, phong cách của nhân viên ‘Thượng Giai’ chính là như vậy sao?”

Thẩm Tây Lăng nhìn chăm chăm Triển Dịch Minh, “Tôi xin lỗi rồi.”

“sao?” Triển Dịch Minh ra vẻ tùy ý, “Nhưng tôi nghe thấy.”

Thẩm Tây Lăng còn muốn điều gì, Đàm Khắc Hoa dùng ánh mắt cảnh cáo với ,sau đó mới cười, “Tây Lăng, mau xin lỗi Triển thiếu .”

Thẩm Tây Lăng cắn môi, trầm mặc hồi lâu, mới ra, “xin lỗi, rất xin lỗi.”

Nếu như thỏa hiệp, như vậy đảm bảo được công việc này. Người nào từng qua, trưởng thành là khởi đầu của thỏa hiệp.

Chương 5:

Thẩm Tây Lăng cúi thấp đầu, nhìn nét mặt của Triển Dịch Minh, có lẽ vừa chế nhạo thêm phần châm chọc. ra cũng quan tâm, nhưng trong lòng như bị cái gì đó đâm thẳng vào, khiến khó chịu.

Màn này tức cười cỡ nào, chồng của bảo cô xin lỗi với người tình của anh ta, nếu như tung lên mạng có thể trở thành đề tài nóng nhất, mà bị nhiều người chửi rửa ngu. Nghĩ đến khả năng này, cảm giác như tự đùa tự vui vậy. khẽ ngẩng đầu, nhìn Hàn Vũ Sắt đứng cách xa, ngũ quan nhu hòa, hẳn là loại phụ nữ đàn ông thích, Lâm Đại Ngọc* trong lòng đàn ông. Lúc học đại học, có bạn học , đàn ông đều hi vọng lấy Tiết Bảo Thoa* là vợ, còn để Lâm Đại Ngọc làm người tình, như vậy mới có thể vẹn toàn đôi bên. Lấy quan điểm đó mà xem, phù hợp, có đại khí(khí quyển) của Tiết Bảo Thoa, cũng có tính tình nhu nhược như Lâm Đại Ngọc.

*: 2 nhân vật trong tác phẩm ‘Hồng Lâu Mộng’, muốn biết hơn click vào 2 link dưới đây. Lâm Đại Ngọc: http://vi.wikipedia.org/wiki/L%C3%A2m_%E1%BB%8Dc

Tiết Bảo Thoa: [http://vi.wikipedia.org/wiki/Ti%E1%BA%B ... A%A3o_Thoa](http://vi.wikipedia.org/wiki/Ti%E1%BA%B...A%A3o_Thoa)

ra rất muốn hỏi câu, lần này có nghe thấy hay , nếu như chưa nghe thấy, còn có thể tiếp tục xin lỗi.

Nếu như ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện, phát anh có vẻ mặt gì. Triển Dịch Minh vô cùng kinh ngạc trong lòng, anh không nghĩ rằng Thẩm Tây Lăng cao ngạo như vậy lại chỉ do dự 2 giây rồi trực tiếp xin lỗi, anh cho rằng Thẩm Tây Lăng ở trước mặt mọi người mắng chửi anh, cao ngạo như công chúa được nuông chiều nhất trong hoàng cung, sinh ra là để ra lệnh cho người khác.

Thời gian thú vị, có thể khiến mọi người thay đổi hoàn toàn, thậm chí uống đao kiếm nào.

Triển Dịch Minh cũng dây dưa gì nữa, mà Hàn Vũ Sắt lại sợ anh so đo, chủ động kéo cánh tay anh. Thấm Tây Lăng liếc mắt nhìn cánh tay của Triển Dịch Minh, lộ ra nụ cười ý vị, sau đó nhìn Đàm Khắc Hoa, “Tôi lại lấy rượu.”

Đàm Khắc Hoa thấy Triển Dịch Minh không có ý định so đo gì nữa, liền gật đầu một cái, nhưng vẫn muốn trò chuyện cùng Triển Dịch Minh, nếu như có thể tăng thêm ấn tượng đó là tốt nhất.

Lúc Thấm Tây Lăng cầm rượu tới đây, đã không còn thấy Triển Dịch Minh cùng Hàn Vũ Sắt nữa, cũng để ý, trực tiếp tới bàn đồng nghiệp của mình. Vị cấp trên này hình như muốn thể ông có phong cách, mang những nhân viên chưa từng vạ phạm xã hội của mình những chỗ này xem chút, lời cử chỉ kiểu Trung Đông này bằng ông ta, những người đời này cũng xuất trong trường hợp này, các đồng nghiệp cũng chỉ phụ họa theo, mặc dù vài vị rùng rợn trắng mắt ra.

Còn bé thấy những chuyện như thế, luôn rất ghét những người thích qua loa lấy lòng đối phương, khinh thường như thế, nhưng vẫn hòa theo, khi lần đầu tiên biết tới từ ‘đối trá’ này, chắc hẳn phải cảm thấy buồn nôn.

Có thể có ngày, dùng góc độ khác để nhìn phát ra chỉ những người khôn ngoan mới có thể tồn tại, ít nhất bọn họ dùng đủ các loại phương thức nỗ lực để mình sống sót, thậm chí vì thế mà tiếc làm chuyện mình chán ghét, cũng chưa từng buông tha.

Vòng rượu qua, Đàm Khắc Hoa chủ động ngồi bên cạnh Thấm Tây Lăng, giọng, “Chuyện vừa rồi, cũng đừng để ý.”

“Tôi hiểu.” cầm lên ly rượu, chủ động chạm ly với Đàm Khắc Hoa, dùng hành động thể là hiểu được lập trường của ông.

Đàm Khắc Hoa thở dài, “cũng may, thế nào lại đụng vào người phụ nữ kia.....” xong lắc đầu cái.

Thẩm Tây Lãng hòa nhã nhìn ông, muốn gì thêm, cũng ra tâm tình của mình.

Đàm Khắc Hoa lại chủ động mở miệng, “Người phụ nữ kia đúng là bảo vật trong lòng Triển thiếu, theo anh ta nhiều năm rồi..... Nếu phải do cuộc hôn nhân vì dòng họ kia, chừng cho dù là đứa trẻ, vấy rượu lên váy người phụ nữ kia, Triển thiếu có thể vội sao?”

Thẩm Tây Lãng nhích về phía sau, ánh mắt không chắc. ra tất cả mọi người đều biết chuyện bí mật này của Triển Dịch Minh, tất cả mọi người đều biết chồng ở bên ngoài có người tình. Khóe miệng của kẻ cười, hiểu bố mẹ và chị biết chưa, nhưng bọn họ làm như thế nào? thấy bất bình cho mà đòi lại công bằng sao? biết, cũng biết.

Lộ ra nụ cười khổ.

Đàm Khắc Hoa cho là thấy chuyện này rắc rối, lắc đầu cái, “mới về nước được bao lâu, biết những chuyện này cũng bình thường, lần này cũng coi như ngoài ý muốn, về sau phải biết không nên đắc tội những người như thế.”

Thẩm Tây Lãng gật đầu cái, Đàm Khắc Hoa lộ ra vẻ mặt “trẻ dễ dạy”, khiến cô lập tức vui vẻ.

Hàn Vũ Sắt xử lý xong vết bẩn váy, lại trở về lòng của Triển Dịch Minh, nhưng tâm tình cũng bị ảnh hưởng, có chút đứng ngồi yên, Triển Dịch Minh đang cùng với người khác vui đùa, lúc này mới cười nhìn Hàn Vũ Sắt, “Sao vậy, có chỗ nào thoải mái?” Trong giọng lộ ra vẻ ân cần, để cho an tâm hơn.

làm nũng kéo tay Triển Dịch Minh, “Vừa rồi anh thế nào mà có phong độ đàn ông vậy?”

Như vậy mà làm khó mỹ nữ, chưa từng thấy qua. Trong ấn tượng của , Triển Dịch Minh tuyệt đối bao giờ làm chuyện mất phong độ như thế, nhưng anh lại làm.

Nhưng đáy lòng vẫn chưa yên tâm, ngược lại có chút kích động , anh làm vậy cũng vì muốn để bị ức chế. Chỉ cần nghĩ tới tình , những chuyện không

lý giải được lại lý giải được rồi.

Triển Dịch Minh chạm vào mặt , “Em hi vọng anh có phong độ đàn ông với người khác sao?”

“Ghét, đừng nặn.”

Công khai liếc mắt đưa tiền, mọi người sớm có thói quen, người thói quen cũng thấy nhưng thể trách.

Triển Dịch Minh tiếp tục chạm vào mặt Hàn Vũ Sắt, “VẬY em xem, là hi vọng hay hi vọng?”

Hàn Vũ Sắt ghen đỏ mặt, lâu mới mở miệng, “ hi vọng.”

Triển Dịch Minh ôm vào lòng, nhin không được liền bật cười.

Sau khi tan cuộc, Triển Dịch Minh cũng không chủ động đưa Hàn Vũ Sắt về, mà để tài xế đưa về. Đối mặt với vẻ khó hiểu của Hàn Vũ Sắt, anh cũng chỉ giải thích là còn có chuyện quan trọng cần xử lý. cần anh nhiều lời, chỉ cần ám hiệu, Hàn Vũ Sắt liền hiểu mình cần hỏi nhiều, cô chỉ cần khi anh muốn tới xuất , lúc anh khổ sở ở bên cạnh anh là đủ rồi, chuyện khác cần phải suy nghĩ, hơn nữa suy nghĩ nhiều, lại khiến cho mình càng thêm hoang mang, thấy có gì.

Thấy Hàn Vũ Sắt lên xe, nét mặt nhu hòa mặt Triển Dịch Minh lập tức thay đổi, anh cũng đâu, đứng ở trước vườn hoa bên ngoài Hoàng Thành, chút để ý, hút điếu thuốc.

Sau khi anh hút xong điếu, Viên Trác Nhiên mới lên trước quầy rầy, “Hôm nay cậu hành động hơi quá đáng phải ?”

Trước màn kia, Viên Trác Nhiên sau lưng Triển Dịch Minh, nhưng lúc nhìn thấy Thẩm Tây Lăng, liền lập tức ngừng lại, chuyện gia đình nhà người ta, anh không chen vào được. Mặc dù thể qua , nhưng tất cả xảy ra trong quá khứ anh đều biết rành. Anh chỉ ngờ Triển Dịch Minh thể lại làm ra chuyện như vậy, bất kể Thẩm Tây Lăng làm gì, dựa vào việc là vợ của Triển Dịch Minh, cậu ta cũng nên như vậy đối với người ta.

“Cậu từ lúc nào mà an nhàn thoải mái để ý tới chuyện của tớ vậy?” Triển Dịch Minh bẻ lái đầu thuốc lá trong tay, xoay người nhìn Viên Trác Nhiên.

Từ nét mặt của Triển Dịch Minh, có thể phát ra tâm tình bây giờ của anh tốt. Viên Trác Nhiên còn muốn nhiều lời với anh nữa, nhưng nhìn thấy vẻ mặt này của anh, lại biết nên cái gì, dù sao cũng là chuyện của vợ chồng nhà người ta.

“Tớ bảo cậu đấy, cứ vòng vo như vậy, lại còn ở trước mặt vợ cậu làm như thế, tới tai bố mẹ cậu làm thế nào?” Viên Trác Nhiên

“Ấy làm vậy.” Triển Dịch Minh đá luống hoa đẹp nhất trong vườn hoa kia, đóa hoa lập tức rơi xuống cỏ, hoàn toàn nhìn ra trước là đóa hoa kiều diễm nở rộ.

Nếu để ý, tuyệt đối biểu hòa nhã như thế. Huống chi cũng có lời đồn, đời này có phụ nữ uống rượu, nhưng tuyệt đối có người phụ nữ không ăn dấm. Người phụ nữ kia, chẳng qua cũng cho anh là người xa lạ mà thôi, rất sớm có suy nghĩ này.

Anh hí hóp mắt, cảm giác càng khó chịu.

Viên Trác Nhiên thấy bộ dạng người lạ chớ quấy rầy của anh, vỗ vỗ vai anh, lại mấy câu, lúc này mới tránh ra. Cho dù là bạn bè từ bé tới giờ, Viên Trác Nhiên cũng cảm thấy mình đối với người này căn bản biết gì, giống như lúc anh cười thấy vui vẻ, nhưng quay đầu trong nháy mắt, lại thấy một mặt dè dặt của anh.

Thôi, chuyện của người khác bớt can thiệp.

Triển Dịch Minh vẫn đứng tại chỗ, lấy điếu thuốc trong túi, điếu rồi lại điếu, giống như dính vào ma túy vậy, dừng lại, cũng muốn dừng lại. Cho đến khi anh phát điếu trong bao thuốc lá cũng còn nữa, ra môi cũng có chút khô, thậm chí thấy tê tê, ném bao thuốc lá vào trong thùng rác cách đó không xa. biết do sức lực có hạn ước tính đúng sức nặng của bao thuốc lá, bao thuốc lá

rơi xuống bên cạnh thùng rác. Anh nhìn chăm chăm, mới dần tiến lên, bỏ bao thuốc lá vào trong thùng rác.

Thẩm Tây Lăng cùng các đồng nghiệp ra, cũng chủ động gọi chuyện, nhưng đối với lời hỏi thăm của người khác cũng mở miệng mấy câu, nỗ lực tiến vào tập thể này, dù biết vì sao mình phải làm chuyện như vậy, phải biết xưa chẳng thêm hành động thế này.

Các đồng nghiệp kết thân với nhau, là thuê xe hay là ngồi lên xe của đồng nghiệp về cùng đường với mình.

Những người còn lại nhiều lắm, cự tuyệt ý tốt của đồng nghiệp chủ động đưa về nhà, mỉm cười có người tới đón . ra vẫn được, không muốn tiếp xúc quá nhiều với người khác, giống như bị bệnh kì quái gì vậy, dù rất nỗ lực kiềm chế.

Các đồng nghiệp lần lượt rời , lại thấy cảm giác nhõm, thở dài hơi.

chờ xe taxi trống, nhưng trời như muốn đối nghịch với vậy, vừa rồi các đồng nghiệp dễ dàng gọi xe tới, đợi lâu rồi mà cũng thấy chiếc.

Sau lưng càng nghe thấy tiếng bước chân, chân mày cau lại, theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Triển Dịch Minh nhìn cười, vẻ mặt chán ghét của lướt qua phía sau, thậm chí còn thấy yên tâm, ít nhất cảm giác hệ số nguy hiểm giảm . đối với định nghĩa hệ số nguy hiểm quyết định vào việc có biết người này hay .

Khóe miệng của anh cười như có như không, khiến nghĩ tới lúc mới kết hôn, anh cũng nhìn mình như vậy, nụ cười không giải thích được, làm cho người ta tức giận, sinh lòng thù địch.

chỉ nhìn anh cái, muốn để ý nữa, tiếp tục chờ xe.

Nhưng hình như lúc này anh định dừng lại, đứng ở bên cạnh , tay sờ lên đầu , quần sợi tóc của lên đầu ngón tay anh, càng dùng sức. Sợi tóc dính da đầu, cảm giác đau ập vào lòng.

Thẩm Tây Lãng muốn đẩy anh ra, anh lui về phía sau bước, tay vẫn dùng lực như cũ, rất hài lòng thấy vì đau đớn mà mặt vắn vẹo.

“Triển Dịch Minh, anh buông ra.”

Triển Dịch Minh buông tay ra, nụ cười lớn, đôi tay tùy ý vỗ vỗ, “ra em còn nhớ tới tên chồng mình, anh còn tưởng rằng em bị mất trí nhớ rồi!”

Thẩm Tây Lãng trừng mắt nhìn anh, gì.

Lúc này, xe taxi cũng từ từ tới. không muốn ở lại đây thêm phút nào nữa, vẫy xe taxi tới đây. Lúc chạy tới xe taxi, chuẩn bị ngồi lên Triển Dịch Minh chạy lên trước, nắm lấy tay, kéo ra ngoài.

“Anh buông tay ra.” thế nào cũng không thoát khỏi người đàn ông này, dùng chân đá anh.

“Anh thả.” Triển Dịch Minh kéo cô cách xe mấy bước, ánh mắt sắc bén nhìn tài xế taxi, “Lái xe cút.”

Tài xế kia còn muốn xem màn đùa giỡn này, thuận tiện làm cuộc sống này bớt nhàm chán chút, bị Triển Dịch Minh hô như vậy, đạp chân ga trực tiếp lái xe rời .

Chương 6:

Sức lực của anh rất mạnh, thế nào cũng thoát được. giương mắt, phát anh vẫn cười, dùng hành động giễu cợt cô ‘biết tự lượng sức mình’, ngọn lửa trong lòng càng bùng lên rộ. làm sao lại gặp phải người đàn ông như thế này, ghê tởm tới cùng, bỉ ổi tới cực điểm, thậm chí còn bắn thiêu. Cánh tay của bị anh nắm chặt, thế nào cũng kéo ra, dù cô sử dụng tất cả sức lực của mình, cũng chỉ khiến tay mình bị kéo đau hơn. Dù sao cũng đau đớn, anh cũng đau lòng, chỉ biết cười nhạo, tiếp tục để trốn thoát.

dùng chút, liền nhấc chân lên đạp vào chân anh, dùng hết sức rồi, nhưng mặt anh vẫn đổi màu. Vận khí của tốt, giày cao gót, nếu không có thể khiến anh

biết cái gì gọi là đau, mà anh lại có vận khí tốt giày da, thế nhưng cũng coi sức lực của đáng kể gì.

Triển Dịch Minh kéo vài bước, hướng đi tới chỗ tối, hình như cũng biết hành động này ổn, nếu bị người quen nhìn thấy, biết bị đồn ra cái dạng gì.

Đến góc khuất sau bồn hoa, Triển Dịch Minh đột nhiên vung tay ra, lão đảo vài bước về phía sau, lúc sau mới đứng vững được. Nhưng hung ác nhìn anh, như anh là kẻ thù của , người mình ghét nhất đời này. Cũng phải giống nhau. Mà là . Anh phá hủy tất cả của , để có cuộc hôn nhân có tác dụng, để thoát khỏi cuộc hôn nhân này, để cho vĩnh viễn cách nào có cuộc sống mình muốn. hận người đàn ông này, hận anh ban đầu sao phản đối, dù thế nào nữa anh cũng muốn cưới .

Cánh tay của , bị anh nắm vào, đỏ mẩn lớn. Tầm mắt Triển Dịch Minh dừng lại cánh tay của , sau vài giây mới chậm rãi mở miệng, “Nếu như muốn nhìn thấy anh, phiền em lần sau mở mắt to ra, anh ở chỗ đó tự động biến mất.”

Khóe miệng Thẩm Tây Lăng lộ ra nụ cười như có như , hình như hiểu ra cái gì. ra anh sợ xuất của mình ảnh hưởng tới tình nhân , sợ vị tình nhân kia biết là “vợ” người đàn ông này cưới hỏi đàng hoàng. châm chọc cỡ nào, anh có thể yên tâm, anh vậy chơi thế nào, căn bản quan tâm. Không quan tâm tự nhiên để ý, ngại rồi, cũng gây chuyện, càng tìm tình nhân bé kia.

“ cần cảnh cáo trình trọng như vậy, lần sau tôi nhất định mở to mắt ra, cách anh ít nhất 500m.” cười u ám, nghe người đàn ông này chơi bởi với rất nhiều phụ nữ, ra cũng có ngày vì phụ nữ mà làm chuyện như vậy. Xem ra trong phim truyền hình có cảnh công tử đào hoa vì bé lọ lem mà biến thành người đàn ông của thế kỷ mới là chuyện ngoài đời, nhìn người đàn ông này trước mặt mà xem, phải là ví dụ tốt nhất sao?

Triển Dịch Minh nhìn chằm chằm, “Nghĩ như vậy sao?”

Thẩm Tây Lăng vốn cất bước rời ánh mắt lại dừng người anh, “Hay Triển thiếu còn có gì giao phó? Có cần tôi bưng trà dâng nước lên cho các

người ? Xem biểu tình cảm vợ chồng của các người?”

“Em nguyện ý như vậy, vậy cũng hẵn là thế.” Khóe miệng Triển Dịch Minh khẽ nhếch, nhìn nở nụ cười, vẻ mặt nghiêm chỉnh tí nào.

Thẩm Tây Lăng bị chọc giận, anh coi như cái gì?

cầm túi trong tay, cái gì cũng nghĩ, liền đánh vào người Triển Dịch Minh. Lần thứ nhất anh có phản ứng gì, bị quăng cái, cái thứ hai anh lấy tay khống chế tay , tay kéo túi , giọng nói hung ác, “Về sau đừng để anh thấy em ở chỗ này. Mặc dù tài sản nhà họ Triển chỉ bình thường, nhưng nuôi người phụ nữ không có vấn đề gì. Anh muốn để người khác thấy là nhà Triển gia anh nghèo túng tới mức mà cần Triển phu nhân em đây phải ra ngoài tìm công việc.”

Anh khiêm tốn, tài sản bình thường, nếu như tài sản nhà anh bình thường, nhà họ Thẩm bọn họ có cần phải khúm núm nhiều năm trước nhà họ Triển như vậy sao?

thừa dịp anh chú ý, nâng lên cái tay bị anh khống chế, trực tiếp vung đi. Tay mặt Triển Dịch Minh lạnh lẽo bắt được, chậm bước , đầu ngón tay của xẹt qua mặt anh, lưu lại vết móng tay cào.

Thẩm Tây Lăng nhìn vết máu, cũng sâu, nhưng vì chảy máu, nhìn qua lại thấy đau lòng. Vết máu này, khiến lòng vốn vui từ từ tiêu tán .

Triển Dịch Minh còn nắm tay , tức giận trừng mắt nhìn , sau đó hất tay ra, giống như vứt bỏ vật bẩn trong tay.

tốt, cảm thấy anh bẩn, anh cũng cảm thấy có gì tốt. Cũng đúng, hôn nhân của bọn họ dựa lợi ích, nhất là nhà họ Thẩm muốn cầu cạnh nhà họ Triển, sau khi cưới vẫn bất mãn về cuộc hôn nhân này, đúng là biết thỏa mãn. nên giống như , coi Triển Dịch Minh như ân nhân nhà họ Thẩm bọn họ, biến mình thành người hầu, xem anh như cậu ấm, như vậy mới đúng.

Nhưng làm được, cầu xin trợ giúp của anh. rằng anh vẫn phản đối cuộc hôn nhân này, vì sao lại phản kháng chứ. có lựa chọn, số mệnh cả dòng họ đặt

vai , nhưng anh có lựa chọn. Anh là đứa con trai độc nhất của Triển Khải Hạo và Nghệ Văn Bái, chỉ cần anh phản đối, cần phải đeo gánh nặng này lên lưng. Anh có lựa chọn, ít nhất anh có thể lựa chọn cưới , dù sao ban đầu đây gia đình quyền quý muốn đưa con bọn họ thành con dâu nhà họ Triển, giống như để bọn họ tham khảo lựa chọn vào làm con dâu vậy.

Thẩm Tây Lăng cuối cùng nhìn anh cái, chuẩn bị rời .

“Nhớ lời của anh , nếu lần sau đừng nghĩ dễ dàng rời như vậy.”

Quý tộc giàu có, mặt mũi quan trọng nhất, cho phép có chút thích hợp.

Bước chân của Thẩm Tây Lăng dừng lại một chút, giây sau cũng quay đầu lại rời .

Chủ nhật, Triển Dịch Minh đưa Triển Hiếu An về nhà họ Triển.

Triển Hiếu An mới từ xe xuống, liền nhảy nhót chạy vào trong nhà, chào hỏi Triển Khải Hạo cùng Nghệ Văn Bái, “Ông nội bà nội, cháu về.”

Triển Khải Hạo luôn nghiêm túc nhìn thấy cháu của mình, vẻ mặt lập tức dịu dàng, mở rộng vòng tay, khiến cháu gái nhỏ chủ động chạy đến lòng mình. Ôm cổ cháu , Triển Khải Hạo mới chậm rãi mở miệng, “An An thời gian này có ngoan ngoãn nghe lời bố ? Có học tốt không? Ở vườn trẻ có nghe lời giáo không?”

“Cháu rất nghe lời.” cháu hất cằm lên, làm ra bộ dạng nghiêm túc, “ tin ông có thể hỏi bố cháu, giáo cháu hôm nay cho cháu 1 bông hoa đấy.”

“An An của chúng ta là ngoan.” Triển Khải Hạo bóp mũi cháu .

bé xoa xoa mũi mình, “Ông nội được sờ mũi cháu nữa, về sau biến thành mũi tẹt nhìn đẹp, xấu aimuốn cháu, có ai muốn cháu không có ai thèm lấy nữa.”

bé nghiêm túc nhớ tới đoạn văn này, khiến Nghệ Văn Bái và Triển Khải Hạo cười lên ha ha. bé hiểu bọn họ cười cái gì, ngơ ngác nhìn bọn họ, sau đó cùng cười.

Triển Dịch Minh tới liền nhìn thấy bức tranh gia đình hòa thuận vui vẻ thế này, trái tim như tầng tầng tuyết đọng, giờ phút này đang tan , ngay cả dấu vết cũng chưa từng giữ lại.

Mỗi lần Triển Dịch Minh trở lại gặp và trao đổi công việc với Triển Khải Hạo chút, chọn lựa kế hoạch này, dựa vào giao thiệp của Triển Khải Hạo cũng có thể biết được chính sách mới sắp ra của chính phủ, tạo thuận lợi cho phát triển và mở rộng công ty.

Nghê Văn Bái biết đàn ông bọn họ có chuyện cần xử lý, liền đưa Triển Hiểu An , báo bảo mẫu chuẩn bị làm món ăn, liền dắt Triển Hiểu An ra sân ngoài biệt thự.

Trong sân trồng đủ các loại cây cỏ, xuân hạ thu đông đều có hoa nở, sức sống dồi dào. Bởi vì Triển Hiểu An rất thích đu dây, vì vậy trong sân có cái xích đu. bé mỗi lần trở về lại chơi lúc lâu.

bé tự giác ngồi lên xích đu, hai tay nhỏ bé nắm sợi dây hai bên. Nghê Văn Bái ở sau lưng cháu chậm rãi đẩy.

Triển Hiểu An rất thích trò chơi này, tiếng cười véo von, hồn nhiên giòn giã.

Ngày thường, bé chơi được nửa tiếng sẽ chủ động dừng lại, nhưng hôm nay lại cầu chơi tiếp. Có cái gì đó đúng, hơn nữa cảm xúc của bé cũng lên mặt, tâm tình của bé hôm nay hình như rất tốt.

“Hôm nay An An rất vui vẻ, xảy ra chuyện gì vậy?” Nghê Văn Bái vừa đẩy vừa hỏi.

“Bà nội thử đoán , thắng ra không thú vị.”

Nha đầu này.

“Có phải bố đồng ý đưa cháu tới khu vui chơi đúng ?”

bé lắc đầu.

“ giáo khen ngợi cháu, cho cháu hai bông hoa?”

bé lại lắc đầu lần nữa.

“Đó chính là An An được phép ăn sô la.”Nghê Văn Bái biết cháu mình đặc biệt thích ăn sô la, nhưng đều bị Triển Dịch Minh cấm, bé vì thế mà rất buồn, còn đòi tuyệt thực kháng nghị.

Lần này bé lắc đầu, chỉ bĩu môi, “Bà nội ngốc, như vậy mà cũng đoán ra.”

Nghê Văn Bái đưa tay đỡ trán, người già, bắt đầu nghe các loại chê.

“Đúng vậy a, bà nội cháu càng ngày càng ngốc, mời bạn học An An thông minh của chúng ta cho bà nội nghe, rốt cuộc có chuyện gì mà vui thế.” Nghê Văn Bái khá phôi hợp.

Biểu khá hài lòng của bé với Nghê Văn Bái, quyết định mở ‘miệng vàng’*, “Cháu có mẹ, mẹ trở về rồi.”

* xem link này để biết hơn về từ

này:http://vi.wikipedia.org/wiki/Gioan_Kim_Kh%E1%BA%A9u

Nghê Văn Bái cau mày, ban đầu Thẩm Tây Lăng đột nhiên thế kia, khiến bà với Triển Khải Hạo khá bất mãn. Nhưng vừa nghĩ tới con trai mình làm chuyện hoang đường, người phụ nữ kiêng kị nhất chính là lúc mình mang thai nhìn thấy chồng mình cùng người phụ nữ khác ở chung chỗ, tha thứ cho Thẩm Tây Lăng, dù sao con trai mình có lỗi trước, nên trách móc nặng nề với . Nhưng Thẩm Tây Lăng nhiều năm như vậy, làm cho người ta nhớ tới vẫn thấy khó chịu.

Nhưng bản thân Nghê Văn Bái là người phụ nữ, là người vợ, là người mẹ. Người càng già , thích so đo quá nhiều, mọi việc cũng theo phương diện tốt nhất suy nghĩ. Nếu như Thẩm Tây Lăng ở lại thành phố Tích Xuyên, nhất định đối địch với Triển Dịch Minh, gia đình làm sao có thể hài hòa.

Nghê Văn Bái ra cũng thế nào hài lòng với Thẩm Tây Lăng, chẳng qua lúc đó ông cụ khư khư cố chấp, nhất định chọn vợ cho cháu trai mình, bọn họ làm con cái cũng thể can thiệp quyết định của bố, thể làm gì khác hơn là làm như vậy. Mọi người đều ích kỉ, Nghê Văn Bái chỉ hi vọng con trai mình tìm

được có tri thức hiểu lễ nghĩa, tốt nhất có thể vì con trai họ mà giúp đỡ giải nạn, làm bônghoa giải ngữ.

Những thứ này chỉ là lời suông mà thôi.

Nghê Văn Bái thở dài cái, nhìn TriểnHiếu An đáng , “An An thấy mẹ?”

bé dùng sức gật cái, “Thấy rồi ạ, mẹ rất đẹp.” qua nụ cười, “Cháu lớn lên cũng giống mẹ, xinh đẹp giống mẹ đúngkhông ạ?”

Nghê Văn Bái vuốt mặt Triển Hiêu An, nhinnhư vậy, phát còn giống như vậy. Ngũ quan của An An cùng Thẩm Tây Lăng như khuôn mẫu ra vậy, nhưng nhìn kĩ có thể thấy bóng dáng của con trai mình.

“Đúng vậy, An An nhà chúng ta rất xinhđẹp, xinh đẹp giống mẹ.”

Chương 7:

Bàn cơm nhà họ Triển cũng có thói quen đặc biệt gì, những thói quen của thế hệtrước kia tiếp tục sử dụng nữa. Có lẽ là Triển Khải Hạo đối với đứa con trai củamình có kỳ vọng rất lớn, chỉ hỏi tới tình trạng của công ty, thậm chí còn nói những vấn đề nghiêm trọng thị trường,thăm dò ý của con trai chút. Triển KhảiHạo đối với câu trả lời của Triển Dịch Minh cũng hài lòng, mặc dù thể hoàn hảo lắm. Người đời trước luôn quy củ nói nguyên tắc, mà hình như Triển Dịch Minh cũng tin tưởng và chấp hàng những thứ này lắm.

Mắt thấy bàn cơm mà lại nghe chuyện công việc, Nghê Văn Bái thể nhịn được nữa lên tiếng ngăn cản, ít ảnh hưởng tới bữa ăn thôi.

Mà Triển Hiêu An mở to mắt nhìn bọn họ, nghe cực kì nghiêm túc.

Nghê Văn Bái lấy tay sờ đầu cháu , “Nghiêm túc như vậy, biết bố cùng ông nội đang cái gì sao?”

bé lắc đầu cái, lại gật đầu cái, trong lúc cười mang theo tia khôn khéo, “Cháu có thể giả bộ nghe hiểu.”

Triển Khải Hạo và Triển Dịch Minh nghe bé vậy, cũng thấy buồn cười.

Triển Dịch Minh nhìn con của mình, “Lúc con học cũng giả bộ nghe giảng thế này sao?”

bé bữu môi, “Con học rất nghiêm túc, bố xử oan cho con.”

Triển Dịch Minh lắc đầu cái, gấp thức ăn vào trong bát bé, để cho bé ăn nhiều hơn chút. Triển Hiếu An ăn được nhiều lắm, mỗi lần đều lấy ra đủ các loại thử đoạn dụ dỗ, bé mới ngoan ngoãn vào khuôn khổ.

bé ăn vài miếng xong, ngẩng đầu nhìn Triển Dịch Minh, “Bố, hôm nay con phải ăn nhiều hơn bát.”

khó được, quyết định khiến người ta kinh ngạc.

Triển Dịch Minh vẫn có vẻ bình tĩnh, biết nhất định đoạn sau có điều kiện thêm vào, “Vậy cũng tốt, muốn phần thưởng gì?”

Triển Dịch Minh cảm giác lý do mình dùng để dụ dỗ con ăn cơm cũng dùng hết rồi, mỗi lần ăn mới có thể cao lớn được là khởi đầu, cuối cùng ai đó vẫn thấy bị lừa nên thêm ăn cơm nữa, càng ngày bé càng dễ bị lừa nữa, thấy cần bản cũng coi là quan trọng nữa.

Triển Hiếu An cười quỷ dị, “Mẹ muốn trở về mà, con muốn ăn nhiều cơm, như vậy mẹ thương con. Bố phải là bố mẹ thích trẻ con ăn cơm sao?”

Mặt của bé vẫn ngây thơ như thế, nhưng những lời này ra lại làm những người lớn trên bàn cơm sửng sốt chút.

Triển Khải Hạo nhìn con trai mình, “Đúng rồi, Tây Lăng về nước rồi đúng, thế nào đưa nó về đây?”

Triển Dịch Minh cũng biết là bị hỏi tới đề tài này, nhưng anh cũng lo lắng lắm, bố của anh có điểm, thích ở trong điện thoại dạy dỗ người, người phải, nhưng ở trước mặt người lúc bình thường nổi giận, nhiều chuyện nhất là gọi điện thoại tới hung hăng mắng cho trận.

Anh cũng lộ ra nét mặt khó xử gì, giọng cũng, “Sau khi ấy về nước tìm công việc, đối với môi trường làm việc vẫn còn rất xa lạ, cho nên tính là ổn

định xong mới .”

Nghê Văn Bái theo bản năng cũng lộ tâm tình bất mãn, “Nó tìm công việc? thế nào cũng nên cùng chúng ta thương lượng chút.....”

Triển Dịch Minh cười nhìn mẹ mình, “Con và ấy cũng chuyện qua rồi, ấy đã xuất ngoại nhiều năm, chút tư tưởng cũng thay đổi rồi, muốn tự mình cố gắng, muốn cứ ở nhà làm gì, nếu ấy ra nước ngoài cũng còn ý nghĩa gì nữa.”

Triển Dịch Minh thấy bộ dạng con trai mình không giống như dối, gật đầu cái, “Suy nghĩ này tôi.” Cũng không phải đề cập tới quan điểm phụ nữ bận về nghiệp, chỉ là người như Thẩm Tây Lăng, vốn là tiểu thư nhà giàu, cái gì cũng không làm, ra ngoài xã hội làm việc tiếp xúc nhiều người tạo mối quan hệ, về sau cũng tốt cho , hưởng chi người bên cạnh Triển Dịch Minh thế chỉ là bình hoa được.

Thấy chồng mình như vậy, Nghê Văn Bái cũng phản bác lại nữa, chỉ dặn dò Triển Dịch Minh, “Trước kia con bé chưa từng làm, nhiều thứ biết, con cũng nên giúp đỡ nó, đừng suốt ngày bức mình thế.”

Triển Dịch Minh cười nhạt, “Sao mọi người vẫn dùng con mắt mấy năm trước nhìn ấy thế? ấy ra nước ngoài nhiều năm như vậy, sớm còn là nhỏ nữa....” Vừa dứt lời xong, anh mới phát ra, ra trong lòng anh, Thẩm Tây Lăng chỉ là , hiểu chuyện, biết nhìn sắc mặt người khác, thậm chí biết làm thế nào để mình sống tốt hơn, gây thơ lại ngu xuẩn.

Triển Khải Hạo cùng Nghê Văn Bái hề gì nữa.

Từ lúc Triển Dịch Minh học đại học dọn ra ngoài ở, hầu như tháng cũng trở về mấy ngày, cũng thế hoàn toàn coi như theo bố mẹ mình, nhưng muốn ở trước mặt bọn họ chuyển chút, làm được như vậy, làm bố mẹ cũng cảm thấy đứa con trai này chỉ nuôi .

Thói quen này được duy trì.

Triển Dịch Minh trước dụ con mình ngủ, nhưng hôm nay Triển Hiếu An cực kỳ hưng phấn, thế nào cũng chịu ngủ, nhất định bắt anh kể chuyện cổ tích, hơn nữa cho kể chuyện ‘bé quàng khăn đỏ gặp phải sói xám lớn’ nữa. Triển Dịch Minh suy nghĩ hồi, mới kể cho Triển Hiếu An chuyện ‘Spirited Away’ (Cuộc phiêu lưu của Chihiro vào thế giới linh hồn), nhưng anh kể hết, chỉ kể Chihiro khổ cỡ nào cứu bố mẹ mình, tới một câu kết luận, trẻ con nhất định phải nghe lời bố mẹ.

Triển Hiếu An lắng nghe xong liền ngủ thiếp đi. Triển Dịch Minh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, vươn tay muốn chạm vào, nhưng lại dừng lại, sợ quấy rầy bé ngủ.

Nhưng kể xong câu chuyện này, tâm tình của anh tốt lắm, anh luôn thích những bộ Anime này, nhưng lại có thể nhớ duy nhất bộ Anime này. Có thời gian rất dài, anh xem bộ anime này hơn mấy tháng, anh xem lặp lại, khi đó tuyệt vọng vẫn ở trong lòng anh, cho tới bây giờ vẫn chưa hề tan.

Bởi vì bộ Anime này, khiến anh nhớ lại quá khứ vui, nhất thời cũng mất ngủ, cảm áo khoác với bao thuốc lá, chuẩn bị rang ôi hóng gió chút.

Chỉ là vận số của Triển Dịch Minh tốt lắm, vừa ra được mấy bước, liền nhìn thấy Nghê Văn Bái.

Anh biết tính tình của bố mình, cũng biết tính tình của mẹ mình, ngược lại với bố, mẹ thích ở trong điện thoại hỏi han ân cần, các loại lo lắng với anh, mà mặt đối mặt mẹ thích từ từ dạy dỗ.

Nghê Văn Bái đứng ở trước mặt anh, ánh mắt mang theo điểm tra hỏi, trầm mặc nhìn anh hồi, sau đó mới sang bên kia.

Triển Dịch Minh để bao thuốc vào trong túi quần, sau lưng Nghê Văn Bái.

Ngồi ghế trong sân, sắc mặt của Nghê Văn Bái tốt, tầm mắt vẫn dừng mặt Triển Dịch Minh, chính xác mà, là nhìn vết xước mặt con trai mình, mặc dù anh xử lý rồi, nhưng chỉ cần quan sát kỹ cũng có thể nhìn ra.

Triển Dịch Minh chỉ ngồi, có chút kì quái, biết bắt đầu từ lúc nào, những lời đe dọa của bố mẹ còn giá trị thương tổn tới mình, theo cũng hề khẩn trương nữa. Nhưng vẫn nhớ hồi mình còn bé, bố mẹ chỉ cần nhắc tới cho tiền tiêu vặt, thực đau lòng, dù có lúc cũng nhắm mắt đối chọi.

“Rốt cuộc mặt con bị làm sao vậy?” Nghe Văn Bái cuối cùng cũng mở miệng, trước ở trên bàn cơm tiện mở miệng, nghĩ tới định chuyện riêng với anh chút, huống chi bà muốn tới những việc này trước mặt cháu mình, bé vẫn đơn thuần như vậy, hy vọng bé dính vào bất kì hạt bụi nào.

“Bị đụng cái.”

Vẻ mặt lơ đãng của Triển Dịch Minh khiến Nghe Văn Bái có chút tức giận.

Con trai mình, cái gì khác đều tốt, nhưng lại ham lẫn phương diện phụ nữ, lúc anh, anh làm như nghe thấy, hoặc là chính anh biết mình phải làm sao. Mỗi lần đều anh tính rồi, nhưng chuyện vẫn rối tinh rối mù như cũ.

Nghe Văn Bái bà cũng phải thừa nhận, con trai bà cho tới bây giờ vẫn là niềm tự hào của bà. Nhưng vẫn hi vọng anh càng xuất sắc, tốt nhất là có khuyết điểm nào.

“Ở trước mặt mẹ con đừng dối những thứ này.” Cứ cho rằng bà là người dễ lừa như vậy sao? Phải biết rằng năm đó, bao nhiêu người phụ nữ tìm tới cửa có quan hệ với Triển Khải Hạo, bà đều tự mình giải quyết, may là chính bà cũng có đầu óc tự phán đoán, cũng tin tưởng chồng mình, nếu không làm sao có thể lấy được tình từ trái tim chồng mình chứ?

Triển Dịch Minh mím môi cái, còn chưa mở miệng.

Nghe Văn Bái thở dài, “Con gặp lại Tây Lăng à?”

Ánh mắt của Triển Dịch Minh hướng về phía trước, “Vâng.”

“Nếu con bé trở lại, đưa nó về nhà. Cái gì mà tìm việc làm, đều là con lấy cớ thôi. Có phải lại cãi nhau đúng? phải là mẹ con, nhưng con cũng không còn bé nữa, con được mấy tuổi rồi, làm sao vẫn thích ở bên ngoài chơi đùa như thế? Phụ nữ bình thường cũng mắt nhắm mắt mở, nhưng tính tình

Tây Lãng thế nào con cũng biết, cắt đứt quan hệ với những người phụ nữ bên ngoài khó lắm sao?”

Triển Dịch Minh lộ ra vẻ sốt ruột, “Mẹ.....”

Nghê Văn Bái cũng để ý việc anh sốt ruột, “Con xem bộ dạng hôm nay của con xem, lừa mẹ rằng con bị đụng vào, trên mặt có vết thương kia. Ở trước mặt Tây Lãng con cũng như vậy sao? Cũng là người có gia đình rồi, nên lo lắng trách nhiệm tới những chuyện này rồi, con cũng phải là đứa bé mười mấy tuổi nữa.....”

Triển Dịch Minh gật đầu cái, “Biết biết, mẹ gì cũng đúng.”

Nhìn thấy bộ dạng này của anh, Nghê Văn Bái thở cũng ra hơi. ra bà nói như vậy, câu anh cũng nghe lọt. Trước kia có thời gian cãi nhau với Triển Khải Hạo, bà thẳng ông là người dầu muối vào, con trai ông cũng học được tật xấu này, bây giờ nhìn lại đúng là như vậy.

“Thôi, mẹ mặc kệ con, nhưng con vẫn phải tự giác chút.” thêm gì nữa, con trai của bà cũng nghe lọt, ngược lại là bà tức gần chết.

Quả nhiên nuôi con trai là tội, lo lắng cho mọi thời kì của con, chỉ trông cậy lúc nó thành gia lập nghiệp (lập gia đình xây dựng cơ nghiệp), vất vả để con trai kết hôn, lại lo lắng cho cuộc sống hôn nhân của nó, cả đời cũng thoát.

Sau khi Nghê Văn Bái rời , Triển Dịch Minh lấy ra điện thoại di động, nhìn màn hình như cái gương , ánh mắt trang trọng mà hàm chứa ý nghĩ sâu xa.

Chương 8:

Hôm nay Thẩm Tây Lãng làm thêm tới tối muộn, được giao phụ trách phiên dịch tài liệu cho hợp đồng, phương diện ngữ pháp cũng có vấn đề gì, nhưng yêu cầu của hợp đồng có đặc thù của nó, nhiều điểm mấu chốt phải xem xét kỹ nhất, dùng rất nhiều từ chuyên ngành đều cần thuật ngữ chuyên nghiệp, vì vậy sửa đổi mấy lần, hơn nữa đem tài liệu gốc cho bạn học của xem, kiểm tra đối chiếu xem có bị sai , mới tan việc. có ai cầu làm như vậy,

nhưng hi vọng mỗi công việc đều xong, có cảm giác mãnh liệt, nếu như xong thể ăn ngon ngủ ngon được.

Nhưng sau khi làm xong, trong lòng lại có cảm giác thành tựu mãnh liệt, ít nhất bây giờ có thể nuôi sống mình, có thể dựa vào hai tay mình để cho mình cuộc sống.

Từ trong thang máy ra, bảo vệ tầng dưới nhìn thấy sau cười hì hì chào hỏi với . cũng quen thuộc gì với đối phương, nhưng vẫn nở nụ cười, đối xử với người hiền hòa có gì tốt.

ra khỏi cao ốc, phải qua con đường cái mới tới bến xe muốn ngồi.

Từ bên người qua có hai mẹ con, người phụ nữ dắt tay bé , đứa bé bĩu môi, hình như có cái gì bất mãn lắm, người phụ nữ nửa đùa nửa dọa cảnh cáo bé được thế nữa, nếu bị đánh.

Thẩm Tây Lăng vẫn nhìn bóng dáng của hai mẹ con kia, cho đến khi bóng dáng của họ biến mất trong tầm mắt của , vẫn nhìn chăm chăm vào hướng kia. Trong nháy mắt, như bị ai yểm bùa, kiềm chế được chú ý tới. Phục hồi tinh thần lại, đưa tay phải ra. nhìn tay phải của mình, nhưng tưởng tượng ra được hình ảnh mình dắt đứa bé.

tưởng tượng nổi, tưởng tượng ra được, nhưng trong lòng có cảm giác khó chịu khiến khó thở.

Thả tay xuống, khẽ chạm vào lồng ngực, giống như làm vậy, có thể khiến mình khó chịu như vậy nữa.

Thở dài ra hơi, có ít thứ, coi như vẫn lừa mình dối người, cũng vẫn tồn tại, tựa như có đứa con , dù cố ý quên sạch chuyện này.

Chờ đèn xanh đèn đỏ, tinh thần của cô không tốt lắm, bởi vì vừa rồi hình như có đèn xanh trước, người đứng đều chạy tới đối diện, mới bừng tỉnh nhận ra chuẩn bị bước chân, nhưng đèn xanh ở nơi này nháy mắt biến thành đèn đỏ.

nhìn đèn hồi, trong lòng thậm chí có vẻ bối rối.

chiếc xe dừng cách xa, nhìn thấy , giọng ra lệnh, “Lên xe.”

Thẩm Tây Lăng cơ hồ thể nào do dự, trực tiếp mở cửa xe lên. Có ít thứ bất kể qua bao lâu cũng chưa từng thay đổi, ví dụ từ đến lớn đều có chút sợ hãi với người chị của mình, cũng phải là sợ chị ấy, mà ở trước mặt chị ấy dám làm càn.

Hôm nay Thẩm Đông Lăng cố ý chạy tới tìm em này, vốn thời gian tới chậm, nghĩ tới đây lại vừa đúng. Kể từ lúc ở bữa tiệc vô tình thấy Thẩm Tây Lăng, Thẩm Đông Lăng liền điều tra nơi làm việc của em này, muốn đợi mình hôm nào rảnh rỗi để xử lý chuyện này. Hôm nay vốn định tới đây sớm hơn chút, nhưng công ty xảy ra chút chuyện, phải giải quyết, vì vậy đến chậm.

Thẩm Tây Lăng ngồi vị trí bên cạnh tài xế, giờ phút này giống như học sinh tiểu học, rất ngoan ngoãn, cũng làm ầm lên, chờ người lớn lên tiếng vậy.

Thẩm Đông Lăng vừa lái xe, vừa quan sát em mấy năm chưa gặp, dáng vẻ có thay đổi nhiều, nhưng phong cách hình như thay đổi ít, cả người bình thản rất nhiều, vênh vác hung hăng như trước kia. Người vẫn gầy như thế, nhưng trước kia cô gầy, cũng khiến người ta cảm thấy đó là gầy khỏe mạnh, bây giờ là kiểu yếu đuối mỏng manh.

Bộ dạng này của Thẩm Tây Lăng, khiến Thẩm Đông Lăng có chút khó chịu, hình như lại nhớ ra câu mẹ hay , “Tây Lăng mình ở bên ngoài, biết có được ăn đồng ngon . biết có gầy nữa , con bé có biết chăm sóc cho bản thân đâu.” Lo lắng trong lòng, chính có thể hiểu, bởi vì bây giờ cũng có cảm xúc như vậy với cô em của mình.

“Trở về lúc nào?” Thẩm Đông Lăng chủ động mở miệng, mắt cũng nhìn về phía Thẩm Tây Lăng, mà nhìn cột đèn giao thông ở ngã tư.

“Hơn hai tháng, gần 3 tháng rồi.” không thích đối, dù có ngày quyết định nói dối chết cũng sửa, nhưng rất ít khi dối.

Nghe thông tin vậy, Thẩm Đông Lăng lại có vẻ bất mãn, “Trở về lâu như vậy cũng không về thăm nhà chút sao?” Thấy căn môi mở miệng, lại tiếp tục, “Coi như em bận rộn công việc, cũng nên gọi cú về nhà chứ? Dù em có ý kiến với chị, cũng nên báo bình an cho bố mẹ chứ? tiếng nào liền rời khỏi, ai cũng, trở lại cũng tiếng, em cho rằng em chỉ có mình thôi sao?”

Thẩm Tây Lăng nhàn thở ra hơi, cúi thấp đầu, cũng có ý định giải thích. Chính cũng cảm thấy mình ích kỉ cỡ nào, biết. Hôn nhân của mình nhanh chóng với bất đắc dĩ, nếu như lúc đấy bố mẹ có lựa chọn, cũng cầu với. Nhớ ngày chị kết hôn, mẹ khóc một đêm, cảm giác mình thẹn với con mình, dùng hôn nhân để duy trì cả nhà, bảo vệ sự nghiệp của bố, dù chị kiên cường lời. Lúc đấy việc kinh doanh của công ty tệt, nhưng nhà họ Thẩm bọn họ chỉ có 2 đứa con, mẹ vì sinh con tra cho bố mà tự trách. Bạn bè của bố cũng khuyên ông sinh với người phụ nữ bên ngoài, cũng bị bố từ chối. Chị trong hoàn cảnh này, kiên cường, hơn nữa còn đeo gánh nặng công ty lên lưng, nhưng người trong công ty có dụng tâm khác quá nhiều, mà họ hàng thân thích chỉ sợ thiên hạ loạn muốn tranh giành quyền quản lý công ty, loạn giặc trong giặc ngoài ở chung chỗ. Chị cũng còn cách nào, thể làm gì khác hơn là gả cho đại thiếu gia nhà họ Dư, Dư Thừa Lập*, dùng cách này ổn định nội bộ công ty, cũng làm cho mấy người thân thích kia biết khó mà lui.

*: Vốn là người cũ của Giang Dịch Hiên trong <Mạnh có kiếp Thiên Thiên>, tớ dịch, việc này từng được nhắc tới ở chương 10 truyện kia.

Bởi vì hôn nhân của chị thể mỹ mãn, cho nên mẹ luôn canh cánh trong lòng, lúc ấy ôm Thẩm Tây Lăng khóc, tuyệt đối để cho con này chịu uất ức lần nữa.

Nhưng vẫn bị, bởi vì công ty không ngừng bị rối loạn bởi giặc trong ngoài như vậy. Bố là người trọng trách nhiệm, tình nghĩa, thấu tình đạt lý, công ty dần dần giống như cụ già lớn tuổi, mất sức sống, mất sức cạnh tranh, công ty lại lâm vào cảnh khó khăn, ngân hàng cũng không cho tiếp tục vay nữa.

Thậm ra Thẩm Tây Lăng cũng biết, chị tiếc đưa hạnh phúc cả đời của mình để đổi lấy công ty này, công ty này là tâm huyết cả đời của bố, bọn họ muốn nhìn gia đình mình đau khổ nhìn cái đó phá hủy ,nên ép vào khuôn khổ, làm sao mình không đau.

Nhưng hiểu là chuyện, tiếp nhận lại làm một chuyện khác.

cách nào nhìn khuôn mặt thất vọng của bọn họ, cách nào biến mình trở thành người có lỗi cả dòng họ. Mỗi người còn sống cũng khó khăn như vậy, chỉ có thể thỏa hiệp, làm ra thỏa hiệp lớn nhất trong đời .

Tiến vào nhà tù hôn nhân, chỉ muốn trốn, chính là người hèn nhất, dám đổi mặt trăng của mình, trừ trốn tránh,cái gì cũng muốn làm, chính là một con rùa đen thụt đầu.

Thẩm Đông Lăng thấy bộ dạng ‘Mặc cho quân xâm lược’ của , cau mày lại, giọng cũng có vẻ tốt, “Thế nào? Lại đang nghĩ mình uất ức cỡ nào, người khác có lỗi với em cỡ nào.... Em lại vì cái nhà này mà hi sinh lớn cỡ nào sao?”

ra được ý trào phúng, nhưng đối với Thẩm Đông Lăng chỉ là tính tình cho phép.

Thẩm Tây Lăng lúc này mới ngẩng đầu lên,lắc đầu cái, “ có.” Giống như kiên định chính mình, “Em có.”

Thẩm Đông Lăng nhìn mấy lần, cũng cảm thấy giọng điệu mình hơi quá, giọng lại, “Lúc em muốn ra nước ngoài, quyết định là luôn, mẹ vì vậy mà đau lòng rất lâu,còn nhập viện.” vốn phải một người dễ mũi lòng, luôn kiên cường,cũng nỗ lực, giờ phút này có chút đề phòng, đại khái cũng bị Thẩm Tây Lăng đối với mình có chút bài xích kích thích vào,lòng có chút chua xót, cũng chỉ có một người em . Lúc đọc sách, có tư thái bảo vệ, cố gắng học với em , lúc tan học cũng đợi em , thói quen bảo vệ, cũng như người khác coi em như hoa trong nhà kính, nhưng đột nhiên phát ra đóa hoa này sớm nở ra thành dáng vẻ gì, cũng không cần mình tưới nữa.

“ xin lỗi.” Cũng biết nên với người nào.

mình rồi , bỏ lại cục diện rối rắm, bây giờ lại muốn chịu trách nhiệm. luôn muốn tất cả đều hoàn hảo, lại phát hiện mình hoàn hảo với gia đình của mình, có lỗi với bố mẹ mình, cũng không giúp đỡ cho chị mình.

Nhưng lý trí nghĩ như vậy, rồi lại cố tình không thể nào chấp nhận được tình cảnh này, cho nên tự làm tự chịu.

“Đứng những chuyện này, mẹ biết em trở về, nhất định rất vui vẻ.” Thẩm Đông Lăng có chút đành lòng.

Lần này Thẩm Tây Lăng dám mở miệng.

Có lúc cũng nghĩ tới bố mẹ mình, bọn họ đối với mình cho tới bây giờ cũng có cầu quá lớn, gò bó mình, cũng ép buộc mình cái gì, vì vậy tạo thành tính tình cố chấp muốn cái gì được cái đó của . Cuộc sống là lớp học sinh động nhất, chỉ cần có chuyện ép buộc, liền có thể khiến người ta hủy bỏ tất cả những thứ khác, từ đó thay đổi quỹ đạo cuộc sống.

Đúng như Thẩm Đông Lăng đoán, Hạ Ngôn nhìn thấy con trở về, hết sức kích động, tiến lên ôm lấy Thẩm Tây Lăng, quan sát Thẩm Tây Lăng từ xuống dưới , vuốt mặt , xoa tóc , trong miệng lặp lại câu nói ra nước ngoài nhiều năm mà gần nhiều như vậy, nhất định rất khổ. xong, liền rơi nước mắt.

Thẩm Sơ Văn mặc dù có vẻ tốt hơn vợ, nhưng khó nên kích động, hốc mắt cũng đỏ lên.

Thẩm Tây Lăng nhìn bọn họ như vậy, trong lòng càng áy náy. phải không nghĩ tới việc về nhà, nhưng biết lấy diện mạo gì đối mặt với bọn họ. không biến thành người hoàn toàn kiên cường, cũng biến mình thành người phụ nữ mạnh mẽ, thậm chí cũng được như bọn họ hi vọng giúp chồng dạy con, thất bại như thế, thậm chí đáy lòng còn có oán giận với bọn họ.

Nhưng thấy nhiều tóc trắng đầu bọn họ, cũng nhịn được nữa, rơi nước mắt.

Bữa cơm này tất cả đều xoay quanh Thẩm Tây Lăng, cũng giải thích kiến thức mình học ở nước ngoài, ví dụ như người khác cho rằng người ngoại

quốc đều rất có lễ phép, mà đánh nhau tới mức người ta khó có thể chịu được, dĩ nhiên cũng có người vô cùng phong độ, nhưng tính tình của bọn họ cũng chỉ thích hợp làm bạn bè bình thường. Lúc mới tới chưa thích ứng, thậm chí mình ở trong góc phòng khóc. biết bắt đầu từ đâu, che giấu mặt yếu đuối khó chịu của mình, để cho người nào biết, lúc đêm khuya yên tĩnh mới lộ ra.

Hạ Ngôn ngừng gấp thức ăn cho Thẩm Tây Lăng, dặn dò phải ăn nhiều lên, trong bát đầy đủ các loại món ăn, chất thành ngọn núi, khiến Thẩm Sơ Văn nhìn được cười vợ mình.

Ăn cơm xong, Hạ Ngôn kéo Thẩm Tây Lăng đi, muốn hỏi rất nhiều, có thể nhìn con mình, cũng được, ra lời cũng mạch lạc.

Thẩm Tây Lăng trong lòng cảm động, có mình, còn có bố mẹ mình.

Cho đến khi chiếc xe lái đến trước nhà, đèn xe tăng tốc, tiếp theo là Thẩm Sơ Văn tự mở cửa. Thẩm Tây Lăng dừng chuyện với mẹ, đứng lên, nhìn về phía cửa.

Triển Dịch Minh theo sau lưng Thẩm Sơ Văn, tư thái của anh tùy ý, nụ cười mặt cũng vừa phải, cùng Thẩm Sơ Văn lại cái gì.

Hạ Ngôn thấy Triển Dịch Minh, cũng lên phía trước chuyện cùng anh.

Những năm gần đây, mặc dù Thẩm Tây Lăng có ở đây, nhưng ngày sinh nhật của Hạ Ngôn hay là của Thẩm Sơ Văn hay các ngày lễ khác, Triển Dịch Minh cũng xuất. Công ty có tiệc rượu trọng đại gì, Triển Dịch Minh cũng xuất, cho nhà họ Thẩm mặt mũi trước công chúng, bọn họ rất cảm kích với Triển Dịch Minh. Cho dù cuộc sống bên ngoài của Triển Dịch Minh tốt, nhưng nếu người suy nghĩ đồng nhất, người đàn ông đều như vậy, chỉ cần không khác người, có vấn đề gì.

Thẩm Tây Lăng nhìn những người chuyện kia, ánh mắt từ từ chuyển lạnh.

Thẩm Đông Lăng đứng ở trước mặt, “ liên quan tới bố mẹ, là chị gọi điện thoại cho anh ta, bảo anh ta tới đón em về.”

Thẩm Tây Lãng mở miệng, nhưng vẻ mặt bây giờ cái gì cũng nghe lọt, giống như màn thân tình vừa rồi chỉ là diễn trò, bây giờ mới là thời khắc tiết lộ chân tướng.

Thẩm Đông Lãng thấy như vậy, tiếp tục nói, “Nếu gả cho Triển Dịch Minh, em chính là vợ của anh ta, chị mặc kệ em nghĩ thế nào, nếu lựa chọn cuộc hôn nhân này, tự hành động tốt.”

trợn mắt nhìn chị, “Chị biết anh ta là dạng đàn ông gì sao?”

“Bất kể anh ta là dạng đàn ông gì, anh ta vẫn là chồng em.” Ánh mắt Thẩm Đông Lãng trở nên sắc bén, “Nếu như em chê anh ta ở ngoài ăn chơi đàng điếm, vậy lấy ra bản lĩnh của em, khiến anh ta vì em mà buông tha những bông hóa đó. Thế nào, cảm thấy khinh thường sao? xem các trang web những người vợ viết về người thứ ba xem, em phát, người tranh không chỉ là tình cảm giá trị rẻ như thế.”

Thẩm Tây Lãng hơi nhếch môi, nếu như người đàn ông bảo vệ được cả người lẫn tinh thần, vì sao ở người anh ta lãng phí thời gian cơ chứ?

Chương 9:

Hạ Ngôn cùng Thẩm Sơ Văn rất nhiệt tình gọi Triển Dịch Minh, trong giọng có một chút lấy lòng, hơn nữa dùng ánh mắt ý bảo Thẩm Tây Lãng, bảo và Triển Dịch Minh chuyện, nhưng Thẩm Tây Lãng giả vờ không nhìn thấy. Lúc này mới phát hiện ra, bất kể là lúc mới bắt đầu kết hôn hay vài năm sau, thái độ của mọi người vẫn thay đổi, vẫn hi vọng và Triển Dịch Minh chung sống hạnh phúc, còn hết sức đẩy vào trong người đàn ông này, ai hỏi là rốt cuộc có nguyện ý hay, cũng có ai quan tâm tới cảm xúc của.

Hạ Ngôn thấy phối hợp, khỏi than thở. Thẩm Sơ Văn thấy vậy liền kéo Triển Dịch Minh xem bức tranh ông mới mua về, khiến Triển Dịch Minh xem xét ngắm nghía, thuận tiện hóa giải cặp vợ chồng lúng túng.

Triển Dịch Minh chuẩn bị vào căn phòng cố ý dừng lại, chậm rãi quay đầu, nở nụ cười với. Anh cười quá mức bình thường, giống như là tới nhà mẹ vợ

để đón về nhà. Nhưng cảm thấy ấm áp, thậm chí còn thấy lạnh, cảm giác lạnh này còn kéo dài tới lúc Triển Dịch Minh vào phòng, tầm mắt của cũng nhìn bóng dáng của anh nữa.

Thẩm Đông Lăng ngồi đối diện với Thẩm Tây Lăng, cũng nhiều thứ thay đổi, ví dụ như Thẩm Tây Lăng cố chấp. vì chiếc laptop của mình bị hỏng góc mà tức giận vứt chọn ngay cái mới, hay là cũng cần tới lược của người khác mà cứ để mình tóc tai bù xù, vì thế mà Thẩm Tây Lăng vẫn dùng chiếc lược kiểu cũ, từ tiểu học vẫn dùng tới bây giờ, chưa bao giờ nghĩ tới việc vứt bỏ hoặc đổi .

Thẩm Tây Lăng trầm mặc, có phải khi một người có tiền bạc và địa vị, anh ta cảm thấy vị trí của anh ta cao hơn mình sao? Có lẽ đều là thói thường của con người, tựa như lúc bạn học giỏi có thành tích tốt cao hơn có tư cách để kiêu ngạo, hay bạn học vẽ tranh đẹp hơn có cảm xúc kiêu hãnh, bạn học có gia thế tốt trong lời của người ta cũng lộ ra tia ngạo mạn.

Có lẽ, do chính nghĩ thông.

Thẩm Đông Lăng quan sát em của mình, khi nào em này bắt đầu không lộ ra tất cả cảm giác buồn nôn này, cũng trưởng thành ít, dù vẫn chưa che giấu được tất cả cảm xúc của mình, nhưng ít nhất biểu lộ tức giận của mình ra ngoài.

Thẩm Đông Lăng lấy tay gõ bàn, tốc độ chậm, vẻ mặt cũng nghiêm túc, “Em không được quên mình với chồng mình có con.”

Dùng trách nhiệm trói buộc đồng thời cũng mất trái tim.

Tay Thẩm Tây Lăng siết chặt, dùng sức quá mức, gân xanh ở mu bàn tay trắng nõn.

Tất cả mọi người muốn nhắc nhở, đã kết hôn rồi, còn có đứa con, phải hoàn thành trách nhiệm làm vợ của mình, phải vì thế mà sống. cũng biết, những thứ này đều là, nhưng rất muốn hỏi câu, tại sao?

Bởi vì kết hôn, cho nên phải ở nhà ngoan ngoãn chờ chồng mình trở lại sao? Mong đợi anh ta thương mình sao? Bởi vì có con, cho nên phải vì đứa bé này mà hi sinh cả đời sao?

Đây phải là cuộc sống muốn, cũng không phải lựa chọn cả đời của , cần sống vậy ngày qua ngày, cần cả đời cứ như vậy được hay .Nếu lựa chọn ích kỉ, vậy cứ chọn vậy, dù mọi người đời đều sai lầm, cũng muốn dừng.

Thẩm Đông Lăng cũng thấy vẻ ngấm ngấm chịu đựng của , nhưng lại làm bộ không nhìn thấy, “Em hành động chẳng ngó ngàng gì với Triển Dịch Minh, cho là như vậy em cần bản cũng quan tâm, em thật sự thanh cao thế sao? Cho là giống như những người phụ nữ cứ vây quanh chồng của mình như vậy, em cho rằng mình cao quý hơn họ sao? Em tỉnh lại , em hề làm gì, người khác vì em quan tâm mà cảm thấy em thanh cao, chỉ thấy em đáng thương mà thôi.”

Ngay cả chồng mình cũng quản được, người phụ nữ đáng thương biết bao.

“Em có.” Thẩm Tây Lăng vội vàng mở miệng, “Em có.”

Ngồi lên xe của Triển Dịch Minh, vẫn duy trì trầm mặc, nhưng trong đầu lại nhớ những lời trước của Thẩm Đông Lăng. Cô không vì hành động của mình mà cảm thấy thanh cao, cũng cảm giác mình cao quý hơn, quan tâm, chính là quan tâm. biết bao nhiêu lần nhắc nhở mình, tuyệt không quan tâm Triển Dịch Minh ở bên ngoài làm cái gì, quan tâm nghiệp của anh ra sao, quan tâm anh ở bên ngoài có bao nhiêu hồng nhan tri kỉ, hễ là tất cả của Triển Dịch Minh, đều để ý.

biểu là mình quan tâm, mà từ trong đáy lòng quan tâm tới người đàn ông này. Anh ta chỉ làm một cái tên giấy đăng ký kết hôn của mà thôi, có bất kì ý nghĩa gì, bởi vì sớm muộn có ngày, hai tên giấy đăng ký kết hôn này tách ra, tựa như có mong đợi chút, cuộc hôn nhân hời hợt bề ngoài này cũng bị tan rã.

khí trong xe cứng ngắt, hai người trưởng thành chút nào muốn hóa giải khí này, ràng ở trước mặt người lạ còn cố ý tìm đề tài, nhưng cặp vợ chồng bọn

họ đây, có lẽ người xa lạ cũng bằng.

Thẩm Tây Lăng nằm nghiêng, vừa ngồi thẳng xong, thân thể có chút cứng.

“Chung cư Nam Hoa.” chỗ mình ở, chỉ coi anh là tài xế đưa về nhà mà thôi.

Triển Dịch Minh từ gương chiếu hậu thấy , ánh mắt lạnh, vẻ mặt so với trước kia lạnh hơn mấy phần, “Em cho rằng anh tới đây chỉ để làm tài xế cho em thôi sao?”

Anh nhấn mạnh từng chữ ràng, từng chữ như cố ý cường điệu nó lên vậy.

Thẩm Tây Lăng muốn để ý tới anh, bất kể anh gì có liên quan gì tới mình, dù sao cũng quan tâm tới người đàn ông này, cảm xúc của anh ra sao liên quan tới mình, nhưng suy nghĩ này lại khiến cảm thấy thoải mái trong lòng trước nay chưa từng có.

Triển Dịch Minh cũng mở miệng nữa, chỉ gia tăng tốc độ.

Xe được đoạn xa, Thẩm Tây Lăng mới phát ra có gì đúng. Anh cố ý, hơn nữa cố ý ràng như vậy. Anh lái xe đến đường chính của chung cư Nam Hoa, nhưng dừng xe, trực tiếp lái . Nếu như anh ta chỉ đơn giản muốn trở về chỗ ở của , hoàn toàn có thể con đường khác. Nhưng anh lại , chính là muốn đối chọi với , còn hành động rõ ràng như vậy, chính là muốn để phát hiện ra, muốn cho thoải mái.

ngồi ngay ngắn người lại, “Dừng xe.”

Triển Dịch Minh dừng.

“Tôi bảo anh dừng xe.” tiếp tục , điệu nâng cao, mắt nhìn thẳng về phía anh.

Nếu như trong mắt có lửa, nhất định tất cả sẽ ném lên người anh, tốt nhất để anh cháy sạch vừa đau vừa khó chịu.

Tốc độ xe của Triển Dịch Minh rất nhanh, nhưng anh lập tức phanh xe, xe bởi vì quán tính mà ma sát với mặt đường, tiếng vang lại chói tai. Thẩm Tây Lăng vì xe tự dừng thẳng lại, thân thể chợt nhào về phía trước, đập vào

lưng ghế ngồi phía trước. Cũng không đau lắm, nhưng đầu vì thế mà có chút choáng váng.

thở mạnh, lâu mới bình phục được tâm tình của mình.

nhìn anh, ánh mắt tức giận cũng không cho, hoàn toàn coi anh như trong suốt. lấy tay mở cửa xe, làm thế nào cũng đẩy ra, vì vậy cực kì tức giận dùng chân đá, hoàn toàn nghĩ xe này là xe giới hạn thế giới, chỉ có 50 cái như vậy thôi.

Triển Dịch Minh cũng xoay người nhìn, từ gương chiếu hậu nhìn hành động của, nụ cười khêu miệng có chút thâm độc, giống như nhìn hề biểu diễn.

Cuối cùng, có ý định tự phá, quay đầu nhìn anh, “Tôi muốn xuống xe.”

Triển Dịch Minh từ từ quay đầu, cố ý mang theo vẻ mặt hòa nhã, “Cầu xin anh.”

nở nụ cười, “Triển thiếu, tôi cầu xin anh mở cửa xe ra.”

chút do dự trả lời khiến anh sửng sốt trong chốc lát, sau đó nhấn nút. đẩy cửa xe, quả nhiên dễ dàng đẩy ra, ngay sau đó liền xuống xe, cũng quay đầu lại mà ngược lại với hướng xe.

Hai tay của Triển Dịch Minh nắm chặt tay lái, càng dùng sức, cước giẫm vào chân ga, khởi động lái xe. Nhưng tầm mắt nhìn bóng người gương chiếu hậu ngày càng xa, lập tức phanh lại.

Anh mở cửa xe, trực tiếp xuống xe.

Người phụ nữ với tốc độ rất nhanh, mặc dù tính là chạy.

Tốc độ của Triển Dịch Minh ngày càng nhanh, cho đến khi anh đuổi theo người phụ nữ. Tiếng bước chân sau lưng khiến Thẩm Tây Lăng kinh ngạc, mới quay đầu lại liền nhìn thấy gương mặt của Triển Dịch Minh, như bị hù sợ, lui về phía sau hai bước, giữ vững thân thể mới nhìn anh, “Anh muốn làm gì?”

Triển Dịch Minh bởi vì chạy mà thở dốc, nhưng chú ý cẩn thận cũng quan sát thấy, anh khẽ cười, giống như mặt nạ thường xuyên dùng, tùy ý tột cùng, “Con đường này, em mua sao?”

có thể , anh thế sao?

Thẩm Tây Lăng mím miệng nhìn chằm chằm vào anh, lát sau lùi hai bước sang phía bên trái, “Vậy tôi để cho anh .”

muốn nhìn thấy bộ dạng của anh rõ ràng như vậy, lừa gạt mình nhìn thấy nhưng có tác dụng.

“Bây giờ anh lại muốn nữa.” Anh mở miệng, nhìn sắc mặt biến hóa.

Hai tay siết chặt, “Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?”

“Có lẽ thấy nhàm chán thôi.” Anh cười cười, đến gần , “Có lẽ là cảm thấy đơn, em xem em nhiều năm như vậy, anh là một người đàn ông bình thường, hôm nay em trở về, em xem anh muốn làm gì?”

Thẩm Tây Lăng bởi vì câu của anh mà cảm thấy chấn động, ngơ nhìn anh.

“Anh tránh ra.”

Anh như cố tình muốn cùng đối chọi, bức dựa vào tường rào, “Anh .”

đẩy anh, anh cố tình đến gần , một tay để tường, dù là tường lồi lõm, tay anh chống cũng thấy khó chịu.

vẫn đẩy anh, thậm chí dùng chân đá.

Ánh mắt của anh từ từ chuyển lạnh, tay trái nắm cằm . cứ chán ghét anh như vậy, thấy anh đáng ghét như thế, bài xích anh, anh cố tình muốn tới gần , khiến cảm thấy ghê tởm. Anh cúi đầu, hôn lên môi , còn kịp lộ ra bất kỳ phản ứng nào liền mở miệng, “Lần này xem em trở về định súc miệng bao nhiêu lần?”

Ác ý liếm liếm môi, cười chậm chọc xong mới xoay người rời .

sững sờ nhìn bóng lưng của anh, thế nhưng lại quên mất phản ứng.

Chương 10:

Thẩm Tây Lăng ở trong tình trạng làm việc không ngừng, thậm chí có lỗi, cô sửa rồi mà vẫn bị sai, đồng nghiệp ân cần hỏi cô là xảy ra chuyện gì phải, cô cũng chỉ lắc đầu, tiếp tục sửa lỗi. Tình trạng này chỉ xuất trong công việc, lấy chén nước cũng bị bỏng, dù nghiêm trọng lắm.

bắt đầu mê mang, mình trở lại thành phố này, rốt cuộc vì cái gì? Muốn nhìn chút, người thân của có thể vì ở đây mà thay đổi hay? Ai rồi ai cũng sống được sao?

làm lúc rảnh rồi, Hạ Ngôn gọi điện thoại, bảo về nhà nhiều chút, dù sao đó cũng là nhà, cũng gạt đầu liên tục. có người nhà, có chồng, có con, nhưng vẫn nhàn, giống như thành phố này có người nào có thể khiến cảm thấy yên lòng được, để cho thấy an toàn, như người lưu lạc, cố chấp muốn tìm một chỗ tốt nhất để tránh bão, nhưng vẫn chưa tìm được.

đến quán ăn trưa gần công ty gặp phải bạn học cùng trung học, lúc học trung học quan hệ của họ tạm được, dù sao tính cách, gia thế cũng khác biệt lắm, cũng có tiếng chung. Đối phương hỏi dạo này sống thế nào, cũng chủ động tới cuộc sống của mình, gặp được Thẩm Tây Lăng là lộ vẻ hiểu nhau cần, nói chồng ấy với chồng Thẩm Tây Lăng là cặp đức hạnh (theo nghĩa xấu), chỉ biết ăn chơi rượu chè, đối với loại đàn ông này, nếu như bạn cứ so đo, nhất định để cho mình tức chết, dứt khoát ai đường nấy, ảnh hưởng lẫn nhau, mình sống vui vẻ, cũng để cho bố mẹ mình lo lắng, vẹn toàn đôi bên.

Thẩm Tây Lăng vừa ăn cơm, vừa nghe, cũng không muốn chen vào, cho đến khi đối phương câu, “Tớ còn rất hâm mộ cậu.”

Thẩm Tây Lăng dùng khăn giấy lau miệng, lúc này mới giương mắt lên, “Tại sao?”. Giã thế và tướng mạo của đối phương cũng khá, hoàn toàn cần phải hâm mộ mình, dù hôn nhân của các nhìn qua cũng giống nhau, nghĩ tới đây khỏi cười khổ.

“Ít nhất cậu có người bạn tri kỉ, bây giờ mới phát ra có bạn tri kỉ là tốt, ai.....”

Đối phương chủ động mời khách, Thẩm Tây Lăng cũng thể từ chối. rất lâu rồi, có ai nhắc từng có bạn tri kỉ, người có thể tâm , núp trong cùng một cái chăn lặng lẽ chuyện về ngoại hình các học sinh nam, trong lớp học sinh nam đối với mình cũng tốt lắm, nhưng những chuyện bí cũng nguyện ý chia sẻ với đối phương, lo lắng ấy có một ngày bán đứng mình, tin tưởng ấy như ấy tin mình.

Vài chuyện trong mấy ngày, cũng khiến tâm tình xuống, nhất là nghe được tên của Hường Tri Dao, lại khiến lòng khẽ chua xót.

vẫn nhớ, lúc học cấp 3, có khiến toàn trường điên cuồng, cử động có thể biến thành tiêu điểm của mọi người, luôn luôn độc lập, luôn làm theo ý mình. Ngay lúc biết Hường Tri Dao là nữ thần trong lòng các nam sinh, đồng dạng cũng là loại người Thẩm Tây Lăng hâm mộ nhất, vĩnh viễn vì mình mà sống, thêm để ý tới ánh mắt của người khác chút nào.

Hường Tri Dao đôi giày tinh xảo đứng ở sân tập thể dục, móng tay tinh xảo, bông tai mắt sáng, ngay cả tóc cũng là nhuộm. Chỉ cần có đứng ở đâu đấy, nhất định khiến người ta chú ý tới, khuôn mặt xinh đẹp cộng thêm việc ăn mặc nổi bật, trở thành nữ sinh được bình luận nhiều nhất ở trường.

Mà nữ sinh đó lại là bạn tốt nhất của Thẩm Tây Lăng, biết tính của Hường Tri Dao là thế, cũng phải cố ý hấp dẫn ánh mắt của người khác, thậm chí ánh mắt của người khác thế nào cũng để ý.

rất lâu, nghĩ tới người bạn tốt này, kể cả kỷ niệm cũng được cất giữ. cũng quan tâm tới tin của Hường Tri Dao, giống như người này chưa từng bước vào cuộc đời của , rốt cuộc là thời gian quá mức vô tình hay là người thay đổi quá nhiều đây.

Trong ký ức, ngay cả mình cũng đơn thuần tới cực điểm, chẳng biết tại sao, lại nhớ tới lúc tìm chỗ để khóc lớn, khóc thút thít mãnh liệt, có chút đè nén.

Lời thề, “Cả đời anh chỉ mình em, nguyện sống với em tới đầu bạc răng long.” Là lời thề ngây thơ nhất, luôn nhắc nhở chúng ta rơi xuống, từ từ già như thế nào.

Tối lúc tan làm, Thẩm Tây Lăng cảm giác như mình bị nhốt vào nhà tù vậy, rất cuộc sống có được tự do, cho dù phải là người tốt đến nơi, sau khi tan làm thì cuộc sống có bất kì sắp xếp nào, nhưng vẫn suy nghĩ muốn tìm chỗ, ổn định tâm tình bất thường hôm nay.

Nhưng hình như trời cao đặc biệt thích cùng cô đối chọi.

Mới ra khỏi công ty được mấy bước, nhìn thấy chiếc xe đứng ở trước công ty. Giờ phút này, người đàn ông trong xe hạ cửa kính xe xuống, nở nụ cười hướng . mấp máy môi, có lẽ đối với người đàn ông này luôn luôn có thành kiến, vì vậy nụ cười của anh khiến nghĩ đến hai từ “Đối trá.”

Sợ bị đồng nghiệp khác bắt gặp, cũng sợ xe của anh đứng ở chỗ này tạo ra nhiều rắc rối hơn, vì vậy bước nhanh tới, mở cửa xe, ngồi xuống.

Triển Dịch Minh vẫn nhìn , biết có phải phối hợp của khiến anh thấy kinh ngạc, dù sao vẫn nhìn , cũng gì, lái xe . Thẩm Tây Lăng nhin lát, sau đó mở cửa xe, ra ngoài, lại kéo cửa xe ra ngồi chỗ cạnh tài xế, ngồi xuống, thực xong, Triển Dịch Minh mới chậm rãi lái xe rời .

“Anh lại muốn làm cái gì?” chậm rãi, chuẩn bị gây gỗ, ít nhất bạn học cùng trung học của rất đúng, cuộc sống ai đi đường nấy, cần vượt qua ranh giới gì, như vậy là tốt với tất cả mọi người.

Triển Dịch Minh liếc nhìn cái, “Đến nhắc nhở em còn có nhà, có chồng có con.” Dừng chút, quan sát vẻ mặt của , “Em chẳng lẽ quên mất rồi sao? Coi như quên chúng ta có quan hệ, anh có thể đến nhắc nhở em.”

Anh vẫn cười, hoàn toàn có mặt lạnh toát tâm tình anh tốt như đêm hôm đó. Nhưng so sánh ra, càng thích bộ mặt của anh như bây giờ, để cho cách nào phán đoán lời của anh có thực giả hay , cũng nhìn thấu được rốt cuộc tâm tình anh tốt hay cực xấu mà biến thành đồ chơi.

Nhưng anh nhắc tới con cũng khiến toàn thân cứng lại chút.

Con , sinh ra như vậy, bởi vì đau đớn, đôi mắt đăm lệ mông lung nhìn con mình, làm thế nào cũng thấy . Đó là miếng thịt từ người rơi xuống, đau là ,

nhưng lại ném dễ dàng như vậy, là , chưa trở về lần.

Thậm chí mấy đêm liền, dám nhìn mặt của An An, chuyện gì cũng quăng chobảo mẫu, quản hỏi. MàTriển Dịch Minh thấy bộ dạng như vậy,liền bắt đầu cãi nhau ầm ĩ, mắng uổnglàm mẹ. nghe được Triển Dịch Minh nói mình như vậy, nhưng lại cảm thấy anh đúng, quả phải người mệt tốt, cũng xứng làm mẹ.

Khi đó có người bạn học đại học, gọi điện thoại chuyện với . Nữ sinh đó kết hôn được hơn năm, lúc đó mang thai,nhưng vào lúc này phát chồng mìnhngoại tình. Chồng của ấy tỏ thái độ ràng, anh ta chia tay với người tình,cũng cắt đứt quan hệ, sống sống, sinh con cũng quan tâm, muốn ly hôn cũng được, ly hôn cũngđược.

Thẩm Tây Lăng nghe được hết sức tức giận, bảo bạn học lúc đó thừa dịp mới mang thai được mấy tháng liền phá thai rồi rời khỏi người đàn ông kia , nhưng ấy lại khóc làm được, ấy nữ bỏ con mình, bỏ được, vì vậy nhất định phải sinh nó ra.

Thẩm Tây Lăng yên lặng nghe, trong đầu chỉ có ba chữ: bỏ được, bỏđược.....

muốn có ngày ba chữ này lại xuất với , sợ nhìn con mình lớn lên từng ngày, gọi là mẹ, ngủ với , cầm bàn tay bé của con mà dặt . sợ xuất bức tranh này, tất cả bọn họ đều là liều thuốc phiện, khiến bạn nghiện, nữ bỏ, thể để xuống được.

Nhưng cuộc hôn nhân của có trăm ngàn vết thương, tha thứ cho ích kỉ củacô, muốn đưa bé này ràng buộc cả đời, muốn có ngày quyết định rời , lại phát ra mình bỏ được.

cũng nguyện ý sinh ra sinh mạng vô tội như vậy, giống như là nghi thứ choàn thành cuộc hôn nhân này. Nhưng khinh hà họ Triển có bất mãn với , bảo tình mẹ cũng có, muốn ra nước ngoài lập tức bị bác bỏ, nhất là nhà họ Triển biết từ nơi nào biết được có một người bạn trai lâu năm rồi, càng chấp nhận xuất ngoại. Lúc đó rất kiên trì muốn xuất ngoại, thái độ cứng rắn muốn

rời , Triển Khải Hạo cùng Nghê Văn Bái cũng thỏa hiệp, sinh cốt nhục củanhà họ Triển rồi cho phép xuất ngoại, nếu bàn nữa.

Phụ nữ đều làm bằng nước, có khuyết điểmcủa mình, khuyết điểm lớn nhất chính làm mềm lòng, nếu như sinh con ra, khiếnngười nhà càng tốn tâm tư hơn, cũng khiến con trai mình trưởng thành lên chút. Lúc đấy Triển Khải Hạo cùng Nghê Văn Bái nghĩ rằng nếu Thẩm Tây Lăng sinhcon, có lẽ rời , nhưng khôngngờ rằng vẫn kiên trì như thế, hơn nữahành động quả quyết đến thế.

Thấy Thẩm Tây Lăng vẫn trầm mặc, Triển Dịch Minh cũng tức giận, tiếp tục ,“Ngày đó bố mẹ em chuyện với anh rất nhiều, anh đột nhiên cảm thấy đề nghị củabọn họ tồi.”

“Bọn họ gì với anh?” Thẩm Tây Lăng bị hấp dẫn bởi nội dung câu của anh,ngiên người nhìn anh.

“Bọn họ em mới về nước được bao lâu, bảo có nhiều điểm em cần tha thứ cho anh, cũng tính cách của em, nên thathứ cho em chút. Dĩ nhiên nhiềunhất là anh là người đàn ông có gia đình, nên tốn chút thời gian dành tình cảm lên vợmình.” xong câu cuối cùng anh nhìnchăm chăm , ý vị ánh mắt .

Thẩm Tây Lăng lại cảm thấy có chút lạnhrời, rất lạnh.

“Anh tin lời của bọn họ sao?” điệu của có chút cao, chính cũng pháthiện ra có chút kích động, giống như là sợ.

“Tại sao tin?” Triển Dịch Minh nâng khóe miệng, “Anh rất tôn trọng với trưởngbồi, đề nghị của bọn họ anh luôn thực hành,ví dụ như mấy năm trước ông nội bảo anh cưới em, anh cũng làm.”

“Anh cần phải quang minh chính đại như thế, tôi biết anh có hứng thú gì với tôi, về sau chúng ta cứ theo làm theo phương thức sống trước kia.... “

Triển Dịch Minh ngắt lời , “Làm sao em biết anh có hứng thú với em?”
Tầm mắt anh nhanh chóng lướt qua mặt ,“Dung mạo em tệ, mặc dù phải

dạng anh thích.” Anh lại đưa tay ra, chạm vào từ từ xuống, “Vóc người không tồi, đối với việc bồi dưỡng chuyện tình cảm, dĩ nhiên có thể suy tính.”

“Anh coi tôi là cái gì?” mặt vẻ tức giận.

Ánh mắt của anh cùng động tác, như thấy được người phụ nữ xa lạ, đối với còn cảm thấy rất hứng thú, vì vậy có vài phản thích thú.

“ người phụ nữ.” Anh dùng tay chỉ vào, “. ”

Thẩm Tây Lăng ghen đỏ mặt, cũng thể phủ nhận với anh, cũng là người phụ nữ phải sao?

Chương 11:

Xe lái vào khu vực của “Tây Minh Cư” thì Thẩm Tây Lăng lại cảm thấy lạnh lẽo nữa, dù cửa sổ đóng, cho dù gió thổi bên ngoài cũng thổi vào đây, nhưng vẫn cảm thấy mình rất lạnh, hơn nữa bưng bát thế nào cũng ấm áp được. Trong quá khứ, mỗi lần về tới đây, đều có cảm giác khó mà chịu được, mỗi lần đều cần đề nén mãnh liệt, hoài nghi rằng có ngày mà bị những cảm xúc này bức điên lên, sau đó trở thành phu nhân nhà giàu đáng thương.

Cảm giác quen thuộc đè nén lại đánh tới, khiến rất muốn trốn.

ngẩng đầu, nhìn Triển Dịch Minh, gương mặt cố ý lấy lòng, “Đồ của tôi đều ở trong nhà trọ, ở nơi này có phương tiện, nơi này tôi....”

“Tất cả đồ của em đều ở đây.” Triển Dịch Minh mở miệng chậm rãi, “Coi như thiếu cái gì, cũng có thể lập tức mua thêm cho em.”

Thẩm Tây Lăng chu chu môi, lòng lại càng đau.

vẫn muốn lấy cớ trốn ra ngoài, lại động khêu miệng, ra lời. rằng là muốn trốn tránh, là tính cách bị cấm sùng của mình lại bộc lộ ra.

Ngày này, sớm muộn cũng đến, sớm đối mặt với nó tốt hơn.

Xuống xe, vẫn đứng tại chỗ, tay chân có chút luống cuống, biết mình phải làm gì. Rất buồn cười, nơi này nên tính là nhà của , nhưng trừ cảm giác xa lạ, lại không có gì khác.

Triển Dịch Minh lái xe vào nhà để xe, ra, phát vẫn đứng bất động, thậm chí cứng ngắc giống như pho tượng, có bất kì động tác gì.

Anh về phía , “ biết nơi này?”

Giọng bình thường, cố tình khiến người ta cảm thấy anh ở đây có ý xấu, mang theo châm chọc. nghi ngờ nhìn anh, đại khái không quan tâm, chắc hẳn là để ý đến nội dung trong lời của anh.

Triển Dịch Minh phía trước, theo phía sau.

Vừa vào phòng, liền nhìn thấy Triển Hiểu An ngồi trước bàn trà, tay cầm các khối hình dạng khác nhau, ghép thành các loại hình dáng. Bộ dạng của bé rất nghiêm túc, tầm mắt cũng nhìn vào đó.

Dương Khiết trông nom Triển Hiểu An nhìn thấy Triển Dịch Minh, lập tức cung kính chào hỏi, “Tiên sinh.” Dưới tình huống bình thường, sau khi Triển Dịch Minh trở về nhà, công việc của Dương Khiết cũng kết thúc, phụ trách việc đến nhà trẻ đón Triển Hiểu An về, cùng Triển Hiểu An vui đùa, cho đến khi Triển Dịch Minh về nhà mới thôi, hơn nữa thời gian này cho tới bây giờ đều có giới hạn, nếu như thấy Triển Dịch Minh trở về rất khuya, vẫn phải ở cùng Triển Hiểu An tới lúc đó, thế nào rồi bỏ giữa chừng. Mặc dù thời gian làm công việc này xác định, nhưng được đối xử rất tốt, vì vậy rất quý trọng.

Ánh mắt của Dương Khiết dừng lại ở trên người Triển Dịch Minh cuối cùng cũng dừng ở người phía sau anh, Thẩm Tây Lăng, trong mắt dễ nhận thấy kinh ngạc, bởi vì cô ở chỗ này làm năm rồi, đây là lần đầu tiên thấy Triển Dịch Minh đưa phụ nữ về, khỏi tò mò quan sát Thẩm Tây Lăng, muốn biết người phụ nữ này đặc biệt ở chỗ nào.

Ánh mắt của Thẩm Tây Lăng cũng dừng lại trên người Dương Khiết, chỉ là thời gian rất ngắn. Dương Khiết cũng còn là sinh viên, khuôn mặt có thể thấy vẻ bông bột của sinh viên, hơn nữa đây là nữ sinh vô cùng hấp dẫn, nhất là 2 năm gần đây dạng nữ sinh có diện mạo thanh thuần này vô cùng phổ biến.

Liên tưởng đến câu Triễn Dịch Minh từng , “Em phải loại anh thích.”, hình như có chút hiểu , cười cười.

Dương Khiết cũng kinh ngạc mà ở lại nữa, vẫn lựa chọn rời . Trước khi tiếp nhận công việc này, cũng nghe được từ người giúp việc ở đó mà có được nhiều thông tin, vạn lần đừng nghĩ tới việc xảy ra chút gì với người chủ này, bất kể bên ngoài anh ta hào phóng cỡ nào, ở nhà tuyệt đối sẽ không cùng người giúp việc hay là bảo mẫu xảy ra chút mập mờ nào. Khác chính là nhất định phải chăm sóc Triễn Hiếu An tốt, bất kể dùng cách nào , nhất định thể để cho Triễn Hiếu An khóc trước mặt Triễn Dịch Minh, nếu bị đuổi. Dương Khiết vẫn luôn nhớ những lời này, tuyệt đối suy nghĩ chuyện gì khác ngoài phạm vi công việc, xuống như vậy, phát công việc vẫn ổn, trừ thời gian cố định ra, phương diện khác đều tốt.

Tâm tư của Thẩm Tây Lăng cũng dừng ở bóng dáng biến mất của Dương Khiết, mà nhìn Triễn Hiếu An vẫn chơi đùa. Giờ phút này, bé vẫn cúi đầu, nhìn ra được bé rất thích ứng với hoàn cảnh sống như thế. Bé thỉnh thoảng giật giật, đuôi tóc cũng lay động theo đấy.

Thẩm Tây Lăng lại dám lên trước, đối với , bức họa trước mặt này, lại mang theo điểm hư ảo, giống như mơ, sợ mình bỗng nhúc nhích hay lên tiếng, lập tức liền biến mất.

vẫn nhìn Triễn Hiếu An, mở mắt quá mức, chốc lát liền thấy chua xót.

Triễn Hiếu An hình như rất hài lòng về tác phẩm của mình, cầm trong tay, muốn làm nũng với bố, để cho bố khen vài câu, vừa ngẩng đầu liền thấy Thẩm Tây Lăng đang chăm chú nhìn mình.

bé lập tức bỏ lại trong tay món đồ chơi, đứng dậy, nhanh chóng chạy tới Thẩm Tây Lăng. Nụ cười mặt mang theo bất kì che giấu nào, đôi tay lập tức ôm lấy chân của Thẩm Tây Lăng, ngừng cọ.

Thẩm Tây Lăng thể động dậy, cúi đầu, cùng bé nhìn thẳng vào mắt.

“Mẹ.”

Giọng trẻ con thanh thúy truyền đến, rất nỗ lực áp chế kích động của mình, chậm rãi vươn tay, sờ lên đầu của bé. Sợi tóc mảnh như thế, giống hời bé, chất tóc không tốt. Tay của trượt xuống, sờ mặt của bé, làn da trắng nõn.....

Rốt cuộc nhìn được nữa, ngồi chồm xuống, ôm bé vào trong lồng ngực mình, tay vỗ lên vai của bé.

bé lại cọ xát mấy cái, khuôn mặt tươi cười nâng lên, “Ôm mẹ là thoải mái, còn thích hơn ôm bố.”

Thẩm Tây Lăng chỉ có càng dùng sức ôm chặt hơn, đây chính là phần thiếu sót sâu trong lòng của .

bé học hành động của , cũng lấy tay vỗ bả vai của Thẩm Tây Lăng.

Triển Hiếu An từ trong Thẩm Tây Lăng ra, liền chạy tới bên cạnh Triển Dịch Minh, Triển Dịch Minh trực tiếp ôm bé lên, mặt có vẻ cứng chiều hờ che giấu.

Triển Hiếu An chạy về phía Triển Dịch Minh hôn cái, “Con muốn thưởng cho bố, bố tốt.”

Triển Dịch Minh nhìn con mình, “Nơi nào được, chút xem.”

“Bố có dối, mẹ trở về, mẹ liền trở về rồi.” qua liền cười, ánh mắt đặt trên người Thẩm Tây Lăng, tay cũng đưa ra ngoài, ý bảo muốn Thẩm Tây Lăng ôm.

Thẩm Tây Lăng thấy hành động này của cô bé, lập tức tới, bé liền nhào tới trong Thẩm Tây Lăng. bé gần sát mặt , cũng hôn Thẩm Tây Lăng cái, “Mẹ, con yêu mẹ.”

hề có thanh tạp chất nào, trông mắt hồn nhiên như nước. Thẩm Tây Lăng để trán mình chạm vào trán bé, trong lòng phiền muộn cùng cảm động lặp lại đan vào chỗ. Đây chính là đứa bé chung huyết nhục với , đây chính là đứa bé từ trong bụng chui ra, đây là con , ai cũng thể phủ định được này.

Triển Dịch Minh đứng bên, cũng quỳ rầy họ, nhưng trong đôi mắt xẹt qua một tia cảm xúc khác.

Hình như anh lâu rồi nhớ lại thời gian trước kia. Anh còn nhớ lúc Thẩm Tây Lăng mang thai, tính tình bất thường, hoặc là lúc đối mặt với anh, tính tình luôn luôn đều là vui tức giận khác thường, mà đứa bé này lại khiến nội tâm của Thẩm Tây Lăng xác định được.

Sau khi Thẩm Tây Lăng mang thai càng tìm mọi cách bắt bẻ anh, việc lớn việc nhỏ đều theo ý của , liền lập tức tức giận. Những chuyện ở bên trong, bao gồm việc màu sắc quần áo anh mặc, nếu như thức, liền mở miệng bảo anh lập tức đổi , hoặc là lập tức biến mất trước mắt . Rèm cửa, cửa sổ, ga giường, tất cả đều phải đổi , toàn bộ phải theo ý của .

mà người thấy mùi của phòng bếp liền cảm thấy khó chịu, liền đòi hỏi người thấy mùi dầu thêm chút nào nữa, dĩ nhiên cũng trực tiếp đưa những đồ anh thể ăn, người muốn nôn.

Thấy anh nghe điện thoại, cũng biểu lộ vẻ vui của mình, trực tiếp ném cốc nước xuống đất, biểu đạt phần nộ của mình.

Những việc này Triển Dịch Minh vẫn nhẫn nhịn, dù sao là phụ nữ có thai, là quan trọng nhất. Mà Nghê Văn Bái cũng khuyên can anh, Tây Lăng lo lắng nhiều, nhiều phụ nữ có thai đều như thế, nghiêm trọng hơn còn có chứng trầm cảm nặng, anh làm chồng nên quan tâm tới cảm xúc của vợ hơn, mọi thứ hiểu nhiều hơn, nên cãi với .

Tính của anh cũng tốt, mấy ngày đó thế nào nhớ , ngủ ngon, ăn ngon, thậm chí thường mơ ác mộng, luôn nằm mơ thấy anh lại làm sai cái gì, chỗ nào của anh khiến vui. thoải mái, cũng khiến anh thoải mái theo.

Cho đến khi Triển Dịch Minh nhận được điện thoại từ bệnh viện, sắp xếp xong, có thể vào bệnh viện phẫu thuật. Lúc đó anh kinh ngạc, mới hiểu được việc phẫu thuật này là Thẩm Tây Lăng tự sắp xếp. Anh cuối cùng mới hiểu, trong thời gian này biểu hiện nào, cũng phải là anh làm sai việc gì, cũng phải vì lo lắng cho đứa bé này, mà phát tiết, cần đưa bé này rồi.

Cuối cùng cũng quyết tâm.

Biết mang thai, anh rất vui, lần đầu tiên có thể tưởng tượng ra mình làm bố ra sao. Thậm chí làm việc xong, lái xe đến cửa hàng thời trang trẻ em chọn quần áo, nhưng mỗi lần chọn được cái mình hài lòng, đều cảm thấy những bộ quần áo kia hợp với con mình.

Khi trong lòng anh đầy hy vọng, lại muốn giết chết đứa bé này.

Nhận được tin đây, anh lại cùng Viên Trác Nhiên và bọn bạn uống rượu, thậm chí uống suốt đêm. Nhưng bọn họ lại thiếu tình nghĩa..., chẳng những cùng anh, còn ngừng khuyên can anh uống ít thôi. Dù như vậy, anh cũng uống ít, nhưng vẫn say.

Anh trở lại “Tây Minh Cư” Thẩm Tây Lăng còn chưa ngủ, ngồi ở ghế salon, cũng biết là có nhìn TV hay. nhìn thấy anh phía sau, ánh mắt xẹt qua tia bất mãn, cau chân mày, hơn nữa lấy tay bịt mũi mình, hình như người anh tản ra mùi thể thao chịu đựng được.

Nếu như bình thường, anh cũng muốn tranh cãi với, nhưng lúc đó, anh như bị tẩu hỏa nhập ma vậy, từng bước một đi về phía.

nhìn thẳng vào anh, “Uống rượu?”

Chuyện rằng như thế.

Anh đứng bên cạnh, nhìn thấy bộ dạng khó chịu như thế nhưng lại cảm thấy sáng khoái.

Tay của anh nắm được cổ của, “Tôi uống rượu, vậy sao?”

giấy giụa, nhưng anh lại để ý chút nào, đẩy cái, thuận thể té ghế sofa, nửa năm.

Anh nhìn bụng nhô lên, ánh mắt lạnh trước nay chưa từng có. “Thẩm Tây Lăng, con mẹ nó, tôi cho biết, nếu như con tôi mà có chuyện gì, tôi chôn theo nó.”

Anh xong rất nghiêm túc, chỉ ngón tay lên mặt .

Chương 12

Sau khi Thẩm Tây Lăng trở lại, Triển Hiểu An tắc cũng rời khỏi , dù là muốn vệ sinh, cũng ngoan ngoãn đứng ở bên ngoài, thực chịu . Nhìn thấy tình trạng này, Triển Dịch Minh cũng lấy tay đỡ trán, ôm lấy con mình, liền ra ngoài, anh phải cùng con mình nói chuyện chút.

Thẩm Tây Lăng tắm, nếu bé cũng chịu theo bố mình.

Triển Dịch Minh bóp 1 cái vào của con mình, “Tại sao lại quần mẹ như vậy?”

bé lén lút nhìn anh, “Con mẹ nha, con muốn ở cùng chỗ với mẹ.”

Triển Dịch Minh thở dài, “Con xem , mua con gấu Pooh mà con rất thích, ngày ngày đều ôm nó chơi, nhưng qua vài ngày, con lại không thích nữa.”

bé hoàn toàn quan tâm tới ý của bố mình, chỉ nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy nghi ngờ.

Triển Dịch Minh đành phải tiếp tục , “Con cứ quần mẹ như vậy, khiến mẹ không thể làm được, mẹ cảm thấy quấy nhiễu, làm việc được rất khó chịu, oán giận với con.”

bé tròn to hai mắt, bé thể khiến mẹ ghét mình, bé uất ức nhìn Triển Dịch Minh, “Nếu theo mẹ, con sợ mẹ , con sợ con ngủ giấc thấy mẹ đâu cả.”

Triển Dịch Minh giống như bị những lời này của bé mà cảm giác như bị đâm vào mẫn liệt, ngừng an ủi bé, cũng không nói gì khác. Vẫn là đứa trẻ, lại lo

lẳngnhư thế. Bọn họ cho bé sinh mạng, nhưng lại thể cho bé ngôi nhà đầy đủ nhất. Nghĩ tới đây, cảm giác áy náy trong lòng anh lại bùng phát ra ngoài.

Thẩm Tây Lăng tắm xong ra ngoài, liền nhìn thấy cặp bố và con ngồi cùng nhau chơi trò chơi. Triển Dịch Minh cố ý để cho bé chơi, cũng quan tâm bị bé giày vò thành cái dạng gì. Triển Hiểu An chơi lát, nhìn thấy Thẩm Tây Lăng, thèm chơi với bố nữa, chạy tới hướng của Thẩm Tây Lăng.

“Mẹ.”

Thẩm Tây Lăng nhìn xuống, quần áo hơi ướt, tóc vẫn nước, ôm bé, “Mẹ tắm cho An An nhé.”

bé gật đầu cái, hết sức mừng rỡ chạy tới căn phòng của mình cầm quần áo, bé muốn mình xinh đẹp, đứng ở trước mặt mẹ.

“Chạy chậm chút.” Thẩm Tây Lăng ở sau lưng bé dặn dò, phát Triển Dịch Minh nhìn mình, cùng anh ở cùng nơi, hơi khó thở, vì vậy theo Triển Hiểu An.

Tiểu nha đầu hay là đại tiểu quỷ lấy ra nhiều bộ đồ ngủ của mình, để Thẩm Tây Lăng xử lý, chọn cho bé mặc bộ gì. Thẩm Tây Lăng nhìn cách làm của bé, cảm thấy giống hệt mình năm đó, đặt tất cả quần áo lên giường, thử khoa tay múa chân lên người mình, cuối cùng mới xác định mặc bộ nào. ra mặc tất cả quần áo lên thì khác biệt lớn, nhưng chỉ muốn lựa ra cái “nhất”, còn có đam mê làm những chuyện mất thời gian này, đáng giá để nhớ lại.

Thẩm Tây Lăng chỉ vào bộ áo ngủ in hình con gấu, “Mặc bộ đó nhé.” ra con mình, nên mặc cái gì dễ nhìn, áo ngủ này đẹp mắt nhưng lại mặc thoải mái.

bé hôn hờ tiếp nhận.

Trong phòng tắm có bồn tắm thiết kế cho bé, vô cùng thoải mái. Đồ đầy nước xong, Thẩm Tây Lăng liền dắt bé vào. Thẩm Tây Lăng cảm thấy con mình có chút lười, bởi vì bé muốn cởi quần áo ra, trực tiếp giơ tay lên, muốn Thẩm Tây Lăng kéo quần áo của bé từ dưới lên để cởi ra.

Thẩm Tây Lãng nhìn hành động này của cô bé, vỗ vỗ tay bé, “Con biết động tác này tên là gì?”

bé nghi ngờ nhìn, chu cái miệng nhả.

“Đây chính là động tác đầu hàng trong ti via.”

bé hiểu, Thẩm Tây Lãng đỡ trán, thôi, đành cởi quần áo cho con. bé bò vào trong bồn tắm, Thẩm Tây Lãng nhìn dây chuyền cổ bé, nhìn qua có gì đặc biệt, “Cái này bỏ ra sao?”

“ạ.” Kiên định lắc đầu, bây giờ có nước, bé thể tháo ra, “Mỗi lần con muốn nhìn mẹ, con liền nhìn mặt dây chuyền này.” bé chỉ chỉ dây chuyền của mình, “Bên trong có hình của bố mẹ.”

Thẩm Tây Lãng dừng lại, “Người nào cho vào vậy?”

“Bố mua, bà ngoại để, bà ngoại bảo được quên hình dáng của mẹ, cho nên ngày nào con cũng nhìn, như vậy có ngày con thấy được mẹ, liền nhận ra được luôn.”

Thẩm Tây Lãng lại cảm thấy chua xót, nụ cười cũng mang theo khổ sở.

thận trọng tắm cho bé, dám dùng quá sức, hỏi liên tục là có thấy đau hay, cường độ có mạnh, bé trả lời xong mới dám tiếp tục.

“Bình thường là ai tắm cho An An?” Thẩm Tây Lãng vội vàng hỏi sang chuyện khác, muốn trong lòng có những cảm xúc khác thường lan tràn ra.

“Bố ạ.” bé mở miệng trả lời.

“Nếu như bố có thời gian làm thế nào?”

“Tại sao bố lại có thời gian?”. Triển Hiểu An quay đầu nhìn mẹ, “Con rất bận sao? Tắm mất nhiều thời gian lắm.”

“An An bận, mẹ thuận miệng hỏi mà thôi.”

muốn hỏi là người đàn ông kia đêm không về ngủ hay là ở bên ngoài chơi hăng say dỗi dằn, có thể quên mất trong nhà còn có con, khiến bé đáng

thương ngồi chờ ?

muốn cho bé những điều này, cũng sẵn lòng tìm hiểu những điều này, đây chẳng qua là khiến mình thoải mái. nhìn mặt của An An, biết, thấy bé này, tại sao mình không hạ được quyết tâm. nghĩ tới bé có ngủ ngon hay , có biếng ăn , có phải rất gầy hay , học có nghiêm túc nghe giảng , tính tình có trở nên hết sức xảo quyết hay .

Nếu như nhìn thấy bé, còn có thể đè nén, nhưng khi nhìn thấy, khó có thể kiềm chế những suy nghĩ này.

Tắm xong, Thẩm Tây Lăng lại mặc quần áo cho An An, lúc này mới cùng nhau ra khỏi phòng tắm. Tóc của bé dùng khăn lau, nhưng vẫn rất ướt. Triển Dịch Minh thấy thế, tự nhiên lấy ra máy sấy tóc, chuẩn bị giống như thường ngày sấy tóc cho An An, nhưng nhìn thấy nét mặt kì lạ của Thẩm Tây Lăng, lại đưa máy sấy cho .

Thẩm Tây Lăng nhận lấy máy sấy, phát Triển Hiểu An cười cách tự nhiên, có lẽ bé cũng quen được sấy tóc rồi. Lần này khiến Thẩm Tây Lăng cảm thấy rất chua xót, bất kể người đàn ông này ở bên ngoài như thế nào, ít nhất phương diện chăm sóc con, anh ta làm rất tốt, anh ta chăm sóc con bé cũng lâu rồi, cũng có câu oán hận, thậm chí giáo dục bé rất tốt.

Nhưng trở lại, hình như đoạt điểm “Lệ thuộc vào” của anh. lắc đầu cái, suy nghĩ nhiều, đưa Triển Hiểu An lên ngồi phía trước, bật máy sấy lên, sức gió tương đối , động tác cũng rất êm ái.

Sau khi làm xong tất cả, thời gian bắt đầu muộn, nhưng bé có chút buồn ngủ, vẫn quần lấy Thẩm Tây Lăng, hỏi cô từng loại vấn đề , nghe có chút kỹ thuật nào, nhưng đành lòng để con gái thất vọng.

“Mẹ, vậy mẹ có nhớ con ?” Triển Hiểu An ngẩng mặt lên, cũng mang theo chút hi vọng, cố chấp chờ đợi đáp án của Thẩm Tây Lăng.

Thẩm Tây Lăng gật đầu cái, “Có, mẹ cũng rất nhớ An An.”

Triển Hiếu An cười, lấy tay kéo chặt tay của Thẩm Tây Lăng, ngọt ngào nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Thẩm Tây Lăng dám nhúc nhích, sợ kéo tay lại đánh thức bé. nhìn mặt con gái, khẽ cười thầm, đây là con của , máu mủ của .

Sau thời gian ngắn, Triển Dịch Minh mới lên trước, giọng, bảo Thẩm Tây Lăng giao bé cho anh, anh ôm An An ngủ. Nhưng Thẩm Tây Lăng cũng không giao bé vào tay Triển Dịch Minh, mà tự mình ôm bé lên tầng hai phòng của Triển Hiếu An.

để bé xuống giường, dùng chăn đắp lên, lúc này mới thỏa mãn nhìn bé, giống như thế nào cũng nhìn đủ.

Thẩm Tây Lăng ngồi ở bên giường, nhìn Triển Hiếu An rất lâu, thậm chí muốn lấy tay sờ mặt bé, nhưng đưa ra nửa, rồi lại vòng vo, nhàng kéo ra dây chuyền trên cổ của bé, mở ra hình trái tim. Vật này thấm nước, vì thế mà sau khi mở ra, tấm hình nho bên trong vẫn mới tinh, đó là hình đám cưới của và Triển Dịch Minh. Bởi vì thích trang điểm đậm, lúc này bàn bạc với thợ trang điểm hồi, vì vậy dung nhan có gì sai lệch.

nhớ, ra ngày đó bọn họ cãi nhau, vì cái gì nhớ , có lẽ là do anh làm vè muộn. Có lẽ chuyện khiến người ta cãi nhau không phải là làm chuyện mà người ta không thể nhìn được, chẳng qua là tự viện cớ ra để bộc phát mà thôi.

Nhưng cho dù cãi nhau, từ tấm hình trông được nhưng cũng chỉ là màn cặp vợ chồng hạnh phúc, nụ cười che giấu cảm xúc trong lòng, ai quan tâm, cũng ai suy nghĩ nhiều. Cuộc sống đại khái là như thế này , chỉ cần bạn nguyện ý, cho người khác thấy mặt cười của mình, người khác cho là bạn rất vui vẻ. Chỉ cần bạn khóc, người khác cho là bạn cực kỳ kiên cường, cho nên người kiên cường mới dễ dàng thua thiệt như vậy, bởi vì tất cả mọi người cho rằng loại người như thế cần bất kỳ ai an ủi, giữ lại vết thương cho mình.

Nhưng chỉ cần cười, hình như có thể cho người ta thấy cuộc sống mỹ mãn, thảo nào nhiều người càng ngày càng cố gắng nở nụ cười tốt nhất trước mặt người khác.

Để lại sợi dây chuyền của bé, lại kiểm tra lần nữa chăn đắp kín hay chưa, lúc này mới tắt đèn, ra khỏi phòng.

ra, nhìn thấy Triển Dịch Minh đứng ở một chỗ khác. Bởi vì bật đèn, chỉ có đèn ở tầng dưới là bật, đầu ngón tay của anh hồng lên có vẻ cực kì hấp dẫn. Anh hút thuốc, thấy được việc này, đứng tại chỗ nhúc nhích.

Nhận thấy ánh mắt của , anh nhìn một hồi, sau đó mới dập tắt điếu thuốc trong tay.

Thẩm Tây Lăng nhìn thấy động tác của anh, còn về phía anh.

Triển Dịch Minh đổi thế đứng, liếc nhìn . Lúc anh tùy ý, người luôn mang theo tà khí, giống như ai cũng có cách nào với anh, anh nghĩ thế nào là như thế. Mặc dù anh có tư cách này, nhưng khí chất này của anh vẫn khiến người ta khó chịu.

Anh thấy tới, đem điếu thuốc từ bên người lướt qua, ném vào thùng rác cách cô xa.

đương nhiên coi động tác này là anh cố ý, anh cần giải thích, anh cố ý. ghét người hút thuốc, rất ghét, cực kì ghét. Chỉ là cảm giác ghét đó từ trước đến nay đều bày tỏ trong lòng.

“Chúng ta chuyện chút.” Triển Dịch Minh trịnh trọng , giống như người diễn trò, tùy lúc vẻ mặt có thể biến đổi, bất kể vẻ mặt trước kịch tính hay là đùa giỡn hay là sắc bén, anh đều có thể nhanh chóng biến đổi nhưng khi đến vẻ nghiêm túc, cần bất kì hòa hoãn.

Thẩm Tây Lăng gật đầu cái, muốn mở miệng. Cái này nên cảm giác xa lạ, lại nhìn người đàn ông xa lạ, lại biết nên gì với anh. Nếu như tìm người ôn lại chuyện xưa, người đàn ông này cũng được, bởi vì giữa bọn họ có cái gì tốt đẹp cả, cũng không có.

sau lưng Triển Dịch Minh, theo anh xuống lầu. Giờ phút này thấy bình tĩnh, dù là biết từ lúc bắt đầu vào “Tây Minh Cư”, cảm giác tự do của lại cách xa dần.

Bọn họ cũng cố ý giảm bớt tiếng bước chân, cũng biết là sợ quấy rầy ai.

Hôm nay thời tiết tốt, ngẩng đầu có thể nhìn thấy bầu trời đen như mực, vài khối li ti, giống như trời quang cũng bị mây che, cũng chỉ có điểm sáng, trăng sáng cũng biết trốn đâu, cũng không lộ ra.

Biệt thự lớn, nhưng trồng ít hoa cỏ, 1 năm 4 mùa đều có thể nhìn thấy hoa nở, làm cho người ta phân biệt được mùa.

Triển Dịch Minh đứng ở phía trước, nhìn không vẻ mặt của anh, gian yên tĩnh này khiến người ta hốt hoảng, “ chuyện gì?”

“Thẩm Tây Lăng, chuyện qua anh không hỏi nữa, nhưng tại, em trở về, vậy thì nên suy nghĩ đến con bé chút.”

“ cụ thể chút.”

Anh xoay người về phía, “Anh hi vọng em lấy ra nhiều thời gian hơn để chăm sóc An An.”

Thẩm Tây Lăng bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, “Anh muốn tôi từ chức?”

Anh trầm mặc, coi như là chấp nhận.

Thẩm Tây Lăng muốn mở miệng phản bác, điện thoại di động của anh lại vang lên, anh nghe điện thoại trong nháy mắt, có thể nghe là giọng nữ. Quá mức yên tĩnh quả nhiên được, ngay cả những thứ bí cũng che lấp được. vốn có điểm do dự nhanh chóng tan biến .

Chương 13:

Thẩm Tây Lăng ngủ ở phòng khách, phòng sạch như mới, người giúp việc làm rất tốt, trong tầm mắt nhìn thấy chút bụibặm nào. Có chút mất ngủ, tới nhìn Triển Hiếu An lần nữa mới yên lòng. nhớ mẹ mình từng qua, mình còn bé rấthay đá chẵn, thậm chí có lần mẹ gọixuống ăn cơm phát giường có ai, bởi vì lăn xuống đất, nhưng mà có ai phát ra. Chuyện như vậylại thành trò đùa trong nhà, cũng thấybuồn cười, nhưng nhớ lại sợ con gái mình giống như chính mình. Nhưng hôm nay nhìn Triển Hiếu An, phát bé ngủrất ngoan, đại khái là di truyền từ người đàn ông kia. Thế nhưng người đàn ông này ngủlà cái dạng gì, lại nghi ngờ rồi, khôngphải nằm chung giường, nhưng chưa bao giờ chú ý qua.

Nghĩ như vậy, ra cũng phải là người vợ tốt.

Ngày hôm sau, Thẩm Tây Lăng tỉnh lại phát hiện Triển Hiếu An đứng ở cửa phòng, cứ ngơ ngác như vậy nhìn , mặt có vẻ hiều, vì vậy gọi bé lại.

Triển Hiếu An vui sướng chạy tới, vẫn nhìnThẩm Tây Lăng, cũng chuyện. bé vừa tỉnh lại, liền chạy tới phòng củabố, hỏi mẹ có , mẹ muốn bé hay . Triển Dịch Minh mẹ khôngđi, chỉ là mẹ còn ngủ, bảo Triển Hiếu An đừng quấy rầy, nếu mẹ tức giận. bé thế nào tin được lời của bố, còn chạy tới cửa phòng khách,nhìn thấy người ngủ giường, cũng chỉđứng ở cửa, sợ đúng như bố ,mình quấy nhiễu giấc ngủ của mẹ, mẹ tức giận.

Thẩm Tây Lăng mặc quần áo, lấy tay chạm vào mặt Triển Hiếu An, “An An dậy sớm như thế, là đưa bé ngoan.”

Triển Hiếu An được khích lệ, mắt mở thậtto, vẻ mặt cũng vui mừng, “Con từ trướcdến giờ chưa bao giờ học muộn, bạn họccùng toàn đến muộn thôi.”

“Vậy giáo có hay khen ngợi An An của chúng ta ?”

bé bĩu môi, “ có.” Chẳng những có, những đưa tới trẻ kia cũng khôngbị phê bình.

Mặc quần áo tử tế, Thẩm Tây Lăng ngồi chồm xuống xoa xoa mặt con mình, sau đó mới dắt Triển Hiểu An rửa mặt.

Nhà trẻ thực hành ít sách, dùng nguyên tắc cơ bản nhất dạy cho các em nhỏ phải thường xuyên rửa tay, phải biết cách súc miệng. Triển Hiểu An cực kì nhiệt tình khoe bàn chải của mình cho Thẩm Tây Lăng xem, lại rất đáng, thế không bây giờ những sản phẩm này được làm rất đẹp.

Cho Triển Hiểu An đánh răng rửa mặt xong, mới đưa bé xuống lầu ăn sáng.

Triển Dịch Minh ngồi ở bàn ăn, bàn bày đặt khéo léo nhưng nhiều thứ cần lắm, nhìn qua hết sức ngon miệng. Dì nấu cơm đem món ăn cuối cùng lên bàn xong, trực tiếp lui xuống. Thẩm Tây Lăng dắt Triển Hiểu An cùng nhau ngồi lên bàn ăn, thấy Triển Hiểu An ngồi ngay ngắn rồi mới ngồi xuống.

Người đàn ông ngồi đối diện cầm tờ báo, hình như cực kì tập trung, trong chớp nhoáng, Triển Dịch Minh để tờ báo qua một bên, nhìn Thẩm Tây Lăng cái, liền bảo Triển Hiểu An ăn sáng.

Thẩm Tây Lăng nhìn Triển Dịch Minh mấy lần, cũng chuyển động. ở trong lòng nhắc nhở mình, ngồi đối diện mình là chồng mình, bên cạnh là con mình, bọn họ là người nhà. Nhưng thế nào cũng thế coi với Triển Dịch Minh là người nhà, mỗi lần đều thấy mâu thuẫn. Vừa rồi đứng ở tầng nhìn thấy Triển Dịch Minh ngồi ở phía dưới, liền cảm thấy như mơ vậy.

màn này, khiến cảm giác được ấm áp, mà là lạnh, toàn thân thấy lạnh.

Vốn cũng nên cảm thấy vui vẻ mới đúng, nhưng được. Tâm tình chịu ảnh hưởng, nhìn bố cục trong phòng khách, cũng biết là sinh ra ảo giác hay, giống như bố cục trong nhà chưa bao giờ thay đổi. Cảm giác quen thuộc dần sâu hơn này khiến thấy sợ hãi, thậm chí còn khiến thấy rối loạn thần kinh. từng đọc bộ tiểu thuyết mượn của đồng nghiệp viết, miêu tả việc trở lại nơi quen thuộc, địa phương quen. Thẩm Tây Lăng bị suy nghĩ này đâm vào người, lại nhìn vào người đàn ông ngồi đối diện này.

tự với mình, bây giờ cùng ngày trước giống nhau, phải là Thẩm Tây Lăng trước kia, phải là nữ sinhnhỏ ban đầu nữa. chưa trở lại ngày trước, cũng thế giống như trước kia, số mạng của mình đặt ở người khác. Thậm chí, nhìn về hướng Triển Hiểu An, thế bị người vừng vàng bao lấy, cô không muốn cuộc đời mình cũng bị hủy diệt.

Ăn sáng xong, chỉnh sửa chút, chuẩn bị ra cửa.

Triển Hiểu An ngồi trong xe rất vui vẻ, “Thật tốt, hôm nay mẹ đưa con học.”

Thẩm Tây Lăng chỉ có thể vượt đầu Triển Hiểu An, làm được cam kết khác. quá nhiều cam kết bị phá vỡ, chứng minh tất cả đều là lời dối, vì vậy càng muốn hứa hẹn.

Triển Hiểu An vô cùng vui vẻ về phương thức bây giờ, “Lúc tan học mẹ có tới đón con ?”

Thẩm Tây Lăng bỏ tay xuống, nở nụ cười mang theo chút miễn cưỡng, “Mẹ có công việc, thống nhất với giờ tan học của An An, cho nên thế tới đón An An. Nhưng An An vẫn phải nghe lời nha.”

Triển Hiểu An lại thấy thất vọng, nhưng vẫn có thể tiếp nhận.

Sau khi xuống xe, Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh cùng nhau đưa Triển Hiểu An vào trường học. Triển Hiểu An gặp được bạn, vui mừng giới thiệu, “Đây là bố mẹ tớ.” Giống như muốn thông báo điều này toàn thế giới biết, thấy Triển Hiểu An cười, Thẩm Tây Lăng thế nào cũng cười được.

Lần nữa ngồi lên xe, Thẩm Tây Lăng xoa trán mình, “Đưa tôi tới công ty.”

Triển Dịch Minh nhìn hồi, “Anh chớ là lời hôm qua của anh, em nghe thấy chứ.”

“Triển Dịch Minh, tôi muốn cãi nhau với anh.” đưa ra điều bộ trước, cảm thấy mệt mỏi, lòng mệt mỏi, muốn cùng anh trao đổi cái gì, khi quan điểm của bọn họ nhất trí.

Triển Dịch Minh nắm chặt tay lái, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, “như vậy anh rất muốn cùng em sao?”

Thẩm Tây Lăng muốn để ý tới anh, nhưng cũng thế, vì vậy thế làm gì khác hơn là trực tiếp ra suy nghĩ của mình, “Tôi từ chức, chỉ đơn giản như vậy.”

“Anh cứ cho rằng em ra nước ngoài vài năm có tiến bộ.” Sắc mặt của Triển Dịch Minh càng ngày càng chìm xuống, “An An thiếu hụt tình thương của mẹ nhiều năm như vậy, phương diện này rất nhạy cảm, em trở lại, cũng nên dành thời gian cho nó, đây là gây khó dễ cho em sao? Chẳng lẽ đây không phải chuyện người mẹ như em phải làm sao?”

“Phải là chuyện, thực tế lại là chuyện khác. Tôi phủ nhận việc tôi thiếu An An rất nhiều, tôi cố gắng để bù đắp cho nó, nhưng bỏ việc được. Tôi tốn rất nhiều thời gian mới tìm được công việc hài lòng của mình, cũng gặp gỡ được với nhiều người, tôi muốn bỏ.”

“Lấy cớ.”

“Tùy anh nghĩ thế nào cũng được, đương nhiên là anh ghét chuyện tôi làm rồi. Anh ký hợp đồng, liền bằng tiền lương mấy trăm năm của tôi rồi, dĩ nhiên thấy được tôi làm khổ cực được mấy ngàn đồng tiền lương.”

“Em tạm thời sang chuyện khác.”

“Vậy chúng ta đến thực tế, tôi cũng còn nữa, ở nhà lại có kinh nghiệm làm việc, trừ chăm sóc đứa bé ra cái gì cũng biết. Như vậy tôi có tác dụng gì?” nhìn Triển Dịch Minh, đáy lòng nghĩ nếu ở nhà chăm sóc con, xóa bỏ nỗi lo về gia đình cho anh, sau đó anh lại làm cái gì? Dễ dàng ở bên ngoài sống phóng túng hơn sao? Tại sao phải làm những điều này?

Khi ngày từng ngày già đi, càng ngày càng thích ứng với xã hội này có thể làm gì?

Có nhiều phụ nữ trở thành ví dụ thất bại rồi, hướng chỉ những người phụ nữ kia ban đầu coi tình thần thánh là điều kiện tiên quyết, cuối cùng vẫn bị

thương tích đầy mình, trừ cả ngày hỏi vì sao lại đối với em như vậy, cái gì cũng .

muốn làm người như vậy, bây giờ mềm lòng, nhất định lưu lại vô số vấn đề khó khăn về sau.

Phụ nữ hung ác chút, tỷ lệ lấy được hạnh phúc mới cao hơn chút.

Triển Dịch Minh nghe được như vậy, lại cười, “Thẩm Tây Lăng, em rất cuộc đang sợ cái gì?”

Đúng vậy, sợ cái gì? Bản thân ra cũng biết .

Về vấn đề từ chức này, đến đây chấm dứt.

Thẩm Tây Lăng tiếp tục công việc, theo bản năng cái gì cũng muốn, xử lý xong công việc, đặt chính mình vào trạng thái bận rộn.

Lập tức sau khi tan việc, chiếc xe quen thuộc lại dừng ở trước công ty.

từ từ qua, đối với người khác đánh giá người đàn ông này chỉ biết ăn uống vui đùa có vài phần đồng ý, như thế này mà đúng lúc xuất ở công ty của , giống như chỉ cần anh nguyện ý, chuyện lớn hơn về công ty anh cũng có thể để sang bên. suy nghĩ, giờ phút này phải giống 1 người phụ nữ bị anh nhìn trúng, bây giờ anh cực kỳ hứng thú với , vì vậy thường xuyên xuất trong cuộc sống của .

Mọi người coi thường động vật, càng không chiếm được càng muốn lấy được, lấy được cũng bắt đầu vứt bỏ.

mở cửa xe, trực tiếp ngồi xuống.

còn chưa kịp mở lời, Triển Dịch Minh chủ động, “Tất cả đồ đạc của em được chuyển về ‘Tây Minh Cư’”

Ý tứ rất ràng, cần lấy cớ về nhà trọ nữa. quay đầu nhìn người đàn ông này, bỏ qua mở miệng hỏi thăm. Chỉ cần anh nguyện ý, lúc nào cũng có thể tìm ra chỗ thuê, tự nhiên cũng có thể tiến vào chỗ của , sau đó mang tất cả, còn lãng phí nước bọt để hỏi sao?

Thấy gì, anh cười, “Có muốn đi kiểm tra chút cái gì bị lấy ?”

Cố ý chế nhạo, giống như cũng biết giờ phút này vẫn muốn lấy cớ, vì vậy cần phiền phức như vậy, anh giúp nghĩ. Nhìn anh hiểu tâm tư của , chỉ cần một ánh mắt là nhìn thấu .

Dọc theo đường đều còn lời gì để , Thẩm Tây Lăng chỉ dựa vào ghế.

Trở lại “Tây Minh Cư”, Thẩm Tây Lăng cũng gì với Triển Dịch Minh. Chỉ có Triển Hiểu An là cực kì vui vẻ, sớm đứng chờ mẹ trở lại, nhìn thấy Thẩm Tây Lăng liền chạy tới, trực tiếp chạy vào trong lòng của .

Thẩm Tây Lăng ôm bé vào nhà.

Triển Dịch Minh nhìn cặp mẹ con này, khỏi lắc đầu, sau đó lái xe vào nhà để xe. Anh cũng lập tức xuống xe, mà lấy điều thuốc ra đốt, rồi lại hút, giống như vì đẹp mắt, nhìn chăm chăm điều thuốc từ từ bị thiêu đốt. Thẩm chỉ khi anh có hứng thú hút chút, tăng tốc độ bị đốt.

Người phụ nữ kia, vẫn giống như xưa, miễn là kinh ngạc phía sau, trực tiếp ra vẻ tâm tình tốt. Có lẽ vẫn có chút khác biệt, ít nhất tại lấy trầm mặc ra kháng cự.

Điều thuốc cháy hết điện thoại di động kêu lên.

Anh cầm điện thoại lên, màn hình có tên “Hàn Vũ Sắt”.

Chương 14:

Con người tốt cuộc có thể đồng thời hai người được ? Trong thời gian rất dài, vấn đề này là đề tài hấp dẫn. Trong đó có cách lý giải là, nếu như bạn người khác, đó chính là người thứ nhất, bởi vì nếu như bạn người thứ nhất, cũng người thứ hai. Cách lý giải này, theo phương diện của mỗi người mà có chút buồn cười, nếu làm sao xuất kiệt tác “hoa hồng trắng cùng hoa hồng đỏ”. Mỗi người đều có chút nào đấy cả tính cách và ưu điểm, khi đặt chút tính cách và ưu điểm phân tán lên hai người, vì vậy liền có cách đồng thời hai người. Dĩ nhiên, đối với những người có chủ nghĩa tình tuyệt đối, chỉ

chịu thừa nhận bạn chỉ có thể yêu một người, đối với người khác như thế chỉ là thích, tuyệt đối thể coi người thứ hai là , giống như nếu coi người thứ hai gọi là , vậy tình chính là một loại quyến rũ.

Thẩm Tây Lăng từ trong mơ tỉnh lại, ngơ ngác nhìn trần nhà. Đêm đen như mực, cái gì cũng nhìn thấy, chỉ nhìn chăm chăm vào phương hướng thẳng. Cũng mơác mộng, chỉ là nhớ tới những kỉ niệm xưa. Nhưng vấn đề là ở, bên trong xuất rất nhiều người, ràng căn bản nghĩ tới bọn họ, bọn họ cố tình xuất trong giấc mơ của .

Con người rất tuộc có thể hai người đồng thời hay . Đề tài này, lúc học đại học trong phòng từng có cuộc thảo luận kịch liệt, mọi người phát biểu ý kiến của mình, cuối cùng “Bàn về ưu điểm” của Hướng Tri Dao thuyết phục mọi người. Hướng Tri Dao trong trí nhớ của , vĩnh viễn đều lý trí như vậy, cũng luôn có suy nghĩ riêng biệt của chính mình như thế.

lâu nghĩ tới Hướng Tri Dao, dạo này lại thường xuyên nhớ tới cái tên này, từ lúc bắt đầu thấy tờ báo.

Hướng Tri Dao sau khi tốt nghiệp đại học liền tiến vào làng giải trí, trở thành ca sĩ khá nổi tiếng, vô số người hâm mộ. Qua báo chí, mạng cũng ghi nhiều hoạt động của Hướng Tri Dao, cũng được nhận nhiều quảng cáo, “Trung Nghệ” năm nay là trọng tâm chính, dựa vào sức ảnh hưởng của sản phẩm mới nhất trong thị trường trang sức.

“Trung Nghệ” trong giới đá quý ở thành phố Tích Xuyên này ai là biết, chính là nhờ chồng Triển Dịch Minh một tay đưa lên huy hoàng, buồn cười đây chính là thời điểm huy hoàng nhất của Triển Dịch Minh, là thời điểm gian nan nhất của nhà họ Thẩm bọn họ. Xem , lúc bạn khóc, nhất định có người cười, lúc bạn gặp xui xẻo, nhất định có người vì trúng độc đắc mà hưng phấn khác thường, ai có thể ảnh hưởng bao nhiêu tới người khác.

thế , truyền thông đưa tin về Hướng Tri Dao đồng thời cũng tìm tin về chuyện tình của . Thậm chí còn tìm được chuyện mấy năm trước, ví dụ như biết được chuyện tình rồi rắm muốn ai biết của Hướng Tri Dao và Triển

Dịch Minh. Những điều này, đều ở đây nhắc nhở cho Thẩm Tây Lăng ,
Hương Tri Dao là mối tình đầu của Triển Dịch Minh.

Thẩm Tây Lăng quên mất mình ngủ lại thế nào, tỉnh lại lần nữa trời sáng
rồi. Nhanh chóng bò dậy, sau khi mặc quần áo tử tế mới phát , hôm nay là
chủ nhật, không cần làm. Suy nghĩ này khiến nhụt chí, rồi lại nhận được tin
nhắn muốn họp mặt bạn học tâm tình thay đổi.

Hội bạn trung học, tin nhắn gửi hết sức bất ngờ, còn cố ý nhạo báng những
bạn này mà lộ mặt ra, những bạn nghèo chỉ biết hâm mộ tuyệt đối ghen tị,
thuận tiện cũng cảm ơn các bạn vì trước kia việc mình đã tội giải quyết
xong mà bị giết.

Thẩm Tây Lăng nhìn tin nhắn này nhiều lần, mới nhớ tới, lúc mình công tác
gặp được bạn học, vì vậy đưa số điện thoại cho nhau. Nếu theo lý thuyết có
ai biết số của , cũng coi như là duyên phận , trong cuộc sống có lúc chú ý có
việc gì đấy xen vào để thúc đẩy phát triển về sau.

xuống tầng, phát Triển Dịch Minh và Triển Hiếu An sớm ngồi ghế sofa
phòng khách chơi cái gì. Hai người chơi hết sức ăn ý, vui vẻ hòa thuận.

Thẩm Tây Lăng đứng bậc thang, nhìn bức tranh này cách đó xa. Bọn
họ hạnh phúc như vậy, vậy có phải từ mặt bên cạnh chứng minh phải , coi
như có cũng sao, bọn họ cũng sẽ rất tốt. phải là nhân tố trong gia đình mà
thiếu thể được. Suy nghĩ này rất nguy hiểm, nhưng không chế được.

lại tiếp tục xuống.

Triển Hiếu An nhìn thấy , cười với , “Cuối cùng mẹ cũng dậy rồi.”

Lời này khiến Thẩm Tây Lăng nhìn xuống thời gian điện thoại di động,
cũng không gọi là muộn, “Ừ, An An nhà chúng ta dậy là sớm.”

Triển Hiếu An mở to hai mắt, nhìn Thẩm Tây Lăng, sau lấy ra bộ quần áo
cho Thẩm Tây Lăng, “Mẹ cũng thay , như vậy người khác nhìn qua là biết
chúng ta là người một nhà.”

Thẩm Tây Lãng lúc này mới phát ra, đồng nhất đối với phụ nữ thế nhưng mặc vào là quần áo cho bố mẹ và con. Tâm mắt của Thẩm Tây Lãng cũng rơi người Triển Dịch Minh, ngược lại anh rất tự nhiên, có gì ổn, cũng giống như bị ép mặc vào.

Người đàn ông như anh, lại nguyện ý mặc loại quần áo này, khiến có chút ngờ tới.

Lắc đầu cái, “Hôm nay mẹ có thể mặc được ?” giọng có chút lầy lờn.

Triển Hiếu An sững sờ liếc nhìn, lại quay đầu nhìn bố mình.

Triển Dịch Minh cũng nhìn.

“Hôm nay mẹ có chuyện khác rồi.” xem ra, đây đúng là có sắp xếp giữa bố và con, hơn nữa định an bài tiến vào.

Triển Dịch Minh nhìn thẳng, “Anh nhớ hôm nay em cần làm.”

“Tôi có chuyện khác.” muốn là làm thêm giờ.... Lấy cớ, nhưng lại muốn nói dối, đây là khuyết điểm, người thế dối mất rất nhiều, ít nhất nhiều khi ra về cực ngốc.

Triển Dịch Minh vẫn nhìn, vẻ mặt trực tiếp biểu lộ tâm tình anh rất tệ, “Chuyện gì quan trọng đến mức mà ngay cả gia đình của mình cũng để qua bên.”

căn môi, cũng mở miệng, nhưng bộ dạng cố chấp thế tuyệt đối thỏa hiệp, quyết định muốn làm chuyện quan trọng, về phần người khác muốn cái gì cũng sao cả.

Hai người ai cũng động đậy, ai cũng mở miệng chuyện.

Triển Hiếu An nhìn Thẩm Tây Lãng chút, lại nhìn Triển Dịch Minh chút, hình như luống cuống.

Thẩm Tây Lãng kiên trì, tự nhiên lại hiệu quả, dù sao cũng ai dám trối lại. Vì vậy Triển Hiếu An cùng Triển Dịch Minh đi ra ngoài, vốn kế hoạch là gia đình nhà 3 người cùng nhau ra ngoài chơi. Triển Hiếu An hết sức vui vẻ,

nhất định mọi người phải mặc giống nhau, bởi vì bé thấy mọi người đều mặc như vậy, nhìn cái cũng biết là người nhà.

Mặc dù Thẩm Tây Lăng khiến Triển Hiểu An có chút thất vọng, nhưng đứa bé vẫn còn, sau khi ra ngoài bao lâu sau tất cả suy nghĩ đặt lên việc chơi.

Triển Dịch Minh đưa Triển Hiểu An tới vườn bách thảo, dọc đường có không ít người nhìn bọn họ, vừa nhìn còn ngừng đánh giá. đôi tình nhân nhìn thấy bọn họ, nữ sinh đánh vào bả vai nam sinh kia, “Anh còn chịu mặc áo đôi với em, anh xem người ta đẹp trai hơn anh nhiều, cũng mặc loại quần áo này, người ta thế nào có ghét vì mất thể diện kia?”

Nam sinh lập tức mở miệng, “Nếu em sinh con cho anh, anh cũng nguyện ý mặc.”

Lời này của nam sinh khiến nữ sinh đỏ mặt, lại tay trong tay dầm thắm.

Triển Hiểu An rất chú ý, thấy cái gì cũng tò mò, thích hỏi câu tại sao, lặp lại nhiều lần, hơn nữa nhất định phải để Triển Dịch Minh trả lời. Triển Dịch Minh cũng biết rõ lắm, đối với phương diện này cũng không học nhiều, chỉ có thể vừa lung tung vừa thông suốt, cuối cùng Triển Hiểu An cái nghe hiểu cái nghe hiểu. Nghĩ tới việc mình là con phải giả bộ nghe hiểu, khỏi thâm lắc đầu.

bé rất hào hứng, trái nhảy phải nhảy, Triển Dịch Minh chỉ đành phải sau bé, sợ bé ngã.

Chơi được lúc, Triển Dịch Minh liền nghe điện thoại.

bé đứng ở bên chờ Triển Dịch Minh chuyện điện thoại xong, sau bé muốn bố dẫn bé ăn cây kem rất dài, các bạn ở đây đều ăn thế, nhìn ăn ngon, bé cũng muốn.

Cuối cùng Triển Dịch Minh cũng cúp điện thoại.

“Là mẹ sao?” Triển Hiểu An nháy mắt, miệng còn héch lên, “Sao để con chuyện với mẹ?”

Triển Dịch Minh lấy tay vuốt đầu bé, “ phải mẹ.” Nhìn sắc mặt của Triển Hiếu An rồi mở miệng, “Có muốn tới đây chơi cùng với An An, An An thấy được ?”

bé có chút hiểu, nhưng không phản bác.

Triển Hiếu An vẫn được ăn kem Tâm Nghi, nhưng sau khi ăn xong bé do dự có ăn thêm cái nữa ấy tới, dung mạo của ấy rất đẹp, vì vậy bé cũng có cảm tình với .

Hàn Vũ Sắt tới chỗ Triển Dịch Minh, gần đây công việc của có chút bận, thời gian của 2 người cũng khác nhau, bọn họ lâu rồi gặp nhau. phương diện thời gian mà cũng lâu lắm, nhưng lại cảm giác là rất lâu, thấy người đàn ông này, cảm thấy lo lắng rằng mình cách nào kiềm chế được nổi nhớ nhưng.

Vì vậy Triển Dịch Minh anh ở đây, lập tức bỏ lại chuyện làm.

luôn cho rằng Triển Dịch Minh có một đứa con , nhưng biết là cố ý hay vô ý, cũng chưa từng thấy qua. và Triển Dịch Minh ở chung chỗ anh cũng tới con anh. Vì vậy có chút hiểu, anh con hay là không quá .

Hàn Vũ Sắt đứng sau, rất tò mò về Triển Hiếu An.

Triển Hiếu An cười với Hàn Vũ Sắt, “Cháu chào ạ.”

Hàn Vũ Sắt nhìn Triển Dịch Minh chút, sau đó ngồi chồm xuống sờ đầu của Triển Hiếu An, “An An đáng .”

Triển Hiếu An nhìn Hàn Vũ Sắt, “Cháu giống mẹ cháu, tất nhiên là đáng rồi.”

mặt Hàn Vũ Sắt lướt qua vẻ lúng túng, thu tay lại.

Sau đó Triển Dịch Minh cùng Hàn Vũ Sắt trò chuyện câu được câu , nhưng phần lớn vẫn lấy Triển Hiếu An làm chủ, bé muốn đâu, hai người liền đưa .

Hàn Vũ Sắt cùng được lúc, mới phát Triển Dịch Minh mặc quần áo gia đình, cảm giác có chút quái dị, vẫn cho rằng anh mặc loại quần áo này.

Lại nhìn Triển Hiểu An chút, đột nhiên cảm thấy, bất kể mẹ đẻ đứa bé này là ai, làm bố, dù sao cũng là con mình. Suy nghĩ như vậy dâng lên, Hàn Vũ Sắt liền chủ động lấy lòng Triển Hiểu An, cùng bé chuyện đủ các loại đề tài.

Triển Hiểu An chơi được lúc cũng mệt, làm nũng với Triển Dịch Minh, “Bố, con muốn uống nước.”

Triển Dịch Minh vừa nghe, lập tức tìm kiếm cửa hàng, thuận tiện bảo Hàn Vũ Sắt đưa An An ra dưới cây, hôm nay ánh mặt trời khá chói chang.

Hàn Vũ Sắt đưa Triển Hiểu An tới dưới thân cây, nhìn chăm chăm đứa bé này, lại xoay người nhìn người đàn ông kia, thậm chí có loại ảo giác, giống như bọn họ là người nhà, cảm giác này càng mãnh liệt, như thấy được tương lai của mình, trở thành vợ người đàn ông này.

Hàn Vũ Sắt vuốt đầu Triển Hiểu An, giọng nói rất dịu dàng, “An An, hỏi cháu một câu, được?”

Triển Hiểu An ngẩng đầu nhìn, dùng sức gạt đầu cái.

“Làm mẹ An An, được?” Có tự tin rằng đối tốt với đứa bé này, cũng tự tin gánh vác trách nhiệm gia đình.

Triển Hiểu An cau mày, “Nhưng cháu có mẹ rồi.”

Mẹ chỉ cần là đủ rồi, nhiều lần mất đi ý nghĩa của mẹ, cũng mất ý vị người thân độc nhất vô nhị.

Chương 15:

Thẩm Tây Lăng nhìn cặp bố con rời, Triển Dịch Minh có vẻ mặt gì, cũng không thèm nhìn. Con cũng giận cô, cũng hẹn gặp lại với. Nhìn thấy con cúi đầu, nét mặt buồn có chút hối hận, nhưng lời ra, hơn nữa cô suy nghĩ, có lẽ về sau đối mặt với nhiều chuyện tương tự như thế, bây giờ cũng chịu nổi, vậy sau này sống thế nào?

Biệt thự lớn, nhưng sau khi bọn họ, lại cảm thấy trống trải.

ngờ ngác ngồi ghế salon, biết mình muốn gì, cũng biết mình nên làm cái gì. Trạng thái này giống như lúc thi đại học vậy, đối với tương lai của mình cách nào chắc chắn được. nhớ thầy giáo từng , sinh viên đại học bây giờ có quá nhiều lựa chọn, có thể chọn tìm việc làm, có thể chọn thi nghiên cứu, có thể lựa chọn tự gây dựng nghiệp.... lựa chọn nhiều, dẫn tới việc mất phương hướng. Bây giờ hoang mang, cũng liên quan tới lựa chọn sao? Nhưng rằng có sự lựa chọn. Nhưng biết, mình đang mong đợi cái gì đó, cái gì đó giúp thoát ra khỏi lồng giam của mình, đồng thời cũng cho tất cả dưng khí cùng động lực thoát ra.

đợi, hơn nữa chưa bao giờ từ bỏ.

tới lúc, chậm rãi ra cửa. Đối với việc họp lớp này, cũng thích thú lắm, nhưng lúc này đây, lại rất muốn . Như vậy mà có thể cho mình lý do tốt nhất, có việc, phải cố ý không muốn ra ngoài chơi cùng bọn họ.

Vì vậy trong lòng có lỗi với Triển Hiếu An, cũng giảm chút.

Thời gian sai biệt lắm, mới ra cửa.

Đều họp lớp đều do người khá trong xã hội khởi xướng lên, điểm này sai, cũng rằng là những người phát đạt rồi muốn khoe khoang, mà là phần lớn mọi người có cùng chung cảm giác. Lúc chính mình tạo ra thành tích hoặc là sau khi thành công, mới có thể muốn nhớ lại những thứ tốt đẹp kia, vì vậy liền nhớ cảm xúc xưa, hơn nữa nguyện ý lấy hành động thực tế ra nhớ thời xưa. Mà khi cuộc sống trôi qua được như ý người, chỉ sợ không có tâm tình tốt như vậy tới thưở xưa, cho dù nghĩ, cũng chỉ là cảm giác trôi qua trong nháy mắt, nguyện ý hao tổn thời gian.

Lựa chọn địa điểm gần trường, nơi này trước đây Thẩm Tây Lăng thường tới. ngờ vẫn ở đây lâu như vậy. Quán bar này giống các quán bar tốt xấu lẫn lộn bình thường, mà là có chút phong cách, ánh đèn cùng sân khấu cũng được thiết kế đặc biệt, giống như đại kết hợp với hoài cổ.

còn nhớ , trước kia rất thích cùng Hường Tri Dao ra ngoài, ở chỗ này ca hát lại nhảy múa. Hường Tri Dao luôn là người nổi bật nhất trong đám người,

có khả năng nhảy động lòng người, vóc người cũng tẻ, luôn hấp dẫn được đám đàn ông xin số điện thoại của ấy. So ra mà , Thẩm Tây Lăng chỉ là yên tĩnh bên cạnh Hướng Tri Dao, chỉ nhìn, hăng hái lúc đứng ở bên cạnh với Hướng Tri Dao, còn lúc hứng thú lấy ly rượu từng ngụm uống. Nhưng lúc đó Hướng Tri Dao toàn lắc đầu, bảo rằng tới chơi rồi, phải chơi đến tận cùng, cần phải như thế. Nhưng Thẩm Tây Lăng không nghe, luôn làm theo ý mình.

Mãi cho đến lúc bọn họ tách rời nhau, mới ít thời gian tới đây.

phải tìm lâu mới thấy những bạn học kia, ra nhìn kỹ có nhiều thay đổi lắm, nhưng quần áo khác, cộng thêm đầu tóc cũng xử lý khác, giống như kiểu đầu gối học sinh như trước kia nữa, ít nhất diện mạo sôi nổi cũng khiến người ta thấy kinh ngạc.

Thẩm Tây Lăng nên thuộc về loại người có thay đổi lớn lắm, dù sao lúc học đại học, trang phục của là theo trào lưu trước, mặc dù con đường dễ dãi , nhưng chỉ cần xem những quần áo người , cũng bị giá cả của nó hù dọa. Mà bây giờ, người cũng có sắc màu gì nổi bật, nhìn đứng như vậy nhưng cũng có thể coi là người khác biệt lớn.

còn chưa tìm được bạn bọn họ tìm thấy , vẫy tay về phía .

Mặc dù vào thời điểm này đó khá cố chấp, nhưng cùng bạn học chung đụng tẻ lắm, có nhiều bạn bè kết thân lắm, nhưng quan hệ ngoài mặt vẫn được.

Các bạn học sau khi thấy , cũng khen chăm sóc tốt, còn có thể giả vờ làm sinh viên đại học được đấy. chỉ cười, thỉnh thoảng mới có thể được - hai câu.

Sau khi Thẩm Tây Lăng ngồi xuống, lần lượt có bạn tới, thỉnh thoảng có người chú ý tới. Mỗi lần thấy bạn học chào hỏi, đều đặt tay lên đầu gối, trong lòng mong đợi cái gì, chỉ có chính biết được.

Phần lớn đến đông đủ, mọi người liền nhớ lại thời gian lúc đó. Nhiều nhất chính là đến chuyện xấu năm đó, cũng lôi ra ai đó thăm mếu ai đó, người

nào vì ai mà làm ít việc ngốc, đến cuối cùng kêu lên tuổi trẻ là tốt, có dũng khí bất chấp hậu quả. Cũng biết là ai, tới hồ nước nhân tạo của nhà trường, lần vì xây dựng suối phun, mà hết cả nước hồ. Các bạn học mới phát ra, hồ này rất cạn, nhất là đọng tới vị trí đường cái, nước sâu nhiều lắm chỉ ngập tới đầu gối, bộ phận ở giữa còn sâu chút, cả hồ ra giống như cái chảo sắt khổng lồ. Vì vậy thời gian đó các bạn học nhiều nhất chính là, nếu bị thất tình muốn nhảy hồ tự tử chớ nhảy hồ Tĩnh, tránh cho nhảy xuống ngập không chết được, đỡ phải nhảy lại.

Thẩm Tây Lăng xoa trán, ra cũng đã làm việc rất ngây thơ. từng ngồi ở bên hồ đó, hướng về phía người đàn ông kia nửa nửa giả mở miệng, nếu như có một ngày anh cần nữa, liền nhảy xuống, để cho anh hối hận cả đời.

Lúc đấy anh như thế nào?

Thẩm Tây Lăng, em là ngốc, vào lúc này em nên đẩy anh xuống để anh chết đuối, sau đó em tìm người đàn ông tốt bắt đầu cuộc sống mới.

Được rồi, câu rất đơn giản, nhưng lúc đó cảm thấy, rất cảm động, trong nháy mắt liền quên mất giữa bọn họ đang xảy ra chuyện vui, lần nữa làm lành với nhau.

Nhớ lại giống như chất độc, chút xíu liền xâm nhập vào cốt tủy, biết ngày kia độc phát sinh.

Các bạn học cũng rất hào hứng, quả thật không chút nào kiêng kỵ chuyện ngu xuẩn mình làm, thẳng hết ra. Thậm chí còn xảy ra, bạn nữ còn với bạn nam, “Năm đó tớ còn thích cậu đấy.”

“Vậy sao cậu sớm?”. Bạn nam đó khá kinh ngạc, cũng thế, có chút nữ sinh thích hết sức mật mờ, mật mờ đến nỗi ngay cả người trong cuộc cũng biết gì.

“Bởi vì biết cậu thích tớ a.” bạn đó xong lại muốn xuống dưới, lại cố ý nhìn Thẩm Tây Lăng cái, trong đó có chút tình cũng được, tránh phá hư khí, “

may là , nếu không bị người trì hoãn, sao tớ có thể gặp được vị này của tớ chứ?”

Bạn nam cũng chỉ cười trêu ghẹo, cũng có cảm giác gì khác, dù sao đều là người có “Anh” hoặc là “Em” của riêng họ.

cố ý khoe khoang cũng cố ý khoa trương, chỉ là đơn giản nhớ lại, mọi người cũng tương đối hài lòng.

“Có người còn chưa tới à?” Có người đột nhiên mở miệng.

Lớp trưởng nhìn thời gian, “Còn có mấy người nữa, khi nào chúng ta ăn gặp đây.....”

Thẩm Tây Lăng là thuộc về đội theo, đề nghị gì, cũng có ý kiến.

Rất nhanh chuyển sang địa điểm khác, tới một khách sạn tương đối lớn trong thành phố, mọi người cũng bằng bất cứ giá nào, hiếm khi thấy mặt nhau, cần phải suy tính về vấn đề kinh tế.

Khi ngồi vào bàn ăn Thẩm Tây Lăng lại cảm giác mình có chút luống cuống rồi, rằng có gì xảy ra, rằng cũng không có gì để khiến sợ hãi. Nhưng khi có bạn học vào, người bên cạnh đứng lên chào hỏi nháy mắt, vừa khẩn trương sửa lại quần áo của mình. mong đợi, rồi lại sợ. Nhưng khi người tiến vào, từ từ nghiêng mặt sang, phát mình rất thất vọng, nhưng thất vọng cái gì?

Bữa ăn này giống nhau, có cảm giác đặc biệt gì. Mặc dù thấy trầm mặc, ít bạn học hỏi thăm, cũng mở miệng qua, vì vậy người khác cũng quấy rầy nữa.

Ăn cơm xong, mọi người trả tiền, cũng liến tẩn cuộc.

Thẩm Tây Lăng ra khỏi khách sạn, trời đã tối rồi, cách đó xa đèn đường rơi vào lá cây, có chút mê ly. Chiếc lá vẫn còn đọng sương, gió nổi lên, nhưng lớn.

Trong tầm mắt, có thể nhìn thấy những tòa nhà nối tiếp nhau san sát, nằm ở giữa thành phố. Những ánh đèn tòa nhà đó như xen vào sao, mảnh đầy sao.

thu hồi tầm mắt, chuẩn bị rời . Nhưng mới được bước, liền có người đứng trước .

“ lâu gặp.” Hương Tri Dao lấy tay bỏ xuống kính mắt đeo, nhìn Thẩm Tây Lăng, quan sát đối phương từ trên xuống dưới, cuối cùng nheo mắt lại.

Thẩm Tây Lăng lui về phía sau bước, tầm mắt từ từ nhìn lên mặt Hương Tri Dao, gương mặt trang điểm tinh tế, có thể nhìn thấy đôi mắt to và màu mắt đen sâu, nhưng cho dù là như vậy, cũng khiến người ta cảm thấy ghét, ngược lại cảm thấy người phụ nữ này kết hợp hoàn hảo đúng chỗ.

Thẩm Tây Lăng cười với Hương Tri Dao, “Quả lâu rồi.”

Hương Tri Dao liếc xéo , “Nghe cậu xuất ngoại.”

“Bây giờ trở về rồi.”

Cũng biết nghĩ tới điều gì, Hương Tri Dao lại mở miệng, “Vậy chồng cậu sao rồi?”

“Cũng rất tốt.”

“ sao?” Hương Tri Dao hỏi ngược lại.

Hình như Thẩm Tây Lăng muốn về vấn đề này, lấy điện thoại ra nhìn một chút, “Hơi trẻ, tớ phải về nhà.”

qua nhìn vào Hương Tri Dao , ý bảo cô yên . Hương Tri Dao cũng có phản ứng gì, Thẩm Tây Lăng qua người .

Chờ Thẩm Tây Lăng được đoạn, Hương Tri Dao đột nhiên mở miệng, “Có phải rất thất vọng ?”

Thẩm Tây Lăng đứng tại chỗ, tiếp tục đi về phía trước, cũng xoay người.

Hương Tri Dao từng bước từng bước tới sau lưng Thẩm Tây Lăng, “Đỗ Diên Hằng cũng tới họp lớp.”

Bí mật giấu ở đáy lòng, đột nhiên bị người vạch trần, giống như hoàn toàn nhìn thấu .

Thẩm Tây Lăng cũng biết tử lượng của mình như thế nào, rất ít khi uống rượu say, nhưng cơ hồ uống quá nhiều. Rất lâu, có ý tưởng rất kỳ quái, chính là mình ở trong đó, hi vọng một thân mình uống rất nhiều rượu, sau đó nhốt mình lại trong phòng, ghi lại xem lúc uống say mình cái gì. Người ta uống rượu say ra, muốn biết sâu trong nội tâm mình suy nghĩ cái gì. Bởi vì hoặc là, mực đề nén cái gì đó, thậm chí biết thứ mình cần là cái gì. Những thứ kia nên hay là không nên, những thứ kia sợ hoặc là hy vọng, rốt cuộc muốn cái gì?

Nhưng cũng nguyện ý để người khác biết, sợ chính ra những điều u được tới.

Chỉ là nhiều năm như vậy, suy nghĩ này xuất lặp lại trong đầu, chưa bao giờ thực. Nhưng hôm nay, rất muốn uống rượu, rất muốn rất muốn, có chút tự giận mình.

tùy ý ngồi vào quán bán thịt nướng ven đường, gọi 2 chai rượu. Thời gian này, các cặp tình nhân ra ăn hơi nhiều, một mình ngồi có vẻ lạc loài. Nhưng tại mọi người quan tâm tới chuyện của họ, vì vậy cũng có ai để ý tới, nhiều lắm là tò mò quan sát mấy lần mà thôi.

cũng gọi chút thịt nướng, thuộc chủ nghĩa ăn chay, nhưng các món ăn từng ăn đều như đồ chay.

Lúc thịt nướng bùng lên, uống gần nửa bình.

thời gian rất dài trong quá khứ, đều cảm thấy tưởng tượng nổi. Mùi của rượu rang khó uống như vậy...., vì sao nhiều người uống nó đến thế? Có lẽ nó cũng không khác gì với thuốc lá và ma túy, chỉ là người nghiện vĩnh viễn hiếm mùi vị trong đó.

Cũng ăn được bao nhiêu, nhịn được lại nôn ra. Cho dù là như vậy, đầu óc của vẫn rang. nhìn hai bên một chút, hy vọng mình hành động quá mức bị chú ý, hơn nữa sửa sang lại quần áo của mình. Nhìn thấy hành động của mình, lại cảm thấy tức cười, muốn sa ngã, rồi lại sợ mất thể diện.

Luôn làm tự nhiên được như Hường Tri Dao, vì vậy tính tiền rồi .

Về đến nhà, phát ánh đèn long lanh, trắng lệt. Lúc mới kết hôn, thích ngồi ở trong phòng khách xem đèn treo này, bên cạnh đèn lớn có những ngọn đèn phong phú, thỉnh thoảng bập bùng. Bây giờ suy nghĩ của lại lạ, cái đèn này nhiều năm như vậy mà chưa hỏng sao?

Triển Dịch Minh ngồi ghế salon, đôi mắt âm thầm nhìn . Nhìn thấy mặt đỏ bừng, lông mày cũng vặn lên, “Chuyện gì mà vui mừng thế, lại chạy uống rượu. Chia sẻ chút xem?”

Anh nâng cằm lên, lời ra cùng vẻ mặt nghiêm trọng của anh lại khớp nhau.

Nó có điểm khác bạn ạ=D. Nếu thời gian này đỡ rảnh cố thay đổi tiến độ, và nếu xong nhanh sang bộ khác của LX vì bắt đầu quen làm tr LX rồi ^^

Chương 16:

Thẩm Tây Lăng để ý tới anh, liền đi qua đó. Cái thái độ thèm nhìn này chọc giận Triển Dịch Minh, đều phải là người có tính tình tốt, có cách nào đi lý giải tâm tình của người khác. Triển Dịch Minh đứng lên, nhìn Thẩm Tây Lăng cách anh xa. có vẻ mặt gì, nhưng sắc mặt đỏ lên, có thể khiến người ta thấy là uống rượu, nhưng mùi rượu không mạnh nhưng ánh mắt của hơi khinh thường để cho anh hết sức khó chịu.

Anh vội bước lên trước, ngăn lại, theo trên cao nhìn xuống .

Thẩm Tây Lăng muốn ngẩng đầu mới có thể nhìn anh, say, nếu tại sao có thể thấy nét mặt của anh? say là chuyện, nhưng nhức đầu lại là chuyện khác.

Ánh mắt của Triển Dịch Minh quan sát người vòng, vươn tay, kéo sợi tóc hơi rối của , “Nhìn bộ dạng này của em một chút.”

chuyện chỉ nửa, hành động làm cho người ta chán ghét. tròng mắt nhìn anh, mặt ngoài hòa hợp cũng bị đánh vỡ, cô thật ra muốn cãi với anh, dù thế nào

nữa bọn họ cứ giả vờ hòa nhã như vậy, ngày nào đối chọi với nhau là tốt rồi, đây chính là kế hoạch sống của .

Nếu muốn thay đổi người đàn ông trăng hoa, người phụ nữ kia phải có bản lĩnh, vững vàng, có thiên phú về phương diện này.

Bởi vì anh quan sát, bản khoản tiền, cũng chỉ đứng tại chỗ.

“Bộ dạng này của em là muốn để nhà họ Triển chúng ta mất thể diện phải ? Để cho người khác gặp bộ dạng như quý của em, coi nhà họ Triển chúng ta thế nào? Để bố mẹ anh đối mặt thế nào hả?” Anh nhướn mày, cũng định bật phát ra.

Đàn ông ra ngoài ăn chơi rượu chè be bét, thì coi đó là biểu tượng của tự hào, còn phụ nữ xuất ở những nơi đó, tất nhiên bị nhục mạ. Hay như đàn ông trăng hoa háo sắc, được gọi là phong lưu phóng khoáng, mà phụ nữ nếu muốn tìm N người đàn ông, bị coi là lăng lơ, bị người ta chửi bới, mắng có tình người, đàn ông chiếm phần, mà bị mắng nhiều hơn là đả mạt phụ nữ.

cái thế giới này, vốn là đàn ông bị ràng buộc với phụ nữ nhiều, mà là phụ nữ thích ràng buộc mình. Vì vậy đa số phụ nữ chỉ có chờ chồng mình ở chệch hướng, bị buộc bất đắc dĩ mới lựa chọn ly hôn, sau đó oán trời đất, cực ít phụ nữ trở thành người phạm sai lầm trước, giống như trong xương tủy cũng cho phép phạm sai lầm.

Hay như, phụ nữ làm người thứ ba, bị phái nữ chửi rủa. Đàn ông làm người thứ ba, được nhiều người đàn ông coi là tập kích ngược hoặc là điều vinh quang để tự hào.

Công bằng sao?

Thẩm Tây Lăng cười, “ khó tin, tôi còn đại biểu mặt của nhà họ Triển cơ đấy.”

Nếu như đại biểu , anh như thế nào dám ở trước mặt nhiều người như vậy bắt xin lỗi? Tiêu chuẩn đồng thời cũng là lợi hại à?

gạt tay anh ra, trực tiếp tiến lên, căn bản để ý tới thái độ của anh. Nhiều lắm là mất cả chì lẫn chài mà thôi, ai có thể tổn thương người nào được bao nhiêu, dù sao có nhiều lắm, sợ mất .

Thấy để ý mình chút nào, Triển Dịch Minh kéo tay , kéo trở lại, “Em có nghe thấy anh gì hả?”

“Tai tôi dài.”

Bộ dạng nửa chết nửa sống của khiến anh khó chịu tới cực điểm, “ hớp trở về, liền lập tức kiên cường sao? Hay là cùng bạn trai cũ nhớ lại thời gian tốt đẹp trước kia, trở về nhà, phát phải đối mặt với người chồng em ghét, vì vậy trong lòng cực kỳ bất bình rồi.”

có cách nào, chỗ tới ăn ông chủ đó vừa vận quen biết anh, hơn nữa trong hôn lễ có nhiều nhân vật quan trọng tham gia, vì vậy biết Thẩm Tây lăng.

Thấy Thẩm Tây Lăng ở trong phòng ăn lập tức gọi điện thoại cho Triển Dịch Minh, thuận tiện cho Triển Dịch Minh mặt mũi mời khách. Triển Dịch Minh cự tuyệt, cũng không hỏi nhiều, ngược lại cùng ông chủ kia sang chuyện khác.

Hộp lớp à.... Khó trách ấy có nét mặt hiện là có chuyện lớn, chính xác là chuyện lớn, thấy bạn trai cũ, tất nhiên là chuyện lớn phải ?

Thẩm Tây Lăng mở to hai mắt nhìn anh. Biểu lộ của anh trong giờ phút này thế nhưng giống hệt với Hướng Tri Dao , hoàn toàn nhìn thấu , biết đáy lòng nghĩ gì. Cố tình cũng chính là vẻ mặt như thế, để cho cô cực kì chán ghét, tại sao bọn họ đều hiểu bộ dạng của thế? Giống như bất kể làm cái gì, bọn họ cũng có thể nhìn thấu, cô làm cái gì hoàn toàn chỉ lãng phí hơi sức giãy giụa.

muốn hất tay Triển Dịch Minh, nhưng lại không thể hất ra.

“Anh đoán đúng rồi, tôi chính là gặp bạn trai cũ đấy, tôi hẹn hò với anh ấy đấy, anh có thể như thế nào đây?” ánh mắt của trở nên sắc bén, “Cảm thấy tôi tim không phổi sao? Nhà họ Triển các người trợ giúp nhà họ Thẩm tôi, cho nên tôi phải mang ơn với anh sao? Tôi nên coi anh làm chủ sao? Năm

mơ , cái gì tôi cũng vì anh mà làm, trước kia là như vậy, về sau cũng như vậy. Mặt mũi nhà họ Triển các người, liên quan gì tới tôi? Anh cho rằng tôi sẽ quan tâm sao?”

tay anh nắm được cằm của , “ tốt đấy.”

Anh bóp mạnh, câu cũng nói nên lời. Anh nhìn nét mặt giãy giụa của , lại cảm thấy rất sảng khoái, mặt giận dữ mang theo tia cười.

Sắc mặt của chuyển xanh mét, anh mới hết ra. Lúc ngã xuống chỗ trước, lại kéo lên, đẩy tới ghế salon. Máy động tác này khiến dạ dày lẫn lộn ngừng, giống như ở bên trong có nước nóng, ngừng tăng nhiệt độ, tại tiếp cận với trạng thái sôi trào.

Triển Dịch Minh kéo cà vạt mình, động tác mang theo vài phần lưu manh, ánh mắt cũng tràn đầy tà ác. Anh cười với , sau đó nửa đùa lên người .

“Anh định làm cái gì?” thể lui được nữa, thân thể cũng bủn rủn còn chút sức lực nào, đành phải lấy tay bám vào ghế sofa làm đệm dựa, dời thân thể mình lên trên.

Nhưng anh lại dùng chân nửa quỳ trên hai chân , khiến cách nào nhúc nhích.

Anh đưa ra ngón tay, chỉ vào mặt , “Em là vợ của Triển Dịch Minh anh đây, em anh nên làm gì?”

điều cũng phải là cao, lại gần chữ rõ ràng. Thậm chí thu tay lại, đưa vào trong áo . run cái, sau đó lấy tay ngăn lại tay anh, thừa dịp tầm mắt dời trong nháy mắt, anh tiến gần, hôn lên môi .

lập tức dùng tay đẩy , dùng hết toàn lực.

“Anh nên cho em biết cái gì gọi là nghĩa vụ vợ chồng rồi.” Đối với người phụ nữ cứng đầu cứng cổ, thói quen của đàn ông là sử dụng phương pháp tới xử lý họ.

Tay của anh bắt được hai cánh tay của , miệng cắn xé môi , cũng quan tâm cô giãy giụa. ngừng tránh né, rồi lại thể tránh.

Đột nhiên, dùng hết toàn lực giãy giụa, để cho anh sửng sốt chút, còn làm ra phản ứng gì, nôn ra ít.

người của anh, người , miệng , thậm chí cầm anh, cũng thêthảm nữ nhìn.

Anh buông hai tay của ra, từ người cô đứng lên, lấy tay xoa cằm, tâm mắt không rời khỏi , “Anh như vậy khiến em thấy ghê tởm sao?”

Giống như là trả lời câu hỏi của anh, đứng dậy, chạy tới phòng vệ sinh.

Triển Dịch Minh vài bước, có thể nghe tiếng ở trong phòng vệ sinh nôn lên nôn xuống. Anh dừng bước chân, sợ mình đi vào, sau đó nhìn bộ dạng của ấy chịu được làm ra chuyện khác.

uống rượu, anh lại uống, sao lại làm ra chuyện buồn cười như vậy? Lúc nào anh muốn cưỡng ép người phụ nữ nhanh như vậy? mẹ nó khôì hài.

Ban đêm Thẩm Tây Lăng cũng ngủ ngon, đầu càng ngày càng nặng, rồi lại rất khó ngủ. Nửa đêm lại đứng lên mấy lần, lần rồi lại lần nôn ra, như muốn đem tất cả trong bụng phun ra. nhớ mình yếu ớt như vậy, từ lượng cũng kém tới mức này, nhưng vẫn ngừng tới phòng vệ sinh, cho đến khi cảm giác mình nôn nhưng thể nôn, thân thể cũng yếu .

quên mất mình ngủ lúc nào, chất lượng giấc ngủ cũng kém . như trong giấc mơ, trong mơ, quay lại lúc và Hường Tri Dao cùng nhau uống rượu. Trước khi uống bọn họ rất tốt, giống như bình thường chuyện đùa cười, từng người chuyện lý thú.

Cho tới bây giờ, cũng chỉ nhớ Hường Tri Dao lúc đấy tới hai chuyện .

là chuyện lúc Hường Tri Dao học trung học, nữ sinh với Hường Tri Dao rằng nếu cắt tóc mình, sau đó bạn trai ấy chia tay với ấy, nữ sinh định dùng mái tóc dài phát phối cũng là thứ mà phần lớn nam sinh ưa thích, hơn nữa nữ sinh kia còn mỉm cười cắt tóc mình là thử dò xét bạn trai. Mà Hường Tri Dao lúc đấy là cười híp mắt nhìn bạn học trung học của mình, “Cậu vì muốn dò xét sao?” Nữ sinh kia không thể làm gì khác hơn là than thở, “Được rồi, tớ là vì bán lấy tiền....” Vì vậy Hường Tri Dao nở nụ cười hiền hậu. Hường

Tri Dao đối với chuyện này tổng kết lại, chúng ta cũng thích để mình làm rất nhiều chuyện mà tìm nhiều lý do hoang đường, hơn nữa còn thử dò xét thuyết phục mình rằng rất có quy luật.

chuyện còn lại là 1 người bạn khác học cùng trung học với Hương Tri Dao, là nam sinh, nam sinh này tìm nữ sinh khác vay tiền, sau đó hẹn hò với nữ sinh kia. Người nam sinh đó chuyện đương nhiên là, hẹn hò với nữ sinh, phải trả tiền lại. Nam sinh kia đồng thời, còn bảo Hương Tri Dao mua đồ, bạn cậu ta mời khách. Hương Tri Dao tổng kết lại, đàn ông luôn phụ nữ thực tế gia tăng thế lực, chỉ biết đến tiền, nhưng biết đàn ông thực tế cũng chạy trốn nhanh hơn so với bất cứ ai, càng biết xấu hổ.

Hai câu chuyện đáng kể này, nhưng vẫn nhớ. Nhưng nhớ lúc cô uống rượu xong, rốt cuộc cái gì, biết nhất định cái gì, nếu không Hương Tri Dao sau mỗi lần thấy cô đều có vẻ mặt như có điều suy nghĩ. Nhưng bất kể Thẩm Tây Lăng hỏi Hương Tri Dao thế nào, Hương Tri Dao cũng đề cập tới, chỉ Thẩm Tây Lăng uống rượu xong liền buồn ngủ, cũng gì.

Đó là chuyện cuối cùng trước kia và Hương Tri Dao tách ra, rất ít khi uống rượu say, đó chính là lần duy nhất, sau khi say, để cho mất tình bạn duy nhất.

Tình bạn giữa phụ nữ, luôn làm cho người ta cảm thán.

Chương 17:

Sáng sớm tỉnh lại, đầu còn choáng váng nữa. Hình như ngủ là cách “Chữ thương” hữu hiệu nhất, sau khi tỉnh lại thì thấy tinh thần sảng khoái hơn nhiều. Mở mắt ra liền phát Triển Hiếu An đứng ở bên giường, cười hì hì nhìn mình. Thẩm Tây Lăng ngồi dậy, xoa xoa hai mắt mình, cười nhìn con mình, “Con dậy sớm.”

Mắt của bé càng sáng rực, “Mẹ mau dậy xuống ăn sáng.”

bé ngồi bên giường, chờ Thẩm Tây Lăng mặc quần áo rời giường.

Ngày hôm qua chơi về, phát mẹ ở đây, bé thấy thất vọng, phải để Triển Dịch Minh dỗ lâu mới chịu ngủ. Sau khi rời giường liền chạy tới nhìn mẹ, cứ có cảm giác mẹ của bé như cơn gió, bé vui nếu thấy mẹ.

Thấm Tây Lãng sửa sang xong mới dắt cô bé cùng xuống tầng.

Cùng tình trạng trước thấy khác gì nhau, Triển Dịch Minh ngồi ở trước bàn ăn, như cũ cầm tờ báo lật xem. Nhưng Thấm Tây Lãng cảm thấy hình ảnh này có chút không hài, bất kể trước xảy ra chuyện gì, sau khắc đều có thể làm thành trạng thái này, mà qua màn kia như bị thời gian che giấu.

Sau khi bữa sáng bừng lên, Thấm Tây Lãng bóc quả trứng gà cho con, bé vô cùng vui vẻ ngồi ăn.

Ăn sáng xong, Thấm Tây Lãng liền chơi cùng với Triển Hiểu An, nhìn bé loay hoay các món đồ chơi, thỉnh thoảng cũng ra ngoài vườn chơi xích đu hoặc là đùa giỡn.

Triển Dịch Minh đứng ở bên nhìn mẹ con bọn họ chơi với nhau được lúc, nhận được điện thoại xong, liền lái xe ra ngoài.

Nghe được tiếng khởi động động cơ, Thấm Tây Lãng xoay người sang chỗ khác nhìn, liền nhìn thấy chiếc xe kia có thể cảm thấy “Quý” (quý giá, đắt tiền) “Hào” (hào phóng) từ nó, xe bay nhanh ra ngoài cửa lớn.

Thấm Tây Lãng ngơ ngác nhìn xung quanh chút, mới đặt tầm mắt lên người con mình, “Bố thường xuyên ra ngoài như thế sao?”

Triển Hiểu An chơi với cây và hoa trong vườn, cũng ngẩng đầu lên, “Có lúc.”

“Vậy lúc bố có ở đây An An cùng ai chơi?”

“Chị Dương.” bé vẫn chơi đùa.

Thấm Tây Lãng mím môi, thêm gừn gừn. Hình như Triển Hiểu An cũng không quá bám người, chỉ cần có đồ chơi, có thể chơi mình rất lâu, cảm

thấy phiến, cũng nhất định phải kéo người khác cùng chơi, chỉ là thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn còn ở đó hay , ở đây thì bé cười.

ngồi ở đó, yên tĩnh nhìn con mình, trong lòng dâng lên cảm xúc rùng. biết Triển Dịch Minh ra ngoài làm cái gì, cũng gọi điện thoại để hỏi. Giờ phút này mới phát ra, phương thức chung đụng của bọn họ rất xa lạ, thể làm gì khác hơn là loại tự giấu cười cười.

Triển Dịch Minh đến chiều mới trở về, trên người có mùi rượu nhàn nhạt. Thẩm Tây Lăng cảm thấy anh nhất định uống rất nhiều, bởi vì cách xa anh vẫn có thể ngửi thấy được, nhưng có ý định hỏi, lo ngại nhất định đến vấn đề riêng tư, cảm giác một khi mở miệng, như kiểu mình cầu cái gì, phải trả với cái giá tương ứng vậy, cũng nguyện ý bỏ ra.

và Triển Dịch Minh vẫn có gì để nói, lại thể coi như người xa lạ. Công giờ ghé salon, nhìn trần nhà, cảm giác mình cứ tiếp tục như vậy nhất định điên mất.

Triển Dịch Minh vốn bỏ qua vị trí trên ghế salon, nhưng đột nhiên dừng bước, xoay người liếc mắt nhìn người phụ nữ ngồi ghế, chính xác là coi như nhìn thấy rõ người phụ nữ của mình. khời, anh cảm thấy trong lòng mình như bị bốc cháy lên rồi, nhưng hôm nay anh uống nhiều lắm, có rót mấy ly cho anh, anh cũng uống hết. Có lẽ cũng uống khá nhiều, chỉ là anh có chút men say nào, chính xác tới mức tinh thần bây giờ vẫn tốt, đầu cũng tỉnh táo khác thường, nếu không làm sao anh liếc mắt liền thấy người phụ nữ kia cau mày lộ vẻ vui đây?

cũng gì, hình như dùng trầm mặc cho anh biết, Triển Dịch Minh, tôi ghé thăm anh.

nghe được tiếng bước chân kéo dài vang lên, quay đầu , vì vậy thấy được người đàn ông đánh giá kia. cau mày càng sâu, theo bản năng liền quay đầu lại, giống như vừa rồi bốn mắt nhìn nhau chưa từng xảy ra.

Triển Dịch Minh kéo kéo cà vạt, đây là điềm báo việc anh bức mình, hơn nữa từng bước từng bước về phía .

ràng, chỉ cảm giác mình có chút hồi hộp.

Triển Dịch Minh tới trước mặt , đứng lại. Cố tình cái gì cũng , đột nhiên xuất cảm giác như bị áp bức, xung quanh bên người mình.

“ thích anh uống rượu?” Anh cười.

Lúc anh cười lên, khóe miệng luôn lệch, khóe miệng bên phải hướng lên, còn có một má lúm đồng tiền nhỏ , nhưng thấy sáng, ngược lại mười phần tà khí.

Thẩm Tây Lăng biết anh muốn làm cái gì, cũng sợ chọc giận anh sau đó làm ra cái chuyện mình thế nào tiếp thu được, vì vậy trầm mặc, chỉ dùng ánh mắt nhu hòa nhìn thẳng vào mắt anh.

“ thích anh hút thuốc?” Anh lại tiếp tục đặt câu hỏi.

Lời giải thích được của anh khiến tóc gáy dựng lên, biết anh lại muốn làm gì. Hình như anh có thói quen dùng vẻ mặt bí với giọng bình tĩnh ra lời, lập tức sau khắc biến thành lửa giận ngút trời. trêu chọc, tóm lại không sai.

Đôi mắt Triển Dịch Minh cũng nhìn vào mắt cô, lời nào, trầm mặc, mặt thậm chí khẽ biến trắng. Anh như thưởng thức khung cảnh này, hơn nữa khung cảnh “Mức độ mỹ lệ” này còn khiến anh hết sức hài lòng.

Cuối cùng anh xoay người.

Thẩm Tây Lăng vỗ vỗ lồng của mình, giờ khắc vừa rồi, thế nhưng rất sợ. Không khỏi vuốt trán mình, quả nhiên ra mồ hôi lạnh.

nhìn bóng lưng của anh, người đàn ông này.....

Nhưng lại khiến ngờ, hai phút sau, người đàn ông này lại xuất trước mặt . chỉ có như thế, anh còn cười về phía cô. Trong tay anh cầm mấy bình rượu, hơn nữa tiện tay đem cái bật lửa cùng bao thuốc để khay trà.

sững sờ giây, nhìn thấy anh không chút kiêng kỵ mở ra nắp chai rượu, sau đó tay cầm bình lên trực tiếp đổ vào miệng, thậm chí có chất lỏng từ khóe miệng anh chảy ra. Động tác rất là tự nhiên, thậm chí làm liền mạch. Khi

anh dùng đầu lưỡi liếm khóe miệng cảm giác giống như việc sợ nhất là rắn phun ra độc từ lưỡi rắn.....

Thậm chí vẫn nhúc nhích, toàn thân cứng ngắc nhìn anh uống sạch bình rượu, lấy ra điều thuốc đốt, ngậm trong miệng chút để ý hút. Thậm chí anh cười tà chút, nhìn về phía , sau đó phun vòng khói lên mặt .....

cảm thấy mình muốn nôn, lại chịu đựng cảm giác khó chịu, muốn đứng lên vào toilet xoa dịu chút, ít nhất thế ở đây.

Vừa chuẩn bị đứng dậy, thân thể vừa cách ghế salon cự ly mấy millimet, Triển Dịch Minh vừa tiến lên bước cản trở . Điều thuốc vẫn ở trong miệng anh, nửa buông, giống như tùy lúc rơi xuống.

ngộ ngạo cái, rồi lại mở, chỉ có thể nhìn anh.

Anh bỏ xuống điều thuốc trong miệng, kẹp vào giữa hai ngón tay. Đầu thuốc lá tạo ra khói, vừa vắn tiến vào mũi của , để cho ho sạch sạch.

Chân anh áp chế hai chân , giờ phút này nửa cười nhìn . “ thích anh uống rượu?” Tiếp tục cười, “ thích anh hút thuốc lá?”. Dùng cái tay khác siết chặt mặt , sau đó vuốt môi của , ở môi vuốt ve lúc mới tiếp tục mở miệng, “Vây em , chớ muốn chết đừng mặt nặng mày với anh.”

Anh buông ra, sau đó để điều thuốc trong tay nhấn xuống bàn trà, đốm lửa nhanh chóng biến mất.

Thấm Tây Lăng nuốt nước miệng cái, miệng to hít thở. nghĩ, người đàn ông này nhất định uống say rồi.

Nhưng Triển Dịch Minh mới ra khỏi hai bước, lại xoay người, giọng hết sức nhu hoa, giống như vừa rồi có gì xảy ra cả, những gì thấy đều là ảo giác, anh từ từ nói ra, “An An đâu?”

nên biết, anh chính là loại đàn ông, lúc hứng thú, có thể cười với bạn, có thể còn đối tốt với bạn. hứng thú nữa coi bạn như sủng vật để đùa giỡn. Tâm tình của anh giống như thời tiết bất thường, có thể trong vòng tuần tùy ý phát hình Xuân hạ thu đông.

“Chơi mệt rồi, bây giờ ngủ.” Còn trả lời anh, nhưng vẫn qua loa, hi vọng anh nhanh biến mất ở trước mắt mình, nghĩ cách khẩn cấp.

Chờ Triển Dịch Minh cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt của , nặng nề ngã về sau.

Thấm Tây Lãng, đây chính là cuộc sống cô phải đối mặt sao? Đây chính là cuộc sống cô muốn sao? Đây chính là người đàn ông muốn sống cùng sao?

giống như vào cái hố, càng chạy càng tối, sợ cuối cùng bên trong ngay cả điểm sáng cũng có, thậm chí thiếu khí, hay là bên trong có khí độc, sau đó cô không cần phải lo lắng phía sau phải đối mặt với cái gì, bởi vì ngã thẳng xuống.

Chương 18:

Triển Dịch Minh tắm rửa xong, tinh thần sảng khoái xuống. Anh từng bước xuống cầu thang, bước chân vừa phải, có vẻ tâm tình của anh tồi.

Thấm Tây Lãng ngồi tại chỗ cực kì lâu, cũng trầm mặc lâu. cảm thấy tim của mình vẫn bị bao quanh bởi 4 bức tường, vẫn đè nén, giống như quả bóng ngừng thổi phồng lên, đợi nổ tung, vừa sợ hãi lại mong đợi, sợ hãi lúc nổ tung kia đau đớn cùng khó chịu, mong đợi là chỉ cần trải qua sau cơn bão.

Đàn ông và phụ nữ, quả rất khác biệt, vẫn canh cánh chuyện lúc trước trong lòng, thậm chí thể yên lòng, mà anh đổi một bộ quần áo xong, giống như được hồi sinh vậy, coi chuyện lúc này, thậm chí là những gì vui đều xóa sạch, lại xuất hiện với hình tượng mới trước mặt .

Triển Hiếu An theo sau lưng Triển Dịch Minh, giờ phút này chạy vào trong Thấm Tây Lãng, “Mẹ.” giọng nũng nịu, xóa đi những gì vui trong lòng Thấm Tây Lãng, vươn tay chuẩn bị ôm lấy con .

Triển Dịch Minh lại lên trước, bế con gái lên, coi bé như con mèo của mình vậy, lần nữa ôm vào mình. Anh để ý tới kháng nghị của con , nhìn

chămchăm vào Thăm Tây Lãng, có vẻ mặtgì, giọng thể được cái tốt vàxấu, “Thay quần áo .”

Thăm Tây Lãng lúc này mới quan sát anh vàcon , hình như cũng thay quần áo rồi. Nhưng vẫn hiểu, “đâu?”

Người đàn ông đối tư thế ôm bé trongngực, “Về nhà.” Lúc này mới quay đầu lại nhìn người phụ nữ, có vẻ tốt bụng lắm vậy, nhắc nhở lần nữa, “Em trở về lâu như vậy, cũng nên thăm hỏi bố mẹ chút.”

Giọng rất nhàng, nhưng cũng cho phép phản bác.

Thăm Tây Lãng thở dài hơi, chuyện thể đối mặt, vì vậy thỏa hiệp. Côđứng lên, lên tầng 2 thay quần áo.

Triển Dịch Minh ôm con ngồi xuống, siết chặt khuôn mặt bé của con , “Rấtthích mẹ ôm sao?”

“Mẹ ôm rất dịu dàng”. xong nắm tayTriển Dịch Minh, “So với da bố sờ dễ chịu hơn.”

Triển Dịch Minh vốn định gì thêm, rồi chỉ cười nhàn nhạt. Anh muốn nhắc nhở con , ấy ghét nhất người khác đụng ấy, bởi vì chuyện này làm nhăn quần áo của ấy. Nhưng đối với con tới chuyện này, hình như rất kì quái. Hơn nữa,thói quen của người phụ nữ kia, có lẽ chỉ nhắm vào anh mà thôi.

Thăm Tây Lãng rất hoài nghi, Triển Dịch Minh trước đó có quyết định, chỉ là thờikhác sau cùng mới thông báo cho màthôi, cái gì cũng cần làm, chỉ cần theo cầu của anh làm là được, tâm tìnhcùng cảm xúc đều cần phải có. Mà lần trước theo cầu của anh là cùng bọn họ ra ngoài, vì vậy anh liền nổi giận. Người ở vị trí nhất định, chuyệnđương nhiên coi tất cả mọi người nên theo cầu của anh.

Nghê Văn Bái là người phụ nữ tao nhã,đây là chuyện Thăm Tây Lãng sớm nhận định được. Người phụ nữ đẹp, trừ dựa vào mỹ phẩm dưỡng da chăm sóc, còn cần phải tấm lòng độ lượng, có lẽ như vậy mới có khả năng tích lũy thời gian để luyện thành ý vị cùng tao nhã chứ?

Nghê Văn Bái tự mình xuống bếp, được đốixử rất cao rồi. , Thăm Tây Lăng cảm giác có chút khó chịu, nhất là đối mặt với Triển Khải Hạo. Ông cũng nhằm vào chính mình, thậm chí lúc hỏi vấn đề còn cố ý đối với mình hòa nhã dễ gần. Ít nhất có thể cảm thấy, thái độ lúc ông hỏi tốt hơn so với lúc với Triển Dịch Minh. Nhưng cho dù ở dưới tình huống này, vẫn nơm nớp lo sợ, giống như học sinh tiểu học phải trả lời mỗi chi tiết trong vấn đề, sợ mình chỗ nào đấy trả lời tốt.

Triển Khải Hạo cũng nhìn ra thận trọng của , hỏi hơn nửa là công việc của bây giờ. quay đầu nhìn Triển Dịch Minh cái, người đàn ông kia mắt nhìn thẳng vào tờ báo.

Trong bụng có chút hoài nghi, chẳng lẽ người đàn ông này với cha mẹ anh tất cả về sao?

có chút hiểu, anh hình dung mình như thế nào. Suy nghĩ vòng vo mấy giây, cảm thấy chính mình quá lo lắng rồi, bởi vì anh chắc chắn vì giảng hòa. Nếu không khi bố mẹ truy cứu hỏi, khổ sở chỉ có , anh cũng gặp họa.

Thừa lúc nhàn rỗi trong nháy mắt, Thăm Tây Lăng mới tới phòng bếp giúp Nghê Văn Bái, thoát khỏi nơi nguy hiểm này.

Triển Khải Hạo vừa , Triển Hiếu An ngồi ở bên cạnh Triển Dịch Minh lập tức tiến lên để ông nội ôm. Triển Khải Hạo ôm cháu gái của mình, mặt mày cười lên.

Triển Khải Hạo nhìn con mình, “ trở lại, người nhà nên có dáng vẻ người nhà.”

Coi là cảnh cáo, lại coi là nhắc nhở.

Triển Dịch Minh để tờ báo xuống, trịnh trọng gật đầu cái.

Thăm Tây Lăng vào phòng bếp, Nghê Văn Bái từ chối mấy cái, sau để cho làm chút việc , ví như thái rau gì đó. Vốn cho là chỉ tới vui đùa chút, hoặc là thấy chuyện với cặp bố con kia thú vị, vì vậy chạy tới đây để trốn thoát. Bây

giờ nhìn lại, con dâu của bà cũng kém như bà nghĩ, thái rau nhìn tẻ, động tác thái khá chuẩn, khoai tây có thể thái thành những hình lớn giống nhau.

Nghê Văn Bái nhìn như vậy, nghĩ rằng trước kia đứa này làm những thứ này mới đúng. Ban đầu bà cũng có hình ảnh về những này, mà đối với tin về Thẩm Tây Lăng, kỳ thực cũng tồi, chỉ là bố mẹ rất chiều, như thế rất đơn thuần, nên cũng may, nhưng không có khả năng chăm sóc người khác. Nghê Văn Bái thích chị của Thẩm Tây Lăng hơn, có thể đứng cảm đứng ra, nhưng chị của sớm lập gia đình.

Mà nay, cũng biết nấu ăn rồi, xem ra ở nước ngoài cũng khổ sở. Dù sao cũng là người làm mẹ rồi, nghĩ tới những thứ này, vẫn khỏi có chút cảm thán.

Thẩm Tây Lăng cắt giảm trọng lượng khác biệt lắm, liền lấy ra bát, cho sợi khoai tây vào, sau đó cho ít hành vào nước.

Nghê Văn Bái nhìn thấy động tác này, không khỏi gật đầu cái.

Sau khi làm xong, Thẩm Tây Lăng mới ngẩng đầu nhìn Nghê Văn Bái, “Mẹ, còn cần làm cái gì sao?”

Nghê Văn Bái chỉ vào bát tỏi, Thẩm Tây Lăng hiểu ý, lấy qua đây.

Thấy có từ chối hay ghét bỏ gì, Nghê Văn Bái càng chứng thực suy đoán của mình, “Ở nước ngoài sống tốt?”

“Hoàn hảo.” Thẩm Tây Lăng cười cười.

Nghê Văn Bái trong lòng thay đổi, oán trách gì nữa.

Nhưng có lẽ vì lâu như vậy gặp nhau, cũng ngại, Nghê Văn Bái nghĩ tới rất nhiều đề tài chuyện, Thẩm Tây Lăng vất vả mới ra chuyện để chuyện cùng, “Con trước ở thành phố, nhưng bọn họ ở đó quản lý vô cùng nghiêm khắc. Liền lấy sữa bột mà, bọn họ làm một cuộc điều tra nghiêm ngặt nhắm vào thị trường, nhắm vào nơi có tỉ lệ sinh con cao để bày ra kế hoạch sản xuất sữa bột. Bởi vì trẻ con ra đời trước mấy tháng, chính phủ cũng sẽ miễn phí cung cấp sữa bột, cho nên đó là lý do mà trong siêu thị có mấy nhãn hiệu sữa cũng bày có bốn năm thùng sữa bột mà thôi”.

thực tế lúc ở siêu thị trả tiền thấy người Trung Quốc mua lại 4 thùng sữa, nhân viên thu ngân chẳng những giống thu ngân trong nước vui vẻ như vậy, ngược lại thấy xem thường, bởi vì cái dạng người chỉ duy nhất mua được loại sữa bột này, liền làm rối loạn nhu cầu nơi này.

Lợi hại hơn là, siêu thị cũng cung cấp túi nilon, nhưng nếu như bạn có thể mang túi bảo vệ môi trường, lúc trả tiền được giảm chút, dùng cái này để kêu gọi bảo vệ môi trường.

Thẩm Tây Lăng bỗng dừng nhiều như vậy, mới dừng lại, “Có phải thú vị đúng ạ?”

Nghê Văn Bái lắc đầu cái, “, rất thú vị.”

Thẩm Tây Lăng hơi thấy có lỗi chút, lấy ra bát để mình bóc tỏi, sau đó nhìn Nghê Văn Bái xào rau, “tốt, có thể nếm tay nghề của mẹ.” Lại , lúc vừa mới kết hôn được có vinh hạnh ăn món Nghê Văn Bái làm, quả rất ngon miệng, “Nhưng ngấm lại thấy thèm ăn rồi ạ.”

Mẹ chồng nàng dâu lúc khí có lúng túng, cũng có vẻ hợp nhau ít, Nghê Văn Bái khuấy nồi rau, “Các con ngại bà lão như mẹ là tốt rồi, lâu như vậy xuống bếp, cũng biết có thể xào ra cái gì nữa.”

Thẩm Tây Lăng đưa tới chút gia vị, “Mẹ luôn khiêm tốn như vậy, có thời gian mẹ dạy con làm món ăn .”

Nghê Văn Bái cười, “Việc này cũng dễ dàng, chỉ cần dùng tấm lòng.”. xong cho chút nước vào trong nồi, nhìn về phía Thẩm Tây Lăng, “Nấu ăn chính là phải biết nắm giữ thời gian, nguyên liệu chuẩn bị đầy đủ hết. Tựa như muốn che chở gia đình vậy, xử lý tốt các rắc rối, mới có thể hòa thuận. Người khác thấy đây là món ăn đầy đủ hương vị, nhưng chỉ có người nấu ăn mới biết lúc nào thêm cái gì, cần dùng độ lửa nào. gia đình cũng là như thế, phải biết mình trong gia đình là sắm vai gì, hơn nữa phải xác định được vị trí nhân vật, nên làm cái gì, nên làm cái gì.”

Thẩm Tây Lăng nhàn cười tiếng, “Mẹ hay, có thể nấu ra món ăn tốt cũng chỉ có ít người làm được, phần lớn mọi người làm cũng chỉ tạm được.”

Nghê Văn Bái đem món ăn nóng hồi lên, “Cái này phải xem người nấu ăn nguyện ý tốn bao nhiêu tâm tư vào đó.”

Thẩm Tây Lăng trầm mặc.

Nghê Văn Bái đem bát đĩa qua bên giữ nhiệt, “Gần đây có hay đọc sách gì.”

“Gần đây con bận làm việc, có thời gian rảnh rồi.”

“Gần đây mẹ đọc quyển sách về cách sửa lại vườn của mình, rất nhàm chán, nhưng bên trong giải thích lúc nào nên cắt nhánh, lúc nào nên xới đất, nên bón phân từ lúc nào, như vậy mới có thể làm cho vườn của mình có sức sống dạt dào. Lúc nhìn cảm thấy có gì, sau khi xem xong xuống suy nghĩ chút, cảm thấy tệ. Nếu muốn gốc cây hoa nở xanh tốt, cần phải bỏ ra rất nhiều, dù sao chất dinh dưỡng chỉ có như vậy, lại có nhiều cây cần chia sẻ.” Nghê Văn Bái ngừng chút, “Nhất là cây và hoa trong vườn, nếu nó làm trở ngại cho vườn mình, phải diệt trừ.”

Thẩm Tây Lăng sững sờ, sau đó nhìn động tác của Nghê Văn Bái, “Các món ăn xong rồi, con đem ra ngoài đây.”

Nghê Văn Bái ngăn cản.

Thẩm Tây Lăng bưng món ăn, trong lòng lại nghĩ, nhìn người giống như cây hoa, hi vọng đóa hoa nở phải tươi tốt, thế nhưng cây bên cạnh hấp thụ dinh dưỡng của nó, nhưng ai nghĩ tới, cây hoa này có nguyện ý sinh trưởng ở vườn cây này hay, có ai nghĩ, cây hoa này muốn rời khỏi sân vườn này, mà cần phải tưới nước hay bón phân.

Là cây hoa đồng nhất, muốn để lại ở chỗ này, nhưng nhiều người lại hi vọng cây hoa này từ từ thích ứng, hơn nữa nên vì sự sinh trưởng của mình mà ngừng cố gắng.

Lời của bà Nghê rất thâm thúy, vườn hoa cũng như cuộc hôn nhân đều cần rất nhiều tâm ý cũng như cố gắng để vun bồi và bảo vệ. hay! Hy vọng chị Lăng hiểu được ý bà, để tâm tìm hiểu anh Minh, dĩ nhiên anh í cũng có cái tự ái của người đàn ông, vợ bỏ lạnh lùng như vậy, anh nếu có người thứ 3 để làm bạn cũng chẳng có gì lạ...

Chương 19:

Thẩm Tây Lăng cùng Nghê Văn Bái bưng món ăn lên bàn, Triển Hiếu An thấy mẹ bưng món ăn tới, liền kéo ghế bên cạnh ra, vỗ vỗ, ý bảo Thẩm Tây Lăng ngồi bên cạnh bé.

Nghê Văn Bái nhìn thấy hành động của cháu, lập tức bất bình, “An An có mẹ liền quên bà nội rồi, lần sau bà nội cũng quên cháu, mua socola cho cháu nữa.”

Triển Hiếu An nhìn bà nội lát, nháy xuống đem cái ghế khác kéo ra, “Mời bà nội ngồi ạ.”

Nghê Văn Bái nhàn vuốt má cháu gái, lại ôm bé về ghế ngồi, “An An thật biết nghe lời.”

Tất cả mọi người đến bàn ăn, bắt đầu ăn cơm.

Thẩm Tây Lăng gấp thức ăn ăn cơm, vẻ mặt rất bình thường, nhưng chú ý Triển Hiếu An, phát con muốn ăn cái gì gấp, đến lúc đó lại gấp được, lập tức gấp vào trong bát Triển Hiếu An. Triển Hiếu An cười híp mắt tiếp tục ăn cơm, nhưng phát thức ăn trong bát như xếp thành núi vậy, bé thích ăn nhiều như vậy, nhưng là mẹ gấp, vì vậy muốn mẹ vui, quyết định ăn cho hết.

Triển Dịch Minh liếc nhìn động tác của Thẩm Tây Lăng, lên tiếng, cho dù làm chuyện anh phải làm.

Triển Khải Hạo cùng Nghê Văn Bái liếc nhau cái, cũng ánh mắt bất đắc dĩ, con trai con dâu nhìn qua có gì, nhưng chút trao đổi cũng có, người lớn tuổi, rất nhiều thứ vẫn có thể nhìn ra. Nghê Văn Bái ám chỉ qua cho con dâu của bà rồi, cũng biết nghĩ thế nào.

Triển Khải Hạo thấy đôi vợ chồng kia hình như có ý định đánh vỡ bầu khí kì quái này, vì vậy mở miệng cười, “Tây Lăng, bố cùng Dịch Minh đều là nhờ thành quả của con, bình thường mẹ con thế nào cũng chịu vào bếp, nếu như không phải là con, bố cùng Dịch Minh còn không biết đến bao giờ mới được nếm tay nghề của mẹ đây.”

Thẩm Tây Lăng cười cười, chuẩn bị chuyện, Triển Hiểu An ăn miếng cơm ngẩng đầu lên, “Còn có con, con cũng được nhờ vào thành quả của mẹ.”

bé vừa dứt lời, mọi người bàn cơm nhìn được cười lên. bé biết bọn họ cười cái gì, mình đâu có sai cái gì, vì vậy nhìn mẹ chăm chăm. Thẩm Tây Lăng cũng cười cười, sau đó dùng giấy ăn lau khóe miệng dính hạt cơm của Triển Hiểu An.

Bởi vì khúc nhạc đệm này, khí trên bàn ăn có vẻ dung hợp khác thường.

Triển Khải Hạo nhìn con dâu của mình, hết sức tự nhiên hỏi, “Nghe Dịch Minh, con bây giờ làm công việc phiên dịch viên đúng.”

Thẩm Tây Lăng chân tướng, cũng biết đối phương chuyện này là có nguyên nhân gì, theo bản năng gật đầu một cái.

Triển Khải Hạo hỏi là có thích ứng được với công việc bây giờ hay, ngược lại nhìn chăm chăm vào con trai, “Dịch Minh, trước con phải đang thiếu người làm về phương diện này sao? Trước người dùng tiện lợi, hơn nữa hay có sai lầm, bây giờ Tây Lăng trở lại, cũng có thể giúp đỡ con.” Cũng đợi Thẩm Tây Lăng nghĩ ra có gì, bắt đầu chặn con đường của, “Hơn nữa Tây Lăng mới trở về nước được bao lâu, còn nhiều thứ chưa quen, ở bên cạnh con cũng có thể học thêm chút, nhất định trợ giúp được với công việc sau này của con bé, dù sao ở bên ngoài mình dễ dàng.”

Thẩm Tây Lăng để đũa xuống, nhìn ông, biết vì sao ông lên đề nghị như vậy, nhưng vẫn nhắm mắt mở miệng, “Con bây giờ thích ứng tốt với công việc bây giờ, với phần công tác này rất hài lòng. Cảm ơn bố quan tâm, cũng biết bố vì tốt cho con, nhưng tại con rất thích công việc này, nếu như chưa bị sa thải bỏ được.”

Triển Khải Hạo với Nghê Văn Bái làm sao lại biết tâm tư của chú, Nghê Văn Bái gấp rau vào trong bát, “Ăn nhiều chút, nhìn con bây giờ, càng ngày càng gầy. Biết chúng ta quan tâm con là tốt rồi, ý của bố con chính là hi vọng vợ chồng các con làm chung chỗ, có nhiều thời gian chung đụng với nhau, con ra ngoài nhiều năm như vậy, đối với thói quen của nhau khó tránh khỏi hiểu lầm, làm chung chỗ cũng để cho các con hiểu nhau hơn, cũng giúp cho gia đình này. Giữa vợ chồng, cũng có thể trợ giúp nhiều chút.”

Nghê Văn Bái trực tiếp như vậy, ngược lại làm cho người ta biết làm như thế nào cho phải, khi xong được, chính là quan tâm tới cái nhà này, coi hai người già ở trong mắt, quyết giữ ý mình.

Triển Dịch Minh để đĩa xuống, tựa như đã ăn no xong, sau đó cầm giấy ăn chùi miệng, lúc này mới cười nhìn bố mình, “Trí nhớ của bố hình như bằng trước kia rồi, trước con là thiếu người phiên dịch tiếng Nhật mà, ấy sao?”. Triển Dịch Minh quét mắt nhìn Thẩm Tây Lăng, “Ấy học tiếng Pháp, ở nước Pháp lâu như vậy, chữ tiếng Nhật cũng biết. Nếu như đến công ty làm, chỉ thêm phiền thôi.”

Trong ánh mắt của anh để lộ tia ghét bỏ, Nghê Văn Bái trợn mắt nhìn con trai mình một cái, cũng biết lời kia chỉ là viện cớ, nhưng con trai mình lại phá hỏng nó.

Triển Hiếu An rất nỗ lực ăn hết thức ăn trong bát, cuối cùng ăn xong, thỏa mãn nhìn bố, “Bố, con học tiếng Nhật, sau đó tới giúp bố, bảo đảm là thấy phiên đâu.”

thanh ngây thơ, lại ra lời bảo đảm, khiến khí lại nhàn.

Thẩm Tây Lăng xoa đầu con, con bé là vị cứu tinh.

Triển Hiếu An sợ Thẩm Tây Lăng gấp thêm thức ăn cho mình, đẩy bát của mình ra xa chút, Thẩm Tây Lăng nhìn thấy động tác của bé, “An An nên uống thêm chút canh.”

Cái này vẫn có thể tiếp nhận, Triển Hiếu An lại chậm rãi đẩy bát tới đây.

Thẩm Tây Lăng cầm cái muỗng, múc canh cho con .

Triển Hiếu An giống như muốn hoàn thành nhiệm vụ, ngậm uống cạn.

Nghê Văn Bái nhìn Thẩm Tây Lăng chút, “Con ăn ít quá, người thoải mái sao?”

Thẩm Tây Lăng lập tức lắc đầu, cũng ăn, “Mẹ làm món ăn ngon như vậy, ăn nhiều hơn chút mới làm mình thất vọng.”

“Cảm thấy món ăn ngon ở lại thêm vài ngày , ngày ngày mẹ làm cho con.”

Triển Khải Hạo lập tức tiếp lời, “Vậy tốt quá, chúng ta đều có lộc ăn.”

Thẩm Tây Lăng khỏi có chút khâm phục với ông, ăn ý như vậy, đối phương nói gì, lập tức biết tiếp lời.

liếc nhìn Triển Dịch Minh, phát anh không có ý định mở miệng, biết là nghe thấy chưa hay gì, mím môi cái, cũng thể do cự tuyệt.

Vì vậy thôi.

Muốn ở lại biệt thự nhà họ Triển, thể tự nhiên tùy ý giống như ở “Tây Minh Cư” được, hai người thể nào cứ người ngủ phòng ngủ còn người kia ngủ phòng khách, điều này làm Thẩm Tây Lăng không thoải mái lắm, nhưng lại trách được cái.

Sau khi ăn cơm xong, Thẩm Tây Lăng lôi kéo Triển Hiếu An, tắm cho bé.

Nhưng tắm được nửa, Triển Dịch Minh vào. bé nhìn thấy bố, lập tức mở miệng, “Bố cũng tắm cho con , các bạn học đều các bạn ý đều được bố mẹ tắm cho.”

Con cầu, người làm bố cũng cự tuyệt. Triển Dịch Minh vén ống tay áo lên, cũng đứng ở trước bồn tắm, tắm cho bé.

Thẩm Tây Lăng cảm thấy có thể học thêm một chút nhờ động tác của Triển Dịch Minh, tắm cho con có phần chưa nắm bắt được mẫu chốt lắm, nhưng động tác của Triển Dịch Minh trôi chảy hơn, với lại hình như rất có trình tự. Điều này làm cho thấy hơi áy náy, người đàn ông này bất kể phương diện

khác như thế nào, ít nhất chăm sóc An An nhiều năm như vậy, anh đạt tiêu chuẩn, nuôi con rất khá, cũng dạy bảo rất tốt.

Tắm rửa xong, Triển Dịch Minh lau người cho An An, Thẩm Tây Lăng lấy quần áo mặc cho Triển Hiếu An.

Thẩm Tây Lăng ôm Triển Hiếu An lên giường, Triển Hiếu An lăn mấy vòng liền, cười ra tiếng, “tốt tốt, hôm nay được ngủ cạnh bố mẹ.”

Thẩm Tây Lăng khẽ thở dài, mở miệng.

Triển Hiếu An mặc kệ, tiếp tục ở trên giường lăn lộn, cũng muốn đắp chăn lên giường mình. bé rất sớm ngủ mình, cũng có cảm giác khác thường, bởi vì bé nghe người khác con nên ngủ cùng con, bố là con trai, nhưng bây giờ có mẹ, mẹ cũng là con, bé có thể ngủ cùng mẹ.

Nhưng hình như mẹ có ý định ngủ cùng bé, buồn bực.

Lúc ngủ, Triển Hiếu An nằm ở giữa, Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh chia ra ngủ hai bên bé.

Thẩm Tây Lăng nhìn chăm chăm Triển Dịch Minh chuẩn bị lên giường, trong lòng có cảm giác rằng là bài xích hay là khẩn trương, chỉ có thể cuốn rúc mình vào trong chăn.

Khác với tâm tình lo lắng bất ổn của Thẩm Tây Lăng, hình như Triển Dịch Minh rất thoải mái, còn có thể cầm điều khiển xem tivi. nhìn phim truyền hình tivi, từ lúc nào àm người đàn ông này thích xem cái loại phim này nhỉ?

Triển Hiếu An nhìn trần nhà, sau đó nhìn Thẩm Tây Lăng chút, sau lại nhìn Triển Dịch Minh chút, sau lại rất thương cảm nhìn mẹ, “Mẹ, con muốn đổi vị trí với mẹ.”

Thẩm Tây Lăng mở to hai mắt, “Tại sao?”

“Con sợ nóng.”

Theo như phương pháp ngủ trước, Triển Hiếu An nằm ở giữa, giống như con đường ranh giới, bây giờ con đường ranh giới muốn dời.

“Nhưng An An ngủ ở bên ngoài có đá chấkhông?”

“Con biết, nhưng con ngủ rấtngoan.” Lần này Triển Hiểu An mặc kệ mẹ có đồng ý hay , trực tiếp bò sang bênkia, phải ngủ bên ngoài.

Thẩm Tây Lăng nhìn con mình chăm chăm, cũng biết nên cái gì.

Triển Dịch Minh hình như nhìn đủ rồi, tắttivi , thuận tay tắt đèn bàn, gian phòngtối om. Hình như Triển Hiểu An ngủ rất tốt, nằm xuống mấy phút là ngủ được, căn bảnôm cánh tay của Thẩm Tây Lăng cũngkhông buông ra.

Thẩm Tây Lăng có thể nghe thấy tiếng hôhấp của người đàn ông bên cạnh, từng phát từng phát, trong đêm đen nhắc nhở hiệnhữu của anh.

siết chặt tay mình, vừa buông ra, nhưngvẫn ngủ được.

Đột nhiên, nghe thấy tiếng cười, đánh vỡ tiếng hô hấp lẫn nhau trong đêmyên tĩnh, giống như giấu cột tâm tình của lúc này, còn có động tác luống cuống của .

Chương 20:

Thẩm Tây Lăng cùng Triển Dịch Minh thăm ông nội anh, cũng chính là người lúcđầu thúc đẩy cuộc hôn nhân này. Rất sớm trước kia, Thẩm Tây Lăng nghe qua, cụ ông nhà họ Triển vốn thích can thiệp vào chuyện thành đôi của các thế hệ sau, tuân theo câu “Chuyện của mày mày tựlàm.”, vì vậy bất kể những mầm mống đời sau có cố gắng hay , thành công hay , ông đều hỏi nhiều, nhưng ông lão này rất thích cháu trai Triển Dịch Minhcủa mình, chuyện gì cũng thò chân vào, bao gồm chuyện kết hôn của anh.

Nhưng xem ra Triển Dịch Minh cùng cóquan hệ rất tốt với người ông này.

Thẩm Tây Lăng đứng ở bên, yên tĩnnhìn Triển Dịch Minh cùng ông cụ chơi cờ vây. Động tác của bọn họ rất , bốn phía cũng rất yên lặng, thanh chơi cờ nghe rất êm tai. Thẩm Tây Lăng quan sát ông cụ,diện mạo hiền lành, nhìn qua vô cùng thân thiện, nhưng lúc cười, hình như cái có thể nhìn thấu bạn, mang theo cảm giác lườibiếng quan tâm hơn thua. Ánh mắtcủa rơi

vào mặt Triển Dịch Minh, anh có nét mặt gì, có giả bộ buông lỏng, mà rất bình tĩnh đối đáp, để cho có chút tò mò biết lúc anh làm việc có nét mặt như vậy .

Triển Hiếu An ở trong lòng ông cụ, giờ phút này kiên nhẫn đẩy tay ông ra, “Cụ nội, cháu muốn xuống.”

bé xem cũng hiểu, hơn nữa người lớn cũng chuyện, cái này lànhà chán.

Ông cụ giang hai tay, khiến bé nhảy xuống. bé muốn chơi những thứ này với người lớn, tự mình tìm thú vui. Thấm Tây Lãng nhìn con mình, phát hiện con bé rất độc lập, độc lập nên lời, về mặt tâm trí hình như muốn thành có chút quen thuộc, nhưng cái loại trưởng thành này không phải hiểu được nhiều, mà là cái gì cũng có thể tiếp nhận.

Ông cụ đánh xong ván, nhìn Thấm Tây Lãng cái, lập tức hiểu ý, nhắc mang bình trà ra đây, đun nước.

Đợi bóng dáng của Thấm Tây Lãng chui vào trong nhà, ông cụ mới lấy tay chia quân trắng và quân đen ra lên bàn cờ, “Cháu đúng là tiểu tử thú vị, có chút tiến bộ nào.”

biết tới tài đánh cờ hay là cuộc sống.

Triển Dịch Minh từ chối cho ý kiến, “Ông nội dạy phải.”

“Phụ nữ ý, cháu cũng đừng theo con bé, con bé ỷ sủng mà kiêu.” xong nhìn cháu mình, “Lúc ông còn trẻ cũng giống như người có tiền đồ là cháu đây, bố cháu cũng mạnh hơn cháu, cháu xem, rốt cuộc cháu giống ai?”

Triển Dịch Minh há miệng mà cười cười, “Ông thế chắc cháu là do di truyền đột biến rồi.”

Thấm Tây Lãng mang bình trà ra ngoài, nhìn thấy ý cười đầy mặt của ông cụ, khỏi nghĩ tới mình làm sai cái gì. Nhưng ông cụ hết sức bình tĩnh chia xong con cờ, lại bắt đầu hạ màn ván mới.

Thẩm Tây Lăng ở bên rót trà vào ly cho ông cụ và Triển Dịch Minh cách mặt xa, sau đó mới nhìn bọn họ đánh cờ, nhưng không bắt được trọng điểm, hình như không biết quy tắc chơi.

Ông cụ thấy cảm thấy hứng thú, “Có muốn chơi ván tiếp theo ?”

Thẩm Tây Lăng lắc đầu, “Cháu cũng muốn chơi, nhưng sợ ông mất niềm vui đánh cờ mất.”

thực .

Ông cụ chỉ chuyển tầm mắt lên người Triển Dịch Minh, “Nếu cảm thấy hứng thú , có thể để cho Dịch Minh dạy cháu, cảm thấy khác biệt lắm, liền tới chơi cùng ông một ván.”

Thẩm Tây Lăng nhìn về phía Triển Dịch Minh, anh căn bản có ý định tỏ ra thái độ, cũng biết suy nghĩ gì.

Nhìn lâu cũng cảm thấy nhàm chán, Thẩm Tây Lăng liền nhìn An An.

Triển Hiếu An chơi với loạt cỏ, còn nghĩ cỏ là lá cây bỏ vào trong miệng niếm niếm, có chút chua, nhưng mùi vị tệ lắm, vì vậy bé cảm thấy hứng thú.

Thẩm Tây Lăng tới, nhìn thấy con mình ở nơi nào chơi với cỏ, hơn nữa vô cùng vui vẻ.

“An An chơi cái gì vậy?”

Triển Hiếu An giật lấy chiếc lá, còn để Thẩm Tây Lăng nếm. Thẩm Tây Lăng nhìn chăm chăm vào lá cây này, vẫn mở miệng, “An An, đối với loại thực vật biết, thể nếm tùy tiện, biết ?”

Triển Hiếu An gật đầu cái, “Loại cỏ này có thể nếm, trúng độc, chết.”

Thấy bé diêm tĩnh như thế. Lời của cô cũng biến thành ý nghĩa.

bé cuối cùng cũng chơi , đặt móng ngòi ở cỏ, “Mẹ, mẹ có ở chung chỗ với bố cả đời ?”

Thẩm Tây Lãng ngồi ở cỏ, mắt nhìn chăm chăm nơi xa, “An An hi vọng mẹ cùng bố cả đời ở chung chỗ sao?”

Triển Hiếu An cau mày suy nghĩ trong chốc lát, “Con biết. Nếu như là bởi vì con hi vọng mà mẹ mới ở lại, về sau mẹ vui, con cũng vui. Con hi vọng mẹ vui vẻ, bố cũng vui vẻ, sau đó con cũng cảm thấy rất vui vẻ.”

Thẩm Tây Lãng vuốt đầu con, “Con gái ngoan, đừng nghĩ nhiều như vậy, vậy con vui vẻ.”

“Vậy mẹ vui vẻ sao?”

“Mẹ cũng biết.”

Triển Hiếu An hiểu, “Vậy có phải mẹ suy nghĩ nhiều hay, cho nên không biết mình có vui vẻ hay rồi.”

Thẩm Tây Lãng thở dài, ôm Triển Hiếu An ở trong.

Triển Dịch Minh ngồi ở trong phòng làm việc xử lý công việc, lát sau, thư ký gọi điện vào, có vị tiểu thư tìm anh. thư ký này rất giỏi, tới việc vị tiểu thư này, “Tôi có quan hệ với Triển Dịch Minh, cần thông báo cũng có thể vào.”, liền lĩnh như vậy, người bị liên lụy chỉ có những người viên chức làm công như mà thôi.

Lúc thư ký ra vị tiểu thư kia có họ Hường, cuối cùng Triển Dịch Minh cũng bảo cho vị tiểu thư kia vào, như kiểu cho thư ký ân xá vậy.

Hường Tri Dao đẩy ra cửa phòng làm việc của Triển Dịch Minh, “Ai da, quả nhiên khác nhau rồi, gặp mặt cũng phải theo trình tự, lớn hơn nhiều.”

ra lần đầu tiên Hường Tri Dao nhìn thấy Triển Dịch Minh cảm thấy người này có quyền lớn, khi đó giáo sư giảng dạy các dẫn theo vị nghiên cứu sinh, cái loại khinh thường sinh viên chưa tốt nghiệp như bọn họ đây, nhưng kì lạ hôm đó có một tiết dạy, mà giáo sư chưa tới, Triển Dịch Minh liền làm trợ thủ giáo sư vội tới giảng bài cho bọn họ, Triển Dịch Minh khi đó, đôi mắt cũng thèm nhìn tới những sinh viên ngồi này, cho dù vô số nữ sinh đang tỏ vẻ hâm mộ.

Về sau Hường Tri Dao mới biết, ra anh ta chỉ lớn hơn mình 2 khóa mà thôi, nhưng mà khiến người ta thấy căm hận chính là vị giáo sư đó luôn ghét bỏ các mà lại rất thân thiện với Triển Dịch Minh, còn thể trước mặt các , vậy những người bị ghét bỏ như các làm sao chịu nổi . ra là giáo sư kia coi trọng tài năng của Triển Dịch Minh, vẫn luôn khuyên Triển Dịch Minh thi nghiên cứu sinh mà bộ môn ông ta giảng dạy, sau đó giáo sư tự mình dẫn anh ta, nhưng Triển Dịch Minh vẫn lên tiếng, khiến vị giáo sư này có chút khó chịu.

Nhớ lại có thể để tâm tình tốt lên, điều kiện tiên quyết chính là nghĩ tới những thứ tốt đẹp.

Triển Dịch Minh ngẩng đầu nhìn cái, “Trở về lúc nào?”

“Nhiều ngày rồi, anh điện thoại cũng gọi cho em, chắc chắc, vô tình.”

Giọng chỉ trích, lại làm ra khuôn mặt tươi cười, có vẻ có thành phần hết sức đùa giỡn.

“ phải em cũng có gọi điện cho anh sao?”

“Có thể cùng dạng sao? Em là phụ nữ, đương nhiên anh phải chủ động rồi.”

Triển Dịch Minh cười .

Hường Tri Dao thấy anh tiếp lời, tiếp tục , “ Anh giả bộ càng ngày càng tốt đấy, em thể tin được. Anh là khiêm tốn, lúc học đại học tới gia thế của mình, nếu thế nào em cũng bỏ anh, thế nào cũng phải ở bên cạnh anh.” Dứt lời xong lắc đầu cái.

Triển Dịch Minh tất nhiên biết Hường Tri Dao đùa, gia thế của Hường Tri Dao ra sợ rằng có thể hù ngã rất nhiều người, lựa chọn tham gia vào làng giải trí chỉ là hứng thú mà thôi, có hứng thú cũng dứt ra như thường, chắc chắn dừng lại, “ tính là khiêm tốn, chỉ là có người hỏi.”

“Làm trò. Điểm này coi nhu xong , nhưng anh vô tình chắc chắn là , chia tay với em được mấy ngày liền câu được người phụ nữ khác.” xong nhìn Triển Dịch Minh một cái, “Nghe đó bây giờ cũng theo anh, chắc chắc, đúng

là tình chàng ý thiếp, hôm nào cũng kéo ra để em xem một chút, cho em xem người phụ nữ quyền rũ được anh trưởng thành ra cái dạng gì, cũng muốn cho em thua hoàn toàn.”

Triển Dịch Minh chau mày lại vui, “Em trở lại, Tây Lăng biết chưa? Nếu không, có thời gian gặp mặt nhau.”

Hương Tri Dao cười càng thêm mập mờ, “anh vô tình, anh đúng là vô tình không có giới hạn rồi. chịu đưa tình nhân bé của anh mang ra cho em xem nhìn cũng thôi, mặc dù rất muốn biết đối tượng khiến anh thay lòng đổi dạ năm đó. Nhưng anh cũng thể đẩy vợ của anh ra chứ, cho dù em từng là mối tình đầu của anh, cái này tổn thương tới trái tim em.”

Triển Dịch Minh cảm giác mình nhức đầu, lắc đầu cái, “Anh nhớ là em bỏ rơi anh chứ nhỉ.”

Chia tay là do Hương Tri Dao.

Hương Tri Dao hí mắt, muốn khi đó ban đầu còn có điểm kiêu ngạo, cũng không cho phép ở lại nơi này bên cạnh một người đàn ông.

Triển Dịch Minh ra những lời này, khí trực tiếp giảm xuống mạnh.

“Em thấy Tây Lăng.” Hương Tri Dao thông minh sang chuyện khác, “Họp lớp trung học.”

Triển Dịch Minh gật đầu cái.

Hương Tri Dao quan sát vẻ mặt của Triển Dịch Minh, “Hình như ấy thay đổi như thế nào, vẫn khác biệt gì so với trước kia....” tới chỗ này, biết nghĩ tới điều này, rất mập mờ.

Vẫn như trước kia, có nhiều loại giải thích, dáng vẻ giống như trước đây, tính tình giống như trước đây, còn có loại.... vẫn cố chấp thích người như trước đây.

Triển Dịch Minh cuối cùng cảm thấy sai biệt lắm, “ , em muốn làm cái gì?”

Lúc này Hường Tri Dao mới mở cờ trong bụng, “Ai, chính là công ty các anh mới ra sản phẩm tìm người đại diện phát ngôn, em tự đề cử mình rồi, nhưng cấp dưới của anh tinh mắt, lại nhìn sang một ca sĩ nổi tiếng lắm, có mắt. Cho nên em mới tự mình nói với anh chút, bởi vì biết anh rất tinh mắt.”

Phía trước, tất cả đều là làm nền, đây mới là mục đích.

Triển Dịch Minh lắc đầu cái, “Anh có mắt nên mới thả em, có chút vấn đề nào hả?”

Cũng thế, lúc chia tay, anh hề có chút vấn đề nào, đây mới là khúc mắc ở trong lòng phụ nữ.

Hường Tri Dao hừ tiếng, “Anh đương nhiên có mắt, hơn nữa anh bất bình về người phụ nữ mà anh tinh mắt kia. Như vậy, chúng ta trao đổi với nhau, để cho em làm người phát ngôn, em cho anh biết bí mật.”

Triển Dịch Minh trầm mặc hồi, tầm mắt nhìn tài liệu, khiến Hường Tri Dao có chút buồn bực, có lẽ anh căn bản nghe mình chuyện. lúc sau, Triển Dịch Minh gõ bàn cái.

Hường Tri Dao cười, đây là anh bảo, “năm kia, vào ngày 27 tháng 5 có một chuyện, sau đó em cùng Thẩm Tây Lăng cãi nhau.” cười, xong rồi.

Triển Dịch Minh vốn có suy nghĩ rằng có thể ra những thứ gì, nhưng anh biết, người phụ nữ này thích đùa giỡn, nhất là diễn xuất đùa giỡn của mình.

“Chính em tự với bộ phận lập kế hoạch, tất nhiên điều kiện tiên quyết là đến án hợp tác của bố em, cho phép số tiền đầu tư ‘Trung Nghệ’ rút xuống 2%.”

Vẻ bề ngoài của Hường Tri Dao cười nhưng trong lòng cười, đến, thiết thời, “Ai, em rất quý mà, cho nhiều điểm phí phát ngôn.”

“có vấn đề.”

Tan việc xong, Triển Dịch Minh lái xe đường, đến cột đèn giao thông đầu tiên thành nhận được điện thoại của Viên Trác Nhiên. Người kia bây giờ bị

người trong nhà cuốn lấy chặt, bắt phải xem mắt, hôm nay đối tượng vô cùng lợi hại. Viên Trác Nhiên không lấy cố được, thể làm gì khác hơn là hẹn với Triển Dịch Minh viếng thăm nhà anh. Người đối nhiều, dù là lời nói cũng làm cho người ta hoài nghi, bố mẹ Viên Trác Nhiên tất nhiên là tin, bây giờ gọi điện thoại cầu cứu Triển Dịch Minh, bảo Triển Dịch Minh lộ mặt.

Triển Dịch Minh thể làm gì khác hơn là phương hướng vòng vo, nhà họ Viên.

Triển Dịch Minh tới nhà họ Viên, cuối cùng giải cứu cho Viên Trác Nhiên. Viên Trác Nhiên vừa lên xe của anh, vẻ mặt rất đặc chí, “VẬY TẤM DANH THIẾP BẠN SỬ DỤNG NÀY CÓ GIÁ TRỊ RỒI.”

Triển Dịch Minh hừ tiếng, trả lời.

Xe khởi động được đoạn, Viên Trác Nhiên ở ghế sau cười, tâm tình tương đối tệ, “Lát nữa nơi nào chơi?”

“phải cậu là thăm hỏi bố mẹ tôi đấy sao?”. Triển Dịch Minh từ gương chiếu hậu thấy được Viên Trác Nhiên.

Viên Trác Nhiên sững sờ, phát anh phải đùa châm chọc, ngồi ngay ngắn người lại, “Đây là thế nào.”

“Mấy ngày nay tôi ở bên kia.”

Viên Trác Nhiên hiểu được ý, lập tức lộ ra vẻ mặt sững sốt, “Vợ cậu cũng ở đấy?”

Trầm mặc liền đại biểu ngầm thừa nhận.

Viên Trác Nhiên nhún vai cái, trong lòng ừ ừ. Nhất định là bố mẹ của Triển Dịch Minh hi vọng quan hệ của bọn họ có thể tốt chút, mới để cho bọn họ ở bên kia, ý định của bố mẹ, có lúc đơn giản đều cần động não.

Đây càng khiến Viên Trác Nhiên có tâm tình phản kháng, “Cậu xem kết hôn có gì tốt, cố tình ngày ngày ép buộc, tìm người phụ nữ mình thích, cũng giống như ngồi tù.”

Triển Dịch Minh chỉ lái xe, trả lời.

Viên Trác Nhiên thấy đối phương để ý tới mình, lập tức kêu la, “Anh em, lời xem.” Triển Dịch Minh cũng kết hôn lâu rồi, đối với chuyện như vậy có quyền lên tiếng, tốt nhất là có thể cùng mình đứng chung chiếc thuyền.

“Tôi thấy cậu rất hợp với việc kết hôn đấy, tốt nhất là trói cậu lại, tránh ra ngoài làm phiền tới người khác.”

“Chớ a.” Viên Trác Nhiên có nơi phát tiết, “Vẫn đơn là được, cần phải phụ trách, cậu , cho dù tìm người phụ nữ mình , cũng có trách nhiệm, muốn sinh con , còn phải suy nghĩ vì đứa trẻ. Về chuyện con cái, phụ nữ là phiền toái nhất, ngày nào mơ nghĩ tới cuộc sống cả đời, nghĩ rằng người đàn ông trong kế hoạch của ta có nguyện ý sống cả đời với ta hay , năm mơ giữa ban ngày làm được vui sướng.”

Triển Dịch Minh lên tiếng, Viên Trác Nhiên nở nụ cười, “Nhị thiếu nhà họ Phương cậu biết ?”

“Người nào?”

“Em của Phương Lập đấy nhớ ? Đó chính là con trai anh em nào đấy của ông cạ nhà họ Phương. Thời gian trước chạy tới nơi này chơi, gây ra chút rắc rối, tuổi trẻ liền chơi với tình nhân trẻ, kết quả bạn mấy năm chạy tới gây chuyện, trận kia, chắc chắn.... bên cạnh tớ là đám các nữ sinh đứng đó hằm hè ‘Người thứ ba xem bị hủy’, ra cậu ta đối với bạn rất tốt, nhưng bây giờ bỏ bạn tìm người phụ nữ khác, người đứng xem cũng ngờ. Nhìn , phụ nữ và chúng ta căn bản giống nhau, dù sao tất cả cấp nổi, cứ kéo dài, kết hôn cũng làm người ta chậm trễ.” xong, thậm chí có mấy phần bù lại, “Triển Dịch Minh, , cậu có phải là loại thể có phụ nữ của mình ? Nếu tớ có thể gặp, tiến vào hôn nhân cũng tồi.”

Triển Dịch Minh lái xe, dừng xe ở đèn đỏ phía trước, anh nhích lại dựa lưng vào, “Có chứ.”

Viên Trác Nhiên cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng chỉ thấy kinh ngạc, có mở miệng hỏi.

Trong lòng đàn ông cũng có người phụ nữ, để trong đáy lòng, nhưng lại có cuộc sống khác với người phụ nữ đó, chỉ để mà thôi, sau đó tiếp tục với cuộc sống xa hoa trụy lạc.

Chương 21:

Thấy Viên Trác Nhiên theo Triển Dịch Minh trở về, mặc dù hai ông bà nhà họ Triển thấy kinh ngạc, nhưng vẫn nhiệt tình tiếp đãi. Nhất là Triển Khải Hạo, lôi kéo Viên Trác Nhiên đủ thứ chuyện, khiến Viên Trác Nhiên rất là nhức đầu, dù đối phương cố gắng hỏi về phương diện nghiệp của anh, còn cố ý khen ngợi.

Mà sau khi ăn xong, Viên Trác Nhiên càng thấy lúng túng hơn. Dù sao xem Triển Dịch Minh như là vòng tròn, đối với những chuyện kia anh rất cảm kích, hôm nay hướng tới phía vợ của người ta, thế nói ra được, vì vậy chào hỏi xong liền cùng với bé.

Viên Trác Nhiên chạy tới chơi với Triển Hiếu An ở trong sân, bé đơn thuần, nói chuyện phiếm cần tới đầu óc.

Thẩm Tây Lăng dĩ nhiên là thích Triển Hiếu An chơi ở trong sân, trẻ con không quan tâm tới việc thích, tùy tiện ngồi xuống đứng lên. Nhưng bé mới ăn cơm xong, nếu như ra ngoài lại, thức ăn dễ tiêu hóa, vì vậy để cho Triển Hiếu An chơi. Thẩm Tây Lăng thấy con nhiệt tình chơi, lại thấy mình sai lầm rồi, dạy việc yêu thích như vậy làm cái gì, chỉ cần chơi vui vẻ, có thể tùy tiện cười tùy tiện khóc, vậy là tốt rồi.

Viên Trác Nhiên ở bên kia ôm bé, “Làm sao cháu để ý tới chú chứ? Hôm nay An An cũng ngoan rồi.”

Triển Hiếu An cười hắc hắc với Viên Trác Nhiên, hai lúm đồng tiền lộ ra vô cùng dễ thương, khiến Viên Trác Nhiên sững sờ, bảo sao thể trách Triển

Dịch Minh quá cưng chiều con của anh, quả hết sức đáng , nếu mình có đứa con như vậy, cũng coi như bảo bối đặt trong lòng bàn tay mà cưng chiều.

Thẩm Tây Lăng đứng ở hành lang bên kia, nhìn con mình chơi vui vẻ như vậy, khóemiệng cũng nhếch lên. vừa mới chuẩn bị xoay người, liền phát Triển Dịch Minh đứng cách mình chưa đầy nửa mét, sợ hết hồn, sắc mặt cũng thay đổi, biết rõ anh đứng ở chỗ này lúc nào.

có chút xấu hổ, nhưng há hốc mồm, lại biết nên gì, vì vậy tránh ra chút, tính từ bên cạnh anh qua. thoáng quathì Triển Dịch Minh vươn tay nắm được cánh tay , thân thể cứng đờ, ngẩng đầu lên, theo bản năng liền cau mày, hình như nhớ anh lại gây khó khăn cho mình.

Triển Dịch Minh thu vẻ mặt của vào trong mắt, giọng rất nhạt, “Ông nội bảo anh dạy em cờ vây, lúc rảnh rồi em có thể cùng ông chơi mấy ván.”

chỉ theo dõi mặt của anh, phát anh có bất kì biểu lộ gì, vì vậy thôi. Ông nội đề xuất vấn đề đó ràng anh không có tỏ thái độ gì, vào lúc này như thế nào mà lại nhớ tới cái này. Nhưng quý thần xuikhiến thế nào mà lại cự tuyệt.

Khi bọn họ chia ra ngồi 2 bên ở bàn đá Triển Dịch Minh lấy ra con cờ, giảng giải cho quy tắc chơi. Thẩm Tây Lăng nhớ lại, bọn họ kết hôn nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ ngồi chung chỗ an tĩnh như thế này. nhớ lại bộ dạng của anh, lúc đối với mình, hoặc là lửa giận ngút trời, hoặc là lộ vẻ gì hoặc là cười như cười. Nhưng biết , anh nên như thế này, chỉ là bởi vì biết , mới càng muốn cách xa anh chút.

Anh ràng rất thích cười, cùng Hường Tri Dao ở chung chỗ anh thường cười, sau đó với Hường Tri Dao em câu anh câu, giống như luôn có đầy đề tài để , vĩnh viễn vì thú vị mà câmmiệng. Hình ảnh như vậy thấy nhiều, để lại cho ấn tượng tốt, thậm chí còn hỏi Hường Tri Dao, rốt cuộc bọn họ những chuyện gì, tại sao có thể chuyện với nhau lâu như vậy.

Ngày thường nhớ lại, để cho nét mặt nhu hòa hơn rất nhiều, nhìn chăm chăm người đàn ông này, hơi hoảng hốt.

còn nhớ Hường Tri Dao từng nói về anh thế này, “ làm dẫn chương trình tivi đáng tiếc.”

Hường Tri Dao có sở thích thế này, đối với người đàn ông có giọng dễ nghe có năng lực chống cự. Lúc học cấp 3, lúc nghe chương trình phát thanh ở sân trường thì nghe thấy giọng nam sinh đặc biệt từ tính, khiến người nghe cũng thấy thoải mái, nghe còn được giải thưởng. Hường Tri Dao lập tức chịu nổi, nhất định phải nhìn bộ mặt của bạn nam sinh đó, cuối cùng thất vọng mà về, hại Hường Tri Dao về sau nghĩ đàn ông có giọng dễ nghe hơn nửa có bề ngoài bình thường.

Nhưng Triển Dịch Minh là ngoại lệ.

Vậy nên có thêm bài chuyên ngành, lịch học lại lần nữa bị đẩy xuống, phòng giáo vụ cho câu trả lời là tìm được giáo sư phù hợp để dạy, cuối cùng tìm được người nghiên cứu sinh tới dạy cho bọn họ. Mà vị giáo sư kia lên lớp, ba câu rồi, “Tôi mang nghiên cứu sinh tới đây, dĩ nhiên phải nghiêm túc, trong đó, như các anh chị đây.....”, Trong giọng mang theo, “Tôi dạy học cho các anh chị đây là tự hạ thấp mình.”, có thể coi là bạn học dù có ghét cũng dám trốn tiết, quy định của giáo sư kia là bắt được lần trốn tiết trừ điểm.

Nhưng vị giáo sư này càng ngày càng lười, số lần lên lớp dạy càng ít, cuối cùng quyết định để cho trợ giảng của ông ta đi lên dạy thay. là trợ giảng, ra chính là sinh viên năm thứ 4.

Đó cũng là lần đầu tiên Thẩm Tây Lăng thấy Triển Dịch Minh, anh có chút khiếp sợ nào, trực tiếp thẳng vào. Trong lớp có mấy nữ sinh tích cực kêu, “Trai đẹp, anh nhằm phòng học rồi.”

“Đúng là như vậy.” Anh có vẻ mặt gì quá lớn, “Nhưng mà nếu như vừa lúc nhằm vào đây, cũng coi như duyên phận, vậy.”

Lúc này anh mới chậm rãi lên bục giảng giải thích giáo sư kia có chuyện, tạm thời cho anh lên dạy thay, hi vọng mọi người phối hợp.

Thẩm Tây Lãng thích ngồi ở hàng cuối cùng, nhưng cố tình lại đứng díp, mấy bạn học học môn này đều chiếm mấy hàng cuối, vì vậy buộc Thẩm Tây Lãng ngồi lên hàng trước, ai bảo với Hường Tri Dao động tác chậm!

Hường Tri Dao khá hưng phấn, “Oa, ra trường của chúng ta vẫn có trai đẹp, hơn nữa giọng còn dễ nghe như vậy.”

Thẩm Tây Lãng phản ứng, vội vàng ở dưới mặt bàn lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Đỗ Diên Hằng.

Việc trải qua từ từ ra trong đầu, khiến nhớ lại, ra đó mới là lần đầu tiên bọn họ gặp. Cũng coi là gặp mặt, cũng chỉ là biết anh mà thôi.

Triển Dịch Minh nhìn chăm chăm, phát vẻ mặt ngơ ngác của, vì vậy xiết tay ném mấy con cờ vào hộp, phát ra tiếng va chạm, “thích có thể sớm chút.”

Thẩm Tây Lãng giật mình, lúc này mới biết của anh, lúc anh chuyện đang phân tâm, hình như lãng phí thời gian của anh, “Tôi chỉ nhớ tới số chuyện.” chau mày lại, muốn giải thích.

Triển Dịch Minh nở nụ cười, “A, nhớ ra cái gì đó sao?”. Hình như cảm thấy rất hứng thú, “phải là thời thanh xuân trẻ đẹp khó quên của em chứ?”

Coi như dần, cũng nghe ra chậm chọc trong lời của anh, lập tức lạnh mặt. Anh lại lộ ra bộ dạng cười như có như, giống như có thể biết trong lòng suy nghĩ cái gì. Điều này làm cho hiểu trước kia quái chỗ nào, anh đối với Hường Tri Dao che chở chỉ có tăng thêm, cho tới bây giờ đều có kiên nhẫn. Coi như anh đối với tình nhân bé của anh chỉ sợ cũng là mọi cách cưng chiều thôi. Nghĩ tới đây, sắc mặt của kém hơn, đứng lên, cũng không thèm nhìn anh cái, trực tiếp mất.

quay đầu lại, nhưng lại nghe thấy có gì bàn đá rơi xuống, thanh từng viên chạy, có điểm giống những viên đá thủy tinh hồi bé có, thích ở trong phòng chơi, ném ở trung, nhìn những viên đá đó rơi xuống mặt đất.

Viên Trác Nhiên và Triển Hiếu An chơi, thấy Thẩm Tây Lăng tới, sắc mặt cũng tốt, lập tức hoài nghi nhìn chăm chăm Triển Dịch Minh bên kia.

Thẩm Tây Lăng ôm lấy con mình, phũ bụi người con bé, bỏ cỏ dính móng bé. Viên Trác Nhiên cùng Thẩm Tây Lăng chào hỏi xong, liền tới phía Triển Dịch Minh, hình như rất hiểu, cặp vợ chồng này một nửa toàn âm ỉ vui.

Viên Trác Nhiên kéo Triển Dịch Minh ra ngoài, nếu như ở nhà khó chịu, tự nhiên muốn ra bên ngoài tìm chút niềm vui.

Thẩm Tây Lăng nhìn hai người này, trong mắt lộ ra tia châm chọc, giống như “loại mặt hàng”. Viên Trác Nhiên thấy sắc mặt Thẩm Tây Lăng tốt, lập tức trêu ghẹo, “Chị dâu đừng đa nghi quá, em thất tình, kéo Dịch Minh ra uống chút rượu cùng. Chị dâu thâm minh đại nghĩa*, nhất định ngăn cản, đúng?”

*Thâm minh đại nghĩa: Hiểu biết đúng sai ràng.

Thẩm Tây Lăng hừ tiếng, cũng đáp lại.

Ngược lại Triển Hiếu An nhìn sắc mặt của mẹ chút, sau đó hiểu nhìn Viên Trác Nhiên, “Chú thất tình, mất hứng. Nhưng bây giờ mẹ cháu cũng vui, tại sao bố lại muốn cùng chú chứ?”

thanh của bé rất non nớt, giòn giã nói ra những lời này.

hiếu, lòng của Thẩm Tây Lăng mềm, vuốt mặt bé, vừa rồi vui cũng tiêu tán

.

Triển Dịch Minh nhìn con của mình cười, “Bố đưa chú ra cửa, xong liền trở lại.”

Viên Trác Nhiên nhảy lên, hiển nhiên không nghĩ tới Triển Dịch Minh đổi chủ ý như vậy, vì thế bĩu môi.

ra cửa, Viên Trác Nhiên huýt sao một hơi, hoàn toàn có cách nào hiểu ý của Triển Dịch Minh, “Tôi là cậu có chuyện gì xảy ra a....”

Triển Dịch Minh rút ra điều thuốc, tùy ý hít 2 cái, “Thôi , tôi cũng muốn cùng cậu ra ngoài, nhưng bố mẹ tôi vẫn thể ở bên tai tôi lặp lại tới chuyện vết chai, cũng nhìn nơi này là chỗ nào.”

Viên Trác Nhiên suy nghĩ chút, cảm thấy cũng đúng, “ ra , tôi thấy vợ cậu vẫn là được, phụ nữ nhà, cậu đừng cầu với ấy quá cao. Có thể sống qua ngày cũng dễ làm thôi, cầu hơn cũng không còn chỗ tốt gì.”

“Cậu thấy tôi cầu cao với ấy sao?”

xong rất hăng hái, Viên Trác Nhiên suy nghĩ lát, “Tính tôi . Ai, nghe mỗi tình đầu của cậu trở về rồi, gặp mặt chưa? quảng cáo quan trọng như vậy mà cũng cho ấy, chặc chặc, nhìn ra, cậu đối với phụ nữ đúng là có tình có nghĩa.....”

Triển Dịch Minh ném điều thuốc hút được nửa ném vào anh, Viên Trác Nhiên nhanh chóng phản xạ, tránh khỏi.

“Cút.” Triển Dịch Minh cũng thêm nhìn anh, mình về.

Viên Trác Nhiên nhún vai, nhìn bộ dạng của Triển Dịch Minh, thế này cũng tính là chuyện gì a.

Triển Dịch Minh vào, liền phát con gái mình ngồi ở bậc thềm, ngồi ngoan ngoãn. Nhìn thấy anh, bé nở nụ cười, ánh mắt sáng lên. Triển Dịch Minh bước nhanh tới, ôm con lên, ôm vào trong , dùng tay còn lại véo mũi con , “Sao lại ngồi mình ở đây?”

“Đợi bố mà.” bé trả lời được là dĩ nhiên.

Triển Dịch Minh nhìn xung quanh, không thấy người, “Mẹ đâu?”

“Chuẩn bị nước tắm cho con. Đợi lát nữa, bố tắm cho con.”

“Tại sao?”. phải ghét da anh không tốt đó sao?

“Móng tay của mẹ quá dài, làm thoải mái.”

Triển Dịch Minh lại cười, “Như vậy, lúc ngủ buổi tối, An An lặng lẽ cầm kéo cắt móng tay cho mẹ, cần lo mẹ tắm cho con thoải mái nữa.”

Triển Hiếu An mở hai mắt to nhìn Triển Dịch Minh, “Bố hư.”

Thẩm Tây Lăng coi móng tay của là bảo bối vậy, anh muốn thấy nét mặt của cô khi biết móng tay mình bị cắt, hẳn là thú vị lắm.

Chương 22:

Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh cũng ở chỗ này lâu, lúc gần lại chuyện với ông cụ chút, lúc này mới quay về “Tây Minh Cư”. Thẩm Tây Lăng ràng mắt hơi sâu, ở bên kia nhìn thấy hai người già, trong lòng luôn thấy lo lắng, nghĩ nên cái gì, mình nên làm những chuyện mà bọn họ thích. Hai người già cũng thấy bị gò bó, nếu cũng chẳng thoải mái đồng ý cho bọn họ về. Triển Dịch Minh sao, ở nơi nào cũng khác gì nhau.

Buổi sáng Triển Dịch Minh lái xe, trước đưa con nhà trẻ, sau lại đưa Thẩm Tây Lăng làm.

Dọc đường, phát ánh mắt anh có chút ý vị sâu xa, chờ anh chủ động mở miệng hỏi cái gì. Nhưng anh cái gì cũng, vì vậy ở dưới công ty, trực tiếp xuống xe rồi, cũng thấy anh gọi mình quay lại.

Ở nhà họ Triển mấy ngày, đều xin phép nghỉ, lúc làm lại phát công việc chất đống thành núi vậy, nhìn cũng như cũ. Hơn nữa mấy ngày nay nhận nghiệp vụ rất nhiều, các đồng nghiệp thường làm thêm giờ. Ở nơi mấu chốt này còn xin nghỉ, tất cả tài liệu khẩn cấp đều giao cho đồng nghiệp, vừa nghĩ như thế liền cảm thấy tốt.

Bởi vì công việc bận rộn, rảnh suy nghĩ chuyện khác, ngày qua cũng coi là đầy đủ. Ngồi trước máy vi ti mở văn bản cần phiên dịch ra, suy nghĩ đối thoại, dùng từ chằm chước. Nhìn chăm chăm, mắt cũng dể mệt mỏi, thuốc đau mắt, thư thái ít.

Mấy ngày nay cứ tạm thời qua như vậy, và Triển Dịch Minh cũng bận không nhát chung sống với nhau, mỗi ngày không có mấy câu, cũng có trao đổi gì, nếu như có đối thoại hơn nữa là vì Triển Hiếu An. Buổi sáng anh đưa

con nhà trẻ, thuận tiện đưa làm, buổi chiều liền thấy người, tự trở về. Triển Dịch Minh làm việc và nghỉ ngơi lắm, có lúc trở về sớm hơn, có lúc rất khuya mới về, cả người đầy mùi rượu.

Cuộc sống rất giản dị, cũng coi là cuộc sống bình thường. Nhưng nhìn cuộc sống của mình như thế, trong lòng phần dè nén lại nặng nề, cứ như vậy chấp nhận xuống sao? Mỗi ngày làm việc, tan việc về chăm con, cần suy nghĩ ngày mai cùng tương lai, bởi vì mỗi ngày là cùng dạng.

điên lên chứ? Chắc, phải đại đa số phụ nữ cũng như vậy sao?

Ngày này cũng như ngày thường, Triển Dịch Minh đưa con nhà trẻ trước, Thẩm Tây Lăng dặn dò con ở trường phải nghe lời của giáo, nhìn thấy con nhin được cau mày, nghi ngờ có phải mỗi ngày mình những lời giống vậy.

Mới lên xe, Triển Dịch Minh liền mở miệng, “Hôm nay em đón An An.”

lập tức nhìn anh, mặt mày lộ vẻ hiểu. Triển Hiếu An tan học lúc ba rưỡi, mà bình thường tan việc lúc năm rưỡi, về mặt thời gian chắc chắn thỏa mãn được.

“Hôm nay Dương Khiết có chuyện, tới đây được.” Anh bình tĩnh ra lý do.

chu chu mỏ, muốn công việc của anh có thời gian tương đối tự do mới đúng, nhưng rất dễ bị anh châm chọc, dù sao anh là người quyết định, mình chỉ là người làm công, dựa theo đa số phụ nữ ngày nay bằng lòng buông tha công việc của mình thành toàn cho bạn trai làm việc mà, ý kiến của anh hình như cũng gần giống với hoàn cảnh này.

“Tìm bảo mẫu tạm thời!”. nghĩ ra biện pháp xử lý vẹn toàn 2 bên.

“Vậy em tìm!”

Là hề gì, nhưng ánh mắt từ mặt anh lướt qua lộ ra mấy phần bất mãn, thật giống như trách móc người làm mẹ như nặng nề, con mình tan học còn đón được, còn phải liêu mạng kiếm cố. Phần oán giận này, để cho dễ dàng nhả mày, lên tiếng nữa. Mấy năm qua chẳng quan tâm gì tới con, căn bản là áy náy không chịu nổi, giờ phút này anh lại thái độ, để cho cô lời nào để.

Vừa nghĩ như vậy, lại thấy mình rất thất bại. Chạy thoát lâu như vậy giờ trở về, điểm hữu dụng cũng có. Bố mẹ khuyên cô từ từ tiếp nhận người đàn ông này, chị cũng nói cho biết điều kiện hợp lý để cho mình tốt hơn, chung mỗi người đều hi vọng cô có thể tiếp nhận cuộc sống bây giờ, hơn nữa đi cố gắng tiến hành.

trốn tránh mấy năm này, giống như một chuyện cười lớn tồn tại vậy. Chạy vẫn phải trở lại, muốn thấy con, bỏ được, nhìn thấy mặt của con bé, lại nhẫn tâm được. Còn là kẻ vô tích, cũng không làm gì tốt được, thể hạ quyết tâm được, cũng tiếp nhận được, khó trách bị người khác xem thường, chính cô cũng xem thường bản thân mình.

Dọc đường cũng chỉ trầm mặc.

Vào công ty, công việc thường ngày. Nhưng đến lúc chiều, có chút gấp gáp, ngừng nhìn thời gian, sợ bỏ lỡ cái gì. Suy nghĩ chút, vẫn xin Đàm Khắc Hoa cho nghỉ sớm. Nhìn ra được, đối phương có điểm làm khó, vốn dĩ vì có việc gấp, nên vẫn gật đầu cho phép.

thở phào nhõm, lúc này mới thu thập đồ. Các đồng nghiệp thấy bộ dạng cô phải, mặt khỏi kéo dài ra, căn bản là cùng làm, vì sao đối xử bất đồng?

“Ai nha, mệt chết được, cả ngày lẫn đêm nhìn chăm chăm vào những thứ đồ này, mắt cũng mỏi.” Đồng nghiệp.

“Đúng vậy, làm như vậy muốn kháng nghị rồi. Nhưng mà có mấy người cố tình có công việc chưa làm xong nghỉ, muốn làm chúng ta mệt thêm đây mà.”

“Chúng ta cũng nên xin nghỉ thôi.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, mọi người chưa xem bộ phim mới nhất sao? Cho dù muốn xin nghỉ giả vờ đáng thương cũng phải xem mặt mình có dài bẩm sinh chứ”.

.....

Thẩm Tây Lăng bỏ qua những lời này, xách túi trực tiếp ra khỏi công ty.

Gọi xe tới nhà trẻ, kết quả là vẫn còn sớm, chưa tan học. đứng ở cửa vườn trẻ, phát bây giờ có nhiều bố mẹ đứng ở chỗ này chờ rồi, nhưng nửa đều là các ông bà, đứng bên vừa nhìn chăm chăm. Có mấy người tùm lại chuyện đứa bé nhà mình nghe lời thế nào, thỉnh thoảng cũng kể con mình đáng ra sao, sau đó lấy được mấy câu đánh giá, bây giờ trẻ con cũng giống như ngày trước, thông minh!

Thẩm Tây Lăng đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, bố mẹ tới càng ngày càng nhiều, người già đứng phần lớn, số ít nhìn qua có vài phụ nữ khác gì với, chỉ có vài người đàn ông trẻ tuổi đứng, có vẻ rất dễ thấy.

Đến sau khi tan học, các em theo giáo ra ngoài, từng loạt từng loạt. giáo nhớ tới tên của các em, sau đó dẫn tới chỗ bố mẹ. Thẩm Tây Lăng hay đưa đón lắm, nhưng mấy ngày nay đều cùng Triển Dịch Minh đưa con tới, giáo cũng gặp cô, liền giao Triển Hiểu An cho.

Triển Hiểu An rất hưng phấn, chạy tới cầm tay Thẩm Tây Lăng, “Mẹ.”

bé cười rất vui vẻ, đôi mắt càng thêm linh động. Thấy bé như vậy, buồn bực trong lòng Thẩm Tây Lăng cũng nhanh chóng biến mất, lấy tay sờ mặt con, “Hử?”

“Có mẹ của con là kho tàng.” Triển Hiểu An cười hì hì mở miệng.

Thẩm Tây Lăng khỏi cười lên, lắc đầu cái, đứa này.

Tay bé rất mềm, Thẩm Tây Lăng nắm liền không muốn buông ra, “An An có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì?”

Bên cạnh trường học có hàng bán đồ ăn vặt, nhìn hơn nửa chủng loại là làm cho trẻ con, tại ít đứa trẻ kéo bố mẹ tới đây. Có mấy bé bị bố mẹ quát, cho ăn mấy đồ ăn vặt này, bé bĩu môi, hết sức buồn bực.

Triển Hiểu An liếc nhìn mẹ, muốn xác định lời mẹ là, liền kéo Thẩm Tây Lăng tới người bán rong, bé muốn ăn táo phớ, mềm mại, rất ngon miệng.

Thẩm Tây Lăng vì con mà cầm cặp sách, cầm trang giấy trong tay, nhìn chăm chăm con. Con thấy đồ ăn là không thèm nhìn đường, vừa nhìn bé

vừa bé chớ lệch. Khóe miệng bé dính chút mỡ thì lập tức tiến lên lau cho con.

Được ăn tào phớ khiến Triển Hiếu An rất vui vẻ, ném hộp vào trong thùng rác, tiếp tục lôi kéo Thẩm Tây Lăng, còn cười hừ.

Mấy ngày nay Triển Dịch Minh cũng bảo Thẩm Tây Lăng đón Triển Hiếu An, hướng về phía con tất nhiên tức giận, nhưng bởi vì tan việc sớm đồng nghiệp có ý kiến, coi như chủ động mà đề xuất trừ tiền lương, Đàm Khắc Hoa cũng bắt đầu bất mãn, điều này làm cho đối với lần này rất có ý kiến.

Đưa Triển Hiếu An tới trường học xong, vừa lên xe liền mở miệng, “Lại gọi bảo mẫu!”

Lúc trước anh chăm sóc Triển Hiếu An bởi vì lúc này Dương Khiết bận rộn, cách nào tới đây đón An An, cho nên trong khoảng thời gian này hi vọng cô trở về sớm đón An An tan học.

Triển Dịch Minh giống như chưa suy nghĩ qua về phương án này, “Em cho rằng đơn giản như vậy sao?”. Thấy hình như không tin, tiếp tục mở miệng, “Bây giờ bảo mẫu có mấy người tận tâm tận lực hả? Huống chi cứ đem An An giao cho một người xa lạ, em yên tâm sao?”

Những lời Thẩm Tây Lăng muốn đều bị anh chặn lại.

Triển Dịch Minh hình như cũng thấy phản ứng của mình hơi lớn, vì vậy giọng, “Có cái gì mà quan trọng hơn con?”

Đây là quy kết xong, vẫn thể phản bác, nếu bị mặt trái của anh hĩa vụ trách nhiệm hung hăng công kích.

Nếu đứa bé là quan trọng nhất, nên để công việc sang bên, nên trở thành lý do và cớ. Thẩm Tây Lăng càng nghĩ càng thoải mái, rồi lại muốn cãi với người đàn ông này, nếu cuộc sống này có cách nào trôi qua yên bình. cũng để ý tới anh, mặc kệ anh nghĩ thế nào nghĩ.

Xuống xe xong, đóng cửa xe rất mạnh. thể dùng miệng trút ra, ít nhất có thể dùng hành động!

Bởi vì việc của mấy ngày qua, chia sẻ cho mấy đồng nghiệp phải làm cho, nghĩ tới có nên khao các ấy bữa cơm, hòa hoãn quan hệ bây giờ.

ngghiêm túc xử lý các tài liệu phiên dịch, đến giờ ăn trưa gọi cho Hạ Ngõn, qua tình huống của mình, bảo bà đón Triển Hiếu An, thuận tiện chăm sóc An An thời gian. Hạ Ngõn dĩ nhiên là đồng ý, những ngày qua được nhiều với Thẩm Tây Lăng, bà và Thẩm Sơ Văn lo lắng cuộc sống của giờ, lại dám quấy rầy. Nếu như cuộc sống của Tây Lăng tốt, vậy người làm bố mẹ như ông bà tất nhiên là vui vẻ rồi, nếu như cuộc sống tốt sao? Bọn họ cũng biết làm như thế nào.

Cúp điện thoại xong, Thẩm Tây Lăng cảm giác đúng. Vì vậy lại gọi cho mẹ mình, chủ nhiệm lớp Triển Hiếu An chưa thấy qua bà, nhất định phải có thể đón, chonên khiến Hạ Ngõn chạy tới công ty cầm thẻ đón.

xong chuyện như vậy, cuối cùng Thẩm Tây Lăng thấy nhõm. Có thể coi thường người khác có ánh mắt bất mãn nội tâm là mạnh mẽ, ít nhất bây giờ chưa làm được. thể làm gì khác hơn là tiếp tục quay lại với công việc, hi vọng có thêm nhiều miêng lưỡi.

Hạ Ngõn tới rất nhanh, Thẩm Tây Lăng đưa thẻ đón cho mẹ mình.

Hạ Ngõn lại hỏi ít đồ, lúc này mới chuẩn bị rời . Thẩm Tây Lăng thấy Hạ Ngõn xoay người trong nháy mắt, liền nhìn điện thoại chút, thời gian gọi điện thoại tới lúc Hạ Ngõn chạy tới đây, tổng cộng là nửa tiếng, bằng lộ trình từ nhà tới đây. Nghĩ đến việc mẹ nhận được điện thoại của mình, cái gì cũng do dự chạy tới, lại thấy chua xót. Chỉ có mẹ của mình mới đối như vậy với mình, nếu ai bởi vì câu của bạn mà cái gì cũng suy nghĩ nhiều mà làm luôn?

Đáy lòng giận dữ, cũng bởi vì thế này mà chua xót trung hòa. Làm bố mẹ không dễ dàng, bọn họ có phương pháp xử lý khác biệt, làm sao có thể chọn tổn thương tới con cái mình chứ.

lại vì quá khứ mình oán giận bố mẹ mà cảm thấy tội lỗi.

Bởi vì Triển Hiếu An có Hạ Ngôn chăm sóc, Thăm Tây Lãng ngày này cũng ở lại làm thêm giờ, muốn người khác có thành kiến nhìn mình. Dĩ nhiên mẩu chốt là không biết ai ở trước mặt quản lý xấu về, đại khái trong ngày thường nhìn cô không quen, quản lý trực tiếp tìm, lời nói khách khí: Nếu như còn như vậy, có thể từ chức được rồi đấy.

Giọng có bất kì dư cứu vãn nào.

Từ đến lớn, có rất ít người có thể nói như vậy với chính mình. Nếu như là trước kia, chắc chắn xoay người rồi, toàn thân kiêu ngạo. Mà bây giờ, lại xin lỗi, sau đó bảo đảm có lần sau.

Thời gian mang nhiệt huyết sôi trào cùng ngạo khí của mình như vậy, giữ lại chính mình cũng hiểu mình.

Về đến nhà, Hạ Ngôn còn trêu chọc Triển Hiếu An, Triển Hiếu An cũng rất thích bà ngoại, quần bà làm ấm ỉ.

Thăm Tây Lãng vừa mới trở về, Triển Dịch Minh về theo sau.

thấy anh phát sắc mặt anh tốt, chuẩn bị mở miệng Triển Dịch Minh thấy Hạ Ngôn, vẻ mặt lập tức đổi một cái, sau đó lên chào hỏi, mười phần có nuôi dạy.

Hạ Ngôn thấy bọn họ trở lại, liền muốn về nhà, Triển Dịch Minh cùng Thăm Tây Lãng cũng bảo bà ở lại, bà chịu, chỉ Thăm Sơ Văn ở nhà mình, bà yên lòng. Thăm Tây Lãng nghĩ thấy cũng đúng, tiếp tục giữ lại nữa.

Hạ Ngôn nhìn con mình cái, Thăm Tây Lãng hiểu ý, “Mẹ, con đưa mẹ ra ngoài.”

Triển Dịch Minh thấy cặp mẹ con kia có lời, nuốt lời trong cổ họng xuống, anh vốn muốn đưa Hạ Ngôn về nhà....

Hạ Ngôn kéo tay con mình, vẻ mặt rất là lo lắng, “Tây Lãng, thực con sống tốt sao?”

Thăm Tây Lãng nhất thời hiểu, “Tại sao mẹ như thế?”

“Các con vẫn chia phòng ngủ.”

Thẩm Tây Lãng có chút hối hận, điểm này không nghĩ tới. Làm mẹ nhất định muốn biết con mình sống thế nào, dù là không cố ý, chỉ khi nào có cơ hội này, cũng bỏ qua.

Đối với lời chỉ trích của Hạ Ngôn, phản bác được.

Hạ Ngôn thở dài, “Tây Lãng, con còn trẻ như vậy, ngàn vạn lần đừng nghĩ sai, nên sống tốt.”

Bạn học nào đó của Hạ Ngôn, gả cho một người đàn ông rất tốt, sau khi kết hôn sinh ra hai đứa con trai. Người đàn ông kia mỗi tháng để cho vợ mình khoản tiền, nhưng ngay cả mặt mũi đều lộ ra, có cuộc sống bên ngoài với người phụ nữ khác, sau đó người vợ cầm dao chém hai đứa con trai của mình, chết người bị thương.... Cuối cùng ấy cũng bị điên mất rồi.

Thẩm Tây Lãng nghe được u sầu trong lòng, cũng biết ý của mẹ, để cho mình mình miễn, đừng làm chuyện điên cuồng. Nhưng công nghệ, chỉ cảm thấy than thở tại sao người phụ nữ

kia chém chết chồng ta.....

Suy nghĩ kia lại khiến nghĩ lại mình, coi như người đàn ông kia phản bội vợ mình, cũng nên dùng cái chết nguyên rửa, ra cũng có phạm tội nghiêm trọng như vậy. Nhưng trong lòng có thể nguyên rửa như vậy, dù biết đó được, còn nguyên rửa những người đàn ông sống đúng đắn bị báo ứng.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng.... con cố gắng sống tốt.” cố gắng cười, sau đó đưa Hạ Ngôn lên xe taxi.

cảm thấy mình thay đổi ghê gớm, qua mình, trước kia thấy nam sinh nào có bạn rồi mà vẫn còn với nữ sinh khác mập mờ thấy khó chịu như bị mất khối thịt, thấy tin tức người đàn ông sau khi kết hôn bao nuôi người tình càng nguyên rửa vừa buồn bực.... Cho một thời gian rất lâu hoài nghi mình bình thường, chuyện của người khác, vì sao chính mình lại có dáng vẻ bị thương nghiêm trọng vậy?

Đỗ Diên Hằng luôn luôn đả kích ,mà khen đây là biểu thiện lương.Bởi vì thấy sau động đất có đứa bé có nhà để về, thấy nhiều tin người bị đối xử bất công trong xã hội cũng rất khó chịu.

Khi đó nắm tay Đỗ Diên Hằng, “Anh được phản bội em, nhất định thế, nếu em rất khổ sở.”

Đỗ Diên Hằng hình như sững sốt chút,“Em cũng chưa nghĩ tới, có lẽ ngày em phản bội anh đấy?”

“Tuyệt đối thế nào.”

Giống như lời thề.....

Thẩm Tây Lăng cười, lúc nào , mình khó chịu cam lòng, cũng an ủi người khác.....

Chương 23:

Khoảng thời gian này, mỗi ngày Hạ Ngôn đều đón cháu của mình. Thứ nhất là bà rất thương An An, thứ hai là có thể cùng con mình chuyện. Mặc dù là mẹ con, nhưng xa nhau nhiều năm như vậy, nhiều hay ít cũng có chút khoảng cách, cộng thêm trước kia Thẩm Tây Lăng về nhà âm ỉ cũng vui vẻ, khiến Hạ Ngôn rất lo lắng đứa con này có ý kiến với mình hay .

Nhưng những ngày qua Hạ Ngôn quan sát qua, phát thái độ của con mình tệ.

Hạ Ngôn xử lý chuyện trong nhà xong, hơn nữa chia ra những vật mà ông già cần cất xong, tránh lát nữa Thẩm Sơ Văn tìm được lại gọi tới hỏi mình, chồng của bà , sống giống như đứa trẻ vậy, luôn biết để đồ ở đâu, mỗi lần toàn bắt bà tìm hộ.

Hạ Ngôn vừa mới chuẩn bị ra cửa, liền đụng phải Thẩm Đông Lăng.

Cuộc hôn nhân của Thẩm Đông Lăng cũng khiến Hạ Ngôn đau lòng, nhưng lại dám hỏi nhiều. Đông Lăng và Tây Lăng khác nhau hoàn toàn, Đông Lăng rất có chủ kiến (ý kiến của riêng mình), biết mình nên làm cái gì, nên

làm cái gì, những năm gần đây con lớn này luôn là người đáng tin cậy trong cái gia đình này. Hạ Ngôn cũng nghe , gần đây Đông Lãng cùng con rể ầm ỉ vui vẻ, vốn muốn chăm sóc quan tâm, nhưng lại biết nên gì, huống chi đứa con này từ đến lớn đều độc lập.

Thẩm Tây Lãng thấy mẹ cầm túi lớn, hiểu, “Mẹ muốn đâu vậy?”

Hạ Ngôn chuyện chăm sóc Triển Hiếu An mấy ngày ra, mặt có nét gì. Điều này làm cho Thẩm Đông Lãng thấy không phải là chua xót, từ đến lớn, chỉ cần Tây Lãng gặp phải chuyện gì, bố mẹ lập tức chạy tới chỗ Tây Lãng giúp đỡ đỡ đỡ bồng bồng thứ gây phiền toái tới , cho dù không đến được mỗi ngày cũng thương nhớ, sợ Tây Lãng xảy ra chuyện, nhưng nếu là mình... là thói quen, thói quen là tốt rồi.

“Sao mẹ lại hồ đồ như vậy?”. Thẩm Đông Lãng ngăn Hạ Ngôn chuẩn bị rời .

Hạ Ngôn hiểu.

“Nhà họ Triển là dòng họ gì mà thuê được nổi bảo mẫu? Triển Dịch Minh chỉ cần gọi cú điện thoại, lập tức có bảo mẫu tốt nhất tới chăm sóc An An, tại sao Triển Dịch Minh làm như vậy?”. thán thở dài, “Triển Dịch Minh hi vọng Tây Lãng chăm sóc An An, có lẽ muốn nhờ vào đó mà để Tây Lãng với An An có nhiều thời gian chung đụng hơn, quan trọng hơn là hi vọng Tây Lãng bỏ việc ở nhà. Mẹ mà như vậy giúp đỡ Tây Lãng chăm con hộ, dĩ nhiên còn nghe được, nhưng như vậy phá hỏng tính toán của Triển Dịch Minh đấy?”

Nghe xong con lớn , Hạ Ngôn đột nhiên hiểu được, “Vậy mẹ nên làm như thế nào? Cũng thế để có ai chăm sóc An An chứ?”

Thẩm Đông Lãng thán thở dài, “Mẹ và bố lâu rồi ra ngoài du lịch, con mua vé cho bố mẹ, ra ngoài chơi chút , về chuyện của Tây Lãng, bố mẹ nên từ chối thôi.”

Thẩm Tây Lăng vô cùng bận rộn, xử lý một phần tài liệu khẩn cấp, đối phương cùng đối thủ cạnh tranh cần phải chiến đấu cho vụ kiện, đề xuất văn kiện tố tụng ở nước ngoài, tương đối khẩn cấp, ngôn ngữ phải được dịch phù hợp với thói quen địa phương. ngừng ở mạng tra tìm tài liệu, động não nhớ lại một chút chuyện mình ở pháp, kết hợp lại cân nhắc nên dùng từ thế nào. Tốn chừng mấy ngày, mới có kiểu mẫu, lại đem tài liệu mình phiên dịch cho người bạn xem, để cho người bạn đây xem có chỗ nào không đúng.

Trong quá trình chờ đợi, điện thoại di động lại vang lên.

cau mày liếc nhìn, là chị Thẩm Đông Lăng, nhiều ngày liên lạc, lúc này gọi điện thoại, chắc hẳn có chuyện gì. Vì vậy cầm điện thoại ra ngoài, lúc này mới nhận điện thoại.

Bấm xuống phim nghe, “Chị.”

“Chị hỏi em có chuyện gì xảy ra?”

“Cái gì?”. Đối mặt với giọng chỉ trích, ràng biết xảy ra chuyện gì.

“Gọi cho mẹ để trông con em, mỗi sáng sớm đứng lên chuẩn bị đồ cho bố, tất cả sắp xếp xong, sau khi làm xong cơm trưa, buổi chiều lại chạy sang bên nhà em. Em biết năm nay mẹ bao nhiêu tuổi ? Ngày ngày chạy như vậy, thân thể bà có thể kiên trì được sao?”

Thẩm Tây Lăng cứng họng, chính xác suy nghĩ tới việc này, chân nhàng chống vào tường, cũng biết nên đáp lại thế nào.

Nửa ngày cũng có động tĩnh, Thẩm Đông Lăng cúi xuống, “Chuyện của mình thì tự mình xử lý, hai ngày nữa bố mẹ du lịch, chuyện của An An tự mình nghĩ biện pháp.”

“Em.....” Suy nghĩ chút vẫn than thở, “Vậy cũng được!”.

Cúp điện thoại, lại lâm vào trong nóng nảy. Lại lần nữa ngồi bên máy tính, bạn học còn chưa gọi điện thoại lại, liền mở ra website khác, tìm kiếm chỗ giới thiệu những người chăm sóc trẻ em tạm thời, tìm được đám người, nhiều sinh viên làm bán thời gian, cũng có người cao tuổi có kinh

nghiệm với trẻ con, chọn mấy người đáng tin, nhớ kỹ phương thức liên lạc, chuẩn bị đánh quahỏi câu.

Cuối cùng bạn học cũng gọi lại, bảo sửa 2 chỗ, cảm kích phen, lại kiểm tra lần nữa, lúc này mới coi là xong rồi.

Về nhà trước, ghi nhớ lại số điện thoại kia, có số người tìm được công việc, vì vậy rút phạm vi, hỏi, hoặc là chỗ quá xa, hoặc là để hài lòng, vì vậy lại thôi.

Vội vã chạy về nhà, phát Triển Dịch Minh sớm trở lại, giờ phút này ở trong sân chơi với Triển Hiếu An. Hạ Ngôn đưa ra đĩa dưa hấu bố xong, loại dưa hấu này mấy năm nay mới bắt đầu thịnh hành, miếng dưa màu vàng nhạt, mùi vị hơi nhạt chút. Thời điểm ban đầu, Thẩm Tây Lăng đối với loại dưa hấu này cảm thấy hứng thú, cho là loại trái cây kiểu mới.

về phía bọn họ, trước sờ mặt con . Trong miệng Triển Hiếu An đầy dưa hấu, mặt phồng lên, ngẩng đầu nhìn Thẩm Tây Lăng, muốn chuyện, nhưng trong miệng có đồ ăn, vì vậy vắn lông mày.

Mấy ngày trước, nếu Thẩm Tây Lăng hoặc là Triển Dịch Minh về nhà, Hạ Ngôn cũng sẽ rời , hôm nay lại ở lại đây.....

Thẩm Tây Lăng liếc mắt nhìn dưa hấu trên bàn, “Còn dưa hấu ? Để mẹ lấy thêm.”

bé gật đầu liên tục, xem ra là rất thích.

Ánh mắt của Triển Dịch Minh lướt qua trên mặt Thẩm Tây Lăng, nét mặt hiểu.

Hạ Ngôn nhìn con của mình, cũng theo. Mới vào nhà, Hạ Ngôn liền kéo Thẩm Tây Lăng sang bên, ánh mắt cũng nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn 2 bố con kia, “Tây Lăng, mẹ hỏi qua An An rồi, mấy ngày qua ngày nào Dịch Minh cũng về.”

Thẩm Tây Lăng hiểu lắm ý của Hạ Ngôn, suy tư mấy giây, mới phản ứng lại. Ý của mẹ là mỗi ngày Triển Dịch Minh đều về nhà, nếu là như vậy, cũng là

đại biểu cho việc anh muốn sống tốt. người đàn ông, có phần tâm địa gian xảo hay là ở yên ở trong nhà được, căn bản là về nhà, nếu đối phương về, người làm vợ như đây phải cũng nên nghĩ lại không?

“Vâng.” cũng chú ý tới chuyện này, có lẽ cũng coi điều này là chuyện đương nhiên rồi. Cũng kết hôn rồi, không trở về nhà nên đợi ở đâu?

Hạ Ngôn khen ngợi, “Mẹ đây cũng yên tâm rồi, Dịch Minh thế này là rất tốt, mẹ với bố con cũng thấy nó tệ. Hai người trở thành vợ chồng, phải là hai người tùy tiện nữa, chính là hợp thành gia đình nhỏ, đều có nghĩa vụ chăm sóc cái nhà này. Nếu Dịch Minh có ý định tốt về gia đình này, Tây Lăng, vậy con.....” xong vỗ vai Thẩm Tây Lăng, “Con ít nhất cũng nên suy nghĩ vì An An chút, con bé còn như vậy.”

Thẩm Tây Lăng mím môi, trước phải nghĩ tới lời người khác với “Em nên vì con em mà suy nghĩ”, lúc ấy cô tự nhủ, nhất định phải đáp lại thế này: Tại sao lại phải suy nghĩ vì người khác, tại sao lại để mình bị uất ức, tại sao thế vì mình mà sống? Coi như mắng tôi ích kỷ tôi cũng nhận, tôi vốn muốn làm người vĩ đại như vậy.

Nhưng mà giờ phút này đây?

câu cũng đáp lại được, khi trách nhiệm cùng mềm lòng và những cảm xúc khác kết hợp lại tạo thành sợi dây bên chắc liền buộc chặt chính mình.

gật đầu cái, “Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con... con biết nên làm thế nào.”

Lúc này Hạ Ngôn mới thấy an tâm.

Hạ Ngôn bố lấy dưa hấu, Thẩm Tây Lăng hỏi bà chút về đường du lịch, cũng dặn dò bọn họ cẩn thận, tốt nhất là cùng đoàn.....

“Bà ngoại về nhà sao?”. bé ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Tây Lăng, đôi mắt nghi ngờ.

Thẩm Tây Lăng vuốt đầu con, “Đúng vậy, bà ngoại về nhà của bà rồi.”

Xe của Triển Dịch Minh từ từ biến mất khỏi tầm mắt, lần này là chủ động để Triển Dịch Minh đưa Hạ Ngôn về. Trước kia không hy vọng thiếu nợ người đàn ông này chút nào, hôm nay lại chủ động mở miệng, cho dù là chuyện, chỉ có chính biết điều này đại biểu cho việc buông lỏng như thế nào.

bé nhìn Thẩm Tây Lăng chăm chăm, hình như có nhiều điều hiểu, “Mẹ là con của bà ngoại, nhưng nhà mẹ ở đây, nhà bà ngoại ở đây. Con cũng là con của mẹ, nhà của con ở đây, nhưng nhà mẹ cũng ở nơi này mà.”

Thẩm Tây Lăng nhàn thờ dài, muốn nghĩ những lý luận thực tế, “Chúng ta đều là người nhà, cho nên ở cùng chỗ, có cái gì đúng sai?”

có chỗ nào đúng, nhưng bé vẫn cảm thấy chỗ này là lạ.

Những ngày này đều có chuyện phải xử lý qua, vào lúc này mới phát ra, người giúp việc trong nhà lâu chưa xuất. Phòng cũng lớn, có vẻ trống trải, nhưng đáy lòng càng mênh mông mịt mù.

Để An An chơi, làm cơm. Lúc học đại học, bạn cùng phòng xem tivi, luôn không hiểu, cường điệu đến vậy sao, nữ chính thái rau mà cũng cắt nhăm vào tay sao, làm cơm trong bếp cũng phải bỏ. đánh giá, bởi vì là người như vậy, chỉ biết hưởng thụ, sao có thể làm những thứ này?

Nhưng bây giờ sao? Có thể tự mình rửa rau thái rau xào rau để ăn.

bật bếp lên, nhìn chăm chăm ngọn lửa màu xanh lam.

Trong đầu có lời quen thuộc.....

“Hình như em cái gì cũng biết.....” Giọng vừa uất ức vừa lo âu.

“Ngốc ạ, có anh ở đây, em cái gì cũng cần biết.” giọng của Đỗ Diên Hằng, luôn mang theo hơi ấm.

thanh xa xôi truyền tới, đột nhiên lại khóc. Lấy tay lau giọt nước mắt, cùng với thanh xèo xèo nước trong chảo bốc hơi đi

đổ chút dầu vào.

Thẩm Tây lẳng, đời này của cũng chỉ có thể như vậy.

Người đàn ông kia phản bội , mà là cô phản bội tình của 2 người, ai cũng oán được người nào.

Lâu như vậy mà khó thoát mái ra là chính , cũng hận người nào.

Sau khi Triển Dịch Minh trở về, liền nghĩ thấy mùi thơm ở trong phòng bếp, mà An An ngồi sofa trong phòng khách, trong tay cầm khối cao su có thể tạo thành đủ các loại hình dáng.

“Mẹ đâu?”

Triển Hiếu An chỉ chỉ phòng bếp, tay đang chơi với khối cao su, cho nên không quan tâm tới bố lắm.

Triển Dịch Minh vào phòng bếp, liền nhìn thấy Thẩm Tây Lẳng đổ món ăn ra đĩa.

tắt bếp, lúc này mới xoay người lại, nhìn chăm chăm Triển Dịch Minh đứng ở cửa phòng bếp, nở nụ cười, “Trở về rồi à, ăn cơm !”

Triển Dịch Minh đứng tại chỗ, vì nụ cười của lộ ra vẻ hốt hoảng. Lúc qua bên cạnh mình mới mở miệng, “Bác Trương về nhà với cháu trai mình để rồi, tạm thời còn chưa tìm được người thích hợp....”

“Ừ, cũng cần tìm đâu.” không dừng lại, liền đem món ăn lên bàn ăn.

Triển Dịch Minh nhìn chút, lúc này mới lấy bát đĩa, sau đó xới cơm.

Anh lấy ra ba bát, xới cơm vào đó.

Nhưng trong đầu lại ra bức tranh khác.....

Thẩm Tây Lẳng khi đó, mặt vẫn còn mang nét thanh xuân, có lẽ học thú vị, vì vậy chuyện với bạn học, “Tớ về sau á, nhất định biết làm cơm với giặt quần áo, trở thành bà già mặt vàng rồi.”

Bạn học tò mò, “Thôi , bây giờ đàn ông thích bạn trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng lúc lấy vợ vẫn thích cái loại hiền lành rồi.”

Thẩm Tây Lãng vẫn cười, “Mà tớ chỉ muốn hưởng thụ, cái gì cũng muốn làm.” Nóixong đưa tay mình ra, “Tớ muốnnghĩ tới ngày tay tớ trở nên khô ráp.”

“Thẩm Tây Lãng, tại sao cậu có thể nghĩngây thơ như vậy, suy nghĩ như cậu chỉdọa đàn ông chạy di thôi, ai nguyện ý chăm sóc cậu như vậy chứ.”

Thẩm Tây Lãng cười thần bí, “Tớ tìm đượcrồi.”

“Đúng vậy, chỉ có Đỗ Diên Hằng nhà cậumới có thể chịu được cậu thôi.”

Thẩm Tây Lãng cười, “ ra , cũng tương đối thôi, nếu như là người đàn ông tớ , có lẽ tớ cũng nguyện ý vì anh ấy nấu cơm giặt quần áo cho, điều kiện quan trọng là tớ rất rất thích anh ấy.”

Bạn học ở bên lắc đầu.

Thẩm Tây Lãng cũng giải thích , trời mới biết ghét giặt quần áo với nấu cơm tới mức nào, cực cực ghét!

Thẩm Tây Lãng thấy anh xới cơm rồi màchưa mang ra, vì vậy bảo con , “Con ra xem bố con .”

Con chơi vui, “ .”

Xem , đứa trẻ nào cũng vậy, mấy ngàyđầu tốt với bạn vô cùng, về sau mới lộ bộmặt ra.

Thẩm Tây Lãng vì suy nghĩ này của mình mà cảm thấy buồn cười, đành đứng dậy đitới, phát Triển Dịch Minh như suy nghĩ cái gì, vẻ mặt rất ngạc nhiên, “Saovậy?”

đưa tay lấy ra hai bát.

Triển Dịch Minh đóng nồi cơm lại, bưng lênbát còn lại, “Lúc nào học nấu cơm vậy?”

“Cuộc sống luôn ép mình làm việc , cho dù là việc mình thích.”

Triển Dịch Minh vốn có cảm xúc phức tạp thì có mấy phần sáng tỏ, được cuộc sống dùng góc cạnh thúc ép thay đổi tính cách con người, còn biến đổi những lời thề ban đầu, cùng với những lời nguyền thề trước kia.

Chương 24:

Mấy ngày qua Thẩm Tây Lăng cũng ở lại trong công ty làm thêm giờ, những chuyện linh tinh kia cũng ít nhiều. Cuộc sống bận rộn khiến nghĩ tới những thứ không thiết thực kia, trước kia, vẫn muốn tìm người đàn ông mình , mỗi ngày anh ra ngoài làm, ở trong nhà chăm con hoặc là lên mạng chơi, việc nhà giao cho giúp việc, sau khi chồng trở về cùng nhau ngồi trong sân chuyện.

Bây giờ dám nghĩ tới những điều đó nữa, ngu ơ là ngu, cho dù có người đàn ông như vậy, anh ấy có thể chịu đựng mình bao lâu?

Cảm thán thở dài, tiếp tục công việc.

Hôm qua liên lạc được với gia sư, đưa toàn bộ đường cho đối phương, đối phương cũng đồng ý đón bé. Bây giờ có sổ sinh viên, xác định ra ngoài đời làm gia sư, nhưng đủ trình độ dạy cho học sinh cấp 2 hay cấp 3, vì vậy họ quyết định giúp đỡ cho những bố mẹ có con . chăm trẻ cũng có chút tôn trọng nghề nghiệp đối phương, mặc dù thực tế là chuyện nhu vậy, tối đa cũng chỉ nhìn đứa bé làm bài tập.

Gần tới trưa, sinh viên kia lại gọi điện thoại tới, thể tới đây giúp , đột nhiên tăng chương trình học, có thời gian ra ngoài làm việc, ở trong điện thoại cứ xin lỗi liên tục, hơn nữa lại để Thẩm Tây Lăng tìm người.

Thẩm Tây Lăng nhận điện thoại xong, ngồi ở đó buồn bực.

lát sau, mới lại chạy tới chỗ Đàm Khắc Hoa xin nghỉ, nhưng lần này bị từ chối, hôm nay tất cả mọi người phải ở lại làm thêm giờ, thời gian này sắp xếp nhiều công việc, sau khi qua cho mọi người nghỉ. Thẩm Tây Lăng dám gì nữa, nếu chính là bản thân mình được đối đãi đặc biệt.

nhìn điện thoại của mình, được thông báo là điện đủ, hôm qua sạc điện rồi, nơi này lại có máy sạc. Cầm điện thoại lên liền bắt đầu gửi tin nhắn cho Triển Dịch Minh, bảo anh cần phải đón An An, soạn xong tin nhắn, gửi được thành công, điện thoại di động tự động tắt. lúc này mới thấy yên tâm, tiếp tục công việc.

Nhìn những chữ viết và kí tự kia, cũng biến thành mây, hoa cả mắt. Tan việc xong, cảm thấy mình còn chút tính khỉnào nữa.

Ngồi vào xe taxi, nặng nề gục xuống, ngày mệt mỏi. Cười khổ, mệt mỏi như vậy, còn biết vì sao phải mệt mỏi như vậy, cũng biết theo đuổi cái gì. quay đầu, dùng sức viết lên cửa sổ xe: Cuộc sống chết tiệt này.

Viết xong lại nhớ tới trước kia Hướng Tri Dao sương mù kính, hơn nửa là khí mà mọi người thở ra, bắn muốn chết. Bản năng cảm thấy ngón tay của mình vô cùng bẩn, lấy ra khăn giấy lau lau lại.

về đến nhà, phát trong nhà có ai. đúng là kì quái, lấy điện thoại ra mới biết điện thoại có điện, vì vậy cau mày.

Bật đèn trong phòng lên, cầm điện thoại đi sạc, vừa xuống, bên ngoài có xe vào.

Có lẽ mẹ đúng, người đàn ông mỗi ngày đều về nhà, còn phải cầu xin anh làm cái gì nữa?

Nghĩ tới cầu trước kia: Muốn bộ dạng đẹp trai, tính tình được, rất thích rất yêu mình, muốn vươn lên, tốt nhất là giọng dễ nghe, chiều cao vừa đủ, vốn người cũng không tệ....

Đến so sánh với, là chuyện cười lớn.

lắc đầu cái, lấy chén nước sôi, quay đầu thấy Triển Dịch Minh vào.

để ý tới, giây tiếp theo, lập tức nhìn về phía Triển Dịch Minh, “An An đâu?”

Triển Dịch Minh đứng yên, động tác cởi áo khoác cũng dừng lại, kinh ngạc nhìn , “ phải em đón sao?”

Thẩm Tây Lăng lập tức thay đổi sắc mặt, “ phải tôi nhắn tin bảo anh đón rồi sao? Hôm nay công ty có chuyện tôi được.....”

“Chuyện gì quan trọng tới mức mà đón con được?”. Sắc mặt của Triển Dịch Minh khá u ám.

Thẩm Tây Lăng bị anh như vậy, lập tức nổi giận, “Anh bận rộn chuyện gì mà tin nhắn cũng thèm nhìn cái?”

Hai vợ chồng đều nhìn đối phương, lúc sau Triển Dịch Minh mới dời tầm mắt , “Em nhắn vào số nào?”

“Anh còn số nào nữa mà biết?”. cũng giận, nhưng nhìn anh giống với bộ dạng bối rối, “Số mà bắt đầu 136 ấy.....”

Triển Dịch Minh hung hăng trừng cái, cầm áo khoác ra ngoài.

Thẩm Tây Lăng cũng muốn , Triển Dịch Minh quát, “Ở trong nhà đợi tôi.”

Liếc mắt nhìn cái cũng lười không muốn làm.

Thẩm Tây Lăng dừng lại bước chân, cũng suy nghĩ tới thái độ, chỉ mong An An đừng xảy ra chuyện gì. Bây giờ hết sức áy náy, thể lờ đối chính mình được, phải là công việc mà thôi, mình để ý như vậy làm cái gì.

Nghĩ như vậy xong, lại cảm thấy suy nghĩ này với nỗ lực muộn màng khác nhau ở chỗ nào.

Ở nhà ngây ngô đứng ngồi yên.

Sau hai tiếng, cuối cùng Triển Dịch Minh cũng trở về, dĩ nhiên phía sau còn có con .

Nhìn thấy An An, Thẩm Tây Lăng lập tức xông tới, vuốt mặt của con , sắp khóc.

Triển Dịch Minh đứng ở bên, cũng lười, cầm quần áo khế ném, liền tắm. Chuyện cũng đơn giản, giáo kia chờ mòn mỏi thấy bố mẹ tới đón bé, thể làm gì khác hơn là đưa bé về nhà mình, gọi điện thoại cho Triển Dịch Minh, phát hiện điện thoại di động ai nghe. Hôm nay Triển Dịch Minh lại để điện thoại trong phòng làm việc, hôm nay tới công trường kiểm tra, buổi tối lại có mấy bữa tiệc, căn bản cầm điện thoại.

Đối với việc bố mẹ lo lắng, Triển Hiếu An có chút cảm giác nào, lúc Thẩm Tây Lăng cứ vuốt ve mặt mình, cuối cùng bé kháng nghị, “Mẹ cứ tiếp tục sờ, mặt méo đấy.”

Thẩm Tây Lăng thể làm gì khác hơn là thu tay lại, “Có trách mẹ hôm nay không đi đón con ?”

Triển Hiếu An đặt cặp sách xuống, “Nhà giáo rất thú vị, con chơi vui, bố tới rồi, nếu chậm chút nữa tốt hơn.”

Thẩm Tây Lăng, “.....”

Triển Hiếu An hôm nay ở nhà giáo hoàn thành bài tập trước, vì vậy tâm tình khá tốt, “Mẹ, con hát cho mẹ nghe nhé.”

Thẩm Tây Lăng hết sức phối hợp, “Được, mẹ vỗ tay cổ vũ cho con.”

“Tiểu Yếu Tử, mặc Hoa Y, hàng năm mùa xuân tới nơi này.....”

Thẩm Tây Lăng vỗ nhịp cho An An, nhìn con nhảy nhót, bé còn quá , cánh tay và chân hoàn toàn mở rộng ra, động tác cũng gọn, nhất là lúc di chuyển trọng tâm của bàn chân cũng không ổn định.

“Mẹ, con dạy mẹ nhảy.”

Thẩm Tây Lăng thấy con hăng hái như vậy, cũng đứng lên, học theo con.

Triển Hiếu An ra vẻ rất người lớn, “Mẹ, mẹ sai rồi, phải như này.....”

Triển Dịch Minh đứng lan can tầng hai, nhìn màn này ở tầng dưới, khóe miệng khẽ giơ lên. Điện thoại di động vừa kêu lên, anh bắt máy, xoay người qua bên nghe điện thoại.

Truyền tới thanh của Viên Trác Nhiên, “ quyết định thay đổi triệt để làm ông chồng tốt rồi hả? Lâu rangòai mà rủ cũng được , TâmKhuyết Nhất, còn thiếu mỗi cậu, mau qua đây, chỗ cũ.”

“Hôm nay? được.”

“Cậu cho rằng tôi muốn gặp cậu sao? Có người ở chỗ này đấy!”

Viên Trác Nhiên xong mập mờ , Triển Dịch Minh sững sờ, “À, cậu đưacô ấy về là được.”

“Ai, có quan gì với tôi, tại sao lại phải đưa về? Lại người ta tìm khắp.....”

Triển Dịch Minh tuyệt muốn ngheanh nhảm, “Đưa đưa tiền coinhư xong, nhiều lời vô ích.”

xong liền cúp điện thoại.

Ngược lại Viên Trác Nhiên ở bên kia rất ngạc nhiên, nhìn chăm chăm điện thoại lúc mới hoàn hồn, trong khoảng thời gian này Triển Dịch Minh bình thườngchút nào, lời này cũng sai rồi, người đó chưabao giờ bình thường cả. Chỉ là trở về phòngrồi, làm thế nào với Hàn Vũ Sắt đây?

Viên Trác Nhiên ở bên ngoài khổ sở, sau khi vào phòng, cười cười với Hàn Vũ Sắt, “Vừa mới gọi điện thoại rồi, Dịch Minh trong thờigian này có quá nhiều chuyện, em cũng biếtcậu ta ở vào vị trí kia rồi đấy. Hơn nữa vợcậu ta.....”

xong hết sức mệt mỏi, sắc mặt Hàn Vũ Sắt khê biến trắng, “Em biết rồi.....”

Viên Trác Nhiên suy nghĩ, theo như thái độcủa Triển Dịch Minh bây giờ, mười phần là muốn rời xa Hàn Vũ Sắt, suy nghĩ chútbình cũng cảm thấy người phụ nữ này đángthương nhường nào, người phụ nữ khác cầuxin tiền , cũng có thể cứu vớt khoản,nếu như Hàn Vũ Sắt thực bị vứt bỏ, đâychính là xác thực tiền có ai.

Nhưng mọi chuyện cũng thường, ai biết rốt cuộc Triển Dịch Minh có thái độ gì?

Bởi vì ngày hôm nay xảy ra khá nhiều chuyện, ăn cơm xong cũng muộn, Thẩm Tây Lãng lại cùng Triển Hiểu An chuyện một hồi, liền dụ dỗ bé ngủ.

Lúc Triển Hiểu An chơi rất chăm chú, ngủ cũng rất chuyên tâm, lập tức có thể nằm.

“An An, con hi vọng có chị tới đón con về nhà cùng chơi với con, hay là hi vọng mẹ đi đón con về nhà?”. hỏi rất cẩn thận.

Triển Hiểu An nhìn , “Mẹ tới đón, mẹ của đứa trẻ là kho báu, và con muốn được làm kho tàng.”

Ánh mắt của bé rất tròn.

Thẩm Tây Lãng cười gật đầu cái, “Con gái, ngủ .”

Triển Hiểu An cười híp mắt tiếng, liền nhắm hai mắt lại.

Thẩm Tây Lãng đắp chăn lên cho con, lúc này mới tắt đèn ra ngoài, đóng cửa lại.

Sau khi trở về, đây là lần đầu tiên Thẩm Tây Lãng vào phòng của Triển Dịch Minh, vẫn giống như trước kia, có gì thay đổi. Cửa mở ra, nghĩ mình tỏ ra mình có tư chất gõ cửa cũng thể được rồi.

Triển Dịch Minh đứng đối diện cửa sổ hút thuốc, nghe được tiếng bước chân xoay người lại.

“Chuyện của An An.....” tới tìm anh thương lượng.

Triển Dịch Minh đáp lời, chỉ hút thuốc, động tác cực kì nhàn nhã, để cho cho rằng anh đây là cố ý.

Hút xong điều thuốc, anh mới nhìn , “Vậy em định thế nào đây?”

Thẩm Tây Lăng sững sờ, còn nghĩ kĩ, bây giờ nội tâm rất mâu thuẫn, mâu thuẫn khiến muốn người đàn ông này làm lần giúp đỡ , để cho lựa chọn bị động.

người luôn cưỡng điệu muốn đem quyền lựa chọn vào trong tay mình, có ngày có cơ hội như vậy lại muốn, còn bằng ném quyền lựa chọn cho người khác.

Cho nên có người trời sinh thích hợp làm kẻ mạnh, có người cũng chỉ xứng là người yếu.

“Nếu , để mẹ tới chăm mấy ngày?”. Suy nghĩ chút, mới lại mở miệng.

Mẹ này, dĩ nhiên là mẹ của Triển Dịch Minh, Nghệ Văn Bái rồi. Mẹ của anh, anh dễ mở miệng hơn. Triển Dịch Minh nhìn chăm chăm rồi cười, hiểu vì sao chủ động tới tìm anh rồi.

Thẩm Tây Lăng có chút oan uổng, chỉ vừa lóe ra ý này mà thôi.

“Vậy làm cái gì?”. Anh nâng cằm, “Hả?”

Chuyện của mình để lại cho người khác, người làm mẹ như lại làm cái gì?

Thẩm Tây Lăng bị ánh mắt của anh khơi lên tức giận, “Tôi làm cái gì ư? Tôi làm với anh làm khác nhau sao? Anh có công việc của mình, tôi có công việc của tôi, mỗi ngày anh làm chuyện của anh, tôi cũng bận chuyện của tôi. Anh cảm thấy tôi chưa làm tròn bổn phận của mình, vậy người làm bố như anh lại làm tròn bổn phận sao?”

Tám lạng nửa cân, ai có thể so với ai khác mình tốt hơn bao nhiêu.

“Con mẹ nó, tôi còn phải làm tròn bổn phận thế nào nữa? Mấy năm này là ai nuôi dưỡng An An lớn lên hả?”

Đây chính là tử huyệt của , nhiều năm như vậy, thế đảm đương tốt vai trò làm mẹ của mình.

Thấy có vài phần chán nản, anh cười, “Khi chăm sóc được An An vài năm rồi, trở lại cho tôi biết, chúng ta giống nhau.”

Coi như có vẻ đuối lý, vẫn đứng , chịu khuất phục.

Triển Dịch Minh nhìn thả, “Cho em lời nhắc nhở này, muốn cầu người khác bỏ ra cái gì xin hãy suy nghĩ xem nghĩa vụ của mình hoàn thành hay chưa .”

xong, anh tới trước mặt , vươn tay vuốt mặt . vươn tay để gỡ tay anh xuống, “Anh.....”

Anh để ý, “Em là vợ anh.”

Thẩm Tây Lăng cứ có cảm giác hôm nay anh rất kì quái, nhưng lại ra kì quái chỗ nào, đẩy anh ra, “Tôi ngủ.”

Triển Dịch Minh liền đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng bước cách mình càng xa.

Chương 25:

đêm này Thẩm Tây Lăng cũng ngủ ngon, lăn qua lộn lại ngủ được, cũng hề suy nghĩ về cái gì, thậm chí còn cố gắng suy nghĩ gì đó để đầu óc trống rỗng, nhưng có gì cả. Tương lai cái gì, tại, gì cũng ra. hỏi bây giờ mình có cái gì? Câu trả lời chỉ có thể là con , khỏi cười khổ, con cái. Giờ phút này rất cảm kích, An An tồn tại, chứng minh phải hai bàn tay trắng.

Bởi vì buổi tối ngủ được ngon giấc, ngày hôm sau sắc mặt cũng tốt lắm.

Bữa ăn sáng rất đơn giản, là Triển Dịch Minh làm, trứng gà, cháo, dưa muối. Congái nhìn món ăn rất vui, có lẽ là vì ngại cháo có mùi vị, cho chút dưa muối vào trong cháo, trộn lại, sau đó dùng cái thìa để ăn. bé thấy mẹ nhìn mình, cứ chuyển bát vòng vo, để cho nhìn cái gì trong bát, giống như mình phạm sai lầm, dám cho người lớn phát .

Chưa tới mùi vị là chán, nhưng cảm giác ăn vào cũng tệ lắm.

Ăn sáng xong, chủ động rửa bát. Khi thu 3 bát vào, mới phát ra, mình bắt đầu tiến vào vai trò chút rồi. Đúng vậy, là người mẹ, còn là vợ người đàn

ông, mấy ngày qua, người khác ở bên tai cô dằn dò như vậy, cũng sống với loại nhân vật này ở bên trong, từ từ tiếp thu rồi, thậm chí cần xảy ra chuyện gì tới bước biến chuyển lớn.

Nếu là trước kia, tuyệt đối tin mình làm chuyện như vậy.

Thu lại xong, lại bị con chê.

“Mẹ, mẹ chậm, con với bố đợi mẹ rồi.” 2 bố con kia sớm ngồi trong xe rồi.

Bị con kêu như vậy, cũng có chút lửa, “Mẹ chậm, chẳng nhẽ bát của con có thể tự mình rửa sao?”

Con để ý tới, nhìn Triển Dịch Minh, “Bố rửa, con là người bạn.”

Thẩm Tây Lăng nhìn Triển Hiếu An đặc chí, thực muốn véo vào mặt bé.

Ngồi vào trong xe, Thẩm Tây Lăng ngừng quan sát vẻ mặt của Triển Dịch Minh. Hôm qua ngủ được, cũng quyết định chuyện, nếu bây giờ An An cần sự chăm sóc, chính cũng cảm thấy nhiều năm như vậy cũng có lỗi với An An, liền quyết định bỏ việc chăm sóc An An. Coi như nếu muốn làm việc, cũng chờ An An học tiểu học, lớn hơn chút rồi mới. muốn cùng người đàn ông trước mắt này chuyện tử tế chút, nhưng nhìn bộ dạng kia của anh, mình cũng mất tâm tình nói với anh.

Trước anh cũng khuyên như vậy, vào lúc này chủ động với anh, như chính mình ở trước mặt anh thỏa hiệp vậy, cảm giác quái dị này lại có điểm thoải mái.

Công việc có thể có, nhưng con cái thể chăm sóc.

Quyết định xong, trong lòng cũng rối loạn, rất tốt.

Thẩm Tây Lăng có ưu điểm là tương đối quá rồi, khi quyết định xong, cũng dễ dàng đổi ý. Ví như trước kia bạn học của vào trang Taobao* để mua cái gì đó, thường xuyên thấy rồi biết mua gì, chọn mua màu gì. cũng thấy rồi,

nhưng chỉ có mấy giây, liền lập tức xác định muốn mua cái gì, sau liền trả tiền rành. Lúc quyết định từ chức, cũng quyết đoán hợp lý thế này, trực tiếp tìm Đàm Khắc Hoa, là muốn từ chức, đơn từ chức cũng in rồi, còn chuẩn bị hai đơn, đơn giấy, và đơn trong máy gửi sang email.

*: trang web mua sắm nổi tiếng ở TQ

Đàm Khắc Hoa lập tức kinh ngạc, nhưng vẫn khuyên can, trước mặt bạn rõ ràng như vậy cũng kiên trì nổi rồi, những ngày này phía sau thoải mái hơn, lúc này từ chức cũng quá.....

Thẩm Tây Lăng vẫn kiên trì, bất động.

Thái độ của như vậy làm cho Đàm Khắc Hoa cũng có cách nào, thế làm gì khác hơn là xin phép với cấp. Thẩm Tây Lăng vốn có cảm tình tốt với quản lý kia, nhưng lần này lại khiến thay đổi cái nhìn. Đối phương chỉ khuyên rất lâu, còn tương đối khách lễ biếu của, để cho cảm giác có chút thụ sủng nhược kinh.*

*: được sủng mà lo sợ.

Nhưng muốn từ chức, ai cũng không dao động được.

Mặc dù cũng định từ chức, nhưng vẫn muốn nghỉ ngơi vài ngày mới được, nhưng ít ra tan việc sớm, coi như đồng ý, cũng.

Bởi vì sắp từ chức, công việc làm cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, như vậy cũng tốt.

Nhàn nhã xuống, lấy điện thoại di động ra. Cảm giác mình là thất bại cực độ, muốn bản thân có chuyện gì lớn xuất hiện, nhưng người chuyện cùng có, kể khổ cũng có ai.

Số ở tên “Chị” dừng lại.

Suy nghĩ chút vẫn bấm nút gọi.

buộc toàn bộ tóc mình ra sau gáy, nghĩ tới trước vô ý thấy tin báo, hình như chị và anh rể có vấn đề, mặc dù phải là tin người đàn ông chơi buổi đêm,

nhưng làm phụ nữ, thềm để ý cũng đúng.

Quá khứ, luôn cảm giác mình khó chịu, cực kì khó chịu, vì vậy dùng kính viễn vọng để xem chính mình, để cho mọi người phụ trách vì uất ức của mình. Tốt nhất toàn thế giới cũng nên vây quanh mình, tất cả mọi người quan tâm mình. Nhưng quan tâm hỗ trợ lẫn nhau, cũng có người khó chịu, có người nào cả đời che chở cho bạn.

Quan tâm, cũng nên hỗ trợ lẫn nhau.

Thẩm Đông Lăng lúc lâu mới nghe điện thoại, thấy em mình gọi điện thoại tới có chút kinh ngạc, “ xảy ra chuyện gì?”

Trong giọng có chút gấp gáp.

Thẩm Tây Lăng lập tức thấy đau, lời mình nói còn chưa ra khỏi miệng, chỉ lo lắng như vậy.... cắn cắn môi, “ có gặp chuyện may, chỉ muốn gọi điện thoại tới hỏi chị dạo này thế nào, sao vậy, không cho phép em gọi điện thoại sao?”

cố ý làm bộ giọng nũng nịu, tựa như lúc còn bé. Lớp học của luôn có mấy bạn nam, muốn tranh nhau đưa về nhà, ngừng khen đáng. Khi đó Thẩm Đông Lăng đứng ở cửa phòng học lớp cô, nhìn thấy mấy nam sinh kia rồi quát lên: Dám theo em tôi, xem tôi xử lý các cậu thế nào.

Khi đó, lần đầu tiên cảm thấy có chị thật tốt. Trước kia vẫn còn rất sâu não, vì sao lại có chị, phải là anh trai, nếu là anh trai tốt biết bao nhiêu, có thể bảo vệ mình, chờ đợi mình.

Người ích kỉ, luôn luôn biết thỏa mãn.

Thẩm Đông Lăng xác định có chuyện gì, cũng yên tâm, “Hiếm thấy, lại có lúc em nhớ tới chị.”

xin lỗi cười cười, “Ai, trong khoảng thời gian có vội gì?”

“Cũng được, sao vậy?”

“ có, tự dừng nhớ tới mình chị quản lý công ty, lợi hại.”

“Tôn thờ chị rồi hả?”

“Đúng vậy, cực kì tôn thờ.”

.....

Thẩm Tây Lãng vẫn chuyện anh rể ra, người chị kiên cường thế này, coi như trong lòng khó chịu, đại khái cũng nguyện ý biểu ra, chỉ làm cả hai lúng túng cùng khó chịu.

Trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn cùng Thẩm Đông Lăng cười chút chuyện, kể những hành vi ác liệt của Triển Hiếu An cho Thẩm Đông Lăng. Con, nhiều lần trở lại làm xong bài tập, muốn xem tivi, kết quả về phòng lén lén lút lút lấy giấy và bút ra làm bài tập, bị bắt được bảo đó là làm, bây giờ làm bài tập ngày mai.....

Thẩm Tây Lãng thấy thời gian khác lắm, lúc này mới cầm túi, cũng không quan tâm thái độ người khác thế nào, bây giờ cảm thấy chỉ cần có An An là được, cái gì cũng quan trọng. Ít nhất bây giờ là như vậy, muốn nghĩ tới những thứ thiết thực nữa.

Triển Hiếu An vẫn như bình thường, nhào tới. Bởi vì chuyện ngày hôm qua, Thẩm Tây Lãng có chút áy náy, cảm ơn liên tục với giáo, ngược lại giáo thấy cô cảm ơn mà ngại ngùng.

Thẩm Tây Lãng ôm lấy Triển Hiếu An, nhìn mặt con, trong lòng có chút cam chịu số phận, có lẽ cứ như vậy, cứ như vậy.

Nghĩ đồng thời như vậy, liền hung hăng hôn vào mặt Triển Hiếu An cái.

Triển Dịch Minh quay về cũng hỏi cô hôm nay sao lại đón con thế nào, khiến Thẩm Tây Lãng thấy có chút mất mát, tâm tình này lại để cảm thấy buồn cười, tựa như mình vừa làm chuyện tốt, rất muốn người khác khen.

Triển Hiếu An chưa bao giờ thiếu những thứ giải trí, nhìn con kiến di chuyển có thể nhìn mất vài tiếng.

Thẩm Tây Lãng cũng chỉ có thứ giải trí, xem tin tức. Kết quả những tin tức này cũng làm cho người ta dễ chịu hơn, hoặc là gặp gỡ mấy năm rồi chia tay, hoặc là học sinh tiểu học bị hành hạ, ngẫm lại thấy mình cũng trò chuyện.

Anh lại uống rượu, nhìn mặt anh là biết.

ra cũng coi là chuyện, nhưng hôm nay có chút muốn đáp ứng anh, nhin được mở miệng, “Trước kia anh như vậy sao?”

Mỗi ngày trở về lại say khướt trước mặt con mình, cũng biết bột phóng túng .

Triển Dịch Minh đại khái thể hiện hàm nghĩa trong lời của , chỉ nghi ngờ liếc nhìn cái, chuẩn bị vào phòng tắm. Thẩm Tây Lãng thở dài, ép buộc tự mình đứng lên, tới hướng phòng anh.

“Chúng ta chuyện chút !”

đứng sau lưng Triển Dịch Minh.

Hình như anh muốn tiến thẳng vào phòng tắm, vào lúc này xoay người, cũng không thêm để ý, ở trước mặt cởi cúc áo ra, “.”

phải nhin được, nhưng vẫn khiến nhăn lông mày, “Anh có thể đừng mang cả người đầy mùi rượu về nhà được không?”

“A....” Anh theo bản năng trả lời, vừa lúc cởi cúc áo cuối cùng, “Ý của em là muốn tôi tắm ở ngoài xong mới về nhà à?”

Anh lại cười, hoàn toàn coi lời của vào trong mắt vậy.

thở dài, “Tôi chuyện nghiêm túc với anh.”

“Vậy nhìn xem chỗ nào của anh mà không tiếp thu đây?”

Thẩm Tây Lãng muốn cùng anh dây dưa nhiều, “Anh cũng rồi, nên suy nghĩ vì An An, về sau đừng ở trong nhà uống rượu hút thuốc, cũng cần mang cả người đầy mùi rượu trở về.”

nhìn khó chịu.

Triển Dịch Minh vẫn nhìn chăm chăm, để cho toàn thân tóc gáy của cũng dựng đứng lên. cũng là thôi, anh không làm như vậy, cũng chỉ có thể đứng nhìn. Nghĩ tới lại cảm thấy có gì vui, vì vậy chuẩn bị tránh ra.

Triển Dịch Minh lại đứng lúc bước chân cô vừa động được giây, tiến mấy bước lên, đẩy vào vách tường, dùng tay vây , “Anh nhắc nhở với em rồi, lúc cầu với người khác, đầu tiên cũng phải có cái gì trả giá tương xứng chứ?”

Anh cười, cũng u tàn bạo, nhưng lại khiến căng thẳng.

muốn tránh khỏi anh, nhưng hơi sức đủ. Đá chân của anh, anh cũng không có chút phản ứng nào.

Cuối cùng cũng như thỏa hiệp xong nhìn anh, “Vậy cũng là cầu sao?”

“Dĩ nhiên rồi.” Anh thu hồi cái tay, ngược lại bóp cằm , “Nếu , tại sao anh phải nghe lời em?”

Bờ môi anh nửa cười, giông bộ dạng tức giận, nhưng tràn đầy sắc thái quý dị.

Từ lúc anh ra đời tới bây giờ, đúng là chưa từng nghe qua lời của mấy người, những chuyện bằng mặt bằng lòng cũng làm ít. Cho dù là lúc học đại học, anh lộ thông tin về gia đình mình, cũng theo sắp đặt của người khác như thường. Trong trường học giáo sư trong trường muốn anh thi nghiên cứu, anh lời nào cho là cự tuyệt.

Để cho anh làm cái gì, dĩ nhiên phải đưa ra được nguyện vọng rồi.

Mặt của cách càng ngày càng gần, tay hề bóp cằm nữa, mà lại vuốt ve chỗ anh bóp qua. Toàn thân như bị định trụ (cố định) rồi, chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh đến gần.

Cho đến khi bờ môi của anh dán vào vẫn duy trì tư thái cứng ngắc.

Đây là hình ảnh chưa bao giờ tưởng tượng qua, kích động, cũng tức giận, chỉ là cả người trống rỗng. Người ở trước mặt này, giống như rất quen

thuộc, nhưng lại rất xa lạ.

Anh nhàn hân , động tác rất rất .

cảm thấy cuộc sống của mình ở một không gian khác, tất cả gian kia đều ngừng lại, thậm chí máu chảy cũng ngừng lại.

lúc sau, anh dừng lại, nhìn mấy giây, sờ sờ mặt , sau đó vào phòng tắm.

đứng như vậy giây, cái gian ngừng trở lại. thể tin được, vượt môi của mình, nơi nào đó lưu lại nhiệt độ của người khác, toàn thân còn chút sức lực nào, trượt xuống dưới.

Chán nản ngồi xuống đất.

Mỗi lần qua, đều có thể tự với mình, đó là bị ép buộc, đó phải chính cô nguyện ý, cùng người đàn ông này thân mật, cùng người đàn ông này sinh con ra, tất cả đều có thể tự với mình, phải do chính làm chủ.

Nhưng bây giờ, làm sao có thể thuyết phục mình, lần này, cũng là bị ép buộc hay sao?

mặt có thứ gì lướt qua, lấy tay lau, tất cả đều là nước.

“Anh nhất định sẽ phản bội em, nhất định sẽ, nếu em nhất định rất khổ sở.”

“Em còn chưa nghĩ tới, có lẽ có ngày là em phản bội anh đấy?”

“Tuyệt đối thể nào.”

đột nhiên đau xót, tim như bị cái gì đâm mạnh vào.

Chương 26:

Thẩm Tây Lăng cố ý thềm nghĩ tới chuyện ngày đó nữa, nhưng cả người cực kỳ trầm mặc, cảm giác trầm mặc này chỉ có chính biết . bỏ việc, tiền lương cũng kết toán xong, trở nên có việc gì làm rồi. Triển Dịch Minh công ty, Triển Hiểu An vườn trẻ, ngược lại lại không có việc làm.

Cảm giác trống rỗng này ép điên mất.

lấy ra tiền lương mới có, liền ra bên ngoài. ra rằng, muốn ra ngoài làm cái gì, nhưng chính xác nhất là ra ngoài dạo.

Vốn học trường đại học phải trường đại học nổi tiếng nhất trong thành phố, mà là trường khác ở khu vực xa hơn, cũng thuộc về trong những khu vực chính của thành phố, nhưng mà là được đánh giá cuối cùng. Chỗ xấu là ngồi xe có chút bất tiện, luôn luôn phải chuyển nhiều lần xe, chỗ tốt là tốc độ internet rất nhanh, chỉ có lần nghe rằng ở đại học thành phố bên kia là không xem video mạng được, chỉ có thể táng ngẫu QQ, cũng biết tốc độ internet kém hay là đối phương khoa trường nữa.

Tóm lại, mặc dù trường này có chút vắng vẻ, nhưng chỗ tốt rất nhiều, là cơ sở mới, tất cả thiết bị cũng rất mới, hơn nữa điều kiện được xếp hạng cao nhất trong cả nước.

Nhưng khiến Thẩm Tây Lăng hài lòng chính là con phố có khu mua sắm ở trường học đối diện, phải qua con đường nhỏ, nhưng nhiều bạn học trong trường căn bản biết có con đường như vậy để . Con đường đó hoàn toàn thẳng tắp, nhưng cũng phải liếc mắt cái nhìn thấy cuối đường, phải nhiều cái chung cư đầu đường, cùng với trung học, sau đó còn có ghế ngồi có thể tính làm kiểu địa phương,, sau tiếp qua khu dân cư, mà trong khu dân cư đó có cả vườn trẻ cùng trường tiểu học. Mỗi lần qua, có thể nhìn thấy rất nhiều trẻ con, tâm tình cũng vui vẻ lên, giống như thấy mình còn bé.

Lúc ban đầu người hay cùng với mình con đường đó là Hường Tri Dao. Hường Tri Dao có tính thần tốt như vậy, bằng lòng bộ, mỗi lần Thẩm Tây Lăng đều phải dụ dỗ . Thẩm Tây Lăng cũng biết thần kinh mình làm sao, ở phòng ngủ đợi lâu rồi, liền muốn như vậy chút. Nhà cửa ở khu dân cư đó rất cũ kỹ, mỗi lần đi qua khu dân cư tới trung tâm thương nghiệp, có mùi vị quyết đoán có khí phách.

Mỗi lần Thẩm Tây Lăng qua mua cánh ngỗng, sau đó ngồi với Hường Tri Dao bên quảng trường, vừa ăn, vừa nhìn các quý bà kia khiêu vũ.

Cánh ngỗng cay, mỗi lần cũng chuẩn bị hai chai nước đặt bên cạnh.

“Về sau chúng ta già có thể giống như vậy không?”. cực kì thích hỏi Hường Tri Dao như vậy, nhìn cuộc sống của những bà già này tốt đẹp, hơn nữa phương thức này cũng rất khỏe mạnh.

“Nghĩ xa như vậy làm cái gì, lúc nào tới nó tới thôi!”. Hường Tri Dao luôn thiết thực hơn .

Về sau và Đỗ Diên Hằng quen nhau, người cùng con đường đó chính là Đỗ Diên Hằng. Đỗ Diên Hằng cũng rất khó lý giải niềm đam mê này của , bất kể trời nắng hay trời mưa, đều lựa chọn đi bộ xuyên qua con đường đó.

Chính cũng cách nào hiểu loại hành động này, có lẽ là thói quen thôi.

Mà bây giờ, Thẩm Tây Lăng nghĩ tới những thứ này, nhưng lại rất muốn con đường nhỏ kia lần nữa, nhớ lại cảm giác lúc đó.

ngồi lên xe bắt đầu tới trường đại học trước kia học, tính là cảm giác quen thuộc, cũng chưa tới cảm giác xa lạ. Cửa trường học vẫn như cũ là các học sinh đến và , có người mình, có cặp nam nữ dắt tay nhau vào, có hai nữ sinh vừa nói vừa cười.

Trước cửa trường học vẫn có vô số người bán hàng rong, bây giờ thời gian vẫn còn sớm, bọn họ vẫn còn ở xe của mình dỡ hàng xuống để bày ra. Mà chủ quán bán cơm chiên, sớm chiếm lĩnh vị trí có lợi nhất, rất thừa thớt chỉ có mấy học sinh đang ăn cơm.

từng chỉ có lần oán trách, nhà ăn trong trường thời gian mở quá sớm, năm giờ bắt đầu bán, sáu giờ rưỡi đóng cửa.

Cảm giác quen thuộc từ từ quanh quẩn trong lòng .

Thậm chí khiến sinh ra ảo giác, người ăn ở đó là Hường Tri Dao. dùng tay xoa mắt, màn trước mắt cũng biến mất, người ngồi ở chỗ đó ăn cơm chiên, là Hường Tri Dao.

Hình như Hường Tri Dao cũng nhìn thấy , vẫy tay với .

Thẩm Tây Lăng lúc này mới tới.

Hương Tri Dao ăn cơm chiên nấm thịt băm, trước kia Thẩm Tây Lăng chuyên ăn cơm chiên hàng loạt. ra Thẩm Tây Lăng cũng phải thích ăn cơm chiên này nhất, nhưng lần đầu tiên ăn cái gì, vì vậy về sau đều ăn cái này rồi.

Hương Tri Dao ăn khác biệt lắm, giờ phút này trả tiền rồi.

Thẩm Tây Lăng đối với tình trạng bây giờ còn có chút bình tĩnh được, thế làm gì khác hơn là theo Hương Tri Dao. Chỉ thấy mua mấy cân vải, vải mới đưa ra thị trường, giá tiền vẫn còn đắt. Điều này làm cho Thẩm Tây Lăng lần nữa nhớ tới, trước kia hình như bọn họ cãi nhau vì chuyện này, Thẩm Tây Lăng kiên định cho rằng quả vải với quả nhãn giống nhau, cấu tạo quả giống nhau. Hương Tri Dao kiên định phản bác, bảo giống chút nào, vỏ ngoài khác hẳn nhau. Âm ỉ cả lên, cũng biết cuối cùng người nào thắng.

Hương Tri Dao trực tiếp lên con đường nhỏ kia, đưa túi ra trước mặt Thẩm Tây Lăng, “Ăn !”

Nhiều hình ảnh quen thuộc, trước kia bọn họ đều muốn mua ít thức ăn, vừa ăn, vừa .

Thẩm Tây Lăng đưa tay lấy ra quả vải, bóc vỏ ra, lộ ra thịt quả lóng lánh.

Thực tế cùng những ngày trước kia, kết hợp rất tốt với nhau.

“Lần này cậu trở lại là có ý định rời đi?”. Thẩm Tây Lăng mở miệng hỏi.

Hương Tri Dao cười, chuyện này của , có thể chia thành cố định sao? Nhưng lại thấy sao cả, dù sao cũng làm công việc này kiếm tiền, “Trước kia tới nhiều thành phố như vậy, cũng mệt mỏi, tạm thời muốn nghỉ ngơi chút.”

Đường phố quen thuộc, con đường quen thuộc, người quen.

Tâm tình của Thẩm Tây Lăng cũng tốt lên, “Như vậy tệ, về sau có sắp xếp gì ?”

“Trước tiên để tại tốt là được, còn đâu quản cái gì về sau.”

Thẩm Tây Lăng, “.....”

Hương Tri Dao trực tiếp đưa túi cho Thẩm Tây Lăng, vốn thích loại quả này, nhưng Thẩm Tây Lăng lại thích. , Hương Tri Dao cảm giác mặc dù mình có thể nhớ những gì Thẩm Tây Lăng thích, cũng phải do mình quan sát nhiều lần và cẩn thận, mà là Thẩm Tây Lăng biểu rất rất ràng, thích trái cây nào nó khác hẳn, các loại quả tươi khác cũng không thèm nếm, những thứ khác cũng khác biệt lắm.

“Một ngày trước gặp chồng cậu rồi.” Hương Tri Dao chủ động nhắc tới đề tài này, còn cười cười, “Có muốn biết bọn tôi nói gì?”

Thấy nét mặt của , Thẩm Tây Lăng không thể là cảm xúc gì, “A, các cậu đến cái gì?”

“Chồng cậu cũng rảnh rồi gặp mặt nhau, chắc chắn, rất có lương tâm, để cho người độc lẻ loi là tớ đây xem hai người hạnh phúc với nhau. Cũng có tâm lòng gì cả.”

“Có lẽ là muốn kích thích cậu, để cậu sớm tìm người đàn ông tốt mà cưới .”

“Thôi , anh ấy mà để ý tới tớ như vậy, lúc đầu.....” Hương Tri Dao tức thời câm miệng, “Người đàn ông tốt, có thể được đáp ứng nhưng thế cầu, đời tớ không có cơ hội đấy.”

“Bi quan như thế sao?”. Thẩm Tây Lăng ngờ, Hương Tri Dao luôn luôn lạc quan mà.

Hương Tri Dao cười trầm, “Cậu biết tại sao người đàn ông tốt lại gọi là người đàn ông tốt?”

Thẩm Tây Lăng lắc đầu.

“Bởi vì, hơn nửa trong bọn họ không gặp được tốt, so với đôi như vậy, phải thành người đàn ông tốt sao? Mà tớ lại là tốt, làm sao có thể đổi lập, gặp người đàn ông tốt đây?”

Thẩm Tây Lăng quay đầu nhìn Hương Tri Dao, cầm quả vải trong tay, “Vậy cậu cảm thấy Triển Dịch Minh là người đàn ông tốt hay là người đàn ông xấu?”. cảm thấy mình nhất định có chút rối loạn thần kinh rồi, nếu hẳn

muốn từ Hường Tri Dao lấy được cái gì đó, nhất là quan hệ của các sớm thể quay về như ban đầu.

“Người đàn ông xấu.” Hường Tri Dao có chút ác thanh ác khí.

Thẩm Tây Lăng lên tiếng nữa.

Họ cùng đến khu buôn bán, còn ngồi ở bên quảng trường, nhưng đề tài rất ít, hơn nữa là trầm mặc. Thỉnh thoảng mấy câu, cũng chỉ là việc liên quan tới mình mà .

Cũng như trước kia lại từ con đường nhỏ về.

Có lẽ tình cảm cũng giống vậy, chỉ là con đường chiều, tới, còn muốn trở về như nằm mơ giữa ban ngày.

Thẩm Tây Lăng muốn đón Triển Hiểu An, vì vậy lên xe trước.

chờ xe buýt tới, chuẩn bị lên đột nhiên Hường Tri Dao gọi lại, “Tây Lăng.”

Gọi giống như trước kia.

Thẩm Tây Lăng quay đầu, nét mặt khá ngững.

“Cậu hỏi tớ, Triển Dịch Minh có phải người đàn ông tốt , bây giờ tớ cho cậu biết, anh ấy là như vậy.”

Thẩm Tây Lăng hiểu được vẻ mặt phức tạp của Hường Tri Dao, nhưng người lái xe buýt thúc giục, thế làm gì khác hơn là lên xe.

Hường Tri Dao nhìn chằm chằm bóng lưng của Thẩm Tây Lăng, biết, đối với Thẩm Tây Lăng mà , Triển Dịch Minh đương nhiên là người đàn ông tốt, nhưng đối với mình mà , đó có phải là người đàn ông xấu ?

Người đó có xấu , chỉ là tương đối mà nói thôi.

nhìn chiếc xe buýt kia, có lúc một người gặp phải người khác, đó là vấn đề của vận mệnh.

khỏi cảm thán, trở về nên giải thích thế nào với bố là mình mình đây?

Càng nghĩ càng buồn bực, sớm biết lúc nói với Thăm Tây Lãng cũng buồn bực, mọi người cùng nhau buồn bực mới phải, ai, mình vẫn là quá thiện lương.

Thăm Tây Lãng đón Triển Hiếu An về, liền bảo con làm bài tập. Nhưng Triển Hiếu An lại lặp lại chiêu cũ, kiên định mình làm xong, Thăm Tây Lãng đòi kiểm tra, lúc này Triển Hiếu An mới có cách nào, đành phải ngồi làm bài tập. Mà Thăm Tây Lãng đứng ở bên giám sát, nhất định phải ngồi làm, nếu cho phép xem TV.

Có lẽ bị Thăm Tây Lãng trợn mắt nhìn vài lần, bé rất uất ức, lát liền nhìn Thăm Tây Lãng chút, lộ ra khuôn mặt nhõn nhẽn uất ức.

Thăm Tây Lãng giả vờ nhìn thấy, nhưng có lẽ bé cố ý, vài giây ủy khuất nhìn mẹ chút. Thăm Tây Lãng bị con nhìn như vậy thoải mái lắm, bổ dưa hấu, cắt thành miếng để vào đĩa, để lên bàn.

Triển Hiếu An liếc mắt nhìn, bộ dạng không hứng thú.

lát sau, thấy mẹ chú ý tới mình, lập tức đưa tay lấy miếng, cho vào miệng ăn nhanh. Thăm Tây Lãng chỉ cảm thấy buồn cười, con này nghĩ như thế nào?

Cuối cùng bé cũng hoàn thành xong bài tập, đưa vở ra trước mặt Thăm Tây Lãng, bật TV lên, nhìn Thăm Tây Lãng cái, nét mặt kia chính là: Khen con, nhìn con làm tốt thế nào.

Thăm Tây Lãng nhìn chăm chăm vào cuốn vở bài tập đó, thấy tốt như vậy lại cười.

Thời gian cũng còn nhiều, chuẩn bị nấu cơm. Nhưng làm xong thức ăn, Triển Dịch Minh cũng chưa về nhà. do dự có nên chờ hay là gọi điện thoại để hỏi. Những tất cả những suy nghĩ đó bị chính loại bỏ, bưng món ăn ra, xới cơm xong liền kéo con tới đây ngồi ăn cơm.

Bởi vì phải vội vàng xem phim hoạt hình, cô bé ăn rất nhanh.

Thăm Tây Lãng hiếm thấy trông nom con, theo. Nhưng vừa ăn cơm, vừa gấp thức ăn, mới nhìn thoáng vị trí trống kia, trong lòng có cảm giác kì lạ gì

đó.

cũng suy nghĩ sâu xa điều này đạibiểu cho cái gì, sau khi con ăn xong, liền dọn dẹp bát đĩa tắm.

Sau khi dỗ dành con vào giấc ngủ, Triển Dịch Minh vẫn chưa trở về. Lúc đứng ở trong phòng do dự mấy giây, vẫn chọn tắt đèn . Thậm chí lúc về phòng chau mày lại, bây giờ trở về chăm sóc An An rồi, nhưng Triển Dịch Minh lại về nhà muộn, sự tồn tại của chính là làm dễ cho Triển Dịch Minh sao? Hoặc là, anh căn bản cũng cần trở lại, dù sao có ở nhà. Thuê bảo mẫu còn phải đưa tiền lương, tiền lương cần trả.....

nằm ở giường, trong có cảm giác khó chịu thể tiêu tan .

Nhưng nằm xuống đến bao lâu, chùm đèn sáng vọt vào. chợt mở mắt, nghe thanh lát, xác định là Triển Dịch Minh lái xe về.

Trong lòng có cảm giác căng thẳng gì đó cũng từ từ xuống.

ngồi dậy, suy nghĩ chút, lại bật đèn lên. Mặc quần áo liền ra ngoài, bật đèn lên, từ từ xuống lầu.

Triển Dịch Minh cũng ở đây vào, có lẽ ngờ vẫn chưa ngủ, híp mắt nhìn đứng ở cầu thang.

Thẩm Tây Lăng lúc này mới quan sát anh, mặt có chút hồng, lại uống rượu rồi.

Triển Dịch Minh cởi áo khoác xong đặt trong tay, hình như có chút khó chịu, liền xoay ghế ngồi xuống. Cái ghế xoay này phù hợp với bố cục của phòng khác này, nhưng Triển Hiểu An thích ở cái ghế này di chuyển từ chỗ này sang chỗ khác, cảm thấy hết sức thú vị, vì vậy dứt khoát để ghế xoay vào chỗ này.

Thẩm Tây Lăng đứng tại chỗ nhúc nhích.

Triển Dịch Minh xoa xoa trán, nhìn dáng dấp có vẻ uống khá nhiều, “Có tiền bộ rồi đấy, học được cách gác cổng rồi.”

Trong giọng có vẻ hơi trẻ con và mang theo mùi rượu, khiến Thẩm Tây Lăng liền theo ý thức muốn bịt mũi mình lại.

Thẩm Tây Lăng nhìn anh vài lần, lúc này mới xuống tầng, rót cho anh chén nước. Cũng là ý nghĩ gì, trước còn rất hận anh, nhưng nhìn thấy anh, ý niệm hận thù này lại tiêu tán, nhưng lại ra lời hữu ích, “Những thứ kia cảnh sát giao thông đều là chút bài biện, cũng bắt được cái tên quỷ say này lại.”

Triển Dịch Minh hình như cười.

Thấy Tây Lăng bưng nước, nhìn bộ dạng kia của anh, lại có ý định đưa cho anh nữa, trước mặt anh, mình uống.

Triển Dịch Minh vốn còn muốn đưa tay ra nhận, tay vừa mới vươn ra, phát hiện có chút tự mình đa tình, người ta có ý định phục vụ cho mình, vì vậy nghiêm mặt một chút.

Uống ngụm nước, Thẩm Tây Lăng cảm giác mình hoàn toàn sáng khoái, có thể liên tiếp tục ngủ rồi. Lúc chuẩn bị xoay người đột nhiên Triển Dịch Minh đứng lên bước hai bước tới gần. Luồng khí ấm áp, quanh quẩn người, chợt dừng lại. Mới phát ra anh chỉ đưa tay ra lấy cái cốc trong tay.

Có chút sững sờ, ngay cả ngày thường người thấy mùi rượu hình như cũng ghê tởm đáng ghét như thế, ngờ ngác nhìn anh dùng cái cốc của mình uống mà tiếp tục uống nước.

Tâm mắt của Triển Dịch Minh dừng ánh mắt lo lắng của, động tác trong tay chậm rãi, nhưng tâm mắt vẫn bất động. Có chút hoảng sợ, vốn định rời khỏi Triển Dịch Minh, nhưng anh lại nhanh tay bắt lấy. Muốn tranh lại, chỉ sợ cái cốc trong tay anh bị rơi, dám phản kháng kịch liệt quá.

Anh kéo sang bên, liền cùng anh ngã xuống ghế sofa bên kia. Anh để cái cốc sang chỗ khác, ra anh uống sạch nước, giờ phút này chỉ còn lại cái cốc không mà thôi.

Anh cố ý để cho thoải mái, đôi tay ôm lấy , thậm chí còn cắn vào cổ ,nhưng động tác rất . Anh chỉ uống rượu, còn hút thuốc, từ hô hấp của anh cũng có thể để cảm nhận được. theo bản năng muốn kéo tay anh ra, nhưng vươn tay,sờ tới da tay anh động tác cũng tạm ngừng.

Vốn là người đàn ông chỉ muốn trêu chọc người phụ nữ bên cạnh, nhưng vừa động ngừng, lại phát ra hình như người phụ nữ có chút giãy giụa nào, vì vậy thay đổi tính chất trò chơi.

Chương 27:

Trong mỗi quan hệ, quan hệ nam nữ mà tiến triển thêm, chắc chắn liên quan đến **, liên quan tới tư cách đạo đức, chỉ là dùng phương thức tốt nhất kết hợp tình và dục. Thấm Tây Lãng cảm giác suy nghĩ này theo những tư tưởng của xã hội cũ rồi, nhưng cố tình nghĩ quan hệ ** là như vậy, chính là ranh giới được phân chia như nhìn ra. Có người xem thường đường ranh giới này, có người vô cùng coi trọng đường ranh giới này, vì vậy có người đơn giản chỉ là trút niềm vui, cũng có người vì phụ trách người khác mà đứng lên xây dựng gia đình.

(quan hệ ** ở đây tớ nghĩ ai cũng biết, nhưng trong cv nó như thế, tớ k viết ra, mn tự hiểu nhé.)

hiếu tại sao lúc đó mình đẩy Triển Dịch Minh ra, đơn giản cũng ngờ tới. Từ môi trường lớn mà , bởi vì người sợ bị đánh giá, truy cứu là , làm vợ, làm những chuyện này là điều đương nhiên, cự tuyệt mới thấy buồn cười rệt.

Người vẫn cứng nhắc, tất cả do Triển Dịch Minh chủ đạo, bị động thừa nhận được anh kích tình. Lúc bắt đầu vẫn chịu nhận, nghĩ rằng nhanh kết thúc, chỉ cần kết thúc tất cả là tốt, nhưng khoảng thời gian đó lại trôi qua rất dài. Cũng may, về sau cũng khó chịu như vậy nữa, mới bắt đầu thoải mái, về sau bắt đầu mê mang có chút động tình, nửa phối hợp với hành động của Triển Dịch Minh.

Cho đến cuối cùng, có chút hốt hoảng, biết thân phận của mình đóng vai gì trong màn kịch liệt này, chỉ biết là làm xong thì liền ngủ luôn.

Hai mắt của nhìn chăm chăm lên trần nhà, ngủ ở phòng khách trước kia, mà là phòng ngủ của Triển Dịch Minh. Dừng suy nghĩ được mấy giây, sờ điện thoại di động của mình, thấy đâu, đây không phải là chiếc giường bình thường ngủ. nửa ngồi dậy, phát toàn thân mình bủn rủn vô lực, chân chuẩn bị đứng lên run rẩy ngừng.

Nghỉ ngơi hồi, mới chậm rãi bò dậy.

Bản thân thu dọn xong, mới tìm điện thoại di động. tìm thấy ở trong phòng ngủ kia, phải xuống phòng khách dưới lầu mới tìm được nó, lúc nhìn thời gian giật mình, hóa ra cũng tới buổi trưa rồi.

Xem ra Triển Dịch Minh tỉnh lại cũng không gọi , mà đưa An An nhà trẻ rồi. suy nghĩ chút, lại tiến vào phòng bếp, phát hiện bát ăn xong vẫn để đó, rửa.

nhìn chăm chăm vào hai bát này, mới đi rửa bát. Vừa rửa vừa than thở, bát tự mình hẳn cũng biết tự mình rửa, nhưng kỳ cũng có nhiều tức giận.

Tùy tiện xuống ăn bát mì, lại chạy lên ngủ, tỉnh dậy, thời gian cũng còn nhiều, liền thay quần áo đón An An.

ra cửa được mấy giây, cảm thán vô cùng, có lẽ cuộc sống của mình nên thế này. Chạy vòng, lại trở về nguyên điểm.

Thừa dịp Triển Hiếu An tự đùa tự vui, Thẩm Tây Lăng lên mạng tìm kiếm công việc bán thời gian, làm phiên dịch viên, ở nhà mà có thể hoàn thành, chỉ cần ở trong thời gian quy định hoàn thành nhiệm vụ đối phương là được rồi. Đối đãi cũng tốt lắm, cũng để ý tới cái này quá, chỉ là muốn nhờ vào đó tiêu tốn thời gian mà thôi.

Kiểm tra được thông tin xong, lại kéo Triển Hiếu An siêu thị, mua thức ăn, cũng mua cho con ít đồ ăn vặt. Mỗi lần Triển Hiếu An về nhà, luôn ăn cái gì lót bụng trước, nếu chống đỡ nổi tới giờ ăn cơm tối, lại kêu đói bụng.

Thẩm Tây Lăng bị Triển Hiếu An lôi, “Mẹ cái này hay nè.” xong liền cho túi khoai tây to nhất vào trong rổ, hình khuôn mẫu, khiến mấy vị phụ nữ ở bên cạnh nhìn Triển Hiếu An, cuối cùng cười cười, với Thẩm Tây Lăng: Con của đáng .

Thẩm Tây Lăng có cách nào, theo bước chân của con .

Sau khi về nhà, phát túi đậu xanh rất nhiều côn trùng. Thẩm Tây Lăng thấy có lỗ bị đục ở túi, “Xem , đây là cái con chọn, lấy ra để đánh dấu, đợi lát

nữa dùng cái này xào cho con ăn.”

Triển Hiếu An phòng má kháng nghị, “Cái con chọn đều là đồ tốt cả.”

Thẩm Tây Lăng nhìn chằm chằm lỗ côn trùng này, “Dù sao túi đậu xanh là con cho vào, mẹ chạm vào.”

Thấy cãi được, Triển Hiếu An đau lòng, chạy tới, kiên định ném túi đậu xanh đã có côn trùng bỏ vào thùng rác, “Mẹ, con đổ rác.” xong cầm thùng rác bỏ chạy.

Thẩm Tây Lăng thấy bộ dạng chạy của con gái mình, thấy vui vẻ hẳn lên.

Triển Dịch Minh trở về, Triển Hiếu An chạy tới bố, “Bố, thức ăn hôm nay đều là do con chọn đấy.”

Triển Dịch Minh ôm lấy con, “An An là tài năng.”

Thẩm Tây Lăng bưng món ăn ra, cười như cười nhìn cặp bố con kia, “Đúng vậy, con anh là tài năng, rất vô tư dânghien, chuyên cho túi thức ăn có côn trùng hoặc là bắt đầu hồng cho vào trong rổ, rau dứa mới sạch để lại cho người khác, đâu mà tìm được đứa con thiện lương như vậy.”

Triển Dịch Minh vừa nghe, nhin được cười, véo mũi Triển Hiếu An, “Nghe thấy, mẹ khích lệ con đấy.”

Triển Hiếu An nghiêng đầu qua, đừng tưởng rằng bé biết cái gì, chắc chắn không phải điều tốt, còn bảo khen bé, bé tin đâu!

Thẩm Tây Lăng bày bát với đĩa lên bàn, “Tự mình xới cơm.”

Lúc này Triển Dịch Minh mới để Triển Hiếu An xuống, kéo con rửa tay trước, chủ động xới cơm. Lần này Triển Hiếu An khá nghe lời, xới cơm cho mẹ trước, “Mẹ đã cực khổ rồi, nấu cơm cho con.”

Thẩm Tây Lăng sững sờ, nghe con như vậy, còn có mấy phần cảm động, sau đó lại nghĩ tới cái gì, “Ai dạy cho con?”

“Bố bảo thế.” Đặt bát trước mặt Thăm Tây Lãng, “Như vậy mẹ ngày nào cũng nấu cơm.”

Thăm Tây Lãng tức.

Triển Dịch Minh bưng bát tới rồi ngồi xuống, mắt liếc nhìn Thăm Tây Lãng, lúc này mới bắt đầu ăn cơm.

khí bàn ăn rất lạ, Triển Hiếu Angắp thức ăn vào trong bát, nhìn mẹ một chút, lại nhìn bố chút, thấy hai người ăn giống nhau, bé thích ăn sợi khoai tây, rất muốn ăn sợi khoai tây, ăn cơm, nhưng sợ bị mẹ , nghĩ lại gấp sợi khoai tây vào.

Thăm Tây Lãng sững sờ nhìn hành động của Triển Hiếu An, “Trước tiên ăn xong thức ăn trong bát rồi ăn, có ai giành với con.”

bé cũng chuyện nữa, cúi đầu ăn cơm.

Thăm Tây Lãng thấy vậy lại gấp món khác vào trong bát con , “ được phép kén ăn.”

Triển Hiếu An quẹt miệng, có lẽ món ăn cũng khó ăn lắm, cho nên cũng kháng nghị.

Cả quá trình ăn cơm, Thăm Tây Lãng không cùng Triển Dịch Minh câu nào.

Thăm Tây Lãng dọn dẹp bát đĩa vào phòng bếp, chưa đến bao lâu, Triển Dịch Minh cũng theo vào. bàn cơm, nhìn nét mặt của , anh cứ có cảm thấy có chút kì quái.

“Em làm sao vậy?”. Triển Dịch Minh đứng ở sau lưng , hình như có ý định để ý tới anh. Thấy vẫn trầm mặc rửa bát, đổ nước rửa bát ra, từ từ lau bát, anh mở miệng, “Hôm nay anh uống rượu.”. Cũng hút thuốc.

Triển Dịch Minh ảo não cau chân mày, lời nói này ra giống như muốn xin cườivậy.

Anh đứng đẩy lát, Thăm Tây Lãng xoay người đặt bát vào tủ bát mới lướt mắt như có như nhìn anh.

Triển Dịch Minh thấy hành động đó của cô thì giải thích được, “Thái độ của em là gì vậy?”

tay còn dính nước, muốn vẩy nước lên người anh, nhưng vẫn làm vậy. Đứng ở trước mặt anh, “Anh lại thái độ gì?”

Triển Dịch Minh nhìn, cảm giác giải thích được, lại chịu tính nết, “,anh có chỗ nào em hài lòng?”

Giọng điệu này, chính là cố tình gây với

“ người anh có mùi gì mà anh lại biết?”

Triển Dịch Minh ngửi lên quần áo mình, còn chưa hiểu lắm, “Mùi gì?”

Thăm Tây Lãng cũng hoài nghi người đàn ông là cố ý giả bộ ngu hay gì, từ người anh qua, có điểm cam tâm, quay lại, “Hôm nay anh lại đâu?”. Khi anh còn chưa mở lời lại tiếp tục, “Đừng anh vẫn ở tại phòng làm việc.”

Triển Dịch Minh cười hừ tiếng, cũng tức giận, cảm giác ra được, “Bữa tiệc, chuyện thường ngày.”

“Chỉ đơn giản như vậy sao?”

“Vậy em cảm thấy nó phức tạp sao?”

“Đúng vậy, rất đơn giản, đơn giản đến ăn một bữa cũng có mỹ nữ bên cạnh, đơn giản đến mức mùi nước hoa phụ nữ cũng có thể dính vào quần áo của anh, cũng có thể không đơn giản tới vậy.” xong trong cũng thấy bị đè ép nữa, cuối cùng cũng cảm thấy rất thoải mái.

Lúc anh trở lại cũng cảm thấy có gì không đúng, cho đến lúc thoáng qua mới ngửi được mùi. Mũi rất nhạy cảm, nhất là mùi hoa và mùi nước hoa, dù là mùi như có như cũng đoán được.

Triển Dịch Minh sững sốt chốc lát, thấy cô lần này muốn, lên kéo quần áo của cô, “Anh biết dính vào từ lúc nào.”

“Anh biết còn có thể giữ chứng cứ trên người sao?”

Triển Dịch Minh nhìn hồi, cuối cùng cười, “Làm chuyện xấu cũng phải có thời gian, em xem anh làm sao có thời giờ làm chuyện xấu đây?”

Cái thái độ xem thường kia, để cho khē yên tâm, có lẽ mình thành to. Nhưng vẫn ư, vì vậy sắc mặt vẫn khó coi như cũ.

Anh đến gần, “Bộ dạng này của em chính xác là ghen.”

Thế nhưng đặt tay ở trước mắt, chợt bắt được tay anh, “Tự mình tắm.” Tránh cho người mùi khó chịu.

Triển Dịch Minh tắm rửa xong, nhìn con gái, thấy An An ngủ, lúc này mới đóng cửa lại. Thẩm Tây Lăng ở trong phòng ngủ của anh, chắc còn ở trong phòng khách. Anh tới phòng khách, đẩy cửa ra Thẩm Tây Lăng trừng mắt liếc anh cái, “ra ngoài.”

Nhắc tới cũng kì, muốn Thẩm Tây Lăng nói lời này trước, anh tuyệt đối vào. Nhưng đêm hôm đó cự tuyệt, hình như cũng cho anh da dày mặt và dũng khí, cũng quan tâm gì, trực tiếp vào.

xem bộ phim, nội dung không biết, nhưng bắt chạm rất nhiều.

Triển Dịch Minh lên trước, ngồi ở mép giường, thấy vẫn quan tâm tới mình, vì vậy lấy tay giật tóc.

Thẩm Tây Lăng nghĩ đến có chút phiền não gì đó, vì vậy cầm điều khiển tv ra, tắt tv. Nét mặt của cô có mấy phần nghiêm túc, từ từ quay mặt sang nhìn anh, “Triển Dịch Minh, chúng ta chuyện chút!”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, anh cũng phục hồi vẻ trịnh trọng.

suy nghĩ chút, “Tôi biết tôi có nhiều khuyết điểm, rất nhiều khiến anh khó tiếp thu. Nhưng tôi cố gắng hoàn thiện, hi vọng mình có thể trở thành người

vợ và người mẹ hợp cách. Nhưng tôi hy vọng chỉ mình tôi cố gắng, anh hiểu ý của tôi ?”

Triển Dịch Minh suy nghĩ hồi, gật đầu một cái.

“Tôi với những người phụ nữ khác suy nghĩ không khác biệt lắm, thứ khác tôi có thể hẳn nài nhiều hay ít. Anh chỉ cần đừng ở trước mặt tôi uống rượu hút thuốc, tôi sẽ không hỏi. Nhưng người phụ nữ khác....” tới chỗ này, tay của nhéo, “Em tiếp thu nổi.”

Lời chân , suy nghĩ lòng, đồng nhất ra, nhưng rất khó để mở miệng. Được rồi, suy nghĩ của rất cổ hủ trước sau như , trước kia lúc , muốn đem lần đầu tiên cho chồng mình, gì cũng không chịu làm trước hôn nhân.

Suy nghĩ có chút bảo thủ, quá khứ là như vậy, bây giờ vẫn như vậy, hoàn toàn không hiểu thời gian.

Đề tài có chút lúng túng, Triển Dịch Minh nửa ngày gì, chỉ là nằm trên giường của , mắt nhìn chăm chăm vào trần nhà.

Thẩm Tây Lăng lẩm về suy nghĩ của anh, có phải suy nghĩ ép buộc làm không người khác quá hay ? từng đọc qua bộ tiểu thuyết, nam chính rất thích nữ chính, nhưng nam chính xảy ra chuyện, tới chỗ nào đó làm với người phụ nữ đẹp, nhưng nam chính vẫn nữ chính. Khi cuối cùng nữ chính với nam chính, có lẽ em vẫn anh như thế, nhưng em vĩnh viễn thể nào tin nổi anh. Thẩm Tây Lăng hoàn toàn ngược với lời này.

Trước kia đọc bộ tiểu thuyết này, Thẩm Tây Lăng hoàn toàn tin, tại sao lại có loại đàn ông này? rằng có người con mà anh ta , nhưng lại cùng người phụ nữ khác xảy ra quan hệ. Về sau mới biết, trong cuộc sống thực có rất nhiều người đàn ông như vậy, thậm chí lúc học đại học, ít bạn trai của bạn học cũng chuyển sang tìm người phụ nữ khác.....

Loại quan hệ phức tạp lẫn lộn này, tình cảm lẫn lộn.

Triển Dịch Minh vẫn gì, cảm thấy trong lòng mình từ từ lạnh, có cảm giác tuyệt vọng lạnh lẽo, căng thẳng, đau, nhưng khó chịu.

hối hận lời như vậy, tới đề tài này, giống như có đường quay về.

lúc sau, Triển Dịch Minh nghiêng đầu qua, “Trong mắt em, anh là dạng đàn ông gì?”

Ánh mắt của Thẩm Tây Lăng chạm vào ánh mắt của anh, dời tầm mắt sang chỗ khác.

Anh là dạng đàn ông gì?

Khái niệm rất mơ hồ. ra lúc đầu nghe được tên tuổi Triển Dịch Minh, là từ miệng của chị học cùng, nhắc tới Triển Dịch Minh, hoàn toàn được xem như là người phong lưu. Suy nghĩ đầu tiên của đúng là, vai nam chính dưới ngòi bút của Cổ Long*, phong lưu lại đa tình, thể lòng. Chẳng qua là phim truyền hình tô đẹp người nam chính dưới ngòi bút của ông thôi.

*Cổ Long là nhà văn Đài Loan viết tiểu thuyết võ hiệp nổi tiếng. số tác phẩm của ông được dựng thành phim, trong đó nhiều lần nhất là Tiêu Thập Nhất Lang. Xem link hơn ở đây: http://vi.wikipedia.org/wiki/Cổ_Long

Khi đó cũng có vị học trưởng đùa giỡn oán trách, mỹ nữ nổi nhất trong trường cũng bị Triển Dịch Minh thu vào được. Cũng không biết là thương xót cho những người thanh niên như bọn họ có bạn .

Lúc đấy Thẩm Tây Lăng nghĩ, trắng hoà là bệnh chung của đàn ông. Nhưng việc chơi bởi trắng hoa này khó mà được, bởi vì nó xuất hơn nửa số đàn ông có dáng dấp tẻ lăm, cũng giống như bệnh công chúa xuất hơn nửa số phụ nữ có vẻ xinh đẹp vậy.

người đàn ông đào hoa, đó là ấn tượng đầu tiên của .

Sau đó sao?

Triển Dịch Minh hẹn hò cùng Hương Tri Dao, lại biết thêm chút về anh nhưng quan hệ lạnh cũng nhạt. , cực kì thích có quan hệ với bạn trai của bạn mình. Cũng cảm thấy hoàn toàn cần phải liên lạc hay là tăng thêm cảm tình,

cái loại bạn trai này không cần phải chia sẻ, cho dù đối phương là bạn bè tốt nhất.

Cho nên lúc Hướng Tri Dao cho biết, bọn họ chia tay, Thẩm Tây Lăng trừ kinh ngạc ra, hoàn toàn có cảm xúc khác.

Nhưng lúc đấy Thẩm Tây Lăng lại ngốc, mượn lửa giận lúc ấy vì bất bình cho bạn tốt bị ức hiếp, chạy tìm Triển Dịch Minh, hỏi anh thế nào lại vô duyên vô cớ chia tay, để Hướng Tri Dao đau lòng.

Khi đó Triển Dịch Minh nhìn hồi, cũng nắm bắt được vẻ mặt gì: Tôi yêu người khác rồi.

Câu kia khiến Thẩm Tây Lăng giận tới mức toàn thân phát run, sau khi trở về thì kéo Đỗ Diên Hằng ra oán trách: Đàn ông các anh chính là như vậy, lúc vô cùng, chia tay luôn.

Lúc đấy Đỗ Diên Hằng nắm trúng đạn .

Giống như là chứng minh đúng lời của Triển Dịch Minh, chưa được mấy ngày, Triển Dịch Minh mang bông hoa của học viện ra, nữ sinh kia chính là Hàn Vũ Sát.

Những ngày kia trong trí nhớ lại xuất hiện trong đầu Thẩm Tây Lăng, cau mày, quay đầu , nhìn anh, “Thành tích rất tốt!”

Mở mắt mò, những lời xấu trước mặt anh. Lời người ta đều nói muốn nghe, nhưng lúc ra người ta lại muốn nghe nữa.

Triển Dịch Minh đợi lâu như vậy, kết quả chờ được câu như vậy, mấp má môi, “Vậy sao?”

“Anh biết giáo sư kia chê bai chúng em thế nào..... Nhưng thái độ của ông ấy đối với anh, để cho chúng em nghi ngờ chúng ta đã bị hoa mắt rồi sao.”

Anh cũng nghĩ đến ông giáo sư kì quái đó, mặt mày nhu hoa hơn nhiều, “Tính tình của ông ấy là thế, nhưng người rất tốt, quan trọng là phải tiếp xúc nhiều.”

Thẩm Tây lắng nghĩ, ông đó lên dạy toàn muốn ngủ gà ngủ gật, còn bảo tiếp xúc nhiều hơn, làm sao thích được?

Nhưng đề tài chuyện, lại chuyển sang cái khác rồi, rốt cuộc ra ảnh tượng đầu tiên đối với anh, cũng ra anh trong lòng là loại đàn ông như thế nào.

Hai người chuyện câu được câu .

“Ngủ .” Anh mở miệng.

Bắt đầu Thẩm Tây Lăng cảm thấy gì, lúc sau phản ứng lại, “Anh định ngủ ở đây?”

“A.....” Triển Dịch Minh hí mắt, “Vậy sang bên kia ngủ , đúng là anh không quen ngủ ở cái giường này.”

.....

Đến chủ nhật, Thẩm Tây Lăng đưa Triển Hiếu An về nhà bố mẹ mình. Thẩm Sơ Văn và Hạ Ngôn du lịch về, đem về cho Triển Hiếu An ít quà, Triển Hiếu An vừa nhận được điện thoại, hận được chạy gấp tới, ngày ngày mong đợi chủ nhật đến nhanh chút, Thẩm Tây Lăng ở bên cạnh luôn nghe câu: Mẹ, như thế nào mới có thể khiến thời gian trôi nhanh chút?

Thẩm Tây Lăng có sức chống đỡ sự nhiệt tình của con , vì vậy thứ 6 tan học xong, trực tiếp bảo Triển Dịch Minh qua. Ở xe cũng gọi điện thoại cho Triển Dịch Minh, nhưng người nghe lại là thư kí, Triển Dịch Minh đang họp. đành phải, chỉ bảo đối phương thông báo là đưa An An về nhà bà ngoại.

Đến nhà họ Thẩm, Hạ Ngôn lập tức ôm An An, chạm vào khuôn mặt nhẵn của An An, “Bà ngoại muốn gặp cháu lắm rồi.”

Thẩm Tây Lăng đứng ở bên cạnh, con mẹ ở chỗ này đây, nhìn thấy cháu là quan tâm mình tồn tại hay .....

Triển Hiếu An là đứa trẻ thực tế và trung thực, “Cháu muốn quà tặng.”

Thẩm Sơ Văn lập tức chạy vào phòng, đem đồng hồ lớn ra ngoài, mặc cho Triển Hiếu An chọn lựa. Triển Hiếu An thấy nhiều đồ tốt như vậy, mắt mở to, từ người bàn ngoài nhảy xuống, cái này đụng hai cái, cái đó sờ hai cái, tâm tình kích động lời nào có thể diễn tả được bộ dạng này.

Thẩm Tây Lăng đứng ở bên than thở.

Thẩm Sơ Văn là ông già rồi mà vẫn như đứa trẻ, ngồi cùng với An An, dạy bé chơi như thế nào, An An chú ý nghe, sau đó lập tức chơi.

Hạ Ngôn khinh thường ông chồng mình, “Lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn ý tốt thế.”

“Tôi đây là hi sinh hình tượng của mình để dạy An An học tập, đừng suy nghĩ nông cạn như vậy.”

Hạ Ngôn còn nghĩ ra lời thích hợp để ,An An gật đầu, “Ông ngoại là thầy giáo cho cháu.”

Khiến Hạ Ngôn giận nổi lời, Thẩm Tây Lăng tới dùng ngón tay gõ một cái vào trán An An, khiến bé hiểu được, nhìn mẹ chút lại tiếp tục chơi.

Thẩm Sơ Văn chơi với bé, lúc sau xoay người, nhìn về phía Thẩm Tây lăng, “Dịch Minh tới sao?”

Đây cũng là lời Hạ Ngôn muốn hỏi, nhưng không biết mở miệng thế nào.

Thẩm Tây Lăng cảm giác có chút chua xót, bố mẹ mình hỏi về anh mà trong lòng còn cần thận như vậy, rốt cuộc là phận con nên làm như thế nào đây, “Sau khi tan việc anh ấy tới đây.”

Thẩm Sơ Văn thở phào nhõm, lập tức nhìn Hạ Ngôn chăm chăm, “Dịch Minh chuẩn bị qua, bà còn đứng ở đây làm gì, làm cơm .”

Giọng điệu đương nhiên này lại khiến Hạ Ngôn tức hơn.

Thẩm Tây Lăng nhanh kéo Hạ Ngôn, “Chúng ta cùng nấu cơm, vừa vặn lên chút.”

Lúc này Hạ Ngôn mới truy cứu gì nữa.

Hạ Ngôn làm sao chịu để con mình giúp đỡ, để Thăm Tây Lãng đứng ở bên, chuyện cùng mình là được rồi, cái gì cũng không khiến Thăm Tây Lãng làm.

Cũng biết lúc nào Thăm Tây Lãng nghe quan điểm như vậy. Con sinh ở trong nhà, hề làm gì, được bố mẹ coi là viên ngọc quý trong tay, trải qua cuộc sống như công chúa, về sau ấy gặp được một người đàn ông, bằng lòng từ công chúa biến thành người hầu. Khi đó Thăm Tây Lãng quan điểm này cho Hạ Ngôn, lúc đấy Hạ Ngôn nhìn : Đúng vậy, chúng ta đối với con tốt như vậy, con có thể lười một chút, có thể đòi hưởng thụ, chứ đến lúc đó tới nhà người khác chịu khổ, tới khi vào nhà người khác cũng nên thôi làm công chúa đi.

Từ từ trong cuộc sống, đoạn ngắn thuộc về trí nhớ, làm cho người khác tùy lúc cảm thấy thôi.

Hạ Ngôn bận rộn, Thăm Tây Lãng cảm giác mình ở phòng bếp chẳng có tác dụng gì, liền ra khỏi phòng bếp. Mà Thăm Sơ Văn cùng Triển Hiếu An ngồi bàn đá, Thăm Sơ Văn ngừng giảng giải, Triển Hiếu An sừng sốt chút rồi tiếp tục nghe.

Chuyên xưa của Thăm Sơ Văn luôn là vậy, là chuyện trước khi giải phóng, tất cả mọi người ăn cơm tập thể, phải chia ra phân công, khi đó rất nghèo, cơm cũng có. Lúc ông muốn đọc sách, phải tới nơi khá xa, đường tất cả đều là tuyết. Bởi vì rời giường học phải lúc trời chưa sáng, ở trên đường có thể nghe thấy tiếng tuyết đè đứt cành cây rơi xuống, con đường yên tĩnh, tựa như tiếng quỷ kêu....

Những lời này, Thăm Tây Lãng cùng với chị em luôn nghe, từ hiểu đến hiểu, từ cảm thấy hứng thú đến lúc Thăm Sơ Văn vừa mở miệng là lập tức kiểm soát chạy trốn.

Thăm Tây Lãng nghĩ đến trước kia hay ngồi thành hàng với chị, mỗi ngày nghe bố về những điều này, mỗi lần giống như buổi biểu diễn kể lại chuyện xưa dành riêng cho 2 chị em . Hạ Ngôn chắc chắn hừ lạnh, Thăm Sơ Văn rất

kén ăn, khi đó thức ăn nhiều, thể làm gì khác là mỗi ngày đều làm cơm khoai lang, tất nhiên là hơn nửa đều là khoai lang, cơm cũng chỉ có ít, Thẩm Sơ Văn cực kì ghét. Dù là bây giờ trong siêu thị khoai lang rất đắt, Thẩm Sơ Văn vẫn ghét, có lẽ chính là thói quen lúc đó thành thói quen.

Thẩm Tây Lăng nghe lát, lại tiến vào phòng bếp, “Lát nữa chị có tới đây ạ?”

Nhắc tới điều này, Hạ Ngôn che giấu được vui vẻ, người già, liền thích xem người nhà ở chung chỗ, “Ừ, lúc trước gọi điện rồi, cũng sắp tới rồi, anh rể của con cũng tới đây.”

Thẩm Tây Lăng cùng anh rể Dư Thừa Lập tiếp xúc nhiều lắm, lúc làm phù dâu trong hôn lễ, cũng tiếp xúc qua với người đàn ông kia, cả người tỏa ra khí thái anh hùng, bộ dạng nhân trung long phượng. Lúc đấy, cũng cảm thấy bọn họ rất xứng đôi, sau liền có lúc nào tiếp xúc nữa, chỉ là thỉnh thoảng có thể nhìn thấy Dư Thừa Lập ở báo.

Thẩm Tây Lăng gật đầu cái.

Thẩm Đông Lăng còn chưa tới Triển Dịch Minh lại tới trước. Thẩm Sơ Văn dĩ nhiên là tới chào hỏi con rể trước, còn cùng nhau tham khảo những bức tranh mới của họa sĩ nổi tiếng nhất nay, Thẩm Sơ Văn liên tục khen ngợi họa sĩ này, còn Triển Dịch Minh phụ họa theo.

Thẩm Tây Lăng biết là Triển Dịch Minh cảm thấy hứng thú hay là muốn lấy lòng ông, đứng ở bên nghe buồn cười.

Thẩm Sơ Văn đại khái cũng cảm thấy mình chiếm dụng thời gian của vợ chồng son, tiếp tục chơi cùng với An An, để cặp vợ chồng son thích như thế nào như thế.

Triển Dịch Minh cùng Thẩm Tây Lăng vào trong sân, về mặt biến đổi, mặt lạnh. Thẩm Tây Lăng buồn bực, trong lòng có làm mất lòng anh !

Kết luận ra, Thẩm Tây Lăng cũng sao cả, ngồi vào ghế nghỉ ngơi. Cô phát , bố mình đúng là lòng lưỡng dụng(chia hai), thỉnh thoảng liền quay tới xem

tình trạng bên này, giống như sợ sẽ đánh nhau với Triển Dịch Minh vậy, cảm thấy buồn cười.

Triển Dịch Minh đứng giữa trời, sau hồ chạm vào cánh tay, “Đưa điện thoại cho anh.”

nhìn anh cái, đưa điện thoại ra.

Cho là anh gọi điện thoại, nhưng chỉ là lưu số.

nhận lấy vừa nhìn, thấy anh viết ba chữ ‘Triển Dịch Minh’ thẳng đứng, có chút quái dị, giữ số anh vẫn lưu tên họ, không thích thêm nick name, cũng ưa thích dùng tên đầy đủ. Giờ lại nhìn xem, “Anh đổi số?”

“đổi.” Giọng điệu của anh có vẻ cứng rắn.

“đổi, vậy anh.....”

Cuối cùng cũng nghĩ thông, chắc anh có hai điện thoại di động, dùng số khác nhau, số riêng của mình, cái để công khai. Trước gọi cho anh, tất cả đều gọi tới số công khai kia, vì vậy bảo sao anh không nhận được, toàn là thư kí nghe. Cái số điện thoại công khai dùng, nhưng thỉnh thoảng đem bên người.

Nghĩ thông suốt xong, gật đầu cái, “Biết rồi, về sau liền gọi số này, vậy số trước đó, có muốn xóa?”

“Tùy em.” Vẻ mặt anh bình tĩnh.

nhìn anh cái, suy nghĩ chút, vẫn không xóa, vẫn lưu, dù sao cũng có gì xấu.

suy nghĩ, bên kia có xe tiến vào. Giương mắt, liền thấy xe dừng lại, Thẩm Đông Lăng từ xe xuống, mà đúng lúc, Dư Thừa Lập cũng xuống.

Rất nhiều thứ, vừa nhìn thấy được cái đẹp ví dụ như tuần nam mỹ nữ. (Đàn ông tuần tú và phụ nữ xinh đẹp)

Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh cũng đứng lên, chia ra tới cặp đôi kia.

Đàn ông chuyện và phụ nữ chuyện, Thẩm Tây Lăng cũng biết, cũng chẳng hỏi qua, chỉ là lúc Triển Dịch Minh tới chuyện cùng Dư Thừa Lập Thẩm Đông Lăng như được thả lỏng hơi.

Nhận thấy tâm tư của chị, Thẩm Tây Lăng không khỏi cảm thấy buồn bã. Cuộc hôn nhân của , cảm thấy khó chịu vui, còn có thể về nhà oán trách, kêu la mọi người có lỗi với mình. Nhưng chị sao? Hôn nhân của chị là chị lựa chọn, vì vậy bất hạnh cũng chỉ có thể ở đầu chị ấy sao?

phải là như vậy.

Đọc những tờ báo giải trí kia, câu chuyện của Dư Thừa Lập, liên quan với người phụ nữ kia, đáng lo, Thẩm Tây Lăng cảm thấy hôn nhân của mình cũng tính là thảm.

chú ý của Thẩm Đông Lăng xoay chuyển rất nhanh, quan sát vẻ mặt của em và em rể, liền kéo Thẩm Tây Lăng sang bên, “Xem ra quan hệ có tiến triển.”

“Có khỏe chị?”. bằng lòng thừa nhận, cho dù là .

Họ cùng nhau tới ghế ngồi nghỉ ngơi, hai chị em lâu thế ngồi chung chỗ yên tĩnh như vậy, nhìn đối phương cũng không nhịn được nở nụ cười.

Thẩm Đông Lăng liếc mắt nhìn Thẩm Sơ Văn chơi với Triển Hiểu An, “An An giống em . Trước kia phải em sinh con sao, bảo rất ghét trẻ con, sinh con lại ảnh hưởng tới dáng người. Kết quả sống sống, hành động nhanh có thứ gì như thế nào”.

“ sinh được....., quan điểm này của em bị mẹ mắng gần chết, em ích kỉ, mẹ bảo nên đặt em vào trong bụng để mẹ sinh lại lần nữa. Lúc đấy chị còn vừa đứng vừa cười nhìn em bị mẹ mắng!”

Thẩm Đông Lăng giật mình, “Chị không hiểu như vậy sao?”

“Chị hiểu chút nào! Lúc chúng ta mua mì ăn liền, kết quả chị giấu nhanh, em thì bị mẹ bắt tận tay, bị giáo huấn nửa ngày, cái gì mà ăn mì ăn liền tốt cho cơ thể.... Chị bị câu nào.”

“Ai bảo em ngốc, rằng người chạy nhanh như vậy, lại đứng bất động tại chỗ.”

“ phải là em bị dọa cho sợ đó sao?”

“Cho nên mới em ngốc.....”

.....

tới việc ngốc, Thăm Tây Lãng vẫn códiễm bất bình.

Lại nhắc tới chuyện lý thú khác, bên kia Hạ Ngôn gọi các ăn cơm. Hai chị em đitới, liền phát sắc mặt mẹ mình tốtlắm. ra là hai đứa con nhà mình vừanói chuyện phiếm, còn phiền hai bưngthức ăn ra ngoài, khiến Hạ Ngôn cực kì ngạiùng.

Thăm Tây lãng cúi đầu với ThămĐông Lãng, “Thái độ này của mẹ giống như muốn gả chúng ta làm công chúa sao?”

Thăm Đông Lãng lắc đầu, “Mẹ muốn chúng ta sống như công chúa, cuộc sống giống nhưcô ấy vậy.”

Thăm Tây Lãng nhin được bật cười, kết quả bị Hạ Ngôn cầm chiếc đĩa gỗ vào, cực kì uất ức. Mà mọi người ở bàn nởnụ cười.

Triển Hiếu An nhìn mẹ mình, cười ta, rame cũng bị người gõ vào, tốt.

Thăm Tây lãng trừng con cái.

khí bàn cơm cực kì tốt, ai cũng đề cập tới những điều vui, đầông chuyện về công việc. Nghe Triển Dịch Minh chuyện với Dư Thừa Lập, hình như bọn họ còn có hợp tác gì đấy.

Mà Hạ Ngôn cùng Thăm Sơ Văn nhớ lại chuyện lý thú khi hai con còn , kể rất sinh động.

Thần kì là lúc 2 người đầông kia chuyện công việc, cũng nghe Hạ Ngôn và Thăm Sơ Văn kể chuyện, còn hỏi thêm mấycâu.

Bức tranh trước mắt này, tràn đầy hấp dẫn, Thẩm Tây lắng cảm giác trong lòng như được nhét đầy những khuôn mặt tươi cười, dù biết bức tranh này tính là hạnh phúc, sau lưng có vô số lỗ thủng thối nát. Hình như hiểu được, vì sao luôn có người nguyện ý hi sinh bản thân vì hạnh phúc của người khác, ở trong đó mới biết hấp dẫn này rốt cuộc lớn mức nào.

Sau khi ăn xong, Thẩm Tây lắng giúp đỡ Hạ Ngôn dọn dẹp bát đĩa. Trước kia nhìn mẹ mình nấu cơm rửa bát cũng cảm thấy rất bình thường, nhưng hôm nay nhìn mẹ một mình dọn dẹp thấy chua xót, nhìn được giúp. Hôm nay Hạ Ngôn rất vui vẻ, hai con của mình lập gia đình, cũng sống hạnh phúc, người già, mong đợi như vậy thành là tốt rồi.

Thẩm Tây Lắng để Hạ Ngôn giúp tay, vén tay áo lên, cầm bát để vào trong bồn rửa, đổ nước rửa bát, bắt đầu rửa bát. Hạ Ngôn đem chỗ thức ăn thừa lại vứt đi, số để vào trong tủ lạnh.

Thấy con mình giúp tay, Hạ Ngôn cũng từ chối nữa.

“Tây Lắng.”

“Dạ?”

“Có lúc nhà cứ đơn giản như vậy, chồng, con, so đo quá nhiều lại thấy được hạnh phúc trước mặt, Dịch Minh cũng không xấu đâu.”

Thẩm Tây Lắng vẫn cầm bát, giờ phút này mới tiếp tục, “Con biết rồi.”

Giống như muốn cam đoan cái gì, Hạ Ngôn vỗ vỗ vai con, giờ phút này cuối cùng cũng yên lòng.

Thẩm Tây Lắng nhìn bọt trong bồn rửa, cô lấy tay đâm vào mấy cái, mấy vết nước phòng lập tức nổ. Vốn trong lòng xác định cùng dao động, vào giờ phút này lắng xuống.

Có lẽ cuộc sống chỉ là đơn giản, những người theo đuổi cái đẹp hoàn mỹ kia chỉ là tự làm phiền mình.

Chương 28:

Ngoài cửa xe là hình ảnh cây ngô đồng sắc sỡ nhiều màu, các hình bóng đan xen xếp gập vào nhau, bóng râm xen lẫn vào, mấy cột đèn đường chiếu rọi, cách mấy giây chiếu vào trong xe, dùng phương thức tiếng động này quấy rầy gian yên tĩnh. Thấm Tây Lãng vươn tay sờ trán Triển Hiếu An, muốn ôm An An vào trong, nhưng sợ hành động này khiến An An thức giấc, sau lại thôi.

Lúc ăn cơm là gia đình lớn hài hòa.

Xong giây, Thấm Tây lãng lên tầng liền vô ý phát ra chị và anh rể nhỏ giọng cãi vã. Ở trong nhà này, Thấm Đông Lãng luôn luôn suy tính chu toàn, đồng thời làm phiền gì tới bố mẹ mình. Nhưng chính Thấm Đông Lãng như vậy, nhìn được cao giọng cãi với Dư Thừa Lập.

không chế được tâm tình của mình như vậy, chắc hẳn cũng dè nén hồi.

Thấm Tây lãng biết được chị tất nhiên muốn ở lại nhà họ Thấm, ở chỗ này là thời khắc diễn trò.

Trước khi, Thấm Tây Lãng quan sát anh rể Dư Thừa Lập, đại thiếu gia nhà họ Dư này. Anh ta đứng ở nơi đó, mặt mày mỉm cười. Hoàn toàn nhìn ra vừa rồi cãi nhau, đứng song song với Thấm Đông Lãng, bộ dạng vợ chồng tình cảm. Nam nữ giỏi diễn trò, hành động như vậy người ngoài cuộc có thể khen ngợi bọn họ, nhưng người thân chỉ cảm thấy khó chịu.

Thấm Tây Lãng nghĩ châm chọc, mình quả đạt tới trình độ nhu chị, giây trước như người mắc chứng cuồng loạn, giây tiếp có thể mỉm cười sửa lại áo sơ mi cho anh ta. Khiến Thấm Tây Lãng rất hoài nghi, hình ảnh bọn họ cãi vã mà thấy vừa rồi, chỉ là do bản thân cô tưởng tượng ra.

Thấm Sơ Văn và Hạ Ngôn cũng hi vọng bọn họ ở lại, Thấm Tây Lãng đành phải làm kẻ ác, nghĩ ra mấy cớ để về nhà. Bên này Thấm Tây Lãng vừa mở miệng phải, Thấm Đông Lãng lập tức mở miệng bảo mình còn có chút chuyện quan trọng cần xử lý. Thấm Tây Lãng nhìn chị mình, biết nếu như mình không mở miệng, có lẽ Thấm Đông Lãng chỉ biết dè nén.

Trước kia rất sớm, Thẩm Tây Lăng cực kì thông hận người như chị mình, nguy trang tốt như vậy, làm cho người ta thấy rõ diện mạo, thậm chí khiến người sợ hãi. Nhưng về sau, phát, người như Thẩm Đông Lăng càng như vậy, sống càng mệt mỏi, thậm chí ai hiểu họ.

Thở dài. Thẩm Tây Lăng lấy tay chống cằm, giương mắt, phát ánh mắt của Triển Dịch Minh ở gương chiếu hậu cũng đang nhìn, thần kì là hai người cũng thu hồi ánh mắt.

ho khan cái, “Anh và anh rể có hợp tác?”

“Chỉ là vậy, có thể hay còn chưa xác định.” Triển Dịch Minh vẫn như cũ nhìn qua gương chiếu hậu.

Thẩm Tây Lăng cúi đầu, lúc này mới phát hiện ra áo màu xanh nhạt của mình dính chút dầu mỡ. Trước vốn định ở phòng bếp lau sạch, nhưng lại sợ dính vào nước, trước ngực lại lộ hết ra, quá bất ngờ, nghĩ về nhà rồi thay, cũng để ý.

Giờ phút ánh mắt của anh khiến không thoải mái lắm, lấy tay ngăn ở trước.

Triển Dịch Minh nhìn thấy hành động của, khóe miệng hơi lên.

Lúc này Thẩm Tây Lăng mới phát hành động này của anh cũng quá tốt, làm cho người ta hiểu sai, lại bỏ tay xuống, “Anh và anh rể có quan hệ rất tốt?”

“Tạm được.”

“Vượt phạm vi của anh ta, anh cũng biết?”

Triển Dịch Minh đại khái đoán được muốn biết cái gì, “Chị em hi vọng em biết chuyện của chị ấy sao?”

Quả nhiên, sắc mặt của Thẩm Tây Lăng thay đổi, hề nhắc tới đề tài này nữa. Chuyện của người khác, có thể quan tâm tìm hiểu, nhưng nếu như người trong cuộc muốn người khác biết, làm chuyện này là sai lầm. Điểm này vẫn biết.

“Tri Dao trở lại, anh gặp ấy rồi à?”. Nghĩ tới Hương Tri Dao Triển Dịch Minh là người đàn ông tốt, khiến thấy khó hiểu, dĩ nhiên, Hương Tri Dao tuyệt đối phải là loại người thích quanh co lòng vòng, nếu như vậy, tất nhiên có căn cứ.

“Ừ.” có gì tốt để phủ nhận, “Nhưng không sớm bằng em.”

Điều này làm cho Thẩm Tây Lăng nghĩ tới buổi họp lớp lần đó, kỉ niệm vui thoáng, khiến có vẻ thoải mái, vì vậy cau mày, gừ nữa.

An An ngủ say, thấy Triển Dịch Minh đặt áo khoác ở chỗ ngồi cạnh tài xế, liền đi qua lấy tới, đắp lên người của An An.

Trở lại “Tây Minh Cư” trời mưa, Thẩm Sơ Văn cũng gọi điện thoại tới, hỏi bọn họ về đến nhà chưa, trời mưa, có bị ướt không. Thẩm Tây Lăng lập tức mở miệng, về nhà, bị ướt. lấy áo khoác của Triển Dịch Minh đắp cho An An, ôm vào nhà. Triển Dịch Minh lái xe vào trong nhà để xe.

Bỗng nhiên trời mưa, vừa rồi mấy hạt mưa còn chưa đủ làm ướt quần áo, nhưng lúc Triển Dịch Minh chạy tới mưa to, giống như mưa đá đập vào cửa sổ, tiếng vang rã rã. Gió cũng thổi mạnh, cây cỏ trong sân cũng lay động theo.

nhìn người chạy trong mưa đến trước mặt mình, tim bỗng dưng đập thành thịch.

còn nhớ, lần đầu tiên nhìn thấy đám bạn của Đỗ Diên Hằng, bọn họ đối với mình cũng rất khách khí, lúc đấy là nữ sinh đơn thuần, có lẽ chỉ là đơn thuần, mà còn có điểm ngu xuẩn, hoàn toàn không nhìn ra ánh mắt bọn họ nhìn về phía mình. Tia sáng mờ mờ trong phòng, nhìn ra cảm xúc chân thực của người ta, đám trai ấm ỉ.

Thẩm Tây Lăng thích nơi như thế, nhưng ngồi bên cạnh Đỗ Diên Hằng, cũng thấy an lòng.

Nhưng mà lúc từ trong phòng rửa tay trở lại, liền nghe được đám bạn của Đỗ Diên Hằng chuyện với anh. Nội dung đại khái cũng chỉ là đến , ví như bộ dạng hoàn toàn đại tiểu thư của , rốt cuộc nữ sinh lấy ra làm cái gì? Làm bạn mà lúc còn che chở như vậy, coi bạn trai như là ô dù (nghĩa xấu) vậy, kiểu cực kì đạo đức giả.

Còn có người hỏi Đỗ Diên Hằng, có phải hẹn hò với là chỉ muốn vui đùa chút hay không, nếu là như vậy, cũng có cái gì. Chỉ là nếu cưới người phụ nữ như vậy về nhà, đem rắc rối vào người.....

Lúc đấy rất tức giận, tuyệt để ý tới ánh mắt của người khác, trực tiếp vào, sắc mặt trầm nhìn chằm chằm Đỗ Diên Hằng tha.

Về sau lại nhớ tới hành động mình làm lúc đó, nghĩ thấy là ngu ai bằng, tại sao có thể vào thời điểm đó, người phụ nữ thông minh chút đều giả vờ như không nghe thấy, ít nhất phải cho bạn trai mình mặt mũi. Nhưng cái gì cũng suy tính, còn chạy vào lẩn qua lẩn lại một phen.

quên mất về sau ầm ĩ cái gì. Nam sinh xấu cũng trở mặt, cười bảo chỉ giống mà thôi, lại tức giận, chạy .

Lúc chạy qua, hận nhìn chằm chằm Đỗ Diên Hằng: tôi ghê tởm anh.

Ngày đó cũng mưa rất lớn, nhưng lúc đó trong lòng đầy uất ức, ra sức chạy, hoàn toàn để mắt tới ánh mắt kinh ngạc. Nếu như bình thường, tuyệt đối cho anh thấy dáng vẻ như quỷ của mình.

Lúc chạy tới phòng ngủ, chạy hết nổi rồi, ngừng lại, phát lúc bộ còn mệt hơn là chạy. Càng chạy càng chậm, càng chạy càng uất ức.

Lúc mau vào phòng ngủ, Đỗ Diên Hằng đuổi theo.

nghe được tiếng anh xoay người dẫn nhìn thấy anh chạy trong mưa to, mưa rơi phía sau anh, hoàn toàn biến thành bối cảnh. khắc kia, đột nhiên không muốn nghe anh cái gì nữa.

Đỗ Diên Hằng thở dốc nặng, chạy đến trước mặt chân cũng đứng vững nổi, nhưng vẫn cười nhìn .

“Tính khí là lớn.” Anh , “Cũng tốt .”

sững sờ nhìn anh, lúc thường chắc chắn hơn nửa phần vui, nhưng vẫn chờ câu sau của anh.

“Nhưng anh vẫn cứ thích.”

nhìn chăm chăm Đỗ Diên Hằng, đột nhiên lại cười.

từng đọc qua quyển sách, trong sách nữ chính là loại người người ta ghét, nhưng nam chính , tôi hết lần này tới lần khác vẫn thích ấy như vậy, những tốt kia tôi mực .

Khi đó nghĩ, tình cảm chân chính phải bạn cái tốt của anh ấy, mà là bạn có thể bao dung cái tốt của người đó, thậm chí còn thấy đáng .

Chất độc của người khác, là mật đường của tôi.

Chỉ cần biết rằng trong lòng mình là ngọt cần gì quan tâm tới người khác thế nào.....

Chương 29:

Đỗ Diên Hằng với Thẩm Tây Lăng học chung lớp, cũng cùng khoa, biết nhau cũng là tình cờ.

Thành tích học tập môn thể dục của Thẩm Tây Lăng luôn rất kém. Hồi còn học trung học cơ sở nghe thi cấp ba thì bắt đầu thử nghiệm thi môn thể dục, vì vậy ở trường sắp xếp lớp học thể dục cho học sinh, mỗi ngày luyện tập sit-ups (nằm ngửa ngòidậy, gập người) với nhảy dây. Thẩm Tây Lăng cực kì kém về thể loại đó, mỗi lần sit-ups đều làm được mấy, nhảy dây cũng được. Thân thể của cân đối lắm, khi đó phổ biến nhảy dây xuyên hoa, chính là nhảy cái xong chéo hai tay rồi tiếp tục nhảy, thế nào cũng nhảy nổi, nhưng nhảy ngược lại cực kì kịch liệt, khiến Hướng Tri Dao từ trước đến giờ cách nào bắt .

Thẩm Tây Lãng nhảy dây ngược phút có thể nhảy 180 cái, nhưng nhảy đúng chiều chỉ có 80 cái, lúc thi 80 cái cũng nhảy tới, kiểm tra này thầy giáo nhắm mắt mở mắt còn cho cô điểm max. Về phần Sit-ups, do đề ép chân bạn học đếm, Hướng Tri Dao cũng trực tiếp đếm cho điểm max.

Về sau các mới biết, thi lên cấp 3 tính thành tích môn thể dục không nói gì nữa.

Chính vì Thẩm Tây Lãng có thành tích thể dục cực kì kém như vậy, nhưng chạy thì nhanh khác thường. Lên cấp 3 xong, lớp thể dục hình thành có tác dụng, lúc kiểm tra ông thầy uống rượu say, làm cho các cô khóc, trong môn thể dục mà khóc đạt tiêu chuẩn, khóc đạt tiêu chuẩn. Ông thầy kia vừa như vậy, học sinh cũng coi là gì, khi đó thể dục cũng ảnh hưởng tới thành tích thi tốt nghiệp trung học, bọn họ cũng làm như không có. Những tiểu nường mà gia đình có điều kiện đều kém, bình thường cũng thiếu hụt rèn luyện, cả lớp chạy 50m chỉ có mình Thẩm Tây Lãng đạt tiêu chuẩn, mà ông thầy giáo thể dục say như thế, mà cố tình kéo Thẩm Tây Lãng, ý muốn tham gia đội thể dục, đúng là một nhân tài.

Thẩm Tây Lãng dĩ nhiên là nghe tái trai ra tai phải, thường ngày chính là người con yếu điệu, cũng mới phát ra mình có thể chạy nhanh như vậy, hoàn toàn không thể cho là ưu điểm. Người khác chạy bộ cũng đủ tiêu chuẩn, yếu đuối, chỉ mình đủ tiêu chuẩn, có vẻ như là một người rất lợi hại.....

Khi Thẩm Tây Lãng đau khổ vì mình không thuộc về loại yếu đuối nữa ông thầy dạy môn thể dục lại coi là hạt giống, ở trong phòng làm việc khen ngợi phen. Ông thầy kia có đội thể dục, cũng ở trước mặt học sinh mình khen Thẩm Tây Lãng cực kì giỏi, thậm chí dùng cái này chê bai học sinh của mình....

Thẩm Tây Lãng cũng chẳng biết tại sao cứ xui xẻo như vậy, nữ sinh trong đội thể dục kia tìm đến, tới so xem ai giỏi hơn.

Thẩm Tây Lãng nghe được lời đồn đại về mình, hận chết cái ông dạy thể dục đó.

Chính cũng có nhiều hứng thú, thế nhưng bạn trong lớp cực kì hứng thú. Học trung học như bị nhốt trong cái viện, mỗi ngày ba điểm đường thẳng, mỗi ngày lặp lại, đột nhiên xuất hiện liều thuốc mới, vì vậy mọi người say mê cuồng nhiệt tham gia.

Các học sinh thúc đẩy, vì vậy lại biến thành nhóm cạnh tranh.....

Thẩm Tây Lăng vẫn , bởi vì mấy người bạn trong lớp vốn quen cũng tới cổ vũ cho . Thi đấu rất đơn giản, chính là động lực lớn , tất cả mọi người trong lớp tới sân cổ vũ cho . Còn phía bên kia chọn đại biểu đội thể dục, đội thể dục cũng có liên quan tới lớp vì đại biểu cho cả đội cổ động, giống như hội liên quan tới cuộc chiến về vang.

Thẩm Tây Lăng xui xẻo hồ đồ, nghe được tiếng còi vừa vang lên, liền chạy ra ngoài.

Kết quả tưởng được, Thẩm Tây Lăng thắng, hơn nữa thắng cách xa đoạn. Phải biết bản thân chưa bao giờ tham gia bất kì khóa huấn luyện nào, còn đối phương đã huấn luyện hai năm. Vốn thể loại chạy nhanh 100m rất khó kéo ra khoảng cách, nhưng lại kéo dài đoạn như vậy.

Thẩm Tây Lăng cuối cùng lại nổi tiếng rồi.

Hương Tri Dao khích lệ , phương diện thể dục khác của rất kém, trời cao thấy đáng thương, nên để cho chạy nhanh một chút, hơn nữa cái này so với cái khác hữu dụng, gặp người xấu có thể co căng chạy, giảm hệ số nguy hiểm.

Thẩm Tây Lăng tiếp nhận lời khuyên của , vì vậy còn vì thấy mình yếu đuối mà thương cảm nữa.

Chỉ là về sau Thẩm Tây Lăng có biệt danh này: Chính là mỹ nữ chạy trốn rất nhanh.

Nhưng mà vị mỹ nữ chạy trốn rất nhanh này, lúc lên học địa học, phương diện khác vẫn rất kém như cũ. Học năm đầu tiên, thi môn thể dục là 50m chạy nhanh với nhảy xấp xỉ là hoạt động mà thầy giáo lựa chọn.

Lúc đứng chỗ vạch nhảy xa, Hướng Tri Dao dạy Thẩm Tây Lăng rất nhiều lần, “Trọng tâm trọng tâm, nhảy như cậu chút lực ở chân cậu cũng có đâu. Tớ nghĩ ra, làm sao cậu lại chạynhanh như vậy.....”

“Đừng cậu nghĩ ra, tớ cũng nghĩ ra được.” Thẩm Tây Lăng thấy uất ức, chân của dài, kết quả cự ly nhảy ra còn kém hơn chiều cao của mình, thấy vậy là buồn.

Xem người khác chút, cả đời nhảy mộtcái, liền nhảy xa thế kia.

Chính , vượt qua cự ly 1m5 cũng có vấn đề, đừng tới việc đạt tiêu chuẩn 1m58 kia.....

Hướng Tri Dao lại cố gắng dạy vài lần nữa nhưng vẫn được.

Cũng may ông thầy giáo thể dục cũng dễ chuyện, thấy bộ dạng nhảy, để cho thử lại hạ xuống, kết quả vẫn chưa được, vì vậy để Thẩm Tây Lăng trở về luyện tập thêm, đợi lớp thi xong rồi tiếp tục.

Hướng Tri Dao nỗ lực huấn luyện, Thẩm Tây Lăng đại khái có thể nhảy đến 1m45.....sau đó Hướng Tri Dao hoàn toàn tuyệt vọng.

ra ông thầy giáo kia cũng tuyệt vọng, kiên nhẫn gì, vì vậy bắt học sinh nhìn quen mắt tới đây giúp đỡ, ông thầy luôn.

Thẩm Tây Lăng thấy buồn bực, thầy giáo cũng ghét bỏ mình.

Người bị thầy thể dục bắt tới chính là Đỗ Diên Hằng, anh căn bản cùng mấy nam sinh đá bóng, bóng đá ra ngoài rồi, anh chạy tới nhật, bị ông thầy bắt được. Anh xuất ở phòng làm việc cũng nhiều lần, nhất là lúc nhập học sửa lại hồ sơ cho bạn, cũng gặp ông thầy kia mấy lần.

, trong lòng vẫn có chút thoải mái, nhưng vẫn đồng ý.

Đỗ Diên Hằng tới mặt toàn mồ hôi, nhìn Thẩm Tây Lăng cái, “Chỉ một mình em?”

Thẩm Tây Lăng gật đầu cái, có ý bạn học khác qua, chỉ mình chưa đạt tiêu chuẩn.

Lúc này Đỗ Diên Hằng mới tỉnh táo lại, chỉ đứng yên nhảy xa mà thôi, chuyện giải quyết hai phút là xong, đây đưa tới chuyện gì, vì vậy ngồi ở bên, cầm quyển vở ghi chép thành tích.

Thẩm Tây Lãng nhìn anh cử động.

Đỗ Diên Hằng vội vàng muốn tiếp tục đá bóng, “Nhảy .....” Trong tay anh cầm bút, còn chuẩn bị ghi chép thành tích.

Thẩm Tây Lãng lại nhảy, Đỗ Diên Hằng liếc mắt nhìn chân tới sau điểm khởi đầu, caumày, “Trở lại.”

Ba lượt về sau như vậy, Thẩm Tây Lãng hoàn toàn khó chịu, “Anh cứ đánh đập là được.”

Bộ mặt nhìn được, Đỗ Diên Hằng lại cười, như người làm chậm trễ là anh vậy, thế nào cũng có sức sống hơn anh, bỗng dừng quan sát . Mặc quần áo rất bình thường, áo màu xanh nhạt, giống như kiểu áo T shirt, rất sát người, càng dẹt dài hơn, mặc quần short jean rất bình thường, hoa văn với áo gần giống, xem ra là có ý phối hợp.

Cuối cùng mới nhìn khuôn mặt , ra có chút khó hình dung, đối với đàn ông, chỉ chia ra là nữ sinh xinh hay là xinh, nhưng anh nhìn, cảm giác giống như làn gió tự nhiên.....

“Em muốn sửa lại?”. Anh chĩa vào cuốn vở.

Mặc dù môn thể dục ít người sửa lại, nhưng tuyệt đối có, hơn nữa rất phiền toái, truyền ra cũng dễ nghe.

Thẩm Tây Lãng có chút uất ức, tới trước mặt anh, “Dù sao cũng có ai, anh cứ viết thẳng con số cho tôi là được, liền xem như việc có ích, trợ lý làm thú vui rồi.”

Đỗ Diên Hằng trầm mặc, lúc mới vào đại học, anh liền ghét những chuyện ăn gian....Này, mặc dù chán ghét thực hành đứng lên rất khó, nhưng anh có chút thoải mái.

Anh suy tư chốc lát, lại suy nghĩ khả năng về câu của .

Anh giương mắt, nhìn vào trong mắt , ánh mắt của rất sáng, giống như hồ nước lấp lánh, sâu, chỉ làm cho người ta muốn thưởng thức mặt hồ cảnh đẹp là được rồi, thậm chí anh có thể nghĩ tới dương liễu là lướt, khi đó gió đêm thổi tới.

Thấy anh có động tĩnh gì, Thẩm Tây Lăng bĩu môi, “Hẹp hòi, tôi nhảy tiếp vậy.”

Lần đầu tiên vẫn chưa được, ràng được. cũng phát ra, vì vậy tiếp tục nhảy, lần này có tiến bộ hơn lần trước.

hết sức hả hê nhìn Đỗ Diên Hằng, “Lần này được chưa, nhất định phải 1m58.”

Đỗ Diên Hằng khẽ cười cái, mắt nhắm mắt mở, nhưng nét mặt của , làm cho người ta muốn phản bác , “Có thì có !”

Thấy anh định bỏ qua cho mình, Thẩm Tây Lăng lập tức vui vẻ, vẫn còn là người tốt .

lại chạy đến phía anh, “Dù sao cũng đạt tiêu chuẩn rồi, viết thêm , cứ viết là 1m65 là được.”

Đỗ Diên Hằng liếc nhìn cái, “Em cảm thấy có người tin?”. xong vẫn cứ viết là 1m65.

Thẩm Tây Lăng muốn xem anh viết gì, nhưng anh đóng lại cho xem. sừng mặt lên liếc nhìn anh cái, hừ.

lát sau, ông thầy thể dục tới, cầm vở nhìn xuống, nhìn Thẩm Tây Lăng cười ngừng, “Xem ra chỉ có trai đẹp mới có thể kích thích tiềm năng.” xong vỗ vai Thẩm Tây Lăng, “Thầy biết em tiềm lực vô hạn mà.”

Thẩm Tây Lăng nghiêng đầu nhìn Đỗ Diên Hằng, đẹp trai, loại người mà đứng trong đám nam sinh chỉ cần cái nhìn cũng biết là đẹp trai. cười híp mắt nhìn thầy giáo, “Ánh mắt của thầy tốt.”

Thẩm Tây Lãng có chút khâm phục duyên phân giữa và Đỗ Diên Hằng rồi, trường học lớn như vậy, bọn họ có thể thấy nhau nhiều lần như vậy.

Lần đầu tiên, Thẩm Tây Lãng dự định làm học sinh giỏi thư viện đọc sách, tìm chỗ ngồi lung tung, ngồi đối diện Đỗ Diên Hằng.

Lần thứ hai, Thẩm Tây Lãng bị Hướng Tri Dao lôi kéo học lái xe, trong thời gian chạy tới tới cửa hàng, Đỗ Diên Hằng cũng chạy tới mua nước, hai người lần nữa đụng phải, ra anh cũng ở đây học lái xe.

Lần thứ ba, trường học tổ chức kỉ niệm ngày thành lập trường, Thẩm Tây Lãng thấy nhàm chán, bưng ghế quyết định chạy trước, bị Đỗ Diên Hằng là đứng đầu hội học sinh bắt được, hỏi học ban nào, nghiễm nhiên muốn đưa lên phòng giáo vụ xử.

Lần thứ ba xen vào khá nghiêm trọng, Đỗ Diên Hằng giúp đỡ, vì vậy Thẩm Tây Lãng mời lại anh bữa cơm.

Chỗ ăn cơm là nhà hàng đồ nướng mới mở đối diện trường học, thấy hai người ăn cơm có điểm lạ, nhưng ngày đó Hướng Tri Dao có chuyện, thể làm gì khác là nhắm mắt .

Tốc độ của ông chủ rất nhanh, món ăn đã sớm lên bàn.

Thẩm Tây Lãng gọi lại ông chủ, “Cho cháu một chai Duy Di.” (chai sữa đậu nành), xong nhìn Đỗ Diên Hằng phía đối diện, “Anh uống cái gì? Uống bia sao?” thấy mấy bàn có nam sinh kia toàn gọi rượu bia.

* chai Duy Di là chai này, hình ảnh đây:

Đỗ Diên Hằng lắc đầu cái, “Anh không uống rượu.”

Ông chủ rồi, mới tỏ vẻ khiếp sợ, “Vẫn còn có nam sinh uống rượu, thần kì.”

“đời này có nhiều chuyện thần kì.” Đỗ Diên Hằng có thái độ hờ hững.

“Em nghe người uống rượu, hút thuốc rất ích kỉ.”

Đỗ Diên Hằng liếc nhìn cái, không nói gì tiếp.

Thẩm Tây Lăng tự nhiên tiếp, “Mà em thích người ích kỉ.”

Lúc chuyện cười rất rạng rỡ, lúc ăn tuyệt đối chuyện, lúc nhất định phải toàn bộ ý tưởng của cô.

Đỗ Diên Hằng tùy ý đón lấy, “A, vậy người ích kỉ đó bây giờ ở đâu?”

Thẩm Tây Lăng nhớ tới câu của Hương Tri Dao, lập tức dùng, “Đại khái vẫn còn ở trong bụng mẹ anh ấy.”

Suy nghĩ chút, lại cảm thấy mình trả lời sai rồi, bạn trai vẫn còn ở trong bụng chênh lệch quá lớn, nhưng lại không muốn bạn trai bây giờ nuôi vợ của người khác, cảm giác kia có điểm khó thích ứng.

Lúc học trung học, cùng bạn trong lớp tranh luận, rốt cuộc nên tìm người mình hay là bản thân.

Khi đó Thẩm Tây Lăng có suy nghĩ cực ngốc, muốn tìm người mình, lại yêu bản thân, sau đó cả đời cứ hạnh phúc như thế, cần lo tình cảm nhạt, không thay đổi người khác. Bởi vì trong câu chuyện hoàn chỉnh, nếu phải là người ban đầu, như thế nào mới là hạnh phúc?

Ánh mắt của cô có chút hoảng hốt, giọng mơ hồ, rồi lại cười, khiến Đỗ Diên Hằng thấy phải ngẩng người, đột ngột mở miệng, “Em thích kiểu chị em?”

Năm ấy quả kiểu chị em nhau rất nổi.

liền lắc đầu, “, em thích người lớn hơn em.”

Đỗ Diên Hằng ngoắc ngoắc môi, nghĩ thầm, anh lớn hơn em.

-----

ra Thẩm Tây Lăng còn gặp qua Đỗ Diên Hằng lần nữa, nhưng anh không biết. Hẳn là nội bộ của hội học sinh không công bằng nhưng mọi người đều biết nhiều việc phải dựa vào quan hệ, dễ hiểu. Chỉ có mình Đỗ

Diên Hằng đề nghị, anh vừa đứng ra ngoài, liền có người bắt đầu phụ hoatheo.

Có người phụ họa, cũng có người phản bác.

Thẩm Tây Lăng nghe Đỗ Diên Hằng nói chuyện, anh giống như đối phương nói thô tục như vậy, liền khiến đối phương sửng sốt chút.

ngang qua cửa, vừa vặn thấy màn này, hình tượng Đỗ Diên Hằng trong lòng nháy mắt lại lớn lên chút, tựa như ràng là mời khách, cuối cùng anh lại tính tiền.

Thẩm Tây Lăng nghĩ nhiều, nhưng Hường Tri Dao ở bên kia lại xảy ra chuyện.

Hường Tri Dao kích động tới mức không ngủ được, nửa đêm kéo Thẩm Tây Lăng dậy, chạy tới tầng thượng chuyện. Thẩm Tây Lăng ngủ mơ mơ màng màng, đầu lại tỉnh táo nghĩ, có thể có người cho là các lên đây để nhảy lầu tự sát hay nhỉ.....

Vấn đề của Hường Tri Dao rất đơn giản, “Tớ phát ra tớ vô cùng thích anh ấy, lúc anh ấy cười ôn hòa, lúc cười thì tàn khốc.....”

Thẩm Tây Lăng nghe từ ngữ khen ngợi phía sau, cho ra kết luận, Triển Dịch Minh ở nơi này với Hường Tri Dao, cho dù đánh rắm thì cũng cho là hương thơm.....

Hường Tri Dao thấy Thẩm Tây Lăng không kích động, liền tiếp lắc vai, “Cậu biết đâu, lúc anh ấy mắng người cũng có nhiều cảm giác, người thậm chí ngay cả lúc mắng chửi người khác cũng có thể đẹp trai như vậy.....”

Thẩm Tây Lăng thầm trong lòng: Tẩu hỏa nhập ma.

“Chớ lắc, gặp người chết.” Thẩm Tây Lăng khâm phục sức lực của Hường Tri Dao.

“Cậu xem, tớ nên thổ lộ với anh ấy thế nào?”

Thẩm Tây Lăng bấu môi, từ lúc học trung học, nam sinh theo đuổi Hường Tri Dao có thể xếp hàng tới Trường Giang rồi, nhìn còn thấy chướng mắt, hôm nay mực ngấm được cái người đó trong miệng người khác là đào hoa công tử.

Quan trọng là có bộ dạng của người động lòng, rơi vào lưới tình.

“Gọi điện thoại, nhắn tin, viết thư, tùy cậu chọn.” Thẩm Tây Lăng đối với lần này cảm thấy hứng thú lắm, thích nam sinh phải lòng với tình cảm, cái loại người như Triển Dịch Minh chắc chắn thế, nghe cũng mập mờ với nhiều nữ sinh rồi, chắc chắn chịu nổi, nhưng thế ở trước mặt Hường Tri Dao những lời này.

“Tâm thường.” Hường Tri Dao đánh giá.

Thẩm Tây Lăng bấu môi, vậy cậu tìm không tâm thường ra tới à?

ra Thẩm Tây Lăng cũng có cảm giác mình có chút tâm thường, nghĩ là phải chờ người khác tới theo đuổi mình, cần bản thân tự theo đuổi nam sinh. Hình như có chút phong kiến rồi, nhưng là chủ động đứng lên.

Kết quả là Hường Tri Dao là người phụ nữ tâm thường, lúc trở về phòng ngủ, vội vàng viết thư. Ý tưởng của tin nhắn xem ra rất trịnh trọng, còn chuyện qua điện thoại cũng tiện mở miệng tỏ tình, về phần gặp mặt, quả làm được, lựa chọn cuối cùng, viết thư.

Hường Tri Dao ở bàn cố gắng lựa lời, hài lòng liền vò tờ giấy thành cục ném vào trong thùng rác.

Thẩm Tây Lăng cảm thấy vẫn có chỗ tốt, ví dụ như thị lực của Hường Tri Dao tốt hơn nhiều, lúc đầu toàn bộ ném xuống đất, bây giờ có thể ném cái liên lọt vào thùng rác.

Hường Tri Dao càng viết càng phiền, đặt bút xuống, tới bên cạnh Thẩm Tây Lăng, “Ai, cậu viết giúp tớ.”

“Đây là thư tình, cậu viết mới có ý nghĩa.”

“Mà sao câu tớ cũng viết ra được.” Hương Tri Dao phát điên, “Không phải lúc học trường học dạy văn cũng khen cậu có tài năng văn học sao?”

“Thôi, lúc nào đó khen ngợi vượt trội chứ?”. Ngược lại số lần chửi còn nhiều hơn.

“Làm trò, phải ấy thường lấy bài văn của cậu ra làm mẫu đó sao? Có lần cậu viết văn được 59, đó còn đây là điểm cao nhất trong lòng ấy, đây chính là chính miệng cậu.”

Được rồi, là Thẩm Tây Lăng mặt dày hỏi, hỏi tại sao lại thiếu điểm, giáo viên dạy văn chỉ câu, thích cho điểm tuyệt đối. Vì vậy, Thẩm Tây Lăng suy nghĩ hồi, cho ra kết luận, bài văn của mình đạt điểm tuyệt đối rồi.

ngờ Hương Tri Dao còn nhớ.

“Bạn học Hương Tri Dao, cậu thể thúc ép tớ làm cái chuyện đạo đức này.”

“Cái này làm sao mà đạo đức hả? Cậu đang giúp bạn cậu tìm kiếm tình, khiến đời này thiếu độc thân, thiếu một oán phụ, vì vậy cái thế giới này đẹp hơn, xã hội hài hòa hơn, nhân dân hạnh phúc hơn. Coi như cậu nể mặt tớ, cũng phải nể mặt đảng và nhân dân.....”

Thẩm Tây Lăng, “.....”

Cuối cùng Thẩm Tây Lăng vẫn viết, còn cố gắng nhiều hơn lúc thi, cảm thấy mình cũng nhanh vì tình mà viết ra cái gì đó cảm động tới mức khóc, đâu mà tìm cô gái si tình như vậy a.....

Viết xong, đưa cho Hương Tri Dao, “Xong rồi đấy, cho phép bắt tớ viết lần nào nữa, cậu chép lại.”

Hương Tri Dao suy nghĩ chút, lắc đầu, “Cứ để vậy, đưa cái cậu viết thôi.”

“Tại sao? Cậu sợ anh ta nhận ra chữ viết sao?”

Hương Tri Dao liếc mắt, “Cậu cho rằng cậu là ai, người ta rảnh rồi quan tâm chữ viết của cậu sao? Tớ cần chép lại đâu.” xong nhìn chăm chăm Thẩm Tây Lăng, “Cậu muốn nghe hay dối?”

Hai người vẫn có chút ăn ý, ví dụ Thẩm Tây Lăng cũng biết lời đầu đuôi, ý là nguyên nhân Hương Tri Dao không chép lại, muốn nghe hay dối.

Do dự hai giây, Thẩm Tây Lăng quyết định, “dối.”

“Chữ của cậu viết rất rất tốt, anh ấy nhìn thấy chữ này, nhất định có thêm điểm.”

Thẩm Tây Lăng gật đầu cái, “Quả thật viết còn tốt hơn cậu.” xong bị Hương Tri Dao đánh cho cái, “là gì?”

“Thẩm Tây Lăng, cậu viết những thứ này ra tớ nhìn cũng muốn nôn, còn để cho tớ viết nữa, tớ chắc chắn phun ra, bao gồm có bữa trưa thịt băm hương cá của tớ.....”

Thẩm Tây Lăng “.....”

.....

Hương Tri Dao làm việc rất dứt khoát, có thể gặp được chuyện này, dứt khoát đứng lên, phong thư mà do dự mấy ngày, cũng đưa ra.

Thẩm Tây Lăng suy nghĩ, “Ai, trong thư còn không viết tên cậu, lúc đưa rồi, người ta thế nào mà biết cậu là ai chứ.”

Hương Tri Dao lắc đầu, “Viết số điện thoại là được, như vậy anh ấy gọi điện lại, cho bản thân cơ hội.”

Thẩm Tây Lăng biết tri thức trong đó, vẻ mặt nghi ngờ nhìn về phía Tri Dao.

“Đàn, coi như anh ấy có tình cảm với tớ, thấy phong thư này viết tên, cũng tò mò chứ? Cũng gọi điện thoại tới hỏi câu là ai, kể cả cũng giống kia, phải cũng cho mình cơ hội sao? Tớ nghe, bây giờ anh ấy có bạn gái, cho nên tỷ lệ tớ trở thành bạn anh ấy rất cao.”

Thẩm Tây Lăng chỉ cười, đã kích sự tự tin này.

Ngày mà Hường Tri Dao ra ngoài đưa thư, cũng là ngày đặc biệt của Thẩm Tây Lăng.

Ở trong trường học, người theo đuổi Hường Tri Dao rất nhiều, nhưng người theo đuổi Thẩm Tây Lăng cũng thiếu. Tính cách nữ sinh, tại đây nam sinh nhiều suy tính, hơn nữa bộ dạng nữ sinh này rất thực tế, mặc dù làm cho người ta khó chịu.

Thẩm Tây Lăng phiền muộn thôi, với đám người theo đuổi kia: Chỉ cần có thể đuổi kịp tôi.... Tôi đồng ý.

Lời này rất ngông cuồng, nhưng có vốn ngông cuồng. Lần trước ở đại hội thể dục thể thao, chạy nhanh mà xử lý hết các cao thủ rồi.

lại nổi danh.

Lần này là đội thể dục nam sinh, rất muốn so với lần, thiết tha xuống. Thẩm Tây Lăng lấy ưu thế hơi yếu thắng đối phương, vì vậy ở 'Giang hồ' có lời đồn đại, Thẩm Tây Lăng bách chiến bách thắng.....

Lời này ra ngoài, thiếu nam sinh đánh trống lui đường, dù sao quá Thẩm Tây Lăng chạy rất nhanh. Đây chính xác là trở thành tư cách nào đó, ví dụ như hoàn toàn tin các phương diện khác của mình kém đều là vì mình chạy rất nhanh.

Nhưng cũng vui, ít nhất bây giờ bên cạnh mình yên tĩnh hơn rất nhiều.

Sở trường của Thẩm Tây Lăng là 100m với 50m, xa quá cũng được, so với người khác cũng chỉ so 100m.

Tối hôm đó, kích động muốn chạy bộ, vì vậy ở sân tập chạy hai vòng, tới vòng thứ hai có người chạy tới trước mặt .

xoay người, thấy gò má của Đỗ Diên Hằng.

Anh cười, phát bắt được , để cho dừng lại động tác chạy. Bởi vì động tác dừng lại rất mạnh, lão đảo mấy cái. Có chút mất hứng rồi.

Đỗ Diên Hằng hỏi , “Anh đây có tính là đuổi theo em hay ?”

há miệng, tính, nên so 100m, đây là mưu lợi, nhưng hình như ghét mưu lợi này.

Nhưng động tác vừa rồi của anh khiến cô tức giận, “Sao anh lại bắt em?”

Đỗ Diên Hằng sững sờ, “Anh sợ anh không bắt em.... Em chạy tiếp.”

sững sờ, tức giận vừa rồi tan thành mây khói, thậm chí còn có chút ngọt.

Nếu như là vậy, vậy cứ cho là thế .....

Ngày hôm sau, trường có hai tin lớn.

Thẩm Tây Lăng hẹn hò với Đỗ Diên Hằng.

Hương Tri Dao dùng bức thư đơn giản liền chinh phục được tay ăn chơi Triển Dịch Minh.

Chương 30:

Thẩm Tây Lăng ngơ ngác nhìn Triển Dịch Minh xuyên qua mưa, anh đứng lại ở trước mặt mình, còn chưa phục hồi tinh thần. Dáng vẻ ngơ ngác của đáng , Triển Dịch Minh vươn tay vẫy vẫy trước mặt hai lần, sau đó lắc đầu cái, biết làm thế nào.

Giờ phút này An An ở trong Thẩm Tây Lăng mở mắt ra, tay bé mơn màng xoa hai mắt của mình, mới nhìn Triển Dịch Minh, “Bố.”

Triển Dịch Minh vừa nghe, theo bản năng liền đón lấy An An.

Thẩm Tây Lăng nhìn thấy quần áo của Triển Dịch Minh cũng dính ít nước mưa, không đưa con qua. Hai mẹ con chạy sớm, vừa về nhà đột nhiên trời mưa, người hai mẹ con bị dính nước mưa, “Anh lau người trước , ướt như vậy, ngộ nhờ ngã bệnh làm thế nào.”

chỉ vô tâm câu, Triển Dịch Minh đứng tại chỗ ngăn người, lúc này mới lấy khăn lau.

Triển Hiếu An giùng giảng muốn xuống, Thẩm Tây Lăng đành phải để An An xuống. Kết quả An An luôn, chạy lấy ra cái khăn lau. Cởi giày xong, liền nhảy lên ghế salon, “Bố, con lau tóc giúp bố.”

Triển Dịch Minh rất vui, cũng để ý chút hơi sức của Triển Hiếu An hoàn toàn chẳng đáng so đo.

Thẩm Tây Lăng đứng ở bên, nhìn hai bố con kia, tự chủ giơ lên khóe miệng. Cuộc sống, cơ bản chính là như vậy.

từng có chủ đề rất kinh điển, bạn lựa chọn người đàn ông cho bạn cái ô trong mưa hay là người đàn ông cùng bạn trong mưa.

Lúc đấy Thẩm Tây Lăng mơ mơ màng màng cho ra đáp án của mình, tớ lựa chọn người đàn ông mua ô cho tớ.

Có lẽ câu trả lời này tốt lắm, bị Hướng Tri Dao nhận xét là thực ích kỉ.

Ban ngày, Triển Dịch Minh làm, thuận tiện đưa Triển Hiếu An nhà trẻ. Thẩm Tây Lăng ngủ đến bao lâu ngủ, xong lại ngồi máy vi tính dịch chút tài liệu, xong đến lúc An An tan học đón An An về nhà.

Ngày trước sau như , mỗi ngày lặp lại.

Nhưng mà thỉnh thoảng sau khi tỉnh dậy, vuốt ve gối đôi, tự dưng than thở. nghĩ đúng là mình vẫn còn có chút cam tâm, trải qua cuộc sống bình thường mà đại đa số mọi người đều có, dù là cuộc sống như thế cũng có cái gì sai. Dù sao vẫn hi vọng mình là độc nhất vô nhị, sau đó có cuộc sống độc nhất vô nhị, mà không phải có bước thỏa hiệp, lại thỏa hiệp bước nữa, cứ thế để chính mình giằng co trong cuộc sống biến người mệnh mệnh.

Suy nghĩ này, chỉ là thỉnh thoảng nghĩ tới. Nếu như là trước kia, có sức lực để giãy giụa, mong đợi thoát khỏi cái lưới chặt chẽ này, nhưng bây giờ, còn sức lực nữa, hoặc là có động lực từ chối.

Hai người ngủ chung giường lớn, không thể tránh khỏi có chuyện xảy ra, không giãy giụa, dù sao đến mức đó, giãy giụa nữa có vẻ làm kiêu.

Chỉ là con người khi nhàm chán, nghĩ tới những chuyện sau mà trong quá khứ chưa từng nghĩ tới.

Khi đáy lòng thỏa hiệp với người nhà, đồng ý gả cho Triển Dịch Minh tìm Đỗ Diên Hằng. Ngay lúc đó Đỗ Diên Hằng cực kì tức giận, đồng thời muốn đưa cô rời , mà chính vẫn do dự. thực tế, bọn họ từng có ý định bỏ trốn, cũng chỉ là từng có, thực , cứ cắt đứt liên lạc như vậy.

cảm thấy mình rất hèn hạ, vốn đồng ý thỏa hiệp, nhưng lại vẫn hi vọng Đỗ Diên Hằng đối với mình lòng quan tâm, khi đó Đỗ Diên Hằng vẫn xuất lần nào nữa, lập tức ác độc đổ lỗi, hoài nghi tình cảm giữa và Đỗ Diên Hằng.

muốn gả cho người đàn ông khác, nhưng Đỗ Diên Hằng lại có chút biểu nào.

Mang theo vài phần uất ức và vài phần tức giận, trở thành dâu của Triển Dịch Minh.

Lúc mới kết hôn Triển Dịch Minh cũng đối tốt với , cũng chưa cầu cái gì. Nhưng qua thời gian dài, bản tính của Triển Dịch Minh cũng lộ ra, nghĩa vụ vợ chồng, đó là thể tránh né. Hơn nữa Nghe Văn Bái với Triển Khải Hạo cũng cố tình ở trước mặt họ rằng con nhà ai thật đáng , nếu như có thể ôm cháu mình là hạnh phúc lớn nhất đời rồi.

Thẩm Tây Lăng rất ghét cái chủ đề đó, cũng nguyện ý để con mình lớn lên trong môi trường này.

Vốn là với Triển Dịch Minh ở trong lòng cũng đồng ý, cần nhanh có con như vậy, anh cũng đồng ý. Nhưng số lần anh muốn ngày càng nhiều, hơn

nữa cố tình dùng các biện pháp. Vì thế, và anh lại cãi nhau, trước kia Triển Dịch Minh còn nhường

, lần kia anh tức lên, bảo cưới phải là bà cho đẹp mắt.

Từ lần đầu tiên cãi nhau, rất nhanh có lần thứ hai, sau đó là lần thứ ba, tổng cộng biết có bao nhiêu lần, đếm hết.

Lúc mới bắt đầu, anh trở về còn làm mặt lạnh với , thỉnh thoảng tìm chút thoải mái. Về sau, Triển Dịch Minh dần dần không về nhà, dù có về nhà người đầy mùi rượu, khiến chán ghét.

Cho đến có ngày, ra cửa, nhìn thấy anh và Hàn Vũ Sắt cùng chỗ.

hiếu, lòng tan vỡ.

khắc đó Thẩm Tây Lăng đứng tại chỗ không nhúc nhích, nghĩ đến bố mẹ và chị mình, nhưng có gia đình mình cũng trở thành chỗ để mình dựa vào, thậm chí còn có phần dựa vào cuộc hôn nhân của mình, nhưng nó chứng minh là ngu đến nhường nào.

Dựa vào người khác, cuối cùng thất vọng.

muốn, coi người khác như duy nhất trong đời mình, cũng cần đau khổ vùng vẫy trong năm mờ hôn nhân, chonên muốn chạy trốn, cuối cùng cũng .

Đoạn thời gian kia, cho tới bây giờ cũng không muốn nhớ lại, nhưng giây phút này lại nhớ tới. Bởi vì cảm giác mình lại trở về điểm ban đầu, trong cuộc sống chỉ có hai người, An An và Triển Dịch Minh. Trước một người tự do, sợ hãi, bây giờ làm được nữa.

Nghĩ nghĩ lại, còn rất lo lắng, về phần lo lắng cái gì. Chính rằng nhất.

đến lúc rồi, đón An An về. tại An An có chút hiếu về tính tình mẹ mình, khiến Thẩm Tây Lăng mua ít đồ ăn vặt, dọc đường vừa vừa ăn. Để cho Thẩm Tây Lăng cố gắng dỗ dành An An ăn cái gì trước, Thẩm Tây Lăng tự

mình ăn miếng, khiến bé ăn xong còn có thể hỏi, “Ăn ngon, đúng ? Con thích ăn lắm cái này lắm.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của con , Thăm Tây Lăng chỉ có thể cười gật đầu.

Đón An An, thuận tiện đưa An An vào siêu thị mua sắm, tiểu tử kia nhân đại tiểu quý, ở đó phê bình: Cái này khó coi, cái đó đẹp mắt, mẹ có mắt.

Thăm Tây Lăng cũng so đo, “Mẹ chính là muốn chọn cái con cảm thấy khó coi.”

Lúc này An An cực kì uất ức, “Con không để ý tới mẹ nữa.”

Vừa câu đó ra, lại cực kì hăng hái tay trong tay với Thăm Tây Lăng, cùng về nhà, sau đó vừa vừa , “ đời chỉ có mẹ là tốt, có mẹ trẻ con như là có kho tàng.....”

Triển Dịch Minh về nhà bình thường nghỉ lúc rồi ăn cơm, nhưng cũng có lúc ngoài ý muốn.

Anh về nhà, liền cởi áo khoác ra, tiện tay kéo cà vạt, sau đó liếc mắt nhìn hai mẹ con, “Hôm nay anh ăn rồi.”

Lúc mới đầu, Thăm Tây Lăng chỉ nghĩ chắc hẳn anh tham gia tiệc, những thứ này chỉ là chuyện thường tình, cũng cần hỏi nhiều, liền bảo An An ăn nhiều hơn chút.

Nhưng phải ngày nào cũng khéo hiểu lòng người như thế, “Ăn ở đâu?”

ngày của Triển Dịch Minh phải ở ngoài ứng phó với ít người, ghét về đến nhà còn phải ứng phó, “ ghi tên.”

Vẻ mặt và giọng qua loa của anh cũng khiến trong lòng thoải mái.

Trong khoảng thời gian này, ở nhà chăm sóc An An, ràng giảm bớt gánh nặng cho anh, anh có lúc rất muộn mới về nhà, ban đêm cũng toàn 2 – 3 giờ,

mỗi khi như thế, đều cố gắng hỏi xem rốt cuộc anh ở bên ngoài làm cái gì, trể như thế. Mà bản thân Triển Dịch Minh cực kì mệt mỏi, bình thường hỏi câu đáp câu, thậm chí thỉnh thoảng còn giả bộ ngủ. Khiến lòng ghen lửa, cả đêm cũng tràn trọc trở mình.

Triển Dịch Minh tắm, sắc mặt của Thẩm Tây Lăng tốt, Triển Hiếu An nhìn mẹ, lựa chọn cúi đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong, Thẩm Tây Lăng rửa bát, nghĩ tới thái độ của Triển Dịch Minh, càng nghĩ càng thấy uất ức. Đúng vậy, thỏa hiệp, chính là tự chọn. Thậm chí cảm thấy mình có bệnh rồi, thèm muốn khi đó la hét cả ngày là dù như thế nào tôi cũng không quan tâm tới Triển Dịch Minh, cái gì phút đó mình cái gì cũng sợ, ngược lại Triển Dịch Minh đến chặn, thường xuất trong cuộc sống của .

Mà bây giờ, dù sao đều ở nhà, vì vậy thái độ của anh thay đổi phải chỉ có chút ít.

Trước kia hoài nghi, có lẽ Triển Dịch Minh chỉ là chịu để mặt lạnh với anh. Tựa như lúc học trung học nam sinh theo đuổi nữ sinh, nữ sinh kia vẫn cự tuyệt, nam sinh vẫn theo đuổi, rốt cuộc đuổi được rồi, nam sinh lại chủ động mà chia tay.

Nam sinh nghĩ chẳng là cảm giác theo đuổi, tùy tiện dạy bảo nữ sinh vẫn đồng ý kia.

Quan điểm này, cực kì lệch khỏi khuôn khổ, co tự với mình, thế tiếp tục như vậy nữa.

Rửa bát xong, chơi với An An lát.

lên lầu, thấy quần áo của Triển Dịch Minh chất đống ở đất, tới, ôm lấy quần áo, chuẩn bị ném vào máy giặt. Kiểm tra trong quần áo lấy điện thoại của Triển Dịch Minh ra.

ngghiêm túc quan sát điện thoại của Triển Dịch Minh, cũng biết là điện thoại này có phải cái anh thường dùng hay không.

lấy ra, do dự hồi, vẫn nhìn được bật xem.

Gần đây có nhiều người liên lạc, xem thử, quả nhiên thấy được tên ‘Hàn Vũ Sắt’.

“Em ở đây làm cái gì?”

thanh của Triển Dịch Minh ở sau lưng vang lên, tay run lên, điện thoại di động rơi xuống đất.

Giờ phút này, trong lòng lặp lại cảm xúc bi thương, không phải bởi vì Triển Dịch Minh từng bước qua, mà là cuối cùng biết thành loại người ghét, người hoài nghi mọi tiếng cử động của chồng, điều tra người liên lạc điện thoại chồng mình.

Cuối cùng trở thành loại phụ nữ độc ác mà coi thường.

Chương 31:

“ làm gì cả.” Thẩm Tây Lăng khom người cầm điện thoại lên, rồi mới đưa ra trước gương mặt hoài nghi của Triển Dịch Minh, “Cởi quần áo trước tiên lấy các thứ ra, ngộ nhỡ em chú ý liền ném vào máy giặt, chiếc điện thoại này còn giá trị nữa đâu.”

Triển Dịch Minh liếc mắt nhìn điện thoại trong tay, cũng coi là quan trọng, bỏ vứt, mua lại cũng tốt, tạo lợi nhuận cho những nhà sáng tạo điện thoại di động kia, đây là làm chuyện tốt.

Thấy anh có ý định cầm lại điện thoại, thuận tay để lại chỗ gần đó, rồi cho quần áo vào trong máy giặt, ấn nút, để nó tự hoạt động.

Triển Dịch Minh lúc này tới, thấy cô chẳng có chút phản ứng bất ngờ nào, chỉ cảm thấy cả người vừa tắm sáng khoái xong thì thay thế bằng dè nén, “Em làm sao vậy?”

“ sao cả.” Thẩm Tây Lăng cũng không nhìn anh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào máy giặt quần áo hoạt động kia, quần áo bị trộn cùng chỗ, cũng giống như tâm tình.

“ sao cả.....” Triển Dịch Minh nhại lại lời của , sau đó ánh mắt cũng nhìn về phía máy giặt, “ rằng chỗ này đưatới tiệm giặt sao bây giờ em lại ném vào máygiặt?”

“Em quên rồi.” Lúc này mới nhớ ra khôngđứng ở chỗ nào, nhưng anh ra, lại cảmgiác vui.

“Nhưng trước kia em lại nhớ .”

Đúng vậy, nhớ rất . có thể biết mỗingày mình nên rời giường từ lúc nào, mỗingày mấy cái.... Lúc nào hết giờ làm công việc phiên dịch, mấy cái.... Giờ nào làm việcnhà, giờ nào đón An An, thậm chí còn nhớ đường nào, sau đó biết lúc nào nên siêuthị mua thức ăn, thời điểm nào nên nấu cơm.

Nhắm mắt lại, đều có thể biết mình ngày mai nên làm cái gì. có ngoài ý muốn, bởi vì phải làm mấy việc này, toàn bộđều muốn làm xong.

đóng nắp máy giặt, “Em quên mất rồi, chỉ vì điều này mà anh muốn trách mớcnặng nề sao?”. qua bên cạnh anh, cũngkhông biết mình tức vì cái gì, rằng là con đường mình chọn, chính là như vậy, trách được ai, mới khiến càng khóchịu hơn.

Triển Dịch Minh phát bắt được cánh tay , “Em làm sao vậy?”

còn chưa biết nguy trang lắm, cho dù ngoài miệng , vẻ mặt cũng hoàn toàn bán đứng .

muốn hất tay anh ra, nhưng làm, “Em có có cái gì hay ?”

Triển Dịch Minh nhìn hồi, tựa hồđang suy nghĩ xem hôm nay mình làm sai cái gì mà khiến có phản ứng lớn thế này,thử thăm dò mở miệng, “Mấy ngày nay quathật có chút bận, thời gian về nhà cũng khôngxác định , qua thời gian nữa như vậy.” Thấy mặt vẫn lạnh, vì vậy tiếptục, “Lần sau gặp phải tình huống như thế thìanh gọi điện thông báo trước cho em.”

Anh chủ động hạ mình , cũngkhông muốn dây dưa gì nữa, muốnmình biến thành người chỉ oán trách , “Ừ, em dỗ An An ngủ.”

“Em nghỉ ngơi , anh .” Lúc này Triển Dịch Minh mới buông tay ra.

Thấm Tây Lãng nằm ở giường, cứ có cảm giác phiền lòng, nhưng muốn ra chỗ nào phiền, chắc chắn cũng nói ra được nguyên nhân, liền để tự mình đánh giá, cũng chỉ là có bệnh (rên)ngâm. cảm thấy tình trạng của bản thân, hoàn toàn nên tìm chỗ nào khép kín mà náoloạn trận, hoặc là đến chỗ người hét to lên.

Nhưng rất nhanh, lại tìm ra được lý do cho mình, có lẽ còn chưa thích ứng được thân phận bây giờ của mình, có lẽ nên thích ứng thêm thời gian nữa, khá hơn.

ngủ mơ mơ màng màng, bên cạnh lại vùi xuống, đôi tay sờ soạng tới đây. cau mày, ưỡn ẹo động động.

“ ngủ ?”

thanh của Triển Dịch Minh truyền tới, khiến vô cùng buồn bực, người cũng không động, “Ừ.”

Tâm tình của anh cực kì tốt, điều này lại trở thành lý do khiến tâm tình tốt. kịp nghĩ nhiều cái gì, tay của anh chui vào trong áo , xoay người kéo tay anh, trước kia nếu như vậy anh cũng không đòi hỏi gì nữa.

Nhưng hôm nay có chút ngoài ý muốn, anh cũng trực tiếp, “Rất nhiều ngày làm rồi.”

tự nhiên như vậy, nhưng nghe như ám chỉ cái gì. Mấy ngày này anh bận rộn, trở về nhà liền vào thư phòng, hoặc là sau khi trở về cũng rất khuya, khi đó cô rất khó chịu, căn bản thèm để ý tới anh. Vừa nghĩ như thế, lại cảm thấy mình có vấn đề, có lẽ vẫn chưa lý giải được mình?

Cứ suy nghĩ lung tung như vậy, Triển Dịch Minh dán lên người , nghiêng người lên người . Bỏ lỡ thời cơ phản kháng tốt nhất, bây giờ mà khó chịu cũng cảm thấy lập dị, mơ mơ màng màng để mặc anh quấy rối.

Đến lúc trời sáng, thấy bóng dáng Triển Dịch Minh nữa, biết anh đưa An An nhà trẻ, nên cũng vội rời giường. lật người, vừa vặn chạm vào chiếc gối của Triển Dịch Minh, có điểm hiệu kì, di chuyển qua, ngửi chiếc gối anh hay ngủ cái, có mùi khác, cũng không có mùi đặc biệt nào. Nhưng vì sao, cứ có cảm giác vậy quanh mình có mùi của phái nam?

kì lạ.

Cho đến phát sợi tóc ngắn ngắn, ràng phải của , cầm lên, đặt trong lòng bàn tay quan sát phen. Thôn hơn nhiều so với tóc của , cũng đen hơn nhiều. Về ở ngón cái cùng đầu ngón tay trở, có thể cảm thấy độ mạnh yếu của sợi tóc, chuẩn bị để xuống cọng tóc lại đâm vào ngón cái của , chỉ thôi nhưng vẫn có cảm giác đau.

thần kì, thể thấy buồn cười, xem ra đồ vật như vậy, cũng có giá trị tồn tại.

Lại ngủ lát mới rời giường. Hôm nay cô không có chuyện gì, tạm thời có nhận được tài liệu mới cần phiên dịch, liền rang ngoài dạo. Chải chuốt tâm tình buồn chán của mình, có lẽ là nhốt trong nhà quá lâu, nên cần phải vận động chút, tâm tình tiêu cực giảm nhiều.

Hoặc là có thể thấy nhiều đồ trái ngược hơn, xem nó đối lập với cuộc sống hạnh phúc của mình tới nhường nào.

Thay xong quần áo, liền ra cửa.

Ngồi xe bus, mới phát ra là đã lâu có ra ngoài dạo, xe buýt đi đường này cũng thay xe mới cũng không biết, còn tưởng mình ngồi nhầm. Xe trước kia, vừa ngồi xong, chỉ cần xe bắt đầu khởi động, cảm giác như muốn nhanh tản ra, rung động ùng ùng.

Người xe nhiều, cười hỏi người lái xe là mới thay xe mới à. Người lái xe là người phụ nữ hơn 40, hơi mập, mặc đồng phục, nghe được câu hỏi của cô thì giải thích, sớm có kế hoạch đổi xe, đây là phía quy định, nguyên nhân

là một cái xe buýt nào đấy bốc cháy, điều tra ra là xe lâu rồi, hoàn toàn đạt tiêu chuẩn nữa.

lái xe khá nhiều, xong tới chuyện khác, bây giờ người Trung Quốc nhiều, có nhiều vấn đề, những bên có liên quan phải xem nơi nào xảy ra vấn đề, dự phòng như thế nào, phải đợi tới lúc xảy ra vấn đề rồi mới bắt đầu giải quyết, mặc dù những thứ này thứ kia gây ra chuyện xui xẻo, nhưng chính xác là những người phía sau cũng mang theo nhiều chỗ sai.

Dọc đường Thẩm Tây Lăng nghe lái xe chuyện phiếm, thỉnh thoảng cũng có người vào mấy câu, các chủ đề tới đều là bây giờ giá phòng đắt đến người chết, lại tăng giá cả, muốn ăn cơm chiên ở quán ven đường cũng mất tới 9 đồng.

Những việc này, hoàn toàn phải lơ đãng, vừa nghĩ như thế, ra nên thỏa mãn.

Cũng biết mình muốn dạo xem gì, chỉ tùy tiện chút, vì vậy xuống xe ở quảng trường gần đó.

quảng trường bao giờ thiếu người, những người gánh hàng rong đang chạy, ra là phía sau họ có người giữ trật tự đô thị, bộ dạng chạy khá tức cười, ít người vây xem vừa nhìn vừa cười.

Thẩm Tây Lăng chọn ngồi ở ghế đá gần đó.

màn hình lớn ở quảng trường chiếu mấy quảng cáo, sau là bộ phim chiếu nhiều năm trước rồi, diễn viên chính là một nữ minh tinh cũng khá nổi tiếng.

Thẩm Tây Lăng suy nghĩ hồi, vẫn không nhớ ra tên của nữ minh tinh đó.

Thế nhưng dáng dấp của nữ diễn viên đó quá tệ, được gọi là mỹ nữ đẹp 360 độ có góc chết, năm xưa đóng phim dựa vào diễn viên nổi tiếng, ở làng giải trí cũng rất ít có loại tiền lệ này.

Nhưng mà Thẩm Tây Lăng nhớ tới diễn viên này, chính là vì truyền thống từng có tin đồn rằng ta được đóng phim là dựa vào Dư Thừa Lập.

Thẩm Tây Lãng xem tới cảnh cuối cùng, rồi cuộc thấy tên của diễn viên này ---- Giang Dịch Hiên, mà bộ phim này cũng được người hâm mộ của Giang Dịch Hiên được cất giữ kĩ, bởi vì Giang Dịch Hiên rời khỏi làng giải trí, lập gia đình.

Giang Dịch Hiên là nghệ sĩ trong công ty của Dư Thừa Lập, rồi cuộc hai người từng có quan hệ mà người ta nhận ra hay , chỉ có người trong cuộc mới biết được.

Thẩm Tây Lãng nhớ, bọn họ huyền não âm ỉ cũng là lúc anh rể cùng chị đánh hôn, lúc đó cũng nghe là không muốn cuộc hôn nhân này, nhưng về sau lại thỏa hiệp, ai biết .

cẩn môi, gọi điện thoại cho Thẩm Đông Lãng. Lần trước thấy bộ dạng của anh rể và chị, vẫn còn có chút lo lắng.

Điện thoại của Thẩm Đông Lãng mở máy 24 giờ, tốc độ nghe điện thoại cũng phản nhanh bình thường.

thanh của Thẩm Đông Lãng nghe có gì ổn, khiến Thẩm Tây Lãng lại cảm giác như mình buồn lo vô cớ, Thẩm Đông Lãng còn có cuộc họp, một chút rồi cúp điện thoại.

Thẩm Tây Lãng lại ngồi lát, lúc này mới đứng dậy.

ngang qua tiệm thuốc suy nghĩ một chút, vẫn là vào, mua hộp thuốc tránh thai.

-----

chạy vòng, mua cho An An cái váy , lúc này mới cảm giác mình dạo phố có chút ý nghĩa. được lúc, cũng có chút đói bụng, liền chuẩn bị tìm cái gì đấy để ăn rồi tiếp tục , lại đụng phải Hương Tri Dao cực kì tức giận.

Hương Tri Dao cầm điện thoại di động, có hình tượng gì hướng về phía điện thoại kêu la.

Nhìn thấy Thăm Tây Lãng rồi Hường Tri Dao mới cúp điện thoại, “Định đâu?”

Giọng điệu rất quen thuộc, giống như bọn họ vẫn là bạn thân tốt cái gì là không nói với nhau. ra Hường Tri Dao cũng có có hận ý gì với Thăm Tây Lãng, chỉ là vì kiện kia trong lòng quả thật có chút thoải mái, như nghen ở cổ họng, sau mọi người lại tốt nghiệp, mỗi người có cuộc sống riêng, đương nhiên là phải tách ra, cũng liên lạc thế nào.

“Ăn cơm.”

“Vừa đúng lúc, tớ cũng muốn ăn cơm, cùng nhau !”

Đến nhà hàng nào đó, Thăm Tây Lãng mới biết nguyên nhân tức giận của Hường Tri Dao, bố của Hường Tri Dao sắp xếp cho cô đối tượng xem mắt, đủ các loại tuyệt vời thêm im lặng, Hường Tri Dao tức tới mức tại chỗ liền trở mặt, gọi điện thoại cho ông bố mình quở trách phen.

Thăm Tây Lãng nghe chỉ muốn cười.

Hường Tri Dao mắng hiên hậu.

Còn chưa mang thức ăn lên, Thăm Tây Lãng lấy cái váy mình vừa mua ra cho Hường Tri Dao nhìn, “Thế nào, có phải là rất đẹp ?”

Hường Tri Dao thấy muốn rồi tay, “Mẹ, sao lúc tớ sinh ra có quần áo đẹp như vậy, mỗi lần thấy quần áo trẻ con này, tớ đều cảm giác tớ hồi bé bị thua thiệt nhiều.”

“Vây cậu đầu thai lần nữa , để mẹ cậu sinh cậu ra lần nữa.”

Hường Tri Dao cười, “Mẹ tớ lại nghĩ ngược lại, nếu như có thể, chuyện đầu tiên mẹ tớ làm chắc chắn là nhét tớ lại vào bụng bà ấy.”

Thăm Tây Lãng lắc đầu cái, “Sao lại thế về bà ấy?”

“Cậu hiểu đâu.” Hường Tri Dao cuối cùng cũng buông chiếc váy , “Về sau tớ nhất định phải sinh con , làm bạn chơi cũng được, hơn nữa có nhiều đồ

đáng yêu thế này, nghĩ tới việc cho con mình mặc những chiếc váy như vậy, cảm thấy hứng phấn vô cùng.”

Móng ăn bưng lên rồi, Hương Tri Dao khách khí, trực tiếp cầm đĩa ăn. Thẩm Tây Lăng cẩn thận cắt váy xong, nghĩ tới bộ dạng An An thấy váy này, cảm thấy thỏa mãn.

Hương Tri Dao cũng quan sát nét mặt của , đột nhiên mở miệng, “Cậu và Đỗ Diên Hằng còn liên lạc ?”

Thẩm Tây Lăng sững sờ, ngơ ngác nhìn Hương Tri Dao.

Hương Tri Dao nhếch miệng, nhìn nét mặt của cũng đoán được là bọn họ liên lạc, do dự giây, “ có gì, tùy tiện hỏi thôi.”

Kém giây, Hương Tri Dao muốn ra: cậu có biết , Đỗ Diên Hằng cũng ở thành phố này.....

Nhưng Hương Tri Dao muốn , với chuyện hai cá nhân chia lìa hoặc là ở chung một chỗ, muốn mình là chất xúc tác, bất kể là chuyện của người khác hay là chuyện của mình, đều hi vọng là do người trong cuộc quyết định.

Như Hương Tri Dao , ban đầu chính lựa chọn ở chung chỗ với Triển Dịch Minh, cho nên hậu quả chính gánh chịu, cho tới bây giờ cũng oán được người khác.

Sau khi ăn cơm xong, Hương Tri Dao không lôi kéo Thẩm Tây Lăng tiếp tục mua quần áo, Hương Tri Dao mua liên tiếp mấy bộ quần áo trẻ em, bảo Thẩm Tây Lăng phải đưa cho An An, coi như là quà sinh nhật mấy năm nay, Thẩm Tây Lăng muốn từ chối, nhưng thế làm gì khác hơn là tiếp nhận.

dạo lâu, thấy thời gian chênh lệch lắm, cũng nên tạm biệt rồi, Thẩm Tây Lăng đón An An.

Trong tay cầm nhiều túi, đứng giữa đám phụ huynh có điểm đặc biệt, còn có người hỏi mua quần áo như vậy ở đâu, chất lượng như thế nào, nếu như

thấy được, đôi phương cũng muốn mua.

Thẩm Tây Lăng trả lời cho từng việc.

Triển Hiếu An tan học, ôm mẹ cái, còn chủ động mang đồ cho Thẩm Tây Lăng.

Hôm nay Triển Hiếu An quá ngoan, Thẩm Tây Lăng vốn chuẩn bị về nhà cho con gái đây là quần áo mua cho con, nhưng không nhận được, chẳng. Triển Hiếu An vô cùng vui vẻ, nhảy lên, mỗi món đồ cũng lấy ra nhìn chút mới yên tĩnh lại.

“Mẹ, mẹ ngồi xổm xuống.” Triển Hiếu An nhìn kỹ quần áo mới của mình rồi mới mở miệng với Thẩm Tây Lăng.

Thẩm Tây Lăng rất phối hợp ngồi xổm xuống.

Triển Hiếu An tiến lên trước, hôn lên má Thẩm Tây Lăng, “Mẹ, con mẹ.”

Thẩm Tây Lăng cũng hôn vào má của An An, “Mẹ cũng con.”

Triển Hiếu An cười cực kỳ rực rỡ, “Vậychúng ta là lưỡng tình tương duyệt* rồi, TV như vậy.....”

*: Là trong tình , cả hai đều nhau, có gì miễn cưỡng.

Thẩm Tây Lăng lắc đầu cái, tâm tình trong lòng ràng tốt, bây giờ thật sự tăng lên thêm chút.

Sau khi về đến nhà, Thẩm Tây Lăng cầm cốc nước, chuẩn bị uống thuốc.

Triển Hiếu An ngồi chơi bên, thấy Thẩm Tây Lăng xé vật như là thuốc, liền chạy tới, “Mẹ, mẹ bị bệnh sao?”

Thẩm Tây Lăng lắc đầu, “ có, nhưng muốn dự phòng trước, tựa như lúc con tới bệnh viện kiểm tra trước vậy.”

Triển Hiếu An cái hiểu cái , suy nghĩ trong chốc lát, lại nghĩ tới cái khác, lấy tay sờ bụng Thẩm Tây Lăng, “Mẹ, có phải trong bụng mẹ có em trai hay ?”

Thẩm Tây Lăng run tay cái, viên thuốc tay rơi xuống mặt đất.

nhìn An An, “Con nghe ai ?”

“Bạn học cùng con a, trong bụng mẹ bạn ấy cũng có em trai, nhưng rằng bụng của mẹ bạn ấy cũng giống như mẹ vậy.” xong rất tò mò dùng sức vuốt bụng Thẩm Tây Lăng, “Làm sao em bé có thể sinh trưởng trong bụng nhỉ?”

Thẩm Tây Lăng thở dài ra hơi, “An An thích có em trai sao?”

Triển Hiếu An hung hăng lắc đầu, “Không thích.”

Thẩm Tây Lăng nhìn An An lát, gì.

Triển Hiếu An chạy sang bên kia, tiếp tục chơi đồ chơi của mình, nhưng chơi lát, quay đầu nhìn mẹ, “Con thích có em .”

Thẩm Tây Lăng nằm ghế salon, nghe có rất nhiều phụ nữ, cũng lựa chọn việc sinh 2 đứa hoặc là 3 đứa, dùng phương thức này để bảo vệ gia đình hoàn chỉnh của mình, có nhiều con để giữ lấy chồng, để chồng còn có ý thức trách nhiệm.

Nhưng mà, làm như vậy có phải có vẻ thật đáng buồn hay ?

khom người, nhặt viên thuốc lên, ném vào cốc nước trước mắt, mà nhìn chăm chăm vào cái cốc đấy đến gần người.

Triển Dịch Minh lại trở về rất muộn, bởi vì ngày hôm sau là chủ nhật, Triển Hiếu An và Thẩm Tây Lăng vẫn còn ghế salon xem tivi. Lúc anh trở về, Triển Hiếu An đúng lúc này la hét: Con muốn xem cái này, cái này hay này, cho phép đổi kênh.....

Triển Dịch Minh vừa nghe vừa thấy buồn cười.

Ánh mắt Thẩm Tây Lăng nhìn thấy khi anh tới, Triển Dịch Minh còn hề hay biết.

Thẩm Tây Lăng nhìn dáng vẻ anh cũng biết, lại uống rượu, đưa tay vỗ vỗ Triển Hiếu An, “ ngủ.”

Triển Hiếu An bĩu môi, uất ức ra được, “Ngày mai con phải học.”

“Trẻ con cho phép cãi lại.”

Triển Hiếu An thấy bố có ý định giúp đỡ, lại uất ức hơn, từ ghế salon nhảy xuống, vài bước quay đầu nhìn mẹ chút, xem con khổ sở nhiều thế nào, khổ sở nhiều quá a..... Kết quả bố mẹ cũng nhìn mình.

“Sao lại về trễ như vậy?”. Giọng của nghe thấy bình tĩnh, cảm giác mình vờ ngớ ngẩn, liền muốn biết hôm nay sao anh về trễ thế.

“Bữa tiệc.” Anh có chút mệt mỏi, muốn đi tắm ngủ sớm chút, ngày mai có hợp đồng buôn bán.

Thẩm Tây Lăng nhìn anh hồi, “Bữa tiệc kiểu gì mà uống rượu cần có mỹ nữ ở bên cạnh?”. Ánh mắt của chút sai lệch.

Triển Dịch Minh cúi đầu, phát cổ áo mình có vết đỏ, suy nghĩ chút rồi giải thích, “Đây là trò chơi của bọn họ, có cái gì đâu, em cũng đừng để ý.”

Bữa tiệc do đối phương mời khách, mời ít mỹ nữ tới tiếp rượu, có lẽ ông chủ kia cảm thấy mình thua thiệt, cực kì khó chịu, nhất định phải khiến anh uống rượu giao bôi với mỹ nữ với việc hôn.

Anh làm động tác chọc cười, để mỹ nữ kia hôn lên quần áo tốt hơn, ít nhất so với việc hôn lên mặt còn đỡ hơn nhiều.....

Lời này cũng tự nhiên có thể ra.

Sắc mặt của Thẩm Tây Lăng thay đổi, không thèm để ý..... Dạng phụ nữ muốn cái gì mới không thèm để ý.

đứng lên, tắt tv, tới hướng cầu thang.

tức giận, có cảm giác này, anh đuổi theo, kéo tay , “ có gì, bữa tiệc này người chơi cũng phải phê lên chút,anh cũng có chừng mực.”

“Triển Dịch Minh, anh thôi , mỗi lần anh lầy bữa tiệc làm cái cố, anh cảm thấy thú vị sao? Tôi nhớ tôi rằng, tôi ghét nhất là người có quan hệ hỗn loạn , anh cũng đừng coi là kẻ ngu, muốn chơi thành cái gì mà lưu lại vết hôn quần áo anh chứ. Đúng vậy, có lẽ anh chủ động, nhưng cự tuyệt, dù sao anh cũng thua thiệt.”

Triển Dịch Minh buông tay ra, “Sau này như vậy nữa.”

“Về sau?”. cười hừ tiếng, “Về sau cũng có sau khi chứ? Có lần có hai lần, tôi làm sao ngu xuẩn tin anh như vậy?Người nào sao biết anh là hạng người gì chứ, từ lúc học trung học có vô số bạn gái, lấy phụ nữ ra đùa giỡn.....”

“Câm miệng, tôi ghét nhất người khác xử oan tôi.”

Thẩm Tây Lăng liếc anh cái, lén tiếng nữa, trực tiếp tránh ra.

Triển Dịch Minh đứng tại chỗ, suy nghĩ một chút, vẫn đuổi theo, đuổi kịp tới cửa Thẩm Tây Lăng dùng lực mạnh đóng cửa lại, khóa anh ở ngoài.

Anh hung hăng gõ vài cái lên cửa, nhưng cớ bên trong cũng có chút phản ứng nào.

căn phòng khác, Triển Hiểu An nghiêng đầu ra nhìn, hình như bố mẹ chơi trò chơi, cười ngừng.

Triển Dịch Minh quay đầu nhìn thấy con cười, nhưng nhìn được bật cười, tới, ôm con lên, sau đó đưa lên giường, “Ngủ, nếu thành đứa trẻ nghe lời đấy.”

Triển Hiểu An hí mắt nhìn bố, cảm thấy chơi tốt, bố và mẹ chơi trò chơi.

Triển Dịch Minh lắc đầu cái, chuẩn bị ra ngoài, rồi lại xoay người tới trước mặt con , “Hôm nay mẹ đâu vậy?”

Triển Hiểu An lắc đầu.

“Mẹ có cái gì khác biệt ?”

Triển Hiếu An lắc đầu cái, sau đó lại gật đầu cái.

“Con hỏi là trong bụng mẹ có em trai hay , sắc mặt mẹ liên thay đổi, giống như ngã bệnh vậy.”

Người Triển Dịch Minh cứng lại chút, “Mẹ có gì ?”

Triển Hiếu An lắc đầu cái, “ có, mà con hỏi mẹ có phải bị bệnh hay ,mẹ có, nhưng sắc mặt mẹ tốt.” xong nghiêng đầu, bộ dạng rất khó hiểu, “Nhưng rằng mẹ có uống thuốc, còn nói phải vì ngã bệnh mà uống.....”

Triển Dịch Minh khắc sau trong lòng, trong miệng đầy khí, dĩ An An ngủ xong, anh ra khỏi phòng con , tay đặt cạnh nhau, ở tường đánh quyền.

phải ngã bệnh mà uống thuốc.....

Chương 32:1:

Triển Dịch Minh có ở đây những ngày này, Thẩm Tây Lăng mỗi ngày từng bước làm quen với cuộc sống này, lúc ở mình, muốn mở miệng , cũng biết ai muốn chuyện, nhưng lại rất muốn chuyện, cũng có đối tượng nào. mua ít đồ về nhà, hi vọng có thể cùng chuyện với mẹ chút, nhưng mẹ chỉ cho biết, vợ chồng phải thông cảm cho nhau, như vậy mới làm cho gia đình hạnh phúc.

muốn nghe mẹ đến những lời này, mỗi ngày gặp phải nửa kia bất đồng, dựa theo nguyên tắc làm việc giống vậy, chỉ có thể thất bại thảm hại.

Lúc học đại học, có buổi tối, nằm giường, nghe chương trình radio buổi tối phát ở trường, trong đó có gọi điện thoại tới.

: Mẹ tôi cả đời khổ cực vì tôi, khi đó tôi với bản thân mình rằng, tôi nhất định phải nghe lời mẹ. Mẹ với tôi, trong công việc phải học được tha thứ, đối với đồng nghiệp phải kiên nhẫn, sau đó tôi trở thành người có tính tình tốt nhất trong công ty, nhưng cũng là người có công việc mệt mỏi nhất, khi đồng nghiệp có việc gấp, trực tiếp đem toàn bộ đổ lên đầu tôi, tới lúc thăng chức gì với tôi. Sau khi kết hôn, mẹ cho tôi biết, phải hiểu cho chồng, phải

bao dung cho anh ấy, tôi lần lại lần tha thứ chồng tôi ngoại tình bên ngoài, cho anh lần rồi lại lần cơ hội, sau đó, anh ta càng lộ liễu hơn, rồi cuộc tôi mắc chứng cuồng loạn rống lên với anh ta, thế nhưng anh ta lại với tôi là con điên.... Mẹ chồng tôi tốt, để cho con trai bà ta biến thành như vậy, tới bây giờ, tôi biết tôi nên sống thế nào....

Thẩm Tây Lăng nghe được đoạn chuyện đó, cực kì hi vọng bày tỏ lý tưởng của mình, nhất định trở thành người phụ nữ như vậy, nhưng thực tế chuyện bức tới, vẫn phải thỏa hiệp. Tựa như bây giờ ràng muốn làm gì, nhưng thời điểm đón An An sắp tới, cũng phải đuối qua, nơi nào mà có thể lấy ý chí của chính được chuyển giao.

Đón An An về, có người chuyện với , cũng thoải mái chút. Nhưng đến lúc phát ra, mình xuống, hoàn toàn coi An An làm duy nhất trong cuộc đời mình. Trước kia thấy có mấy người phụ nữ coi con mình là toàn bộ thứ, có lẽ là như vậy, trong cuộc đời chỉ có được đứa bé này, nếu như trong đời vẫn còn những thứ thích hứng thú khác, đứa bé chỉ trở thành bộ phận, cũng đến nhiều như vậy, người muốn chết muốn sống.

vẫn nhìn An An chơi, lần này bé lại có ý kiến, “Mẹ, mẹ đừng nhìn con nữa.... nếu con phá đồ chơi mất.”

câu , suýt nữa khiến Thẩm Tây Lăng muốn khóc.

Vẻ vui mặt An An ràng như thế, giống như người đàn ông kia: chuyện của anh cần em lo.

Bàn tay đặt ghế salon, nhìn phòng khách trống trải, suy nghĩ nhiều tìm chỗ hoang vắng khóc hồi.

“An An.....”

“Dạ?”

“Đếm chút cho mẹ nghe , để mẹ kiểm tra chút, con có học .”

“Được ạ.” Lúc này An An chuyện tốt hơn, “1,2,3,4,5,6.....”

Thẩm Tây Lăng vẫn nghe, cảm giác mình đau xót trong lòng tới mức nhất định, nhưng vẫn muốn nghe thanh của con cho có chút an ủi.....

Triển Dịch Minh trở về tương đối sớm, khi đó Thẩm Tây Lăng vẫn còn rửa rau, cơm nấu xong, còn chưa xào rau. nghe bên ngoài tiếng kêu BỐ của An An, lập tức từ trong phòng bếp ra, nhìn thấy anh, có chút ngờ.

dùng khăn lau tay, “Hôm nay sao lại về sớm vậy?”

Triển Dịch Minh nhìn cái, “Trở lại lấy ít đồ, tí nữa ra sân bay.”

Tiếp anh tới tầng hai. Thẩm Tây Lăng đứng tại chỗ, suy nghĩ trong chốc lát rồi theo, thấy anh thu dọn đồ đạc, liền mở miệng, “công tác sao?”

“Ừ.” Động tác tay của Triển Dịch Minh dừng lại, đầu cũng quay lại.

“bao lâu?”

“Ba ngày.”

“Công ty rất bận sao?”. tới, vốn muốn với anh rằng có 2 bộ quần áo ở cửa tiệm giặt là, muốn lấy về .

“Hỏi cái kia nhiều làm gì, dù sao em cũng hiểu.” Triển Dịch Minh đóng vali lại kéo , sau đó lại tới thư phòng cầm ít đồ.

Thẩm Tây Lăng hơi dừng ở cổ họng, cắn môi, đè tâm trạng vui trong lòng, khi anh lần nữa tới đây, giọng mở miệng, “Ăn cơm rồi ! Cũng chỉ có mấy món xào thôi.”

“Tới trễ em chịu trách nhiệm được sao?”

Cái giọng quái gở của anh cuối cùng cũng khơi lên khó chịu của , “Anh ăn ăn, ăn ăn, bày sắc mặt cho em làm cái gì, em nợ anh cái gì.”

Ai biết chưa dứt lời, lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Triển Dịch Minh liền thay đổi, cứ như nhớ lại xem trước kia có thiếu tiền anh vậy, “ phải em nợ anh sao?”. Anh đến gần , sắc mặt lo lắng, “Chắc là em nợ anh cái gì.....”

Thấy anh càng lúc càng đến gần , khỏi đẩy anh ra phen, “Đừng có ở ngoài vui vẻ mà quay lại tìm tôi, cũng đừng cho tôi giống như những người phụ nữ bên ngoài của anh dụ dỗ cưỡng chiều anh, đừng cho rằng tôi dễ bắt nạt như vậy.”

Mặt mày Triển Dịch Minh thoáng qua tia trào phúng, “Thấm tiểu thư, mục đích của em chính là để người khác dụ dỗ cưỡng chiều em, anh có tài đức gì mà dám cầu em dụ dỗ cưỡng chiều anh, chỉ cần em mặt nặng mặt với anh, anh cảm thấy rất vinh hạnh rồi.”

“Bây giờ anh dùng giọng điệu kì quái để .”

“Hai người chúng ta rốt cuộc người nào quái gở đây, mỗi lần anh trở lại em lại lộ ra sắc mặt kiên nhẫn, hỏi lung tung này nọ, bộ dạng như anh nợ em, tìm mọi cách tra hỏi anh.....”

Thấm Tây Lăng tức giận phát ra được, cũng có sở trường cãi lộn, còn lại hai người mặt đối mặt cãi vã, đột nhiên cảm thấy buồn cười,ở chỗ này tranh luận nhiệt tình cái gì chứ.

để mình bình tĩnh lại, liếc nhìn anh thu thập xong hành lý, “VẬY anh cầm đồ cút , như vậy cần nhìn bộ mặt ghét bỏ của tôi mà anh thích rồi.....”

qua anh, thẳng nỗi căi vĩa trốn tránh, chẳng lẽ có chút tiến bộ nào sao? Vẫn giống như con rùa, vừa gặp chuyện phá vỡ gì, lập tức liền trốn vào trong mai rùa. Trước kia muốn tìm người đàn ông, bảo vệ mình tốt, để cho mình đau, để mình uất ức, để cho mình khổ, cũng để cho mình rơi nước mắt..... Những ý tưởng tuyệt vời, tốt đẹp tới mức cảm giác mắt mình bắt đầu cay cay.

Triển Dịch Minh nhìn quen bộ dạng sinh khí của , tay bắt lại, “Chạy nhanh như vậy làm cái gì? Sở thích của anh thay đổi rồi, bây giờ chỉ muốn nhìn bộ dạng ghét bỏ của em.”

Thấm Tây Lăng dùng sức gạt tay anh, thoát khỏi tay anh, dùng chân đá. Trong thời gian này, cực kì bất mãn với cuộc sống bây giờ, nội tâm đè nén

đến cực hạn. Triển Dịch Minh căn bản thấy đau bởi đá chân, vẫn đứng ở nơi đó cho đá, giống như sức lực chẳng là gì, vẫn dả thương được anh chút nào, tất cả những gì làm đều vô dụng.

Nhận thức được thế này, khiến ngọn lửa trong người bốc cháy lên, bắt đầu cánh tay anh liền căn lên, dùng sức, nhất định phải làm cho anh đau.

Triển Dịch Minh hít vào hơi, cũng trong cơn giận dữ, lôi đến bên giường, phen đẩy lên.

môi cũng có vết máu, nhiều lắm, nhưng nhìn cái cũng thấy . Có thể thấy dùng nhiều lực, còn có thể căn xuyên qua quần áo của anh.

cười về phía anh, rất quý dị.

Triển Dịch Minh nhìn chăm chăm, lúc chuẩn bị đứng dậy lại đè xuống giường, đôi tay lại đè hai tay của , thể nhúc nhích. Sau đó hôn , liếm vết máu môi . dùng chân đá anh, anh cũng thêm quan tâm.

“Cút.....”

Liền , anh giữ chặt, coi như con dê con mặ cho anh chiếm đoạt.....

Rốt cuộc gặp phải người đàn ông như thế nào? Anh ở bên ngoài có cuộc sống xa hoa truy lạc, mỹ nhân làm bạn, mình ở nhà nửa chết nửa sống giặt quần áo chăm con, sau đó khi anh trở về mình vẫn thể hỏi anh ở bên ngoài làm cái gì.....

cũng chỉ là kẻ ngốc.

Cuộc sống như thế, khi nào mới là tận cùng, lúc nào mới có thể xa.....

Đây phải là cuộc sống muốn, cũng phải là cuộc sống nghĩ tới, nhưng có thể làm sao bây giờ đây, có thể làm sao đây?

Nước mắt lả tả rơi xuống, chính cũng cảm giác mình sống có ý nghĩa gì.

Trong miệng Triển Dịch Minh cảm thấy vị mặn chát, dừng lại động tác xé rách quần áo . Anh buông tay ra, lại giãy giụa gì, mắt ngơ ngác nhìn anh, lời nào, nước mắt vẫn chảy, tiếng động tố cáo cuối cùng anh làm những gì.....

Anh nhìn thẳng mặt , cứ tình nguyện như vậy sao?

Từ người , lúc nào anh muốn dùng phương thức này ép buộc . Cái này với bạo lực gia đình khác nhau chỗ nào đâu.....

muốn nhìn thấy gương mặt như vậy, cũng muốn thấy bộ dạng uất ức của , anh đá mạnh vào tủ cái, lúc này mới xách vali ra cửa.....

Tiếng bước chân ngày càng xa, càng ngày càng xa, sau đó biến mất.....

nằm ở giường, lộ ra nụ cười cực kì thê lương.....

Triển Dịch Minh mấy ngày này, cuộc sống của Thẩm Tây Lăng có gì thay đổi, cái vui duy nhất chính là Triển Hiếu An ngày ngày cứ kéo tay Thẩm Tây Lăng hỏi: lúc nào bố về hả mẹ, con muốn bố, con rất nhớ bố..... mua cho con socola.....

Thẩm Tây Lăng vì câu sau cùng của Triển Hiếu An mà bật cười, ra bọn họ trong lòng Triển Hiếu An cũng bằng socola ngọt ngào.

phiên dịch tài liệu xong, mới phát trong hòm thư có email mới, mở ra xem, mới phát là bạn học đại học nào đấy kết hôn, có ai ở trong thành phố rảnh rồi liền tới, thuận tiện nhờ chút. Nghĩ dạo này nhàm chán, Thẩm Tây Lăng chỉ do dự lát, liền quyết định .

Việc đầu tiên là nhờ ai đón Triển Hiếu An, sợ nhất chuyện lần trước có ai đón, dù con tim phổi cũng để ý gì.

Email thời gian là ngày hôm qua gửi, bây giờ mới nhìn đến.

Suy nghĩ chút, bỏ mỹ phẩm ra, cởi quần áo mình xuống, sau đó thay. lâu rồi xuất trước mặt nhiều người, biết mình nên mặc cái gì, giăng co hồi mới thay bộ váy hài lòng.

Nhìn mình trong gương, lúc này có chút hài lòng.

Trước khi ra cửa còn nhìn mình nhiều lần, nhìn thấy phản chiếu của người cũng dừng lại nhìn chút. Trước kia Hường Tri Dao tự bản thân có thói quen đầu cũng trang điểm, kết quả là tật xấu trang điểm như thiếu phụ nhiều tuổi có chồng vẫn thay đổi.

Cầm túi ra cửa.

Địa điểm tổ chức đám cưới là khách sạn trong thành phố, nhìn ra đẹp hay xấu, nhưng nhìn qua cũng thấy được, Thẩm Tây Lăng ở bên ngoài cửa khác sạn, gặp ít bạn học trước kia, tất cả mọi người chào hỏi, khen ngợi lẫn nhau, có khí chất rồi, hoặc là hỏi thăm cuộc sống bây giờ trước kia, kết hôn chưa, hay là vẫn độc thân như cũ, cười đùa làm cho người ta nhanh thành người mai mối, để cho mình thoát khỏi hàng ngũ độc thân.....

Nhiều bạn học đứng chung chỗ, hợp thành đoàn vậy, Thẩm Tây Lăng ngờ mình cũng thích khí thế này, nghe họ chuyện về cuộc sống của mình cũng cảm thấy vui vẻ.....

lát sau, người đến càng nhiều hơn.

Hường Tri Dao đến, khỏi khiến người ta giật mình, ít bạn học lên, “Nghe cậu làm mình tỉnh rồi, ai, nể mặt kí tên .....”

“Được, đưa bút đây, tớ kí lên mặt cậu, thuận tiện kéo cậu ra ngoài trưng bày.” Hường Tri Dao cười lôi kéo bạn kia, “Cậu chạy cái gì mà chạy.....”

Chỗ Hường Tri Dao xuất , khí ở đó luôn luôn vui vẻ như vậy.

Thẩm Tây Lăng cười ngừng.

Hường Tri Dao ở bên kia trêu đùa vài câu, liền tới hướng Thẩm Tây Lăng, “Ai, cậu cần ăn mặc kiểu đảng hoàng lúc nào ra ngoài đâu. Bây giờ lộ, qua mấy năm liền lộ ra ngoài.....”

Thẩm Tây Lăng cười, “Cậu cứ cho rằng là vóc người tớ bằng cậu .” xong sang nhéo vào eo Hường Tri Dao, “Nên cân bằng như vậy chứ?”

Hướng Tri Dao quan sát Thẩm Tây Lăng phen, “Lần trước cũng thấy cậu gầy, lần này nhìn, quả nhiên vẫn gầy. Chồng cậu có tiền như vậy, cậu cho anh ta tiết kiệm làm gì a..... dùng , dùng nhiều vào, quẹt thẻ của anh ta .”

“Cậu dạy bảo người ta làm như thế sao?”

“Có tiền để làm gì mà tiêu?”

Thẩm Tây Lăng cảm giác tư tưởng của mình và Hướng Tri Dao vẫn luôn cùng trục.

âm ỉ, dâu cùng chú rể ra, bởi vì mọi người trước kia là bạn học, cặp đôi dâu chú rể cũng khách khí, thu lại tiền mừng, mạnh bảo mở miệng, “Bạn học cũ ơi, đừng trách bọn tớ vô tình, hôm nay tiếp đãi các cậu mà đúng là có phân biệt đối xử, kết hôn rồi, bây giờ vào , cứ ăn uống tương bưng , về phần những người độc thân.... Xin lỗi, để các cậu chờ lâu chút, ai bảo các bạn độc thân, chúng tớ muốn chung khí với những bạn kết hôn, trước tiên để khí các bạn độc thân ở bên ngoài thanh lọc .”

xong người bên ngoài lũ lụt mãnh.....

Nhưng mặt mày mọi người cũng cười.

dâu trước kia là người thích chơi đùa, vì vậy tình huống hôm nay mặc dù hơi đặc biệt chút, nhưng mọi người rằng cũng cảm thấy bất ngờ.

dâu nhìn mọi người, “Đừng nghĩ tới việc lừa bịp mà trót lọt, ai kết hôn trong đám bạn học, tớ đều nhớ!”. xong lập tức đẩy Hướng Tri Dao ra, “Như thế nào lại nghe hiểu tiếng người rồi, cậu là ế ai thèm lấy, chớ gặt tớ.....”

Hướng Tri Dao cắn răng nghiêng lợi, “Lúc tớ kết hôn, cậu nhất định chết.”

“Ai nha, tớ chờ.....”

Tất cả mọi người cười âm lên, biết dâu chỉ đùa chút, đùa quá mức.

Thẩm Tây Lăng thoải mái thông qua, sau khi tiến vào, xoay người, còn thấy Hướng Tri Dao ở chỗ đó cùng với dâu 1 câu tớ 1 câu cậu , hỏi học đại học

hai người là đối thủ cạnh tranh, tranh tài các loại, xem ra đến bây giờ vẫn có thay đổi gì.....

Thẩm Tây Lăng lắc đầu cái, nghĩ tới tới hôn lễ này có uổng phí, nếu phải bỏ lỡ màn này đáng tiếc.

đứng lát, cảm thấy tốt.

Đứng chỗ hơi mệt, rất lâu giày cao gót 10 phân, luôn có điểm thích ứng, muốn tìm chỗ nào để ngồi, quay đầu nhìn về Hường Tri Dao, nhưng lại đứng tại đấy.

Sau lưng Hường Tri Dao, người chậm rãi tới.

Anh mặc âu phục màu kem, màu sắc hề thâm thúy, thậm chí có chút nổi, nhưng lại bị khí chất của anh đè nén. Anh lộ ra nụ cười nhạt, hết sức nhu hòa, giống như anh thay đổi, cho tới bây giờ vẫn là người thiếu niên kia, chưa tiến vào tranh chấp xã hội, gặp phải những gian khổ, vẫn là Đỗ Diên Hằng có nụ cười thuần khiết.

cảm thấy huyết dịch toàn thân mình ngừng chảy, trong cổ họng nhiều ngôn ngữ hỗn độn, nhưng vẫn ngơ ngác nhìn.

nhìn thấy, đầu đóng cửa lại cho Đỗ Diên Hằng vào.

Người độc thân nhất ở ngoài cửa.

Chương 32:2:

Lúc ăn, Thẩm Tây Lăng ngồi chung chỗ với Hường Tri Dao, trong đầu Hường Tri Dao toàn là những suy nghĩ nên giày vò đầu như thế nào, Thẩm Tây Lăng lại có điểm mất hồn, lại quên Hường Tri Dao giao phó mình sửa chữa lời đầu thế nào.

dâu với chú rể cuối cùng cũng tới bàn này, Hường Tri Dao chút để ý kéo Thẩm Tây Lăng cùng mời rượu, mới đứng lên, Hường Tri Dao vừa lòng, “Cái chén này, có phải hơi chút nhỉ!”. Hường Tri Dao khá ghét nhìn chăm chăm dâu, “Tớ chúc phúc cho 2 bạn cậu cái chén này chứa nổi, chúc phúc

cho hai người cưới nhau hạnh phúc lâu dài thì phải đổi thành cái chén lớn mới được.”

Đường , Hương Tri Dao xong, dâu buồn bực nửa ngày, tìm ra lý do.

Tiếp, đổi cái chén lớn hơn chút.

“Đến nào, dâu uống nhanh.” Hương Tri Dao trước cạn vì kính.

dâu với ánh mắt hình viên đạn nhìn vào Hương Tri Dao, “Phụ nữ phải khoan dung chút mới có thể được gả , đàn ông ghét lòng dạ hẹp hòi, ở phương diện này cậu có thể học nhiều từ bạn tốt của cậu rồi.” xong ánh mắt để lại dấu vết nhìn Thẩm Tây Lăng cái.

Hương Tri Dao làm sao mà phải sợ những điều này, “Ai, tớ là người quen với những việc lớn, dùng tớ là người độc thân bất hạnh để chứng minh các cậu kết hôn là điều hạnh phúc, uống , sáng khoái chút.”

dâu vẫn cười, chú rể thấy vậy liền tiến tới giúp tay.

Chờ chú rể uống xong, hương Tri Dao lại mặc kệ, “Tớ kính nhưng mà dâu ơi, người khác thích uống rượu. Như vậy, tớ là người thiện lương, nếu như cậu mang thai, có con mới cưới, rượu này coi như xong, tớ kính già yêu trẻ, bao gồm sinh mệnh bé trong bụng.....”

độc, uống chính là mang thai.

dâu còn cách nào, lúc này mới buộc mình uống, rời khỏi bàn này vẫn liếc nhìn Hương Tri Dao cái.

Màn này khiến Thẩm Tây Lăng nhớ lại lúc cô và Triển Dịch Minh kết hôn, lúc đấy có cảm xúc gì, muốn chạy trốn, hoặc là trực tiếp để tờ giấy kết hôn được. Nhưng bố mẹ hai bên ràng chophép. Nhưng khi đó cũng nhiều rượu, bởi vì người khác mời rượu toàn là Triển Dịch Minh uống.

Đêm tân hôn của bọn họ người ở giường ngăn người, người ở trong toilet ngừng nôn.....

Nhưng Thẩm Tây Lăng lúc đó, thương xót Triển Dịch Minh chút nào, cảm thấy anh đáng đời. Bây giờ suy nghĩ chút, lúc đấy người làm khó Triển Dịch Minh cũng nhiều, toàn là đám bạn xấu, vào thời điểm đó cứ như có thù oán với anh, thấy anh khó dây dưa, liền chuyển sang, nhưng đều được Triển Dịch Minh đỡ.

Khúc nhạc đệm đó, chưa bao giờ nhớ lại, giờ phút này lại nhớ, nghĩ như vậy lại thấy lúc đấy kết hôn, ít nhất Triển Dịch Minh đối xử với cũng tệ lắm, nếu như cần nhắc những việc nhật kia.

Vì nhớ lại chuyện đó, Thẩm Tây Lăng lại có chút đồng cảm, giật tay Hương Tri Dao, “Như vậy có phải hơi quá ..... cứ chờ tới lúc cậu kết hôn, xem cậu xử lý thế nào.”

“Chuyện về sau sau này hẵng.” Hương Tri Dao tuyệt lo lắng cho mình, người suy tính có một cỡ nào hay, lại, “Cậu cho rằng ta ngu sao, ta thấy tớ cố ý làm khó, vẫn uống thôi. Những người còn lại, thấy ấy bị tớ bắt bẻ, cũng bối rối và xấu hổ hơn, tính theo như vậy, ta có chỗ nào thua thiệt đâu. Ai, người sau khi kết hôn quả nhiên dần, điểm này cũng không nhìn ra được.”

Đúng là vậy ư?

Chính cũng cảm thấy mình càng dần hơn.....

dâu chú rể ở bên cạnh, dâu cười, “Đỗ Diên Hằng, ngờ cậu vẫn tới, tớ cứ cho là cậu chỉ đùa để tớ vui thôi, kết quả là tới, ly rượu mừng của cậu, làm sao tớ lại uống đây, đây mới là vạm vỡ đường tới chúc phúc tớ.”

“Vâng, cũng là duyên phận, vừa khéo ở bên này công tác.” thanh trong veo mà lạnh lùng, nhưng cũng lộ vẻ lạnh lẽo, trong tiếng lộ ra cảm giác mát mẻ.

“Tới sớm bằng tới đúng dịp, đây mới gọi là duyên phận.” Có người .

.....

Thẩm Tây Lăng cảm thấy miếng dưa chuột dầm mình gấp này, trước nay chưa bao giờ chua. Nhưng bây giờ lại chua như vậy, bỏ vào trong miệng,

căn nướ, cho vào trong dạ dày, toàn thân lạnh lẽo.

máy móc gắp thức ăn, muốn suy nghĩ lung tung. biết, có nhiều người đánh giá bản thân mình, nên tới nơi này. quên mất, những bạn học này cũng biết những gì trải qua, trước kia và Đỗ Diên Hằng hẹn hò với nhau, mà giờ lại gả cho bạn trai bạn thân mình Triển Dịch Minh.

Nếu từ bên trong người khác mà , cô khẳng định mình bị cực kì tồi tệ. Từ bỏ bạn trai mình, hơn nữa còn đoạt bạn trai của bạn thân, mỗi điều ra cũng là đắc tội lớn, cũng trở thành đề tài chuyện của người khác.

Cũng may, bởi vì và Hướn Tri Dao ngồi chung chỗ, ánh mắt của người khác cũng khiến cảm thấy khó chịu.

Hướn Tri Dao nhìn được bộ dạng này của , “Sao lại gắp dưa chuột làm gì? Muốn giảm cân à?”. xong lại gắp cho Thẩm Tây Lăng món khác.

Thẩm Tây Lăng nhú mày, thở dài ra hơi.

Hướn Tri Dao lắc đầu cái, gọi phục vụ tới, “Cơm ở đâu vậy?”

Phục vụ chỉ vị trí xong, Hướn Tri Dao liền cầm bát, xới cho Thẩm Tây Lăng bát cơm, “Ăn cơm , ăn no, bụng cũng có gì đó, cũng thấy khó chịu nữa.”

Thẩm Tây Lăng nhận lấy bát cơm, “Khó trách cậu trước kia có tiền cũng muốn ăn no ngày ba bữa cơm.”

“Tất nhiên, cơm mới là căn bản, khác đều chỉ là phù vân(mây trôi) mà thôi. có cũng có thể sống nữa, ăn cơm xem cậu sống thế nào.”

Nghe được câu của Hướn Tri Dao, ít người cũng phụ họa theo, “Đúng vậy, đúng vậy a, có cái gì vượt nổi cơm chứ, tất cả mọi người ăn cơm thôi.....”

Ăn cơm xong, ít người vội vàng có chuyện khác liền rời khỏi. Hướn Tri Dao nhận được điện thoại của bố , lại muốn xem mắt, ở trong điện thoại

oán trách nửa ngày, sau đó lại thỏa hiệp.

Hương Tri Dao có hẹn, liền trước, trước khi nhìn , luôn có điểm muốn lại thôi, cuối cùng lại gì.

Rất kì quái, Thẩm Tây Lăng cảm giác rất khó khăn để hiểu những gì Hương Tri Dao muốn nói là cái gì, vì vậy cho nụ cười hiểu biết rất ràng.

đứng tại chỗ, nghĩ tới câu rất thô tục: Cái gì âm ỉ đều là người khác.....

Trạm xe buýt cách chỗ đứng có chút xa, phải thêm đoạn đường, mà nếu xe taxi, đứng ở ven đường là được rồi. nghĩ muốn thêm chút, cũng là lãng phí thời gian, vì vậy sang bên kia.

được bao lâu, phía sau vang lên tiếng bước chân ràng, có cảm thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần.

dừng bước lại, tiến thêm nữa, đứng tại chỗ nhưng cũng quay đầu lại.

Tiếng bước chân càng gần, gõ từng tế bào trong cơ thể .

Trước kia hẹn hò luôn cố ý tới muộn, sau đó nhìn anh chờ ở nơi đó, lặng lẽ đi tới, che mắt anh, thanh cổ ý giả bộ rất thô, “Đoán xem tôi là ai.”

Bình thường, phần lớn thời điểm, còn chưa mở lại, Đỗ Diên Hằng luôn, “Tiểu Lăng tử, em lại tới trễ.”

chắc chắn đánh anh, “ cho gọi như vậy, cho, anh còn gọi như vậy, em để ý tới anh nữa.”

thực tế, làm sao cam lòng mà không để ý tới anh.

Sau lại có lúc hỏi anh, “Làm sao anh biết là em, sợ đoán sai sao?”

“Cách em bộ, anh sớm ghi ở trong lòng, muốn quên cũng được.” Còn dùng giọng cảm thán ra những lời này.

Cách em bộ, anh sớm ghi ở trong lòng, muốn quên cũng được.

Nhớ khắc sâu, cho dù năm tháng trôi qua, vẫn nhớ như vậy.

Tiếng bước chân bên tai dừng lại, lúc này mới khẽ ngẩng đầu, thấy Đỗ Diên Hằng bình tĩnh nhìn mình, ánh mặt trời vừa đúng, chiếu vào tóc anh, khuôn mặt anh cũng lộ ra chút, đôi chút dưới bóng, ngũ quan của anh càng nhu hòa hơn.

Anh nở nụ cười, “Em gầy.”

phải “Em có khỏe?”.

tốt, chỉ sợ anh hỏi câu kia.

hơi mím môi, rất muốn nở nụ cười trước mặt anh, nhưng làm thế nào cũng được, vì vậy lại thôi, “Đúng vậy, giảm cân có hiệu quả rồi.”

ra được câu thú nhất, câu kế tiếp cũng dễ dàng hơn, bọn họ cùng ngồi ghế ở trạm xe buýt, rất nhiều xe lướt qua trước mắt bọn họ, ai cũng đứng dậy liếc mắt nhìn, cũng bọn họ sắp sửa ngồi lên chiếc đó.

Thẩm Tây Lăng kiềm chế về vấn đề kia, năm đó tại sao anh biến mất, cô muốn đời này cần hỏi tới vấn đề này, chỉ vì tin anh, tóm lại anh có nguyên nhân của mình.

Đỗ Diên Hằng thỉnh thoảng liếc mắt nhìn, làn váy bay tự nhiên, khiến anh khó chịu không ra được.

gả cho người đàn ông kia, từ lúc sinh ra cao hơn so với người bình thường. Lúc đó anh cũng nghĩ tới việc rời bỏ, cũng hăng hái tin tưởng, có cái gì là tình thế đánh bại đây?

Anh còn có người mẹ lớn tuổi, từ nhỏ đem tất cả hi vọng đặt lên người anh, đưa anh học, cho anh học trường tốt nhất, hi vọng anh thành người. Chính anh cũng sợ khổ, cũng sợ mệt.

Nhưng kì lạ, câu uy hiếp của nhà họ Triển lại khiến anh lùi bước.

Bởi vì anh so với ai khác đều ràng, anh không thể đưa Thẩm Tây Lăng rời, anh phải nghĩ tới mẹ mình, bà già rồi, mặt bà có dấu vết của năm tháng, anh không thể vì tình mà bỏ lại mẹ mình, anh làm được chuyện ích kỉ như vậy.

khi con người do dự, nghĩ tới mặt xấu ngày càng nhiều. Anh nghĩ nếu như anh đưa , anh có thể cho cuộc sống muốn, bọn họ muốn sống ở thành phố này thế nào, lúc đó có chịu nổi được ?

Tình cảm từng này, rất lâu lại như gông xiềng chặn , vô số lần nhắc nhở mình, khi đó còn chưa đủ lớn, khi đó mình mềm yếu cỡ nào.

“Anh ta đối với em tốt ?”. Rồi rầm, anh hỏi câu như vậy.

Đây là vấn đề anh luôn muốn hỏi mấy năm này, muốn biết có sống tốt , chồng của có che chở cho . Nếu như sống tốt, anh cũng an tâm phần nào.

Thời điểm lúc nào, anh dám tìm hiểu bất kì thông tin gì của , bỏ qua công việc tốt ở thành phố này, cũng bởi vì muốn cách càng xa.

Bây giờ, anh lại muốn biết, có sống tốt hay .

Thẩm Tây Lăng gật đầu cái, “Rất tốt, gia đình cũng tốt.”

Phần lớn phụ nữ đều vậy, nên tốt vô cùng. Cũng kết hôn, cũng sinh con, chỉ là có cuộc sống khác gì với những người khác, chưa tới mức tốt, cũng chưa tới mức xấu.

Nhàm chán cũng nghĩ, mình so với những người khác, nên coi là hạnh phúc , ít nhất Triển Dịch Minh hành hạ gì , cũng ngược đãi .....

Nếu như chính bạn hạ thấp ranh giới cuối cùng của cuộc sống, có lẽ oán giận cũng ít !

Biết muốn nhắc tới cuộc sống của cô, Đỗ Diên Hằng tới công việc bây giờ của mình, phấn đấu mấy năm, ở tình trạng tốt, vay để mua căn nhà, cuối năm cũng xong xuôi rồi.....

Thẩm Tây Lăng nghe anh chuyện, anh những thứ kia, cũng cảm thấy xa lạ, thậm chí còn rất mới lạ..... cảm thấy mình có bệnh rồi.

Bởi vì lời nào, Đỗ Diên Hằng có chút khẩn trương, cố gắng cười cười, “Trở lại trường sao?”

qua trường rất nhiều lần, mỗi lần đều đứng ở cửa chính hoặc là cửa giữa, nhớ lại mình năm đó là học sinh vào ra, nhưng vào, giống như vào, sẽ phá cái gì đó.

lắc đầu cái.

“Chúng ta xem chút , có lẽ còn có thể đụng phải giáo trước kia.”

cười, “Nếu em đụng phải giáo đó, chắc nhớ ra em. Chắc chỉ nhớ ra, học sinh giỏi như anh.....”

Bọn họ cùng nhau ngồi lên xe buýt, người trong xe rất nhiều, cực kì chật chội. Thẩm Tây Lăng ở phía trước, thấy được chỗ liền ngồi, mà Đỗ Diên Hằng lại đứng nắm lấy vòng treo.

Thẩm Tây Lăng trước kia, luôn có điểm kiểu cách như vậy, lên xe buýt cũng ngồi, ghét bỏ chỗ này có bao nhiêu người ngồi qua. Đỗ Diên Hằng cũng thể làm gì khác hơn là đứng cùng với , nhưng có lúc đường quá xa, cũng bỏ qua nguyên tắc của mình, ngồi cùng với anh.

“Trước kia em luôn thích ngồi ở vị trí gần cửa sổ.” Đỗ Diên Hằng bỗng dừng nhớ tới cái gì, với .

cười thần bí, “Đột lát nữa rồi cho anh biết, em vì cái gì mà thích ngồi gần cửa sổ.”

“Còn có điều bí sao?”

“Cái đó đúng.”

khí ngại ngừng có lẽ được xe đầy người tiêu tán ít, lời cũng có phần quen thuộc. Xuống xe, Thẩm Tây Lăng mới phát , ra thời tiết nóng như vậy, trán mình toát ra ít mồ hôi, lập tức lấy giấy ướt trong túi xách ra lau mặt.

“Bây giờ nên giải thích nghi hoặc rồi.” Đỗ Diên Hằng nhìn dáng vẻ cười của , cười vừa phải, cũng để cho người say mê trong đó, nhưng cũng ghét.

nhìn anh hồi, lúc này mới vứt giấy ướt vào thùng rác cách đó xa.

Bên cạnh trạm xe chính là cửa chính của trường, bọn họ cùng nhau qua.

“Bởi vì vị trí gần cửa sổ chính là chỗ ngồi bên trong, như vậy cũng cần nhường chỗ ngồi cho người khác nữa.” cười xảo quyệt, “Ngồi ở bên trong còn phải suy tính xem có nhường hay, nếu như gặp phải người lớn tuổi tư cách tốt, còn với anh tiếng cảm ơn, nếu như tư cách chả ra cái gì, cảm thấy chuyện anh nhường chỗ là chuyện phải làm. Hoặc là, còn có người trực tiếp để cho anh đứng lên còn người ta tới ngồi. khỏi xuất những tình huống này, nên dứt khoát ngồi chỗ gần cửa sổ, mắt nhìn bên ngoài, hoàn toàn quan tâm tới chuyện xảy ra trong xe.”

xong chính cũng cười, ích kỉ cỡ nào, bản thân cảm thấy rất tốt rất thông minh, “Có phải cảm thấy em rất thông minh?”

Đỗ Diên Hằng có phần nhịn được, “Đúng vậy, em là thông minh.”

Ý phối hợp quá đậm, khiến có chút ngượng ngùng.

Cách cửa chính xa chính là đường hầm dài, ngạc nhiên nhìn hai bên tường, “Xem ra trường có chút tiến bộ.....”

Đỗ Diên Hằng cũng nhìn chút, nhưng phát ra cái gì đặc biệt.

Thẩm Tây Lăng lại nhớ tới quá khứ, hơn nửa hai bên tường này viết đầy “Ngày phòng cho thuê” cùng chuỗi số điện thoại, hoặc là quảng cáo, bây giờ bị xóa bỏ, sạch, chút dấu vết cũng nhìn ra được.

Khi đó, và nữ sinh trong lớp ra ngoài ăn đồ nướng buổi tối. Cứ có mấy cặp tình nhân ra ra vào vào, bạn đó cười: Nếu như thêm chút nữa, cặp đó ra ngoài, tớ cảm thấy hơn nửa bọn họ thuê phòng.....

Thẩm Tây Lăng bình thường phản đối, cũng tán thành, có, là khẳng định, nhưng là có rất nhiều phải vậy.....

Những mảnh vỡ trong cuộc sống lại ghép lại trong tâm trí, khiến lòng ấm áp.

qua đường hầm. Cách đó xa có ao sen, mùa sen nở, cỏ xanh, hoa lác, lúc ngang qua, tâm tình bỗng dưng tốt lên.

nghe tiếng bước chân, hoài nghi trước kia cô lại thế nào.

Thời tiết này, hoa nhiều, bộ lại người thấy hương thơm.

“Mùi hoa kinh giới, anh có người thấy?”. xoay người hỏi Đỗ Diên Hằng.

Anh gật đầu cái, “Còn có mùi hoa sơn chi.”

quỷ dị liếc anh cái, “Cây hoa sơn chi ở tầng 2 bên ngoài phòng thí nghiệm lại nở ra.....”

Trước kia khiến anh rất nhức đầu, vừa tới thời tiết này, đều bắt anh hái hoa. Kết quả là hoa kinh giới ở đầu, hoa sơn chi thì có vẻ thiệt thòi, có cách nào ngăn chặn.....

Đỗ Diên Hằng theo phía sau, suy nghĩ chút, “Chúng ta làm gì mà phải lên lút?”

Trường cho tới bây giờ cũng có nội quy văn bản ràng là cho phép hái hoa.

Thẩm Tây Lăng liếc mắt nhìn quần áo của anh, “Anh thử nghĩ mà xem, người chúng ta thế này còn tới ngắt hoa, để người khác nhìn thấy thành trò cười à.”

Lý do hầu như chính đáng lắm.

Đến hai phòng thí nghiệm ở bên ngoài, Thẩm Tây Lăng liền hái hoa, đặc biệt chọn bông hoa mới nở hoặc là chưa nở hoàn toàn mà hái, nắm trong tay bó to.

“Chừa chút, đừng hái hết.”

“Em cũng muốn hái xong, nhưng lấy được.” Lúc này mới từ sườn xuống, giày cao gót quá cao, lúc hơi sụt cái.

để hoa lên người, “là thơm.”

Trước kia rất thích tối đây, bởi vì nơi này không chỉ có mùi hoa, còn có đom đóm bay, ở trong bóng tối chợt lóe, cực kì lãng mạn.

ngẩng đầu, nhìn Đỗ Diên Hằng giờ phút này, có chút hoài nghi, rốt cuộc anh xuất , phải cái bóng xuất hiện trong kí ức của mình.

Suy nghĩ này lại khiến sợ hãi, vươn tay, sờ mặt anh.

Đỗ Diên Hằng vẫn nhúc nhích, nhìn .

sờ mặt anh, có nhiệt độ, nhiệt độ , phải trong tưởng tượng của . Thu tay lại, có chút lúng túng, “Em.....”

Giờ phút này chuông điện thoại vang lên.

còn phản ứng kịp, còn nhìn anh. Đỗ Diên Hằng nhắm mắt lại, “Điện thoại di động của em kêu lên kìa.”

“A” tiếng, nhờ anh cầm hoa, kéo khóa ra, lấy ra điện thoại. màn hình điện thoại lên ba chữ “Triển Dịch Minh”, có chút muốn nghe.

Nếu như vừa rồi cho tất cả bây giờ là ảo ảnh, thuộc về suy tưởng của , thể nghi ngờ, thấy ba chữ “Triển Dịch Minh” lại khiến tiến vào thực tế.

còn là nữ sinh ở trong sân trường bước nhàn, còn là nữ sinh cả ngày chỉ muốn tình , không còn là nữ sinh ngây thơ cả ngày chỉ xem hôm nay ăn cái gì mai mặc cái gì.....

là vợ của người đàn ông, là mẹ của một đứa trẻ.

cầm điện thoại di động lên, nhấn phim nghe.

“Bây giờ mấy giờ rồi mà em còn chưa về? An An đâu rồi, cùng với em sao?”

thanh của Triển Dịch Minh có chút vội vàng, anh muốn hỏi vấn đề trước đây là sau, vì vậy từ từ mở miệng, “An An ở nhà bà ngoại.....” nhận thức được, “Anh trở về?”

“Nghe giọng của em có vẻ hoan hỉ.....”

cúp điện thoại, tới trước mặt Đỗ Diên Hằng, “Có người gọi nhầm số, anh ta tìm nhầm người, nhưng anh ta còn ác với em.”

Đỗ Diên Hằng nhìn vẻ mặt của , như có điều suy nghĩ.

Vừa rồi, lúc lấy điện thoại di động ra, anh vô tình nhìn thấy tên lên màn hình di động.

Chương 33:

Thẩm Tây Lăng tới nhà bố mẹ mình, đón Triển Hiếu An về, tật xấu của Triển Hiếu An lại bùng phát, chơi vui vẻ với ông ngoại, vui mừng tí nào bị Thẩm Tây Lăng quấy rầy, Thẩm Tây Lăng dỗ nửa ngày, Triển Hiếu An cũng chịu , khiến rất khó xử.

“Triển Hiếu An, bố con mua socola cho con.” Thẩm Tây Lăng ra đòn sát thủ.

Triển Hiếu An vừa nghe, bỏ lại món đồ chơi, “Ông ngoại, ông từ từ chơi , cháu trở về xem bố chút, bố mà thấy cháu, nhất định nghĩ tới cháu.....”

Thẩm Sơ Văn: đưa cháu này.....

Lúc này Thẩm Tây Lăng mới dắt con về nhà.

Triển Hiếu An nắm tay Thẩm Tây Lăng, còn vừa vừa hát. Thẩm Tây Lăng rất nhanh phát ra tâm tình Triển Hiếu An rất tốt, socola có ma lực lớn như vậy sao?

“An An rất thích socola?”.Thẩm Tây Lăng nhin được mở miệng.

Gắng sức mà gật đầu, “Rất thích rất thích.”

“Vậy giữa bố và socola, con thích gì hơn?”

bé suy nghĩ nửa ngày, “Bố.”

Thẩm Tây Lăng cảm thấy có chút vui, ít nhất con chưa hoàn toàn vật chất quá.

Kết quả Triển Hiếu An lại , “Có bố tự nhiên có socola. Hơn nữa có bố, thế đổi.”

Quan điểm này khiến người ta có chút tò mò, “Cái gì mà bố thế đổi?”

“Bố chỉ có thôi!”. Triển Hiếu An tình ý đương nhiên.

Thẩm Tây Lãng nhìn con mình, “Mẹ con cũng chỉ có thôi.” Dùng ngón tay chọc vào trán con .

Triển Hiếu An lấy tay xoa trán, “Có muốn làm mẹ con..... vậy có nghĩa là mẹ chỉ có .....

Cho dù thanh của con ngày càng thấp, Thẩm Tây Lãng vẫn nghe được đoạn phía sau. Nụ cười mặt cứng đờ, ngồi chồm xuống, nhìn thẳng con , “ nào? cho mẹ, làm sao con biết kia.”

“Lần đó bố đưa con chơi, gọi mẹ cùng , mẹ . Con với bố cùng dạo, bên trong có nhiều cây, rất đẹp. Sau thế nào nhỉ, bố có tới cùng chơi với con, sau đó đến bao lâu kia tới, dáng dấp của đấy rất xinh đẹp.” Triển Hiếu An cúi đầu nhìn ngón tay mình, sau đó lại nhìn mẹ, “ kia muốn làm mẹ con, mà con đồng ý.”

Triển Hiếu An nhìn mẹ rồi cười, xem bé láu lỉnh.

Thẩm Tây Lãng đứng lên, sờ sờ đầu con , “Như vậy à.....”

“Lần sau con bảo mẹ cùng , mẹ thế , nếu con liền....” Suy nghĩ chút, cũng vế sau, “Dù sao mẹ nhất định phải .”

Thẩm Tây Lãng đứng ở ven đường, gọi xe taxi, mình và con cùng nhau vào trong xe.

ngiêng đầu, để cho con nhìn thấy nét mặt bây giờ của mình. Triển Dịch Minh, anh khinh người quá đáng, còn dám dẫn người tính tới trước mặt con , coi ra gì.

Tay của năm thành cục, mắt nhìn chăm chăm ra ngoài, qua nhiều công trình, cây cối cũng lui về phía sau.....

Xuống xe, trả tiền, Thẩm Tây Lãng dắt Triển Hiếu An chậm rãi trở về.

bé vì bố trở về mà cảm thấy vui vẻ, “Mẹ, mẹ xem bố có mua quà con .”

“Có chứ, bố rất chiều con.”

Triển Hiếu An cười hắc hắc, “Con cũng chiều bố lắm.”

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của con , trong lòng có chút khó chịu, sờ đầu con lần nữa, động tác này, mang theo tính trấn an, giờ phút này cũng trấn an chính .

Vừa mới về đến nhà, Triển Hiếu An liền xông tới, nhảy tới trong Triển Dịch Minh, “Bố, con rất nhớ bố.”

Thẩm Tây Lăng đứng cách đó xa, nhìn hai bố con. Anh vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn giọt, cổ dính mấy giọt nước, chảy từ cổ xuống.

thể không chế, lại nghĩ, anh trở về tắm, có phải muốn tẩy dấu vết hay ? Anh anh công tác ba ngày, kết quả bốn năm ngày mới về, rốt cuộc anh quá bận rộn hay là anh sớm trở về nhưng về nhà?

ràng hành vi của anh có thể sử dụng làm lý do bình thường thuyết phục bản thân mình, nhưng theo bản năng lựa chọn cái xấu nhất, biết mình nghiêng về quỹ đạo rất đáng sợ.

Triển Dịch Minh thực mua cho Triển Hiếu An ít đồ, Triển Hiếu An thét lên chạy về phòng nhìn, chạy so với lúc bình thường nhanh hơn, Triển Dịch Minh đứng tại chỗ vừa lắc đầu cười vừa bảo Triển Hiếu An cẩn thận chút, chớ làm rơi.

Thẩm Tây Lăng cảm giác mình từ đầu đến cuối cũng chỉ đóng thân phận của khách.

“Hôm nay có chuyện gì quan trọng vậy?”. tầm mắt của Triển Dịch Minh dừng người , nhìn dáng dấp, ăn mặc tỉ mỉ, có đón An An mà để ở nhà bà ngoại, tất cả hành động này chứng minh rằng hôm nay có chuyện.

nhìn anh cái, bình tĩnh kiềm chế, “Em thể có chuyện quan trọng sao?”

“Em có thể có chuyện gì quan trọng cơ chứ.” Anh nhúu mày, bây giờ có công việc, chuyện quan trọng nhất là chăm sóc An An cho tốt, chuyện nào

quan trọng hơn chứ?

Ngay sau đó nhìn anh, vốn cau mày, vào lúc này cũng quan sát anh hồi rồi cười, “Tôi có hay có chuyện quan trọng phải cho anh biết sao? Triển Dịch Minh tiên sinh.”

cười lên má phải có má lúm đồng tiền , vốn ấm áp đáng , giờ phút này lộ ra má lúm đồng tiền chỉ có vẻ quỵ dật khác thường.

Triển Dịch Minh thấy thái độ này của giải thích được nên có chút thoải mái, “Anh chỉ tùy tiện hỏi chút.”

“Đúng vậy, tôi cũng chỉ tùy tiện trả lời anh mà thôi, anh cần lộ vẻ nghiêm trọng cỡ nào.” Hai bên hỏi nhau cũng xem , chỉ là muốn khiến anh khó chịu thôi.

Thấy giọng với vẻ mặt có phần đúng, anh suy tư chốc lát, “Em gặp phải chuyện gì?”

Thẩm Tây Lăng tới, ngồi lên ghế đối diện Triển Dịch Minh. nhàn nhàn nâng chân lên, hai chân vắt chéo, ngồi xuống váy có chút ngắn, nổi bật đôi chân mảnh khảnh mỹ lệ.

“A, cũng có gì. Hôm nay ngang qua quảng trường, thấy mấy đứa trẻ biểu diễn xếc, đứa bé lớn nhất cũng chỉ hơn An An có hai tuổi mà thôi, nhưng đứa bé đó ngồi ghế, đầu nhét vào hòm sắt, khiến đứa trẻ bên ngoài cho lưỡi lê* vào, giống như ma thuật chiếu trong tivi vậy, nhưng đạo cụ của mấy đứa trẻ đó vẫn bẩn vừa thô. Mấy đứa đó mặc rất rách nát. Lúc đấy, em đứng ở bên đó, chỉ dừng lại mấy giây, nhanh chóng rời . Em nghĩ, họ biểu diễn như vậy, để người vây xem cho tiền, người vây xem ném càng nhiều tiền, các em đó kiếm càng nhiều tiền, người phụ trách các bé đó càng vui mừng, đối với các bé đó tốt hơn chút. Nhưng nếu có khách xem, họ cũng cần làm những chuyện nguy hiểm này. Nhưng những ngày xem thấy những đứa trẻ kia đáng thương như vậy, tất cả đều cho tiền. Mà người phụ trách thấy có tiền, vì vậy bắt các bé đó biểu diễn nhiều hơn. Thậm chí, xuất càng ngày

càng nhiều các đứa trẻ ra ngoài làm xiếc..... anh xem, rốt cuộc nên đưa tiền là tốt hay phải trả tiền?”

*Lưỡi lê là vũ khí lạnh giông cây thương nhưng hơn nhiều và thường lấp vào các khẩu súng trường tấn công và chiến đấu.

trả tiền, trong lòng khó chịu, cho, giống như giúp người xấu làm điều ác.

Triển Dịch Minh quan sát , rất ràng, chuyện những đứa trẻ này phải là nguyên nhân khiến thái độ của như thế, nhưng anh vẫn phối hợp mở miệng, “Có cho hay như thế nào, dù sao ai cũng phải chết, cũng ảnh hưởng nhiều tới em.”

Thẩm Tây Lăng cười lần nữa, chu kỳ sống tuần hoàn này, cũng hẳn là thế, tựa như cuộc sống bây giờ.

Bởi vì sợ bỏ An An được, vì vậy chọn rời , biết mình có ngày thoát khỏi cuộc sống bây giờ. Sau đó lại lựa chọn quay về, sau khi trở lại vì con với nguyên nhân khác, lựa chọn kỹ xử tốt cuộc hôn nhân này. Có ý định đối đãi tốt, vì vậy bắt đầu cầu anh bỏ ra, đối với con, đối với gia đình này, đối với , đối phương lại đáp ứng lại cầu của , vì vậy lại cân bằng.....

Sau lại thăng bằng, nghĩ tới cũng phải là việc tan vỡ, mà phải nghĩ tới con. phải suy nghĩ, thử bày tỏ cảm xúc của mình, nhưng tâm tình bố mẹ bản khoản, thậm chí còn phải nghĩ nhiều hơn.....

Đây phải là chu kỳ sống tuần hoàn sao?

cảm giác mình có chút mệt mỏi, mở miệng cũng muốn. Muốn ngủ, cái gì cũng muốn hỏi, cái gì cũng muốn suy nghĩ nhiều.

“An An nghỉ học, sau đó thuê bảo mẫu hoặc là để An An bên bố mẹ anh, tôi nghĩ tôi nên có công việc của mình, tôi cũng cần có cuộc sống của mình.” bình tĩnh ra, chính cũng kinh ngạc.

Vốn cho là quát lên với anh.....

Xem ra, quả cũng bắt đầu biến mình đối trá.

Triển Dịch Minh vẫn nhìn , “Làm sao lại nghĩ tới việc này?”

“Anh biết rồi đấy, tôi vẫn luôn muốn ra ngoài làm việc.”

“Anh hỏi em, tại sao hôm nay lại nghĩ tới, cái gì kích thích em suy nghĩ như vậy.” Anh nhìn , tay nắm vào thành ghế salon, vẻ mặt khẽ tức giận.

cúi đầu, nhìn ngón tay mình, động tác này giống với An An, lúc suy nghĩ, thích nhìn tay của mình, quan sát đường vân ngón tay.....

Tâm tình của mình bị đè nén, có chuẩn bị cãi với anh hay làm ra hành động khác, nhưng hình như anh có ý định yên tĩnh qua ngày.

ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười cười khuôn tốt nhất, “Tôi cũng cần phải thông báo giống như anh sao?”

“Thái độ này của em là sao?”

“Thái độ gì.”. lặp lại, “hừ” tiếng, “Cũng giống như thái độ của anh thôi, phải anh thích tôi hỏi chuyện của anh sao, vừa đúng, tôi cũng rất ghét anh hỏi tôi về chuyện của tôi. Cũng coi như là huề nhau . Như vậy cũng tốt, có cảm động lây phía sau, về sau tôi hỏi tới chuyện của anh nữa. Tùy anh có cuộc sống bên ngoài thế nào, tôi cũng hỏi.... cho nên, anh cũng đừng hỏi tôi.”

“Anh qua với em, anh làm việc.....”

“Đúng vậy, anh là làm việc. Tôi về muộn, cũng là anh làm việc. cổ áo dính vết son môi cũng là vì công việc. quần áo có dính mùi nước hoa, vẫn là vì công việc. Anh chỉ vì công việc của anh thôi mà cực kì vĩ đại, bồi ăn bồi uống....” tạm ngừng, nhìn anh.

Anh nhìn chăm chăm, vung tay lên, tất cả những thứ khay trà rơi xuống mặt đất.....

“Em trở lại tìm anh tra, , rốt cuộc em muốn làm cái gì.....”

An An nghe thấy tiếng, từ tầng chạy xuống, thấy Thẩm Tây Lăng hét lên với Triển Dịch Minh, “Tôi muốn làm cái gì, tôi có thể làm cái gì, người tôi

phải dán nhãn nhà họ Triển các người sao, anh xem tôi có thể làm gì, phải tôi bị các người trói chặt sao?”

Nét mặt của quá mức dữ tợn, An An thấy bố và mẹ mình cãi nhau.

Bé có người bạn, bố mẹ luôn cãi nhau, sau đó bố bạn ấy cũng , mẹ cũng , bạn ấy đành phải sang bên bà nội.....

An An “ Oa” tiếng, khóc lớn lên, “Bố mẹ đừng cãi nhau.....”

Nhìn thấy An An khóc, hốc mắt Thẩm Tây Lăng liền đỏ, chạy tới ôm An An, “Đừng khóc, đừng khóc, ngoan nào, mẹ ở chỗ này, bảo bố đừng khóc.....”

Chương 34:1:

Buổi tối hôm đó, Thẩm Tây Lăng dỗ An An ngủ, an ủi con . Triển Hiếu An vẫn nắm tay mẹ, “Mẹ được .”

Tay của Thẩm Tây Lăng vẫn bị Triển Hiếu An nắm, mặc dù con ngủ thiếp rồi tay vẫn bỏ ra.

Thẩm Tây Lăng nhìn chăm chăm vào trần nhà, trong tầm mắt tối đen như mực. cảm thấy nếu như là trẻ con tốt, buồn khóc, liền có người đến dỗ. Khó chịu cũng khóc chút, tự nhiên có người tới .

Trưởng thành mới được, khóc cũng thể, người khác chỉ cảm thấy mình yếu đuối , ai nguyện ý tới dỗ, cưng chiều cơ chứ.

Nên làm trẻ con mới phải.

ngủ được, vẫn mở mắt, nhìn đêm tối biến thành ban ngày.

đêm qua, giống như tất cả lại trở về nguyên điểm. biết Triển Hiếu An thức dậy rồi, nhưng bé gọi , mặc quần áo liền chạy ra ngoài. cũng nghe được tiếng bước chân hành lang bên ngoài, nhưng nghĩ tới, dù có chút buồn ngủ nào.

Thời gian cứ như vậy, từng giây từng phút trôi qua, miễn cưỡng ngồi dậy. hi vọng nhiều, có thể giống như An An, mất hứng khóc, bây giờ muốn khóc cũng khóc nổi, chỉ cảm thấy khó chịu, cũng chỗ nào khó chịu.

cố gắng để cho mình trở nên bình thường, lúc ban ngày tìm kiếm mấy tác phẩm văn chương để xem, hoặc là tìm truyện hài gì đó để xem, để cho mình thấy tối tăm như vậy nữa.

Tối chiều đón An An về, dắt An An siêu thị mua ít thức ăn và rau về nhà. An An so với bình thường nhạy cảm hơn, Thấm Tây lăng bảo bé lấy đồ ăn vặt bé cũng cầm tới những thứ bé rất thích nhưng mà bị cấm như lúc bình thường.

Trẻ con cũng biết giữa tốt và xấu rồi.

Về đến nhà, vẫn nấu cơm xào rau như cũ.

Triển Hiếu An chỉ ngoan ngoãn ngồi bàn cơm, nhìn mẹ, “Hôm nay con muốn ăn hai bát cơm.”

Thấm Tây Lăng cười, “Tốt, An An biết nghe lời.”

bé cười, mắt híp thành đường ngang, bé ăn hai bát cơm, bố rất vui, mẹ cũng vui, bé cảm thấy mình làm được chuyện tốt – khá lớn.

Thời gian Triển Dịch Minh về nhà sớm cũng muộn, kịp vào giờ ăn cơm. người cũng có mùi rượu, mùi thuốc lá cũng có.

Trong quá trình ăn cơm, Triển Dịch Minh mở miệng chuyện, Thấm Tây Lăng cũng mở miệng.

Triển Hiếu An nhìn bố chút, lại nhìn mẹ chút, “Hôm nay con ăn được hai bát cơm đấy.”

“ là ngoan.” Triển Dịch Minh và Thấm Tây Lăng đồng thanh ra, nhìn đối phương cái, tiếp tục cái.

Triển Hiếu An cười hắc hắc.

Thẩm Tây Lãng dọn dẹp bát đĩa, Triển Dịch Minh từ tầng 2 xuống, đứng ở cửa phòng bếp, “Áo sơ mi màu xám của anh ở đâu vậy?”

“biết.” tiếp tục rửa bát.

“Em giặt em phải biết chứ.”

vẩy nước tay, “Em em biết, quần áo của mình còn hỏi người khác.”

Triển Dịch Minh trợn mắt nhìn mấy lần, “Hỏi em bộ quần áo em lại tỏ thái độ với anh, trở nên kiên cường ít, có phải cảm thấy gặp được số người rồi mà càng ngày càng có sức lực .”

“Em có lá gan lớn như vậy mặt nặng mày với anh.” xoay người, tiếp tục rửa chén.

Anh tới, nắm bả vai , “Em còn dám em có gan sao?”

dừng hai giây, đem bát cầm trong tay ném xuống đất, bát vỡ thành số mảnh, răng rắc vang dội, nhìn anh, “Tôi mà có gan làm vỡ cái bát này.”

Triển Dịch Minh đẩy phen, ngã kệ bếp, sát vào eo , khiến thấy đau, nhưng vẫn chưa yếu thế, chỉ nhàn thờ ra hơi.

“Rốt cuộc em muốn làm gì, điều này cũng hài lòng, vậy cũng hài lòng, em xem em phải như thế nào mới hài lòng đây?”. Anh nổi giận đùng đùng, “Em ghét anh uống rượu, anh cố uống ít rồi, cũng giảm bớt số lần hút thuốc, em còn muốn thế nào nữa!”

“Tôi ghét có tác dụng gì, anh thay đổi được sao?”. Hai tay của nắm vào kệ bếp, mặt lướt qua tia bất đắc dĩ, “Thôi, tôi muốn cãi với anh.....”

tới, nhặt mảnh bát vỡ lên, cận thận, bị cửa vào ngón tay.....

ngơ ngác nhìn ngón tay mình, vô dụng như vậy.....

đứng lên, vốn muốn lấy cái chổi quét sàn, lại thấy An An đứng ở cửa. Tay An An nắm vào cửa, khiếp sợ nhìn bọn họ, mặt lộ ra vẻ sợ hãi, như con vật bị dọa.

Thẩm Tây Lăng đột nhiên khóc lên, nước mắt kiềm được, cứ rơi xuống. tới, ôm lấy An An, cái gì cũng ra được.....

Triển Dịch Minh nhìn hai mẹ con, cười khổ, biết tại sao lại biến thành như vậy.....

Triển Dịch Minh chuyện với Thẩm Tây Lăng ngày càng ít, có lúc còn lời nào, trong nhà càng ngày càng trầm mặc. An An cũng ít chuyện, bình thường thích xem anime cũng xem nữa, món đồ chơi mình thích cũng chơi nữa.

Buổi sáng, An An ăn cơm xong, cùng Triển Dịch Minh ngồi vào trong xe. Bé nhìn Triển Dịch Minh, “Bố có định cùng mẹ tách ra?”

Hình như cây ở phía ngoài đều giống nhau, tất cả đều lùi về phía sau.

Triển Dịch Minh nhìn con mình, “Tại sao lại hỏi vậy?”

“Bạn của con, bố mẹ bạn ấy cãi nhau, sau đó tách ra..... bạn ấy còn bố mẹ nữa.” Triển Hiểu An ngơ ngác nhìn bố.

Triển Dịch Minh nhắm mắt, “Chỉ cần An An nghe lời, bố mẹ tách ra.”

Triển Dịch Minh gắng sức gật đầu, “Con rất nghe lời.....”

Triển Dịch Minh nhìn con mình, bé gật đầu, đột nhiên muốn hỏi mình, anh lừa gạt bản thân anh hay là lừa con anh?

Triển Dịch Minh kí hợp đồng xong vẫn ở lại trong công ty về, anh muốn trở về cái gọi là nhà đó, khiến anh bị đè nén, khiến anh đau đớn. Thậm chí, anh sợ chuyện, giống như mỗi câu có thể khiến bất mãn.

Viên Trác Nhiên gọi điện thoại tới, bảo anh tới đây, mọi người đến đông đủ, còn thiếu mỗi anh. Triển Dịch Minh suy nghĩ chút, vẫn quyết định, ít nhất có thể khiến anh quên những thứ vui trước mắt, cầm áo khoác xuống lầu, lái xe.

Xác thực mọi người tới đông đủ, cũng bắt đầu chơi tiếp.

Viên Trác Nhiên thấy Triển Dịch Minh đẩy cửa vào, lập tức lấy tay kéo áo của người đàn ông bên cạnh, “Cậu cược thua, mau đưa tiền đây.”

Triển Dịch Minh liếc nhìn hành động của Viên Trác Nhiên, đám người kia lại đem anh ra trêu ghẹo rồi, đánh cược cái gì rồi.

Anh tới, ngồi bên cạnh Viên Trác Nhiên, “Cậu xem mắt thế nào rồi?”

“Đừng nhắc tới, đừng nhắc tới, vạn lần đừng tới việc này.” Viên Trác Nhiên lập tức làm ra dấu tay, “Nhờ hồng phúc của cậu, thắng được ít tiền, có thể mời cậu uống chai rượu tốt rồi.”

Triển Dịch Minh do dự chút, mắt lóe lóe, “Tốt.”

Viên Trác Nhiên lập tức ngưng lại, “ phải ít ngày trước cậu cai rượu cai thuốc rồi sao? ra cậu lừa chúng tôi sao.”

Triển Dịch Minh phất tay cái, “Tôi thấy cậu có ý định dụ dỗ tôi có, cho nên mới mời tôi uống rượu.”

Bị người trúng tâm tư, Viên Trác Nhiên có chút lúng túng cười cười, “Trong khoảng thời gian này thế nào nhỉ, gọi cậu cậu ra, mỗi lần đều có chuyện. phải xã giao và dự tiệc định ra khỏi nhà sao? Cái này có vẻ giống cậu.....” xong, Viên Trác Nhiên mập mờ lại gần Triển Dịch Minh, “Chẳng lẽ vợ cậu tức giận, nên mới hành hạ cậu như thế?”

Triển Dịch Minh liếc mắt nhìn Viên Trác Nhiên cái.

“Được rồi, tôi sai rồi, cậu nuôi trong nhà con tiểu bạch thỏ.” Viên Trác Nhiên lập tức thay đổi lời .

Bên kia chơi bài, Viên Trác Nhiên bảo Triển Dịch Minh qua đó chơi, thấy Triển Dịch Minh có hứng thú, anh gì nữa.

Triển Dịch Minh uống ít rượu, hàng dài các ly đặt mặt bàn, nhìn qua hết sức đẹp mắt, ánh đèn xuyên qua ly rượu trong suốt phản ra sắc thái kì dị. Anh nghiêng chân, cả người nằm ghé, nhàn nhã mở bình rượu, chậm rãi uống,

giống như nếm vậy.... lúc sau, anh uống rượu nhanh hơn, biến thành cụng rượu vậy.....

Viên Trác Nhiên vừa mới dán vào chơi, trong lòng rất vui, thu xấp tiền lớn. Có người nháy mắt với Viên Trác Nhiên, “Hôm nay Triển Dịch Minh có gì đúng.”

Viên Trác Nhiên xoay người, sợ hết hồn, bàn có kha khá nhiều bình rỗng rồi..... Người kia vẫn ngừng uống...., người ta biết anh kết hôn cũng nghĩ là thất tình đấy?

Đối phương tò mò hỏi, “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Viên Trác Nhiên tức giận, “Tôi làm sao biết được....”

Đối phương cũng truy xét thái độ của Viên Trác Nhiên, “Rất lâu thấy bạn tên gì ý nhỉ.....”

“Làm ơn, người ta hay được gọi là Sắt Sắt, Sắt trong hủ hê đặc ý, cả ngày lẫn đêm trong đầu chả có cái gì tốt.....”

“Chắc chắc, trong đầu chúng tôi có cái gì tốt, chỉ có trong đầu cậu mới có, được chưa?”

Viên Trác Nhiên cảm thấy có chút đúng, lại đánh mấy ván liên, gọi người đón, chính anh tới bên cạnh Triển Dịch Minh, đoạt lấy ly rượu Triển Dịch Minh cầm tay, “Ai ai, cái người này làm cái gì vậy!”

Triển Dịch Minh cũng chuyện, nhìn dáng vẻ có chút say rồi.....

Viên Trác Nhiên suy nghĩ, cuối cùng có chuyện gì vậy. Lại nhìn Triển Dịch Minh chút, suy nghĩ chút, có phải vì phụ nữ hay ? Sau khi Thẩm Tây Lăng trở về, người này thực bình thường, có phải Thẩm Tây Lăng có vẻ ngang ngược , dù các loại thủ đoạn buộc Triển Dịch Minh lại, khiến anh thấy khó chịu, ép quá chặt, lạnh run cũng thấy.

Viên Trác Nhiên càng phân tích, càng thấy mình phân tích chính xác, lập tức gọi điện thoại cho Hàn Vũ Sắt, bảo Hàn Vũ Sắt tới đây.

Thời điểm này phải cần người phụ nữ dịu dàng ở bên cạnh mới được.

Hàn Vũ Sắt tới rất nhanh, nhìn thấy Triển Dịch Minh uống nhiều rượu như vậy, cực kì lo lắng, vẫn khuyên bảo Triển Dịch Minh đừng uống nữa.

Hàn Vũ Sắt tới, dĩ nhiên Viên Trác Nhiên phải để ý gì nữa, lại chạy tới bên kia đánh bài.

Hàn Vũ Sắt thấy anh nhiều ngày nay, bây giờ thấy bộ dạng anh như vậy, cực kì đau lòng. vất vả mới kéo chai rượu trong tay Triển Dịch Minh, kết quả Triển Dịch Minh cầm chặt lấy tay .

Sức lực của anh rất lớn, Hàn Vũ Sắt hất ra, chỉ để anh cầm.

Vẻ mặt của anh rất khó coi, bởi vì uống rượu nên mặt đỏ lên, nhưng mắt cho dù có sương mù cũng che giấu tia dữ tợn, “Thẩm Tây Lăng, anh cho em biết.....”

Anh thở ra từng hơi, giống như chuẩn bị làm gì, “Anh biết em anh, cũng coi anh ra gì, con mẹ nó, anh cho em biết, anh cũng quan tâm tới em, anh chỉ vì con mới ở cùng với em, em cho rằng anh nguyện ý chấp nhận em..... em nghĩ rằng em đáng giá vậy sao.....”

Sức lực của anh quá lớn, Hàn Vũ Sắt nghĩ rằng tay mình sắp bị bóp gãy.....

Anh gì nữa, ngã ghế salon, Hàn Vũ Sắt lúc này mới rút tay mình ra.

hoài nghi cuộc hôn nhân của anh hạnh phúc, nhưng nghĩ rằng anh lại khổ sở như vậy.... đau lòng vuốt mặt anh, tại sao người phụ nữ kia lại biết quý trọng anh?

có chút ghen tị với người phụ nữ kia, cũng bởi vì có gia thế tốt, kết hôn được với Triển Dịch Minh, cái gì cũng cần cố gắng. Tận dụng lợi thế bẩm sinh này, đều khiến người như bất bình.

Viên Trác Nhiên thắng được ít, mọi người tan cuộc, anh tới bên này. Thấy dáng vẻ si tình của Hàn Vũ Sắt, khỏi lắc đầu, đây chính là phụ nữ.....

Điện thoại Triển Dịch Minh vào giờ phút này vang lên.....

Hàn Vũ Sắt sửng sốt chút, Viên Trác Nhiên tới, “Điện thoại di động của cậu ta kêu kìa.....”

Hàn Vũ Sắt vất vả lấy điện thoại di động trong túi quần anh, lại bị Viên Trác Nhiên thúc giục, biết làm sao, lấy ra liền ấn vào nút nghe, liền mở miệng, “Alo, xin chào.....”

Đối phương cúp điện thoại.

Viên Trác Nhiên lấy điện thoại, tìm ghi chép các cuộc gọi, khỏi giật mình, suy nghĩ chút, xóa cuộc gọi này, làm như có gì xảy ra.

Hàn Vũ Sắt cảm thấy kì quái, rồi lại gì.

Viên Trác Nhiên và Hàn Vũ Sắt cùng nhau đỡ Triển Dịch Minh ra ngoài, anh còn bối rối, nghĩ nên đưa Triển Dịch Minh về đâu, ai ngờ đột nhiên Triển Dịch Minh giống như tỉnh táo lại rồi vậy, “Tôi muốn về nhà.....”

Anh uống rượu, về nhà, thấy lại tức giận.....

Viên Trác Nhiên gật đầu, “Được được được, về nhà về nhà.....”

Viên Trác Nhiên suy nghĩ mấy giây, trước đây là Triển Dịch Minh bảo anh đưa Hàn Vũ Sắt về, thỉnh thoảng cũng kêu tài xế đưa Hàn Vũ Sắt về, đúng khiến Viên Trác Nhiên có chút hoài nghi quan hệ thực chất của hai người này.... Nhưng nếu Triển Dịch Minh làm như vậy, nhất định là có nguyên nhân của chính anh.

Viên Trác Nhiên đầu tiên đưa Hàn Vũ Sắt về, cũng nhìn ra Hàn Vũ Sắt muốn ở lại, nhưng lại có lý do thích hợp, Viên Trác Nhiên đảm bảo mình chăm sóc Triển Dịch Minh tốt, lúc này Hàn Vũ Sắt mới yên tâm.

Viên Trác Nhiên lại cảm thấy mình xui xẻo rồi, còn phải phục vụ con quỷ say.....

Chương 34:2:

Triển Dịch Minh tỉnh lại, đầu vẫn còn choáng, dùng sức ấn trán, lại nằm chót lết mới ngồi dậy. Quan sát khung cảnh xung quanh, có chút xa lạ, lúc này mới từ từ nhớ lại hôm qua xảy ra những chuyện gì. Những đoạn ngắn hỗn tạp, anh cũng muốn nghĩ nhiều, vừa mới chuẩn bị từ giường xuống, Viên Trác Nhiên đẩy cửa mà vào rồi.

Viên Trác Nhiên thấy anh tỉnh lại, thở phào nhõm, “Rốt cuộc cũng phục hồi về bình thường rồi.”

Phải biết là ngày hôm qua Triển Dịch Minh nôn lên nôn xuống, hành hạ anh quá mức, phút kia Viên Trác Nhiên hối hận muốn chết, làm sao lại để Hàn Vũ Sắt , nên để người phụ nữ kia tới xem Nam thần trong lòng ấy uống rượu say thành ra cái dạng gì, dạng nôn loạn khắp nơi, có thể còn bằng khi anh uống.

Triển Dịch Minh lười nhìn anh.

Thấy anh tiếp lời, Viên Trác Nhiên cảm giác mình có vẻ quá nhàm chán, vì vậy lên trước, tỏ vẻ rất tốt bụng, “Ai, tôi này người anh em, có chuyện gì mà nghĩ ra, lại uống rượu như vậy, muốn lại đến vài lần, cậu nhất định phải vào bệnh viện đấy.”

“Nhiều lời nhảm quá.” Triển Dịch Minh cho ra đánh giá, liền tìm áo khoác của mình, lấy điện thoại di động ở bên trong.

Anh cầm điện thoại lên tìm kiếm cái gì, còn lật hai lần, sau đó cau mày. Sừng sốt lát sau, lại lấy ra điện thoại di động khác, lại lật tìm.

Nhìn thấy hành động của Triển Dịch Minh, Viên Trác Nhiên có phần lo lắng, “Ai, cậu tìm cái gì đấy?”

“ tìm gì cả.” Hình như Triển Dịch Minh có chút tức giận, để hai cái điện thoại lên giường, cũng bỏ quần áo , “Xem có khách hàng gọi điện tới hay , cậu cũng biết rồi đấy, nếu bỏ lỡ cuộc có tổn thất lớn.”

Viên Trác Nhiên hất mặt, nghĩ thầm: tìm thấy gì mà cậu phải giải thích nhiệt tình thế à, đây phải là vẽ chân cho răn sao?

Quay lại vào đêm ngày hôm trước, Triển Hiếu An lúc ăn cơm vẫn nhìn chăm chăm vào vị trí trống kia, “Tại sao bố vẫn chưa về.”

Thẩm Tây Lăng gắp rau, ăn cơm, thấy Triển Hiếu An vẫn nhìn chăm chăm vào chỗ Triển Dịch Minh thường ngồi, cơm cũng ăn, mặt lạnh, “Ăn cơm.”

Triển Hiếu An ườn ẹo tiếp tục cầm đũa, sau đó bôi cơm, cũng để ý tới mẹ mình.

Thẩm Tây Lăng nhìn thấy vẻ mặt của Triển Hiếu An, muốn gì đó xoa dịu chút, nhưng mở miệng ra rồi cũng biết mình nên cái gì.

Ăn cơm xong, Triển Hiếu An ngồi ghế salon xem phim hoạt hình, thấy chỗ cao hứng, cười lên. Thẩm Tây Lăng thấy An An cười, cũng yên tâm hơn nhiều, mấy ngày nay hình như tâm tình của An An tốt lắm, sợ con chịu ảnh hưởng.

đến lúc, Thẩm Tây Lăng nhắc An An nên ngủ rồi.

Trước kia Triển Hiếu An rất nghe lời, tự giác tắt tv, sau đó lên căn phòng tầng của mình. Nhưng mà hôm nay lại làm như nghe thấy lời của Thẩm Tây Lăng vậy, tiếp tục xem, cũng để ý hỏi.

Thẩm Tây Lăng nhìn Triển Hiếu An nửa ngày, “Con nghe thấy lời của mẹ sao?”

Lúc này Triển Hiếu An mới , “Con chờ bố về, bố giờ vẫn chưa về.”

Thẩm Tây Lăng đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm Triển Hiếu An hồi, “Nếu như hôm nay bố về sao?”

“Bố nhất định về.”

.....

Thời gian trôi qua rất nhanh, Triển Hiếu An thấy thời gian hiển thị góc bên phải TV, nhìn mẹ, “Bố thế nào mà vẫn chưa về hả mẹ?”

“Chân dài ở người anh ta, mẹ làm sao biết được?”. Lời vừa ra khỏi miệng, liền hối hận, vừa lòng, lại biểu ràng như vậy, còn đem cảm xúc này cho con .

Triển Hiếu An bĩu môi, “Vậy mẹ gọi điện thoại cho bố , bảo bố về .....”

Thẩm Tây Lăng vẫn nhúc nhích.....

Triển Hiếu An kéo áo Thẩm Tây Lăng, ngừng , “Mẹ mau gọi điện thoại , gọi điện thoại .....”

Lúc này Thẩm Tây Lăng mới đông cứng hồi, chút tự nguyện lấy điện thoại ra. Tại lần trước cãi nhau, liền tự nhủ, muốn xen vào chuyện của Triển Dịch Minh, phải quản anh cái khi gió gì, anh uống rượu hút thuốc thế nào là chuyện của chính anh, nên để ý tới chút nào.....

Nhanh như vậy liền đánh vỡ cái mình đặt ra rồi.

Điện thoại di động vang lên, nhưng lâu cũng có người nghe. có chút suy nghĩ muốn cúp, muốn nghe thấy thanh của anh, thậm chí cảm thấy nếu như anh mà nghe thấy tiếng , còn có thể châm chọc phen, lúc này gọi điện thoại, có vẻ như tra hỏi hành tung.....

Cái lúc muốn cúp kia, lại có người nhận.....

nghĩ xem nên cái gì, đối phương lại lên tiếng trước: Uy.....

Tiếng của phụ nữ.....

lập tức cúp điện thoại, anh vĩnh viễn vượt qua dự báo của , cho cái cực kì ngoài ý muốn.

“Bố bao giờ bố về hả mẹ?”. Triển Hiếu An còn chờ Thẩm Tây Lăng trả lời, ra bé muốn chuyện với bố, thúc giục bố về sớm chút, mẹ lại nhanh cúp điện thoại như vậy.

Thẩm Tây Lăng nắm chặt điện thoại từ từ buông tay ra, nở nụ cười với con , “Bố bảo hôm nay rất bận, quên gọi điện thoại về báo, hôm nay bố về, nhắc mẹ bảo với An An rằng phải ngủ sớm .”

Triển Hiếu An lúc này mới , “Vâng ạ.....” Ngủ .

Thẩm Tây Lăng thấy con về phía cầu thang, cuối cùng bóng người bé cũng biến mất ở khúc quanh. tựa vào ghế salon, để điện thoại ở người ngừng hoạt động.....

Giờ phút này, ra khổ sở, cũng có cảm xúc nào, cảm thấy mình chết lặng, cười nổi, khóc ra. có chút sợ, vì vậy dừng lại chạm vào điện thoại nữa, dùng tay phải bấm mạnh vào tay trái, cảm giác đau truyền đến, ra mình vẫn biết đau được.....

Triển Dịch Minh đứng ở cửa sổ sát đất tại phòng làm việc khổng lồ, tầm mắt bay tới nơi xa, miệng hút điếu thuốc, khói bốc lên, ở dưới chân anh, có nhiều tàn thuốc nằm ở đó, nằm ngổn ngang.

Điện thoại nội bộ vang lên, lúc này anh mới bỏ điếu thuốc trong miệng ra, kẹp ở giữa ngón tay.

Anh ấn nút nghe, giao phó thư kí ở ngoài, “Ừ, cho anh ta vào.”

Người tới đội mũ màu đen, vành nón dè thấp, che khuất hơn nửa khuôn mặt. Trời nóng như vậy, còn mặc thêm áo sơ mi thêm phần tây. Cố ý lộ ra mấy phần thần bí, trái lại khiến người ta muốn tìm hiểu.

Người đàn ông bỏ mũ xuống, hướng về phía Triển Dịch Minh gật đầu cái, “hoàn thành nhiệm vụ Triển tiên sinh giao phó, tin rằng khiến Triển tiên sinh hài lòng.”

Triển Dịch Minh liếc đối phương cái, vốn có danh tiếng là thám tử tư, có tiếng là chỉ cần anh cho tiền, anh ta làm được chuyện.

“Ngồi .” Triển Dịch Minh ra câu, sau đó bảo người mang hai cốc cà phê vào.

“ cần phiền toái như vậy.” Người đàn ông cũng ngồi.

Triển Dịch Minh nhìn người đàn ông chút, ý bảo có lời gì cứ việc , cần tiếp tục bí hiểm.

“Triển tiên sinh cũng biết, điều tra những việc này, dễ dàng cũng dễ dàng, khó cũng khó, nhưng dễ dàng với khó khăn cũng có điểm khác biệt. Hành tung của phu nhân, vốn tính là khó khăn, nhưng chỗ đại học kia, muốn tìm theo dõi, ngưỡng cửa trường luôn luôn cao, phải người tùy tiện nào cũng có thể.....”

Lúc này Triển Dịch Minh mới gạt đầu cái, “Giá cả dễ bàn.”

Lúc này người đàn ông mới ngồi xuống, “Triển tiên sinh quả nhiên là người thẳng thắn, nhiều người nguyện ý hợp tác cũng ngại như vậy, cũng sai.”

Người đàn ông đưa mấy tấm hình để trước mặt Triển Dịch Minh.

Triển Dịch Minh cũng vội vã nhìn hình, cũng ở trước mặt người khác lộ ra mình mất khống chế, “Sau khi anh trở về, có thể kiểm tra tài khoản của mình.”

Đây là đuổi người, người đàn ông cũng hiểu, lập tức liền cáo từ, Triển Dịch Minh cũng giữ lại.

Sau khi người đàn ông rời ,Triển Dịch Minh mới xem những tấm hình kia, phần nhiều là Thẩm Tây Lăng với Đỗ Diên Hằng ở chung chỗ, vẻ mặt hai người cũng nhìn ra lý do vì sao.

Anh từ từ nhặt lên tấm hình.

Hai người trong tấm ảnh,hai người nhìn chăm chăm vào nhau, giống như đối phương chính là toàn bộ thế giới của mình. Thẩm Tây Lăng trong tay cầm bó hoa sơn chi, tay khác sờ lên mặt của Đỗ Diên Hằng, giống như anh lập tức biến mất.

Cùng với những tấm ảnh kia, Triển Dịch Minh thấy Thẩm Tây Lăng cười rất rực rỡ, bộ dạng tự do, còn có mấy phần ngây thơ, nhưng khiến anh cảm thấy như thấy lúc học đại học vậy

Anh chưa thấy cười như vậy.

Cho tới bây giờ cũng có, nhưng cùng với người khác ấy vui vẻ như thế, cười rạng rỡ như vậy. Anh nắm tấm ảnh, nghĩ tới đây xé , nhưng chỉ có vết, hình bị hỏng.....

Anh phát tay đảo qua, tất cả hình rơi xuống đất.

Lúc học đại học, bạn ở tàu xem bộ phim thần tượng, nữ chính với nam chính: Coi như anh cướp thân thể của tôi thế nào, anh cũng đoạt linh hồn và lòng của tôi.....

lần anh xã giao, tự dưng thấy được Đỗ Diên Hằng, liền giả vờ chuyện với quản lý, biết được tin về Đỗ Diên Hằng, chỉ là đến thành phố này công tác, đàm phán hạng mục. Anh chỉ vô ý chuyện với nhau, nhưng đối phương ngừng khen ngợi Đỗ Diên Hằng, rất cố gắng, bây giờ thanh niên giống như Đỗ Diên Hằng nhiều lắm.

Từ giây phút kia bắt đầu, anh liền thấy mơ hồ cảm giác được cái gì, biết mình lo lắng cái gì.

Bây giờ, anh biết mình lo lắng cái gì rồi.

Chương 35:

Thẩm Tây Lăng mơ màng ngủ, trong đầu dần dần ra nhân vật kì quái. mơ thấy hồi học năm thứ 2 đại học học bơi mình, ở những chỗ nước sâu dám hành động thiếu suy nghĩ, tay nắm chặt vào rìa thành bể. Mà bạn bên cạnh , rồi rít tập nín thở, động động cánh tay. Mà dám động, dù là người nổi, nhưng phải nắm vào trụ. Ông thầy đứng thẳng cạnh bể bơi cầm cây gậy trúc, thỉnh thoảng hướng dẫn mấy bạn học. vẫn dám động, sau đó ông thầy khiển trách , bảo buông tay ra, thử mình bơi, dám, ông thầy đó trực tiếp sử dụng cây gậy trúc đánh vào tay , lúc này mới vội vã buông tay ra, lúc đó cả người càng ngày càng nặng.

thấy mình chìm đến chỗ nào đó, nơi đó có sông có núi, có người kêu chết đuối rồi. lập tức giật mình, liền cố bơi, thậm chí rất dũng cảm nhảy vào

trong nước, cứu người chết chìm kia. bơi rất nhanh, nhưng nhớ là mình biết bơi, khi bơi tới chết chìm kia, dễ dàng cứu người đó lên.

Lên bờ, xem người chết đuối này, phát ----- đó là chính .

hoảng sợ tới mức lập tức tỉnh lại, miệng to thở hỗn hển. Giống như trước mắt còn lên hình ảnh đó, mình nằm mặt đất, sắc mặt trắng bệch. Đêm quá mức an tĩnh, phóng đại tiếng thở dốc của . dùng tay sờ, cũng có thể cảm thấy, mặt mình đỏ đầy mồ hôi, có chút từ từ tuột xuống, như có con kiến bò chậm rãi mặt.

Mắt từ từ thích ứng với bóng tối, có thể nhìn thấy ít hình dáng đồ vật. Trong phòng có cái TV kiểu cũ, lúc đấy thương hiệu đó nổi tiếng trong nước, nhưng bây giờ lại ít người chọn, thậm chí công ty kia cũng bắt đầu bán điện thoại di động, nhưng cũng trở về được thời huy hoàng ban đầu. vẫn bật cái TV này, có chút tò mò rốt cuộc nó có hỏng hay .

Cách TV xa chính là cửa sổ, rèm cửa sổ đóng đưa trái phải, giống như có bàn tay vô hình động vào nó.

cảm thấy trong lòng mình bây giờ chính là khi còn bé nghe thấy câu chuyện kinh dị, người nằm, làm thế nào cũng ngủ được, rất sợ. Chỉ là khi còn bé, có thể chạy ngủ cùng chị, hoặc là bật đèn ngủ lên, sắp sửa cho mẹ, chờ mình ngủ thiếp nhất định phải tắt đèn cho mình.

muốn động, vừa rồi sợ hãi trong lòng từ từ tiêu tán, chuẩn bị ngủ tiếp. Đột nhiên vang lên tiếng vang ken két, tim chợt nhảy dựng lên, mắt nhìn về nơi phát ra thanh.

Cửa, vào giờ phút này, chậm rãi di động.

Từng chút từng chút mở ra, thanh kèn kẹt phóng đại ở đầu, khiến trong đầu ngừng suy nghĩ. Nhưng quên mất bật đèn lên, ngược lại chỉ ngơ ngác nhìn chăm chăm.

Rất buồn cười, lại nghĩ tới, nếu như có quỷ, nên làm như thế nào.

Trong bóng tối có bóng sáng nhạt, Triển Dịch Minh ngẩng đầu lên, phát người phụ nữ ngồi giường, “Còn chưa ngủ sao?”

chu chu mỏ, muốn , nếu ngủ rồi tại sao có thể “hưởng thụ” màn dạo người tuyệt vời này, lại cũng gì.

Triển Dịch Minh tới, bật đèn lên, lúc này mới nhìn về phía , sắc mặt trắng bệch, mặt có mồ hôi hạt bất thường, cuồn cuộn xuống phía dưới. Trong lúc nhất thời, sắc mặt của anh lại trầm xuống, “Anh đáng sợ như vậy?”. Có thể khiến sợ đến vậy sao?

Ánh mắt Thẩm Tây Lăng nhìn về anh, động động khóe miệng, mở miệng bình thường, “Mơ thấy ác mộng mà thôi.”

“Anh cũng chạy vào trong giấc mơ của em đúng ?”

thu hồi ánh mắt, hồi hận vừa rồi sao lại trả lời anh. xuống giường, tìm áo ngủ khác, toàn thân như vừa ngâm mình trong nước. Triển Dịch Minh liền đứng ở bên, canh chừng động tác của , lời.

Từ trong phòng tắm ra, thấy anh đứng ở bên cửa sổ, tầm mắt nhìn chăm chăm ra ngoài. Cũng đem chú ý lên người anh, lại bò lên giường, bây giờ xong cũng muốn nhiều lời.

Tay Triển Dịch Minh cầm điều thuốc, lực anh cầm hơi lớn, bây giờ khói từ giữa lại bị bẻ gãy. Lúc này anh mới xoay người, nhìn chăm chăm người phụ nữ giường.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Triển Hiểu An cần học. Thẩm Tây Lăng cũng hiếm có giấc ngủ tốt vào ban đêm, mặc quần áo xong xuống lầu, liền nhìn thấy Triển Hiểu An và Triển Dịch Minh chơi võ tay ở trong phòng khách, cùng nhau đếm chút, đếm tới con số chắc chắn liền tới tay đập đúng nhịp. Trò chơi rất đơn giản, lúc bé học cũng thích cùng bạn chơi, Triển Hiểu An rất vui vẻ.

Thẩm Tây Lăng đứng bất động, có chút muốn làm mình trong suốt. Bố con nhà này ở với nhau rất tốt, trong những năm có ở đây, hình như bọn họ sống với nhau rất tốt. Chính lại giống như kẻ xâm nhập, để cho mình tiếp nhận cuộc sống như thế đồng thời cũng làm cho bọn họ đón nhận cuộc sống như thế. Cuối cùng có nên hay , cuối cùng lại nên làm gì. chưa bao giờ hối hận, nếu như trở về nữa, bản thân hẳn có tinh thần cao độ khẩn trương thế này, mà bọn họ đại khái cũng giống như bây giờ. Ánh mắt An An nhìn , luôn có thể khiến đau lòng, khó có thể chịu được.

Nhưng những thứ này, điểm có lợi cũng có.

từ từ xuống, An An cười nhìn mẹ, cho biết bọn họ ăn sáng xong, ai bảo mẹ ngủ nướng.

Thẩm Tây Lăng căn bản cái gì cũng muốn ăn, nhưng ràng An An muốn tự làm đồ sáng, do dự lát, xuống phòng bếp làm chút.

Mắt nhìn qua rất ngon miệng, người cũng thấy mùi hương. Triển Hiểu An cũng chơi cùng bố nữa, chạy tới trước mặt Thẩm Tây Lăng, cười hắc hắc tiếng, “Mẹ, con lại đói bụng.” xong vỗ vỗ cái bụng của mình, mặt tham.

Đáy lòng Thẩm Tây Lăng sầu lo về những thứ kia bởi vì vẻ này của An An giống như xem đám mây đen, lấy ra bát , lấy ít mì trong bát mình cho vào bát đó, nếm mùi vị, cảm thấy khác biệt lắm sau mới cho Triển Hiểu An.

Triển Hiểu An ngồi bên cạnh mẹ, cầm chiếc thìa khuấy lung tung, dường như có vẻ bị thu hút, thèm ăn.

Thẩm Tây Lăng ăn vài miếng, liền lấy giấy ăn cho Triển Hiểu An lau miệng, Triển Hiểu An ăn luôn luôn khiến quần áo dính dầu mỡ, hất mỗi góc người.

“Bố, mì sợi ăn rất ngon, bố muốn ăn?”. Triển Hiểu An ăn cái ngon vẫn quên bố mình.

Triển Dịch Minh quay lại nhìn, để lại dấu vết nhìn Thẩm Tây Lăng cái, “Bố đói.”

“Bố có lộc ăn rồi.” Triển Hiếu An uống cả nước dùng.

Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh hình như có vẻ ăn ý, cũng ở bên cạnh An An, nhưng chỉ nhìn, hai người cũng chuyện. Đại khái cũng có đề tài chuyện, đồng thời lại lo lắng đề tài lại khiến đối phương vui. Lập tức có thể ầm ĩ lên, sau đó thể không chế. Nhưng bỗng dưng chạm vào ánh mắt của nhau lại chứa điểm thâm ý như vậy.

biết mình muốn làm cái gì, muốn làm anh vui lòng, cũng nguyện ý làm kẻ ngu tự với mình có gì xảy ra. Dù chính hỏi bản thân mình, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cũng trả lời được.

Mà Triển Dịch Minh cũng trầm mặc, hướng về phía Triển Hiếu An có thể có có cười, dời chỗ khác lập tức đổi sắc mặt.

điểm này, Thẩm Tây Lăng cảm thấy và Triển Dịch Minh căn bản là dạng đối trá. Bọn họ đều ở đây giả vờ ôn hòa trước Triển Hiếu An, biết ngày kia, ôn hòa này cũng bị đánh vỡ. Có lẽ là giây kế tiếp, có lẽ là dưới giây sau.

Triển Hiếu An ở trong sân chơi xích đu, Triển Dịch Minh đẩy phía sau, hai bố con chơi rất vui. Triển Dịch Minh sợ dùng lực quá lớn, An An ngã, nhưng An An hưng phấn muốn đẩy cao hơn.

Thẩm Tây Lăng đứng ở cửa nhìn lát, lập tức có tiếng điện thoại kêu.

Rất ít người gọi điện thoại cho , nhất là trong khoảng thời gian này. Số gọi tới là chuỗi các con số, có chút tò mò, ra là bạn học, gọi tới cho biết, bọn họ chuẩn bị cùng nhau trường học lần, ít bạn cũng tham gia. Tương đương với hoạt động , chủ vẫn là gắn liền tình cảm.

nhìn chăm chăm vào hai bố con, có chút do dự.

Triển Hiếu An lúc này chạy tới, “Mẹ, chúng ta cùng khu vui chơi nhé.”

Triển Dịch Minh đứng sau lưng Triển Hiếu An, trong ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Ánh mắt của bé mong đợi như những ngôi sao sáng nhất trong bầu trời đêm, Thăm Tây Lãng vốn có chút do dự, nhưng lúc này lại có nữa, vuốt đầu An An, “Được.”

Triển Hiếu An vui mừng, tay cầm tay mẹ, tay cầm tay bố.

Ở trong khu vui chơi, Triển Hiếu An muốn chơi cái gì, bọn họ cũng đồng ý. Có mấy trò, người lớn theo tốt, bọn họ cùng nhau chờ ở bên ngoài. Triển Hiếu An ở bên kia kêu to, gọi bố mẹ, giọng của bé lớn, thu hút ít ánh mắt khác.

cặp vợ chồng liền đứng ở cửa bên cạnh, cười con của bọn họ cũng ở bên trong chơi, tùy tiện hỏi về An An bắt chuyện. Có lẽ là giữa bọn họ quá mức yên tĩnh, Thăm Tây Lãng đáp lại từng cái, giảm sức ép ở chỗ này.

Bọn họ vẫn giống như lúc ở biệt thự, chuyện, cả hai cũng có bất kì đề tài nào.

Sau khi về đến nhà, Triển Hiếu An sung sướng lại thoải mái, vui mừng xem TV.

Thăm Tây Lãng ở giữa hoàn cảnh này, cảm thấy thứ gì đó ở dưới đất sắp chui lên rồi, muốn bắt lấy xem rốt cuộc là cái gì, nhưng thế nào cũng bắt được.

Triển Dịch Minh nhìn hai mẹ con, nhận điện thoại. Anh cũng rất dè dặt, nhất là thấy Thăm Tây Lãng phối hợp nghĩ đằng làm nẻo, anh dám lời nào, sợ vừa mở miệng bọn họ liền cãi vả ngừng nghỉ, cuộc sống này, nhìn qua mệt mỏi quá.

Anh biết phương thức sống bây giờ là cực kì sai lầm, nhưng lại biết nên làm như thế nào.

Nhận được cú điện thoại trong nháy mắt đó, anh rất vui vẻ, rốt cuộc cần phải viện cớ nghĩ đằng nẻo. Anh cần có vẻ mặt gì ngồi ở chỗ đó, sau đó lại

tiếp tục với khuôn mặt đó.

Triển Dịch Minh tới bên cạnh Triển Hiếu An, vuốt đầu con , “Bố ra ngoài chút.”

Triển Hiếu An gật đầu cái, coi là quan trọng, chơi hơi mệt, muốn ngủ. Triển Dịch Minh thấy bộ dạng con , ôm bé lên phòng, để bé yên tâm ngủ giấc.

Anh từ tầng 2 xuống, nhìn thấy Thẩm Tây Lăng ngồi ghế xoay, nhìn thấy anh, ánh mắt thẳng tắp rơi xuống đây. khỏi dừng lại tốc độ, chờ đợi cái gì.

Thẩm Tây Lăng nhếch miệng, ra ngoài, ở lại trong nhà, là chính nguyện ý, bản thân nguyện ý. Lúc anh nhận điện thoại, lập tức thấy anh ra ngoài, bất bình trong lòng bốc lên.

biết mình thừa nhận sai, giống như lúc ở trong phòng ngủ ở kí túc xá đại học, nhìn thấy mặt đất bẩn, chủ động quét lần. Sau đó bạn cùng phòng mỗi lần đều dùng ánh mắt cậu quét nhìn . Mà nguyên nhân quét sàn, chỉ là hi vọng tất cả mọi người có thể làm như vậy mà thôi, phải là nên làm.

“đâu?”. chú ý tới nét mặt giờ phút này của mang theo 3 phần tức giận, 3 phần bất bình.

Triển Dịch Minh đứng lại, nhìn chăm chăm, cũng giải thích ra cái gì, lạnh giọng , “Có chuyện.”

Mỗi lần đều là như vậy, nắm chặt việc của riêng mình.

“Anh xem , ngày ngày đều có chuyện, người khác quan trọng, cũng nên ở nhà chăm con chứ?”. có biểu cảm gì, thậm chí muốn nhìn anh.

Ở nhà, hơn nửa là nhìn anh, nhưng nhìn anh thông dong ra cửa như vậy, cả người sáng khoái.

Thậm chí có suy nghĩ ác độc rằng tại sao mình lại thoải mái, An An có thể rất vui vẻ, anh cũng rất sáng khoái, vì sao chỉ có mình khó chịu như vậy?

Triển Dịch Minh nhìn , ánh mắt từ từ thay đổi, biết chỉ muốn bởi móc, muốn gì với .

Anh quan tâm, trực tiếp ra cửa.

Thẩm Tây Lăng nhìn bóng lưng của anh. Bóng dáng màu đen, ra mấy phần màu sắc trang nhã, đưa lưng về phía , giống như cố ý lạnh lùng.

Mà là đối tượng bị cố ý lạnh lùng.

“Chuyện của anh rất nhiều, nếu chút xem, phim nhìn múa thoát ý còn phải chuyện phiếm uống rượu cùng các em trẻ đẹp, hoặc là tới nơi nào đấy khác tính bất động.....” cố ý dừng chút, “A, tôi cũng nghĩ là muốn hơn, nhất định là anh gặp khách hàng, nhưng tôi lại hiểu sai công sức anh hy sinh thời gian làm việc cá nhân của mình, là biết điều.”

Bước chân của Triển Dịch Minh dừng ở chỗ đó, nghe được lời của xong xoay người, ngón tay anh giơ lên chỉ vào , “ đúng là biết điều!”

Ngay cả lông mày anh cũng vờn thẳng.

lại cười, “Xin hỏi, tài gì gọi là biết điều vậy? Tôi rửa tai lắng nghe.”

Triển Dịch Minh nhìn chăm chăm hồi, “Em tìm mọi cách muốn chọc giận tôi, rốt cuộc em muốn làm cái gì.”

Nét mặt của xen lẫn vẻ bất đắc dĩ, “Tính toán mọi cách, anh quá coi trọng tôi rồi.”

Triển Dịch Minh từ từ tới phía , “Chớ bác bỏ nhanh như vậy, nếu như làm, cũng đừng sợ thừa nhận.”

“Thần kinh.”

“Tôi mà thần kinh, lấy em sao?”. phải anh cũng điên sao, người đời khuyên anh cách xa người phụ nữ này chút, là chính anh tin.

và anh nhìn thẳng vào mắt nhau. “Đúng vậy, con mẹ nó, anh là người thần kinh, bây giờ còn muốn khiến người khác cũng bị bệnh giống anh.” Tâm tình của vào giờ phút này, cuối cùng tìm được điểm bùng phát.

Triển Dịch Minh trừng mắt, nhìn , “ cũng có việc gì bởi móc, chúng ta rốt cuộc là người nào ép ai vậy?”. Ánh mắt hơi mù bùng lên, “Thẩm Tây Lăng,

chớ coi tôi là kẻ ngu. Nhiều ngày như vậy, bất kể tôi làm gì gì, vẫn cho tôi cái mặt lạnh, vẫn hài lòng. Tôi làm gì cũng hài lòng, ra hài lòng con người tôi đúng ?”

ngiêng đầu qua, giống như khinh thường lời này của anh.

Nhưng anh có ý định dừng tại đây, “Sau khi Đỗ Diên Hằng xuất , liền đối với tôi kì quái, cảm thấy áo mới tốt bằng áo ngày xưa đúng ? Vậy tôi cho biết, nghĩ cũng đừng nghĩ, đừng ngày ngày la lối om sòm như vậy, dù ngày ngày khóc rống lên, tôi cũng có bản lĩnh nhất ở chỗ này, xem tôi có dám hay .”

Thẩm Tây Lăng giờ mới nhìn anh, lạnh lùng, “Anh điều tra tôi?”

Anh kéo kéo áo mình, lộ ra vẻ mặt dễ dàng, “Nếu tại sao có thể thấy hình ảnh các người tình cảm với nhau đây? nhìn thấy là đáng tiếc.”

Thẩm Tây Lăng tiến lên dùng chân đá anh, anh bắt được tay , dừng động tác của lại, “ cho rằng tôi cam tâm đội nón xanh như vậy ư? muốn tôi làm ra chuyện gì, có ý thức chút cho tôi.”

Chương 36:1:

Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh lại tan rã trong vui, hai người như loại kì tích coi chuyện này là quan trọng, đại khái thành thói quen cùng nhìn lại mà cùng chán ghét phương thức chung sống này. lời bất hòa, liền lập tức cãi vã lớn, những lời làm đối phương bị thương tổn, cho đến khi bản thân giữ nguyên tư thế người chiến thắng.

Lần này Triển Dịch Minh , mấy ngày cũng trở về. Thẩm Tây Lăng đối với lần này cũng quan tâm gì, chỉ chăm sóc An An tốt. An An có bài kiểm tra cuối kì, nhưng cũng hẳn tính là bài kiểm tra. Nhưng bộ dạng của bé rất nghiêm trọng, cho Thẩm Tây Lăng quấy rầy bé, bé muốn học tập tốt, có thành tích tốt.

Ở cùng con lâu như vậy, Thẩm Tây Lăng cũng có thể hiểu con nghĩ gì rồi. Thành tích tốt, có thể khoe trước mặt ông bà nội và ông bà ngoại, có thể đòi

đồ chơi làm quà tặng.

Nhưng Triển Hiếu An cứ động chút là ở trước mặt Thẩm Tây Lăng hỏi là bố đâu rồi, Thẩm Tây Lăng chỉ Triển Dịch Minh công tác, phải mấy ngày nữa mới trở về, Triển Hiếu An thấy mẹ có vẻ sốt ruột nên cũng hỏi nữa.

Thi xong, Thẩm Tây Lăng đón An An về. giáo đưa tờ đơn cho , đó viết thời gian khai giảng học kì sau, học phí, cùng với thời gian báo danh. cầm tờ thông báo, liền đưa Triển Hiếu An tới nhà họ Thẩm.

Triển Hiếu An cũng hỏi mẹ tại sao lại đưa mình tới nhà bà ngoại, bộ dạng yên tâm.

Hạ Ngôn nhìn thấy Thẩm Tây Lăng, có chút kinh ngạc, “Trước khi đến sao lại gọi thông báo trước?”

Thấy nét mặt của Hạ Ngôn và Thẩm Sơ Văn có phần kì lạ, Thẩm Tây Lăng cũng cảm thấy kì quái, “An An vừa tan học thuận đường tới thôi, xảy ra chuyện gì ạ?”

Hạ Ngôn cùng Thẩm Sơ Văn liếc nhau cái, gì, hiển nhiên cũng muốn Thẩm Tây Lăng biết.

Ngày đó, Thẩm Tây Lăng và An An cùng nhau ở nơi này, tâm tư của Hạ Ngôn và Thẩm Sơ Văn cũng ở đây, lại hỏi chuyện của và Triển Dịch Minh, khiến an lòng ít. Nhưng vẫn biết nguyên nhân bố mẹ lo lắng, nghe chị và anh rể lại cãi nhau, lần này rất âm ỉ, nguyên nhân cụ thể ràng lắm, bất kể hỏi như thế nào chị đều , còn bảo bọn họ đừng động vào.

Bọn họ hi vọng Thẩm Tây Lăng biết, cũng giả vờ như biết.

Lúc học cấp 3, Thẩm Sơ Văn bị tai nạn xe lãn, chân bị thương, tất cả mọi người đều biết, nhưng mọi người cho biết, sợ lo lắng, ảnh hưởng tới việc học tập.

Trước kia là như vậy, bây giờ vẫn thế, giống như vẫn luôn thay đổi, mà cách thức bọn họ đối xử với cũng đổi.

Thẩm Tây Lăng tự lo xong, nhưng vẫn gọi điện thoại cho Thẩm Đông Lăng. Cũng giống như những gì tưởng tượng, hỏi được nguyên nhân, nhưng nghe giọng của chị cảm thấy cảm xúc có chút thay đổi, điều này làm cho bắt đầu suy nghĩ về phương diện tốt.

Đột nhiên có ý nghĩ này, Thẩm Tây Lăng để An An ở chỗ này, để An An cùng với bố mẹ mình. Tâm tình của hai người họ giờ tốt, An An có thể khiến bọn họ vui vẻ hơn.

Thẩm Tây Lăng với bố mẹ rằng là muốn ra ngoài du lịch, lại để Hạ Ngôn và Thẩm Sơ Văn lo lắng traten, mới rằng là hẹn cùng với người bạn, chỉ có mình, lúc này bọn họ mới yên tâm.

thực tế, dù lúc bắt đầu học trung học, có ý tưởng, muốn ra ngoài du lịch. Nhưng vẫn chưa thực được, luôn có chuyện gì đó liên trì hoãn, nếu phải là mình căn bản dám ra ngoài.

Nhất là có lần bị viện thẩm mỹ lừa, dám ra ngoài, hoàn toàn tin rằng đời có người xấu.

Mà bây giờ, ý nghĩa trong đầu lại có, cũng chỉ chuẩn bị mấy bộ quần áo rời ra cửa. Nghĩ là muốn chứng minh thứ gì đó, nhanh chóng muốn chứng minh mình có thể làm được nhiều việc, cũng có thể độc lập, hoặc là muốn dùng cách nào thông báo cho mình, ra vẫn có thay đổi.

Quá trình du lịch tốt cũng tính là dở, có kinh nghiệm, nghĩ rằng mua phải ít vé xe giá cao, nhưng cũng quan tâm những thú này, vì vậy ảnh hưởng tới tâm tình của. Còn dám chỗ rất xa, vì vậy lựa chọn chỗ di tích thắng cảnh nổi tiếng, quãng thời gian người trái ngược khá nhiều, nơi nào đều có người, ngắm phong cảnh bằng là nhìn người, với tưởng tượng cũng khác biệt.

Sau cũng nhìn thấy khung cảnh sơn núi kia, gặp phải mấy người có tính tốt, cho biết ra có thể xem ngõ hẻm cổ, cực kì có khí văn hóa, hơn nữa vào trong đó có thể cảm nhận được hơi thở của thời đại cũ, cũng dạo mấy vòng.

Triển Dịch Minh vẫn chưa về, công ty có việc gấp nên cần anh xử lý. Nhưng hình như mọi người cũng rất ăn ý, ngàn vạn lần đừng ở chỗ mẫu chốt này đắc tội với tổng giám đốc, nếu chịu nổi, vì vậy mọi người cũng rất cẩn thận. Kết quả là Triển Dịch Minh tìm được quá nhiều lý do làm khó cấp dưới như bọn họ, mà trong lòng anh tích tụ cái phương thức giải quyết đủ sức.

Trước kia anh cũng liên quan tới sòng bạc, bây giờ lại có vài phần hứng thú, ở chỗ đó chơi mấy ngày, số lần thắng coi là nhiều, nhưng cũng phải là , người chơi lớn đem cả gia nghiệp ra đánh cũng phải có. Anh nhìn thấy vị giám đốc khá quen kia, cũng coi là cấp của Đỗ Diên Hằng, lần này công tác còn có vị quản lý Ngô này cùng Đỗ Diên Hằng.

Triển Dịch Minh đổ mấy cục, ý định đặt người lão tổng kia. Anh có loại kích động, cũng biết nếu như anh lên, đối phương cũng đồng ý, cũng gây trở ngại cho người kia. Nhưng anh do dự lâu như vậy, cuối cùng cũng bứt ra mà , có đoạn sau.

Anh muốn khiến mình trở nên xấu xad như vậy, dùng cách này đối phó với người khác, hoàn toàn hướng tới người khác mà bày ra, anh chỉ là có địa vị mà thôi, chỉ có thể dựa vào đó làm chuyện mình coi thường.

muốn về nhà, hơn nữa mấy ngày qua, người phụ nữ kia cũng gọi điện thoại, hữu của anh là có cũng được mà có cũng chẳng sao, cuối cùng bây giờ có thể xác định như thế.

Đám người của Viên Trác Nhiên, luôn thiếu niềm vui. Nơi này tham gia vũ hội, nơi đó tham gia tiệc rượu, thỉnh thoảng còn có thể biết vài người phụ nữ độc thân giàu có, có hứng thú liền hẹn ra ngoài, có hứng thú tự nhiên có đoạn sau rồi.

Triển Dịch Minh đối với chuyện như vậy quá thích thú, nhưng mấy lần gặp gỡ bí mật này cũng là mấy lần chắc chắn tham gia. Điều này làm cho đám người đó hiểu.

Triển Dịch Minh hăng hái lắm, cũng yếu, người sáng suốt vừa nhìn biết trong lòng anh có chuyện.

Viên Trác Nhiên thuận tiện làm người tốt, gọi Hàn Vũ Sắt tới.

Triển Dịch Minh nhìn thấy Hàn Vũ Sắt, cũng có phản ứng lớn. Hàn Vũ Sắt chủ động ngồi bên cạnh anh, cũng hỏi anh sao khoảng thời gian này tìm mình, vẫn như cũ làm bông hoa thấu hiểu lòng người. Nhưng Viên Trác Nhiên lén lút cho Hàn Vũ Sắt biết, trong khoảng thời gian này Triển Dịch Minh cùng với vị kia âm ỉ, Hàn Vũ Sắt ít nhiều cũng biết chút, cộng thêm biểu lộ trước của Triển Dịch Minh, ràng Triển Dịch Minh cùng người vợ kia cãi nhau.

Trong lòng Hàn Vũ Sắt có chút hưng phấn mơ hồ, cái cảm giác có cách nào không chế.

Triển Dịch Minh uống rượu, cũng khuyên, mà vẫn ở cạnh. Mà mỗi lần anh nghiêng người, nhất định có thể thấy . nghĩ, cũng chỉ có thể hầu ở bên cạnh anh như vậy.

Viên Trác Nhiên vẫn nhìn tình hình bên này, có chút chân tướng.

Triển Dịch Minh uống rượu, Hàn Vũ Sắt cũng khuyên. Viên Trác Nhiên nhìn nổi nữa, chạy tới hỏi Hàn Vũ Sắt có chuyện gì xảy ra, cho tới đây ngồi phải chuyện đùa.

Hàn Vũ Sắt cũng nhìn chăm chòng chọc Triển Dịch Minh cái, nhượng mày, “Thời điểm tâm tình anh ấy tốt có nghe lời khuyên của người khác ?”

nhìn chăm chăm Triển Dịch Minh dưới vành mắt đen, cảm xúc đau lòng lau tan biến, tay cũng nắm chặt, nếu như là , nhất định đối tốt với người đàn ông này, nhất định bằng bất cứ giá nào để cho anh sống tốt hơn.

Có lúc, cảm xúc ghen tị, tới rất nhanh, giây cũng đủ để có.

Chương 36:2:

Sau khi Thăm Tây Lãng trở về, về nhà trước. mở cửa ra, phát giống như lúc mình . bàn còn có mấy món đồ chơi của An An, lúc đấy nghĩ rằng về dọn,cũng qua nhiều ngày như vậy. Phòng rất yên tĩnh, có thể nghe được tiếng bước chân của riêng .

tới phòng bếp, hình dáng phòng bếp cũng thay đổi, nồi vẫn đặt ở chỗ cũ, tư thế để đun cũng thay đổi. lên tầng 2, vào phòng, giường vẫn còn cái váy để trước khi , lúc đấy còn do dự có nên mang theo hay , cuối cùng lại bỏ qua.

Tất cả đây cũng chứng minh, nhiều ngày như vậy, trong nhà cũng có ai về. nặng nề ngồi lên giường, nở nụ cười châm chọc, mình lại nghĩ vớ vẩn rồi.

vẫn ngồi như vậy, biết nên làm gì, thành đêm đen, mới giật giật, vừa ngẩng đầu, sợ hết hồn. Chỗ đối diện có chiếc gương, vừa ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy mình trong gương, giật mình, vào giờ phút này, lóe ra thần sắc quỷ dị.

cảm thấy lá gan của mình lớn như vậy, còn tới trước gương, sờ sờ, giống như bên trong có thể chui ra người giống mình như đúc vậy.

gọi điện thoại về nhà cho Hạ Ngôn và Thăm Sơ Văn là mình đã về, dù có do dự mấy giây.

cảm thấy cảm xúc bây giờ của mình là rất tuyệt vời, rằng trước kia có nhiều phần ổn định, nhưng tại lại bình tĩnh như vậy.

Hôm nay là ngoài ý muốn, nếu có tâm tình tốt như vậy tới nơi này.

còn nhớ , ở tại nơi này, Triển Dịch Minh bắt xin lỗi với Hàn Vũ Sắt. Chuyên xưa như vậy, lại nhớ tới, giống như nó mới xảy ra ngày hôm qua.

Nếu như vận khí tốt, đại khái có thể thấy Triển Dịch Minh, nơi này là chỗ bọn họ thường , chỉ mong bọn họ phòng VIP. Nhưng, cảm thấy vận khí của mình tệ lắm, tối nay ở đây có biểu diễn.

Mời những người gay(chuyên giới) thái lan tới, từng vóc người khiến người ta phun ra, gương mặt nữ so với người thường càng tinh xảo hơn gió tình

êm dịu. Bọn họ ở sân khấu hát hoặc múa, hoàn toàn chia ra giới tính.

Thẩm Tây Lăng có ý định của mình, nhìn lát, quả rất có sức cuốn hút. Nghe rất nhiều người gay lúc dùng thuốc đặc biệt lúc trưởng thành mới có thân hình thể này. Hầu hết mọi người uống thuốc này đều có điều kiện gia đình kém, mới có thể con đường này, bởi vì tuổi thọ của bọn họ cũng dài lắm.

Người ở dưới sân khấu bắt đầu điên cuồng kêu lên, Thẩm Tây Lăng đứng xa chút, đứng vào chỗ bóng tối, ánh mắt của thỉnh thoảng quan sát người.

Lúc này có vài người từ bên kia tới, hẳn là trước ở trong phòng VIP, bây giờ có biểu diễn, liền ra ngoài xem chút. Nơi này qua mấy ngày có màn biểu diễn đặc biệt này, cũng quy định thời gian, xem vận số của người tới, nhưng quy mô màn biểu diễn này lớn, vì vậy dễ bán hàng.

Thẩm Tây Lăng hí mắt, Triển Dịch Minh ở phía sau, nhìn lần đầu tiên thấy anh. Đám người bọn họ rất nhanh có được chỗ có ưu thế tuyệt đối, có thể thấy rất sân khấu, biểu lộ rằng thân phận và địa vị đặc biệt.

Triển Dịch Minh rất nhanh ngồi xuống, đến bao lâu, từ phía sau có người phụ nữ tới, ngồi bên cạnh Triển Dịch Minh. nhìn thấy, người phụ nữ đó lấy ra chiếc khăn tay, rất cẩn thận lau mồ hôi trán Triển Dịch Minh.

Lúc học đại học, thư viện đọc sách, vừa vặn có nam nữ cách bàn. Bạn học của đây là đôi tình nhân, Thẩm Tây Lăng lại cảm thấy vậy, nam sinh đó phía trước, lấy điện thoại di động ra chơi, nữ sinh phía sau, cũng lấy điện thoại ra nhìn, hai người có bất kì trao đổi nào.

Bạn học , đôi nam nữ có phải là người của nhau hay , là có cảm giác, từ động tác là có thể phát ra. Lúc đấy hiểu lắm, nhưng giây phút này, có thể hiểu được lời của bạn học rồi.

có thể tới, sau đó cho cặp đôi kia cái tát, sau đó mắng chửi vào bọn họ, thậm chí còn đánh bọn họ. Sau đó.... Cũng có sau đó.

Đại khái nơi này trở thành cái để mọi người chuyện, sau đó có vô số người giúp mắng cặp đôi nam nữ này, sau đó tiếp tục cuộc sống, người nào lại biết

vì mình làm chút gì đó.

nhìn lát, lựa chọn rồi .

Trước kia Hương Tri Dao , muốn chứng minh người đàn ông có quan tâm tới cậu hay có phương pháp rất mạo hiểm. Ở trước mặt bạn bè anh ta làm anh ta mất mặt, bình thường đàn ông đều coi mặt mũi mình là quan trọng nhất, nếu như người đàn ông này có thể coi cậu quan trọng hơn mặt mũi anh ta, vì vậy nhất định anh ta rất quan tâm cậu.

Mà . Thử nghiệm cũng muốn.

Bọn họ đánh cược cho đôi tình nhân, lưng đối lưng chia ra về phía trước, đánh cược xem ai kêu đối phương quay đầu lại trước, về sau phát ra khoảng cách càng ngày càng xa, lúc quay đầu lại, cũng thấy bóng dáng của đối phương nữa.

Thẩm Tây Lăng đứng ở bên cái, vốn là chuẩn bị gọi xe, cũng nhìn thấy chiếc xe taxi trống tới đây, sau lại do dự hai giây, lại bảo lái xe .

vẫn muốn bộ, lúc bộ có thể nhớ tới rất nhiều chuyện. Lúc học tiểu học, được mua máy laptop, rất nhiều lời bài hát được sao chép dính ở phía . Bây giờ chiếc laptop này sớm tìm thấy nữa. học được bài hát đầu tiên là nhạc phim chủ đề của phim truyền hình nào đó, sau đó hát liên tục, nhất là lúc chia tay với Đỗ Diên Hằng, lại hát bài hát đó cho mình nghe, mặc dù hát sai nhạc.

Bây giờ, lần nữa hát lên bài hát này, lại khóc.

< thừa nhận là thua>*: có nhiều khổ, ra, cho đến khi hai mắt em mơ hồ, đêm đen gió rét, thấy con đường em muốn .....

*(tên bài hát là tứ dịch ra thế, còn k tìm thấy link đâu, tên gốc là 爱不认输, bạn nào tìm ra tốt quá ^^)

Cũng biết mình bao lâu rồi, ở dưới bóng đèn đường màu vàng, bóng người cái bóng, chính là thế giới . Nhưng mà, bóng này lại nhiều hơn cái bóng.

Thẩm Tây Lăng xoay người, thấy Đỗ Diên Hằng đứng ở phía sau mình. đường như vậy, thế lại phát ra anh, khỏi cảm thấy bất ngờ.

nắm chặt túi trong tay, có vẻ kịp ứng phó. cảm thấy mình bây giờ cực kì nhếch nhác, thế nhưng anh lại cứ xuất vào lúc nhếch nhác nhất, thích cách này lắm, hi vọng mình có thể ăn mặc đẹp xuất trước mặt anh.

Quả nhiên trở nên đối trá ít.

Đỗ Diên Hằng nhìn hồi, “Tìm chỗ nào ngồi chút !”

Anh chú ý tới, giày cao gót.

Thẩm Tây Lăng gật đầu cái, về phía trước, “Làm sao anh biết chỗ này?”

“Ngẫu nhiên.” Đỗ Diên Hằng trả lời qua loa.

Ngồi chiếc ghế dài Thẩm Tây Lăng cũng thấy bối rối tầm hai giây, cuối cùng chọn cách ngồi xuống, suy nghĩ nhiều.

Thẩm Tây Lăng quan sát anh, mặc quần áo chỉnh tề, chắc hẳn vừa tan việc xong liền ra ngoài.....

“Anh bây giờ rất bận sao?”. suy nghĩ chút.

“Tối đám phàn, gần xong rồi, sắp quay về.” Đây là mục đích chính của anh tới thành phố này, anh cũng nhìn , “Hình như em đen chút.”

Vì để biểu lộ cái chút mà anh , anh dùng ngón trỏ và ngón cái biểu lộ khoảng cách xiu xiu.

“Trước kia phải anh luôn trông em được khỏe mạnh lắm sao?”. lập tức liền theo bản năng phản kích.

Đỗ Diên Hằng “Ừ” tiếng, “Bây giờ cũng khỏe mạnh lắm. Ăn uống hẳn theo quy luật.”

“Nếu mà anh nhìn thấy như vậy, liệu anh có đổi sang học y ?” qua rồi lại cười.

Khi đó cả ngày ở trước mặt anh , học y tốt, nhìn liền thấy đẹp trai, hơn nữa khó thể kia, người vừa học tốt vừa đẹp trai a.....

Có lần khiến Đỗ Diên Hằng tức giận, “ thích, anh chuyển sang học y thôi.”

Khi đó Thẩm Tây Lăng vừa thấy Đỗ Diên Hằng tức như thế mà lại cảm thấy vui vẻ thôi, khiến mặt anh càng ngày càng tồi tệ.

Đỗ Diên Hằng nghe thấy vậy chỉ cười , lúc ấy có chuyển sang học y , cũng nghe thử mấy tiết.

“ muộn thế này,anh đưa em về.” Đỗ Diên Hằng cởi áo khoác cầm trong tay.

Thẩm Tây Lăng nhìn chăm chăm anh mấy giây, “Bây giờ em muốn về.” tiếp tục nhìn anh, “Hôm nay anh thế nào mà hỏi em tốt hay tốt nhỉ?”

Ánh mắt của rất mạnh mẽ, gia tăng sức mạnh.

Đỗ Diên Hằng lại hơi nhếch môi.

Nhìn dáng vẻ của anh, cũng biết . Hình ảnh thấy vừa rồi, Đỗ Diên Hằng cũng nhìn thấy, lúc này anh mới cùng tới đây.

muốn mình chỉ có nhếch nhác nữa.

Đỗ Diên Hằng vẫn đưa Thẩm Tây Lăng về, sau đó xuống xe Thẩm Tây Lăng cùng Đỗ Diên Hằng mấy câu rồi Đỗ Diên Hằng mới lái xe . Nhưng vẫn đứng tại chỗ, vừa rồi ở trong xe cũng cảm thấy đằng sau có xe bám theo mình.

Nếu có thể theo tới nhà , hơn nữa là có chuyện rồi.

đứng tại chỗ, giây sau, chiếc xe dừng ở trước mặt . Hạ cửa sổ xe xuống, Hàn Vũ Sắt quan sát người phụ nữ trước mặt, sau đó xuống xe.

Thẩm Tây Lăng liếc mắt nhìn xe kia, quen với chuyện xe lăm, nhưng nhìn xe này cũng biết, chắc chắn giá trị cao, biết là khiêm tốn hay là cái gì.....

Hàn Vũ Sắt ăn mặc bao giờ quá lộ liễu, cũng theo xu hướng sexy, tương đối mà , vẫn còn rất bảo thủ, phong cách ăn mặc theo xu hướng thực nữ.

quan sát Hàn Vũ Sắt từ đầu đến chân, “Có gì muốn ?”

Hàn Vũ Sắt cũng chỉ có ý nghĩ muốn đuổi theo , giờ phút này cũng dựa vào việc có dừng khí mà nhìn thẳng vào mắt , “Mời tôi ngồi chút chứ?”

lắc đầu cái, “ mời.” thích có người xa lạ trong nhà, nhất là thích người xa lạ.

Hàn Vũ Sắt nhìn bộ dạng của , cũng làm khó, “ nên biết tôi là ai chứ?”

Thẩm Tây Lăng gật đầu, cũng lắc đầu, “Có việc .”

phối hợp, khiến Hàn Vũ Sắt có chút thoải mái, “Vừa rồi tôi theo , chẳng qua cảm thấy tò mò, bây giờ con sốt cao, lại có tâm tình vụng trộm với người đàn ông khác, làm mẹ như vậy sao?”

Nghe được Triển Hiếu An sinh bệnh, Thẩm Tây Lăng lập tức có chút sốt ruột, nhưng sau đó lại nghĩ, vì sao ta lại biết An An bị ốm?

Thẩm Tây Lăng mấp máy môi, “Tôi làm mẹ thế nào liên quan gì tới , chờ tới ngày nào đó làm mẹ xem, có lẽ tôi cũng học tập được chút ít.”

Từ đến lớn, điều thay đổi là thích người khác dạy dỗ mình, nhất là người mình ghét.

Hàn Vũ Sắt thay đổi sắc mặt, vốn mọi người chơi vui, Triển Dịch Minh nghe điện thoại, Triển Hiếu An bị ốm, Triển Dịch Minh gì liền đứng dậy mà rời .

Triển Dịch Minh cưng chiều con mình như thế, Hàn Vũ Sắt biết .

“Tôi chỉ tới nhắc nhở chút, có chồng tốt và con như vậy mà quý trọng, đúng là hết thuốc chữa.”

Thẩm Tây Lăng lúc này tức giận rồi, “ ở đây chuyện cười sao, bây giờ xuất ở đây, còn bảo tôi là có người chồng tốt?”

Hàn Vũ Sắt cứng lại, “Có người vợ như , người đàn ông tốt hơn cũng bị ép tới mức điên.”

“Đúng vậy, tôi ép anh ta điên lên, tại sao các người có cơ hội chứ? nên cảm kích tôi mới đúng chứ, còn tới dạy dỗ tôi có phải là sai ?” Tay của Thẩm Tây Lăng ôm , cũng e ngại.

Hàn Vũ Sắt quan sát Thẩm Tây Lăng hồi, sau đó cười, “Đúng vậy, quả nên cảm ơn .” xong sờ bụng mình, “Nếu như có thể giải thoát cho anh ấy, tôi càng thêm cảm kích hơn.”

Thẩm Tây Lăng nhìn chăm chăm động tác của Hàn Vũ Sắt, lại nghĩ thêm. Hàn Vũ Sắt ở bên cạnh Triển Dịch Minh ra cũng là nhiều năm rồi, chưa bao giờ xuất trước mặt mình, nhưng bây giờ đột nhiên xuất , chẳng lẽ là.....

Suy đoán này khiến sắc mặt trắng bệch.

Thấy Thẩm Tây Lăng lời nào, Hàn Vũ Sắt có chút nắm chắc được, “Ở bên cạnh anh ấy rất khổ sở, cũng vui vẻ, có lẽ đau lòng, nhưng tôi thấy vậy lại đau. coi anh ấy là chồng , liên mấy năm, cái gì cũng ném cho anh ấy làm. Xin khiến anh ấy bị tổn thương nữa, có anh ấy sống rất tốt, trở lại, anh ấy càng ngày càng khổ sở. Tôi biết tôi có tư cách cầu cái gì, nhưng nếu quan tâm tới anh ấy, vậy xin bỏ qua cho anh ấy.....”

Thẩm Tây Lăng cũng nghe lời này của .

Rất sớm trước kia, Thẩm Tây Lăng cảm thấy cùng người phụ nữ khác cãi vã vì người đàn ông là chuyện rất ngu xuẩn. Chính là bởi vì chính người phụ nữ cũng biết quý trọng bản thân mình, vẫn thích đấu tranh nội bộ, mới có thể để cho đàn ông có cơ hội làm mình bị tổn thương.

Bây giờ mới phát ra, lý luận đó đưa vào thực tế, hoàn toàn là lời suông.

“Tại sao bây giờ lại những điều này với tôi?”. Ánh mắt của Thẩm Tây Lăng nhìn về phía bụng Hàn Vũ Sắt.

Hàn Vũ Sắt vừa rồi chỉ giật váy, nhưng muốn làm hành động lớn, giờ phút này thấy Thẩm Tây Lăng có chút hiểu lầm, cũng dừng lại, “Đúng, tôi mang thai, cho nên hi vọng 2 người ly hôn.....”

Thẩm Tây Lăng trừng mắt liếc bụng của , “ ở trước mặt tôi những lời này, sợ dùng cước đá lên đây sao?” thanh của có chút tàn nhẫn, thậm chí chuẩn bị làm cả động tác đá chân lên.

Hàn Vũ Sắt có chút sợ, lúc này mới lập tức chạy lên xe mà .

Thẩm Tây Lăng vẫn đứng ở nơi đó, lâu vẫn nhúc nhích.

Chương 37:1:

Thẩm Tây Lăng sờ sờ túi của mình, lúc này mới phát ra lúc ra cửa còn mang điện thoại di động. Đầu óc cũng tỉnh táo hơn, lúc ra cửa thấy điện thoại còn pin, liền để điện thoại ở trong phòng sạc pin, sau cũng chú ý. lấy chìa khóa ra, mở cửa trước, bật tất cả đèn lên, lầu lầu dưới có vẻ sáng rõ khác thường, mảnh sáng có thể khiến có cảm giác an toàn.

lên tầng, lấy điện thoại, sau đó mở máy.

Nhanh chóng vào phần danh bạ, gọi số điện thoại của Hạ Ngôn. Hạ Ngôn vừa nghe được điện thoại của , thể oán giận thế nào lại vào lúc này tắt máy, buổi chiều An An có điểm khác thường, đến buổi tối cả người thoải mái, khiến hai ông bà sợ gần chết, gọi điện cho tắt máy, thể làm gì khác hơn là gọi cho Triển Dịch Minh.

Thẩm Tây Lăng dĩ nhiên là gấp gáp, vừa vừa tắt đèn, muốn lập tức chạy tới.

Bây giờ Hạ Ngôn lại nhàng rồi, chỉ tại do thời tiết qua nóng, giờ còn đnag truyền nước biển, bác sĩ cũng bảo là còn gì đáng lo ngại nữa.

Thẩm Tây Lăng hỏi địa chỉ ràng, chạy tới.

Lúc tối, Hạ Ngôn và Thẩm Sơ Văn đều ở ngoài phòng bệnh. Vốn chỉ định truyền nước biển xong rồi về, nhưng Triển Dịch Minh yên tâm, lại bảo ở lại bệnh viện 1 ngày nữa, kiểm tra chắc chắn mới được.

Hạ Ngôn chỉ chỉ bên trong với Thẩm Tây Lăng.

Thẩm Tây Lăng đẩy cửa vào, thấy tư thế ngồi kì lạ của Triển Dịch Minh giường bệnh, mà Triển Hiếu An nửa nằm lên người Triển Dịch Minh. Mắt của bé nửa mở nửa híp, bộ dạng ngủ mà ngủ, mà tay bé của bé bị chích cây kim. Chỉ là như vậy thôi, Thẩm Tây Lăng liền cảm thấy mình như bị cái gì đẩy đâm vào.

Lúc Triển Dịch Minh thấy vào chỉ liếc nhìn cái, căn bản quan tâm tới .

Thẩm Tây Lăng cũng muốn cái gì với anh, nhưng nhìn con từ từ tròn to mắt nhìn , từ từ tới, khom người, vượt mặt con , “Bây giờ An An cảm giác thế nào? Có khó chịu nữa ?”

Triển Hiếu An hất mặt, qua mấy giây lại quay lại, “Mẹ đáng ghét, du lịch cũng thèm đưa con .”

Nghe được lời của Triển Hiếu An, Triển Dịch Minh liền để Triển Hiếu An đứng thẳng, nhìn vào Thẩm Tây Lăng, “Em mình sao?”. Hỏi xong rồi, anh biết lại nghĩ tới cái gì, lộ ra nụ cười tự giễu.

Thẩm Tây Lăng cũng để ý tới anh, liền ôm An An vào trong , “Mẹ tới chỗ mà đường dễ , cũng có gì thú vị lắm, An An thấy chán. Chờ An An lớn rồi, mẹ dẫn con tới nhiều nơi để vui chơi nhé.” xong lại chạm vào cái mũi của An An, “Cho nên An An phải lớn lên khỏe mạnh, được ốm yếu nhiều.”

Triển Hiếu An nhìn mẹ, sau đó gật đầu nhanh cái.

Mắt thấy bình truyền dịch gần hết, Thẩm Tây Lăng tới nhấn vào nút đầu giường, lát sau y tá liền chạy tới rút kim tiêm ra.

“An An vừa rồi bị kim chích vào thế có khóc ?” Thẩm Tây Lăng hạ thấp giọng.

y tá kia mở miệng trước, “Con rất ngoan ngoãn, khóc chút nào! giống như mấy đứa bình thường, vừa lấy kim ra bắt đầu khóc lớn lên.....”

Lúc này Thẩm Tây Lăng mới dùng vẻ mặt tán thưởng nhìn Triển Hiếu An, “An An nhà chúng ta là ngoan.”

Triển Hiếu An được khen, tâm tình vui vẻ hẳn lên, cười lên.

Bởi vì phải ở chỗ này cả đêm, Thẩm Tây Lăng ra ngoài trước để Hạ Ngôn và Thẩm Sơ Văn về nhà, hôm nay ở đây chăm An An, ngày mai về nhà.

Những ngày này, mặc dù Thẩm Tây Lăng du lịch, ở nhà, nhưng Triển Dịch Minh cũng chủ động gọi điện thoại tới. Hạ Ngôn vừa nghĩ lại cảm thấy có gì đúng, lập tức muốn kéo Thẩm Tây Lăng ra chỗ hỏi cho ra nhẽ, nhưng Thẩm Sơ Văn lại ở trước mặt Hạ Ngôn dừng lại, để cho bà hỏi.

ra khỏi bệnh viện, Hạ Ngôn còn trách chồng mình, “Ông kéo tôi ra làm cái gì?”

“Bà thấy vẻ mặt hai vợ chồng nó sao? Coi như bà hỏi có thể hỏi ra được cái gì, dù sao chúng nó cũng chỉ dối chúng ta. Cũng được. Mọi người đều có cách sống của họ, chúng ta cũng đừng quấy rầy quá nhiều.”

Mặc dù như vậy, nhưng vẫn có lo lắng trong lòng.

Sau khi Hạ Ngôn và Thẩm Sơ Văn rời , Thẩm Tây Lăng mới lại vào phòng bệnh. Bây giờ nhìn An An khá hơn rồi, nhưng mặt vẫn hơi thiếu sắc, lại hỏi bác sĩ, bác sĩ kia cũng chỉ là thời tiết bây giờ rất nóng, có nhiều đứa trẻ cũng xuất triệu chứng như vậy, vấn đề lớn, nhưng người lớn nhất định phải chú ý đề phòng trúng gió. qua cũng chỉ bảo Thẩm Tây Lăng về nhà đun chút thuốc thảo mộc lên cho bé uống...., Thẩm Tây Lăng nghĩ tới uống thuốc như vậy khổ, lập tức hi vọng bác sĩ kê đơn thuốc. Bác sĩ kia lại cười, dĩ nhiên có thể kê đơn, nhưng kì cần phải làm vậy, hơn nữa thuốc ở trong bệnh

viện đắt hơn ở ngoài rất nhiều, để phải tốn kém nhiều, cũng nên mua ở tiệm thuốc ngoài.

Thẩm Tây Lăng thấy thái độ của bác sĩ này, còn cảm thấy thú vị.

trở lại phòng bệnh An An kéo đau bụng, Triển Dịch Minh liền bảo Thẩm Tây Lăng trông con, anh ra ngoài mua ít thức ăn, lên tiếng, nhưng gật đầu cái.

ngồi ở mép giường, ôm An An ở trong mình, vuốt đầu của bé, nhất thời bùi ngùi, “An An, nếu như mẹ và bố ở cùng nhau, con muốn theo ai?”

Vừa ra, mới phát ra mình kiên định cái gì đó. muốn nghĩ nhiều rồi cuộc là cái gì để cho mình trì hoãn việc đó như thế. Toàn bộ những thứ kia có ý nghĩa gì nữa, cũng muốn suy nghĩ tiếp Triển Dịch Minh muốn làm gì nữa, cân nhắc những điều này nữa.

Chỉ là sau khi gặp mặt Hàn Vũ Sắt xong, trong đầu của lại xuất hình ảnh, có lẽ Triển Dịch Minh lâu như vậy trở về là ở cùng với Hàn Vũ Sắt, có lẽ anh rất quan tâm tới đứa bé kia. Tức giận sao? Tức giận sao? biết trong lòng mình có cảm xúc gì, cũng biết mình nên biểu lộ thế nào mới bình thường. Nhưng biết, mình cần sống như thế này.

Lúc ôm An An cảm xúc thấy tương lai mơ hồ lần nữa lại xuất trong lòng , con đường tương lai của mình là gì, có phương hướng, khát vọng trong cuộc sống của mình xuất ngọn hải đăng, chỉ dẫn hướng mình nên đi.

Triển Hiếu An ngồi dậy từ trong , quan sát vẻ mặt của , “Tại sao mẹ với bố lại muốn ở cùng nhau?”

Vấn đề kia đối với đứa bé mà , nghĩ ở với bố hoặc với mẹ như thế nào.

Mặc dù Triển Hiếu An vẫn còn , cũng biết câu trả lời rất thận trọng.

“Bởi vì, có lẽ bố con ở chung chỗ với , mẹ cũng ở cùng chỗ với chú nào đấy.” nhìn Triển Hiếu An, vẫn có chút đành lòng, nếu như nhiều thứ trước sau cách nào tránh khỏi, muốn biến thành người lừa gạt.

ra nhiều đứa trẻ vì bố mẹ ly hôn mà trở thành người con đường có lỗi về, hơn nữa là trở nên quá mức nhạy cảm, bố mẹ cũng có chỉ dẫn chính xác.

Chuyện của người lớn nên là chuyện của người lớn, nên ép buộc đứa bé tiếp nhận sai lầm của ai đó dẫn tới hôn nhân tan vỡ, nếu là tan vỡ, hai bên đều có nguyên nhân, chỉ là người nào có lỗi nhiều hơn chút mà thôi.

Triển Hiếu An nhìn , có chút tức giận, đẩy cái, “Mẹ lại muốn , phải ?” mặt đầy uất ức, hốc mắt cũng đỏ.

Lần này Thẩm Tây Lăng an ủi con , ghen tị, cũng muốn mình uất ức như vậy rồi khóc, nhưng ai tới an ủi mình đây? Bọn họ chỉ biết : Thẩm Tây Lăng, em đừng tùy hứng như vậy, em đừng chịu trách nhiệm như vậy, em đừng ngây thơ như thế..... khóc cũng có tư cách.

Triển Hiếu An thấy mẹ an ủi bé, lấy tay lau sạch nước mắt của mình, “Mẹ rất hư.”

Đúng vẫn còn đành lòng, lấy ra khăn giấy lau nước mắt An An, “Ừ, mẹ hư , cho nên An An đừng học mẹ.”

Triển Dịch Minh mua chút cháo, làm nguội, nhưng cũng lạnh. Anh tới, suy nghĩ chút đưa cháo cho Thẩm Tây Lăng, sau khi nhận lấy, tự tay dứt cho Triển Hiếu An, chắc hẳn bây giờ đói rồi, Triển Hiếu An cũng ăn hết.

“An An no bụng chưa?”. Thẩm Tây Lăng cầm bát hỏi.

Triển Hiếu An lấy tay mẹ, sờ bụng của mình, căng tròn.

Thẩm Tây Lăng thể nín cười, để hộp cháo sang bên, bụng của bé cũng đầy, xem ra no rồi.

Thẩm Tây Lăng vốn thấy An An có gì nguy hiểm nữa, muốn mang bé về nhà, nhưng bây giờ bé cũng chẳng muốn làm gì, buồn ngủ rành, cũng liền dứt suy nghĩ.

Bé giọng hừ, được bao lâu An An ngủ.

Từ đầu tới cuối, Triển Dịch Minh đứng ở bên. Bọn họ như những đoạn ngắn của cuộc sống cứng rắn ghét lại với nhau, giữa nhau có bất kì lời hay tình cảm nào, thấy được nhau, nhưng lại giống như đều ở gian khác ở bên trong, phương thức chung sống kì lạ, nhưng trước sau vẫn tìm được cái gì phá vỡ điểm buộc vào.

Sau khi An An ngủ, Thẩm Tây Lăng đắp chăn lên cho An An. Phòng bệnh có điều hòa, tăng nhiệt độ điều hòa lên, còn sợ An An lạnh. Làm xong tất cả, mới ra ngoài.

Phía sau bệnh viện có nhiều chỗ trống, bây giờ kiến trúc xây dựng theo kiểu xanh hóa, bóng cây cỏ cũng nhiều, thêm mấy bước là tới bồn hoa. Bệnh viện xây dựng lâu, hoặc là lúc di chuyển cũng dời mấy cây cổ xưa, giờ phút này ít người ngồi chung chỗ trò chuyện, nhìn ra là bệnh nhân hay là người thân.

Nhiệt độ buổi tối so với ban ngày thấp hơn nhiều, mặt đất cũng hơi ẩm ướt, khí hậu khác nhau ở từng khu vực cũng có, còn có gió đêm thổi qua, chính xác là thời cơ tốt để hóng mát.

Thẩm Tây Lăng tìm chỗ ghế trống, trực tiếp ngồi lên.

Triển Dịch Minh theo phía sau, biết.

Trước kia hiểu được cái gì là “Đến cuối cùng mới được tính tình.” Là cái dạng gì, nhưng bây giờ biết, phải ở trong đó mới hiểu.

Triển Dịch Minh ngược lại rất bình thản, “Trở về thôi! Anh coi chừng An An.”

Thẩm Tây Lăng nhất thời mở miệng, biết, chỉ cần mình cãi vã, tự nhiên cùng anh chuyện, là có thể làm như có gì xảy ra, như trước kia vậy, nhà ba người, đáng vẻ nhìn qua rất đẹp. Lời của anh cũng đơn giản, về trước, ngày mai anh đưa An An về. thể phủ nhận, anh là người bố tốt.

Thậm chí suy nghĩ, nếu như bọn họ kết hôn, thế nào? Hẳn tệ như bây giờ, thế tiếp tục chịu đựng sống như thế này, cũng thế tiếp tục giả vờ xuống.

lấy tư cách là người đứng xem để đối đãi tất cả, vì sao hai người tách ra liền phải tức giận chứ? Bởi vì đổ lỗi cho người thứ ba, phần nộ. Cũng có thể làm được rất bình thản, vì vậy chia lìa. Bởi vì chia tay, cũng là buông tha chính mình.

có suy nghĩ như vậy, nhưng đa số người có cho đó là khắc thường ? Bản thân cho rằng như vậy là tốt. Nhưng ít nhất, có thể tự với mình, quan tâm, khó chịu. Rốt cuộc có thể có ngày, biến thành dáng vẻ mình từng thích, cho dù cuộc sống được như ý, cũng có thể thừa nhận mình độc lập.

cần lúc gặp chuyện may liền gọi cho chị trước tiên, hỏi làm thế nào, gọi cho bố mẹ, hỏi nên làm thế nào.

Rốt cuộc có thể thoát khỏi, có được cách thức mình muốn, cho dù là nghĩ vậy.

Triển Dịch Minh vẫn nhìn , bình tĩnh được có chút bình thường, anh nhìn thời gian lên điện thoại, “Có chút muộn.”

“ chuyện chút !” phát ra tiếng thở dài cực kì nhợt nhạt.

Triển Dịch Minh nhìn hồi, ngồi xuống bên cạnh .

có thể nghe được tiếng gió bên tai mình, rằng như vậy, cũng làm cho mình biết quyết định sáng suốt của mình, “Triển Dịch Minh, ly hôn !”

Chương 37:2:

Lời của ra, Triển Dịch Minh cũng có phản ứng, sắc mặt càng chìm , cuối cùng nghiêng người sang nhìn , “Đây chính là kết quả sau khi em du lịch sao?”

thực tế coi như du lịch về, cũng có kết quả, có thể khiến quyết định thế này là tất cả những chuyện xảy ra mấy ngày nay. cách nào tưởng tượng ra có ngày, đưa An An ra ngoài, sau đó có người phụ nữ nâng bụng bự lên. Còn có sinh mệnh của người khác, luôn ngừng nhắc nhở về cuộc sống khó chịu này.

từng thích nhân vật trong tiểu thuyết, cuối cùng , chỉ vì người đàn ông kia đối với người phụ nữ mình từng bảo phá con . cảm thấy người đàn ông kia có lỗi, khi có con, dứt ra được, vĩnh viễn dính nhau .

Người đời, luôn đưa bé vô tội, đưa bé sinh ra liền khiến người khác khổ sở, vậy những người này vô tội sao?

Đó phải là điểm bộc phát, chỉ là phần . Đó là ngòi nổ, khiến cuối cùng có bùng khí ra hai chữ ‘Ly hôn’. ra xong, trong lòng trống rỗng, mắt cũng chua xót, cho là mình khóc, nhưng có.

“Có quan trọng ?” nghiêng đầu qua, “Đây chính là điều tôi muốn.”

Mệt mỏi, đứng dậy, nếu anh muốn về, vậy trở về.

Cùng lúc đó, Triển Dịch Minh cũng đứng lên, kéo lấy tay , “Vậy tại sao đột nhiên vào lúc này? Đề cập vào thời điểm này chứ?”

thử chút, bỏ được anh, bình thần đáp lại anh, “Anh cho rằng vì cái gì là cái đó ! Ly hôn đối với anh mà , có bất kì tổn thất nào.”

Anh còn có thể tìm được người phụ nữ dịu dàng tốt hơn , có thể nuôi được cả đám phụ nữ, những người phụ nữ kia biết điều giống như , để anh phiền lòng.

Giọng bình thản của , khiến anh tức giận, “Cái gì gọi là anh có bất kì tổn thất nào? A, em bây giờ tới cho tôi biết em vì tôi sao?”

“Ít nhất đối với hai bên chúng ta đều tốt !” trầm mặc , “Anh có thể tiếp tục cuộc sống của anh, mà tôi cũng có cuộc sống mình muốn.”

“Em còn có thể đối trá thế sao. Đỗ Diên Hằng trở lại, em có dũng khí đấu với tôi rồi. Em dám trước mặt tôi là em gặp anh ta sao?” Anh cười cười, “Rốt cuộc em ngây thơ hay là ngu xuẩn đây, em cảm thấy tôi bỏ qua cho 2 người sao?”

“Bộ dạng uy hiếp này dùng được rồi, tùy anh thích làm thế nào làm, dù sao anh cũng ép bọn tôi chết được.” Giọng của vẫn bình thản như cũ, “Nếu như anh chỉ có thể dùng uy hiếp, vậy tôi cũng chỉ muốn , ra anh rất ngây thơ.”

dùng lực bỏ tay anh ra, thậm chí quan tâm tay mình thành cái dạng gì, anh cứ chịu buông, như muốn bóp vỡ tay .

Đủ rồi, quá đủ rồi.

Trước kia Hương Tri Dao . ấy hi vọng tất cả tình cảm liên quan tới những người khác, để người trong cuộc tự quyết định, bất kể là tách ra hay ở cùng nhau.

Bây giờ cũng chỉ là giống vậy, quan tâm người khác, chỉ vấn đề giữa và Triển Dịch Minh. Vấn đề chính là mâu thuẫn giữa anh và , liên quan tới người khác. Anh cho được cái cần, tương tự cũng phù hợp với cầu của anh.

Vậy sống riêng phần mình !

Vì sao nhất định phải cấu xé ra để bản thân đau khổ dính vào nhau, muốn tiếp tục mềm yếu và thỏa hiệp nữa.

“Vậy tôi có thể ngây thơ cho em xem.”

Anh vừa xong, Thẩm Tây Lăng liền há mồm cắn lên, dùng hết sức lực của mình, cắn thủng da thịt anh, mùi máu tươi tán ra, thậm chí cảm giác mình nuốt được máu.

Triển Dịch Minh cũng hất ra, nhưng ánh mắt lo lắng vô cùng, nhìn thẳng .
cắn anh nữa, bởi vì cho dù như vậy, anh lựa chọn buông tay. Anh nở nụ
cười, vết máu ở khóe miệng khiến nhìn qua giống như người điên, sao cả
dùng tay khác lau , “Đừng ép tôi tới mức điên, đối với anh có chỗ tốt nào.”
“Cuối cùng hai chúng ta, ai ép buộc người nào. nhiều năm như vậy, nhiều
năm như thế, trong lòng của em chỉ có mình Đỗ Diên Hằng, em coi anh là
cái gì?”

Cái tên đó khiến đáy lòng càng chua xót, “Tôi hận bản thân mình. Ban đầu
lại chịu thỏa hiệp, nếu như mà tôi thỏa hiệp, tôi liền cùng anh ấy chung
sống hạnh phúc, thế nào cũng ở cùng anh. Coi anh là cái gì, anh cầu tôi coi
anh là cái gì sao? Anh đừng để bộ mặt dối trá trước mặt tôi, bộ dạng giả bộ
tình cảm như thế, bản thân cho là đối với tôi tốt, sau đó tôi nên cảm kích
báo đáp lại vì anh đối ‘tốt’ với tôi. Nếu như lòng tốt của anh là để cho tôi
ngày ngày ở nhà chăm con, giặt quần áo nấu cơm cho anh. Sau đó tư cách
hỏi anh ở đó làm cái gì cũng có. Còn quản hỏi anh ở bên ngoài làm những
cái gì. Vậy tôi cho anh biết, lòng tôi của anh tôi lạ gì. Về phần Đỗ Diên
Hằng sao? tôi có gặp anh ấy, vậy sao, tôi nên bày tỏ tôi làm chuyện có lỗi
với anh sao? Tạm thời anh ra về mình bị hại, chuyện của anh với Hàn Vũ
Sắt ai cũng biết, cuối cùng người nào có lỗi với ai vậy. Dĩ nhiên. Nhất định
anh nhận mình có lỗi. Anh là đại thiếu gia nhà họ Triển, từ lúc bắt đầu học
trung học vô số nữ sinh thương nhưng nhớ anh, ánh mắt của anh, người
khác đối với sức hấp dẫn của anh phục sát đất. xin lỗi, lòng tốt của anh, tôi
thích được. Nếu như tôi vẫn ở chung chỗ với Đỗ Diên Hằng, anh ấy nhất
định đối xử thế này với tôi, để tôi khó chịu, để cho tôi thấy mơ hồ biết nên
sống như thế nào, để tôi nổi điên lên.”

Triển Dịch Minh đưa ra cái tay khác, nâng lên, lộ ra nụ cười quỷ dị, “Đánh ,
anh đánh , anh biết tôi sợ anh.”

Bàn tay anh dừng trung, toàn thân cũng run rẩy.

“Em tạm thời kiếm cố, em để ý tôi ở chung chỗ với người khác sao? Cho tới bây giờ em đều quan tâm, những thứ này tất cả đều là em lấy cố ra, ra em muốn rời đúng ? Em muốn quay về bên cạnh anh ta đúng ? Con mẹ nó, cho tới bây giờ em cũng quan tâm tới tôi.”

“Đúng vậy, cho tới bây giờ tôi quan tâm tới anh, từ đầu tới cuối cũng có.”

nhìn anh, mở miệng từng câu từng chữ, ánh mắt đỏ lên, chứa bất kì cảm xúc gì.

Cuối cùng anh buông tay ra.

xoay người, cũng quay đầu lại.

Anh nhìn bóng lưng của , nghe tiếng giày cao gót của , càng ngày càng xa, càng ngày càng xa.

Thẩm Tây Lăng cũng trở về “Tây Minh Cư”, mà lung tung, cái gì cũng nghĩ, chỉ nhìn hình những người kia, muốn theo người khác trong cuộc sống, thấy chút ấm áp, để chứng minh ra cuộc sống vẫn rất tốt đẹp.

Thẩm Tây Lăng trở về nhà họ Thẩm thời gian, Hạ Ngôn cảm thấy kì quái, nhưng vẫn hỏi gì. Mỗi lần Thẩm Tây Lăng ăn cơm, muốn cho bọn họ biết quyết định của mình. Nhưng biết, nếu ra, phần dụn dàng bây giờ này, nhất định thể cất giữ.

Hạ Ngôn gấp thức ăn cho , Thẩm Sơ Văn lại kể những chuyện xưa cho nghe.

Hạ Ngôn với Thẩm Sơ Văn chỉ vì chuyện mà âm ỉ ngừng, sau đó hờn dỗi. Thẩm Tây Lăng nhìn thấy vậy, tự dưng cảm thấy ấm áp.

Có năm, đột nhiên Hạ Ngôn bị bệnh, Thẩm Sơ Văn đưa Hạ Ngôn tới bệnh viện, ngày ngày ở bên cạnh, để có tiếng phiền toái.

Thẩm Tây Lãng bệnh viện thăm mẹ Thẩm Sơ Văn ở đây đùa, bạn học cũ nào đấy của Thẩm Sơ Văn, khi ngã bệnh, lập tức mua đồng thuốc về, nhưng khi vợ ông ấy ngã bệnh, ông đó liền bảo có tiền mua thuốc, lâu sau, vợ trước của người bạn học qua đời, sau khi cưới ông già khác do người khác giới thiệu.

Lời kết thúc sau câu chuyện đó của Thẩm Sơ Văn là: Xem ra tôi đối với bà vẫn tốt lắm.

Khi đó, Hạ Ngôn nằm ở giường lấy chân ra đá chồng mình: Bạn ông cũng hơn 60 tuổi rồi, bây giờ còn cưới được..... chắc chắc, cũng can đảm đấy.....

Hạnh phúc , phải gấn bó bên cạnh vượt qua sóng to gió lớn, mà là có những năm tháng bình thường giản dị. Nghĩ đến những thứ kia, Thẩm Tây Lãng chẳng biết tại sao, mắt lại thấy chua xót, muốn phá hỏng khí giờ phút này, tuyệt nghĩ.

lại ở nơi này mấy ngày, Thẩm Đông Lãng lại trở lại.

Thẩm Đông Lãng thấy ở chỗ này, lập tức thấy kì quái, sau khi ăn cơm tối xong, liền kéo Thẩm Tây Lãng ra ngoài sân.

Thẩm Tây Lãng có chút cảm thán, từ đến lớn, người có thể nhìn ra tâm tình mình tốt, luôn là người chị này. Luôn luôn cảm nhận được niềm vui của , qua đoạn thời gian rất dài, rất là ghét, nhưng bây giờ chỉ là cảm thán, họ quả nhiên là chị em.

Trăng lên, sao lốm đốm đầy trời, có thể tưởng tượng ngày mai là trời xanh mây trắng, ánh mặt trời chói sáng.

“Mẹ em ở nhà nhiều ngày rồi.” Cuối cùng Thẩm Đông Lãng mở miệng, đại khái cũng biết, mình chủ động, chị cũng chủ động nhắc tới.

Thẩm Tây Lãng gật đầu cái.

“Triển Dịch Minh gọi tới sao?” Thẩm Đông Lãng chau mày.

Thẩm Tây Lãng bình tĩnh nhìn chị mình, “Chị, em muốn ly hôn.”

Giọng bình tĩnh, ra xong, lại cảm thấy sáng khoái.

Đầu tiên Thẩm Đông Lãng nhìn em này của mình, sau đó chân mày cau lại, tay đặt bàn đá gỗ cái, xưa nay chưa thấy, hỏi, “Em suy nghĩ kĩ?”

Cùng với tưởng tượng phản ứng giống nhau quá, Thẩm Tây Lãng cũng có chút kì quái, nhưng vẫn gật đầu cái, “Rất kĩ rồi, cho tới bây giờ em cũng chưa bao giờ chắc chắn như thế.”

Thẩm Đông Lãng nhìn em , thở dài tiếng, “Là bởi vì Đỗ Diên Hằng?”

Thẩm Tây Lãng rất giật mình.

Thẩm Đông Lãng , “ xã giao thấy qua anh ta, còn tưởng rằng nhìn lầm rồi, ra anh ta trở lại .”

Thẩm Tây Lãng cắn môi, “Em còn tưởng rằng chị quát em! Lại có thái độ này sao?”

Thẩm Đông Lãng trầm mặc hồi, “Chị suy nghĩ, chị có tư cách gì mà quát em!” Trong thanh có sầu não, khiến Thẩm Tây Lãng khó chịu.

“Chị với anh rể có phải .....”

“Người hạnh phúc có rất nhiều, bất hạnh cũng có nhiều.” Thẩm Đông Lãng vỗ vỗ tay Thẩm Tây Lãng, “Chuyện của chị, chị có chừng có mực.”

Thẩm Tây Lãng lại dừng đề tài này, “Chị có phải quá nhạy cảm hay , người phụ nữ kia phải sớm kết hôn rồi sao?”

Thẩm Đông Lãng tự nhiên biết tới ai, giờ phút này mím chặt môi, cũng trả lời. Thẩm Tây Lãng chỉ nhìn chị mình. Nếu như người phụ nữ chú ý tới việc chồng mình qua lại như vậy, chắc chắn là rất quan tâm chứ? Quan tâm như thế mới canh cánh ở trong lòng.

Mặc dù muốn , nhưng vẫn phải chủ động ra trước mặt họ. Nếu là lúc trước, có lẽ trực tiếp rồi , cuối cùng trong điện thoại ra câu. Bây giờ suy nghĩ chút, những thứ qua chịu trách nhiệm.

Hạ Ngôn và Thăm Sơ Văn cũng rất giật mình.

Mẹ vẫn như trước kia, bảo đừng nhạy cảm quá, có chuyện gì ngồi xuống từ từ, còn bảo để Triển Dịch Minh tới đây, sau đó làm chút công tác tư tưởng. Lời của Hạ Ngôn thế nào mà lại khiến có chút ghét, lập tức bày tỏ mình nghĩ kĩ, bất kể ai cũng làm thay đổi quyết định của mình.

Thái độ của rất quyết liệt.

Sau đó Thăm Sơ Văn luôn cưng chiều từ tới lớn, cho cái tát.

Thăm Đông Lăng thấy như vậy, cũng gì, cũng ngăn cản. hiểu bố mẹ mình, năm đó Tây Lăng và Triển Dịch Minh kết hôn, Thăm thị cũng tốt lên, tất cả đều dựa vào nhà họ Triển. Khi đó, Triển Dịch Minh căn bản cần phải phí sức làm chuyện tốt chẳng có kết quả này. Thăm Sơ Văn mình chuyện với Triển Dịch Minh, hơn nữa hết sức trịnh trọng đưa con giao cho Triển Dịch Minh.

Thương nhân quá nặng về ích lợi rồi. Lại nguyện ý hi sinh nhiều như vậy, thậm chí còn nguyện ý làm người trung gian giới thiệu qua mấy khách hàng lớn, những chuyện này Thăm Sơ Văn đều để trong mắt, tự nhiên biết cậu đối với con mình có mấy phần tâm tư. Hơn nữa ít năm như vậy, Triển Dịch Minh đối với nhà họ Thăm như vậy là có nghi ngờ gì.

Thăm Sơ Văn trọng tình trọng nghĩa, nếu lúc công ty nguy nan nhất được Triển Dịch Minh đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, liền toàn tâm toàn ý hi vọng Tây Lăng và Triển Dịch Minh sống tốt với nhau. Hôm nay Tây Lăng tới chuyện ly hôn, tất nhiên ông tức giận.

phải là bố mẹ con mình, chỉ vì lợi ích liền đẩy vào hố lửa, mà là theo từ cái nhìn của bọn họ là thấy người con cưới phải người xấu, chỉ cần bên Tây Lăng có vấn đề, bên kia liền có vấn đề.

Nhưng khi chuyện người thấy việc đáng kể, những chuyện kia rất bé.

Lần đầu tiên Thăm Sơ Văn mắng Thăm Tây Lăng như thế, ông hỏi nguyên nhân Thăm Tây Lăng chịu mở miệng. Hai người già tự nhiên nhận định là

nguyên nhân tại , hoặc là tùy hứng, hoặc là chính vì tiểu tử thối Đỗ Diên Hăng. Thấm Tây Lăng phủ nhân, càng làm cho bọn họ tức giận.

Thấm Tây Lăng che mặt mình, “Bố mẹ, cứ để mặc con .”

xong câu đó, liền rời .

Thấm Đông Lăng nhìn bóng lưng em mình, thở dài, sau đó khuyên bố mẹ.

Chương 37:1:

Thấm Tây Lăng sờ sờ túi của mình, lúc này mới phát ra lúc ra cửa còn mang điện thoại di động. Đầu óc cũng tỉnh táo hơn, lúc ra cửa thấy điện thoại còn pin, liền để điện thoại ở trong phòng sạc pin, sau cũng chú ý. lấy chìa khóa ra, mở cửa trước, bật tất cả đèn lên, lầu lầu dưới có vẻ sáng rõ khác thường, mảnh sáng có thể khiến có cảm giác an toàn.

lên tầng, lấy điện thoại, sau đó mở máy.

Nhanh chóng vào phần danh bạ, gọi số điện thoại của Hạ Ngôn. Hạ Ngôn vừa nghe được điện thoại của , thể oán giận thế nào lại vào lúc này tắt máy, buổi chiều An An có điểm khác thường, đến buổi tối cả người thoải mái, khiến hai ông bà sợ gần chết, gọi điện cho tắt máy, thể làm gì khác hơn là gọi cho Triển Dịch Minh.

Thấm Tây Lăng dĩ nhiên là gấp gáp, vừa vừa tắt đèn, muốn lập tức chạy tới.

Bây giờ Hạ Ngôn lại nhàng rồi, chỉ tại do thời tiết qua nóng, giờ còn đng truyền nước biển, bác sĩ cũng bảo là còn gì đáng lo ngại nữa.

Thấm Tây Lăng hỏi địa chỉ ràng, chạy tới.

Lúc tối, Hạ Ngôn và Thấm Sơ Văn đều ở ngoài phòng bệnh. Vốn chỉ định truyền nước biển xong rồi về, nhưng Triển Dịch Minh yên tâm, lại bảo ở lại bệnh viện 1 ngày nữa, kiểm tra chắc chắn mới được.

Hạ Ngôn chỉ chỉ bên trong với Thấm Tây Lăng.

Thẩm Tây Lãng đẩy cửa vào, thấy tư thế ngồi kì lạ của Triển Dịch Minh giường bệnh, mà Triển Hiếu An nửa nằm lên người Triển Dịch Minh. Mắt của bé nửa mở nửa híp, bộ dạng ngủ mà ngủ, mà tay bé của bé bị chích cây kim. Chỉ là như vậy thôi, Thẩm Tây Lãng liền cảm thấy mình như bị cái gì đấy đâm vào.

Lúc Triển Dịch Minh thấy vào chỉ liếc nhìn cái, căn bản quan tâm tới .
Thẩm Tây Lãng cũng muốn cái gì với anh, nhưng nhìn con từ từ tròn to mắt nhìn , từ từ tới, khom người, vượt mặt con , “Bây giờ An An cảm giác thế nào? Có khó chịu nữa ?”

Triển Hiếu An hất mặt, qua mấy giây lại quay lại, “Mẹ đáng ghét, du lịch cũng thèm đưa con .”

Nghe được lời của Triển Hiếu An, Triển Dịch Minh liền để Triển Hiếu An đứng thẳng, nhìn vào Thẩm Tây Lãng, “Em mình sao?”. Hỏi xong rồi, anh biết lại nghĩ tới cái gì, lộ ra nụ cười tự giễu.

Thẩm Tây Lãng cũng để ý tới anh, liền ôm An An vào trong , “Mẹ tới chỗ mà đường dễ , cũng có gì thú vị lắm, An An thấy chán. Chờ An An lớn rồi, mẹ dẫn con tới nhiều nơi để vui chơi nhé.” xong lại chạm vào cái mũi của An An, “Cho nên An An phải lớn lên khỏe mạnh, được ốm yếu nhiều.”

Triển Hiếu An nhìn mẹ, sau đó gật đầu nhanh cái.

Mắt thấy bình truyền dịch gần hết, Thẩm Tây Lãng tới nhấn vào nút đầu giường, lát sau y tá liền chạy tới rút kim tiêm ra.

“An An vừa rồi bị kim chích vào thế có khóc ?” Thẩm Tây Lãng hạ thấp giọng.

y tá kia mở miệng trước, “Con rất ngoan ngoãn, khóc chút nào! giống như mấy đứa bình thường, vừa lấy kim ra bắt đầu khóc lớn lên.....”

Lúc này Thẩm Tây Lãng mới dùng vẻ mặt tán thưởng nhìn Triển Hiếu An, “An An nhà chúng ta là ngoan.”

Triển Hiếu An được khen, tâm tình vui vẻ hẳn lên, cười lên.

Bởi vì phải ở chỗ này cả đêm, Thăm Tây Lãng ra ngoài trước để Hạ Ngôn và Thăm Sơ Văn về nhà, hôm nay ở đây chăm An An, ngày mai về nhà.

Những ngày này, mặc dù Thăm Tây Lãng du lịch, ở nhà, nhưng Triển Dịch Minh cũng chủ động gọi điện thoại tới. Hạ Ngôn vừa nghĩ lại cảm thấy có gì đúng, lập tức muốn kéo Thăm Tây Lãng ra chỗ hỏi cho ra nhẽ, nhưng Thăm Sơ Văn lại ở trước mặt Hạ Ngôn dừng lại, để cho bà hỏi.

ra khỏi bệnh viện, Hạ Ngôn còn trách chồng mình, “Ông kéo tôi ra làm cái gì?”

“Bà thấy vẻ mặt hai vợ chồng nó sao? Coi như bà hỏi có thể hỏi ra được cái gì, dù sao chúng nó cũng chỉ dối chúng ta. Cũng được. Mọi người đều có cách sống của họ, chúng ta cũng đừng quấy rầy quá nhiều.”

Mặc dù như vậy, nhưng vẫn có lo lắng trong lòng.

Sau khi Hạ Ngôn và Thăm Sơ Văn rời , Thăm Tây Lãng mới lại vào phòng bệnh. Bây giờ nhìn An An khá hơn rồi, nhưng mặt vẫn hơi thiếu sắc, lại hỏi bác sĩ, bác sĩ kia cũng chỉ là thời tiết bây giờ rất nóng, có nhiều đứa trẻ cũng xuất triệu chứng như vậy, vấn đề lớn, nhưng người lớn nhất định phải chú ý đề phòng trúng gió. qua cũng chỉ bảo Thăm Tây Lãng về nhà đun chút thuốc thảo mộc lên cho bé uống...., Thăm Tây Lãng nghĩ tới uống thuốc như vậy khổ, lập tức hi vọng bác sĩ kê đơn thuốc. Bác sĩ kia lại cười, dĩ nhiên có thể kê đơn, nhưng kì cần phải làm vậy, hơn nữa thuốc ở trong bệnh viện đắt hơn ở ngoài rất nhiều, để phải tốn kém nhiều, cũng nên mua ở tiệm thuốc ngoài.

Thăm Tây Lãng thấy thái độ của bác sĩ này, còn cảm thấy thú vị.

trở lại phòng bệnh An An kéo đau bụng, Triển Dịch Minh liền bảo Thăm Tây Lãng trông con, anh ra ngoài mua ít thức ăn, lên tiếng, nhưng gật đầu cái.

ngồi ở mép giường, ôm An An ở trong mình, vuốt đầu của bé, nhất thời bùi ngùi, “An An, nếu như mẹ và bố ở cùng nhau, con muốn theo ai?”

Vừa ra, mới phát ra mình kiên định cái gì đó. muốn nghĩ nhiều rồi cuộc là cái gì để cho mình trì hoãn việc đó như thế. Toàn bộ những thứ kia có ý nghĩa gì nữa, cũng muốn suy nghĩ tiếp Triển Dịch Minh muốn làm gì nữa, cân nhắc những điều này nữa.

Chỉ là sau khi gặp mặt Hàn Vũ Sắt xong, trong đầu của lại xuất hình ảnh, có lẽ Triển Dịch Minh lâu như vậy trở về là ở cùng với Hàn Vũ Sắt, có lẽ anh rất quan tâm tới đứa bé kia. Tức giận sao? Tức giận sao? biết trong lòng mình có cảm xúc gì, cũng biết mình nên biểu lộ thế nào mới bình thường. Nhưng biết, mình cần sống như thế này.

Lúc ôm An An cảm xúc thấy tương lai mơ hồ lần nữa lại xuất trong lòng , con đường tương lai của mình là gì, có phương hướng, khát vọng trong cuộc sống của mình xuất ngọn hải đăng, chỉ dẫn hướng mình nên đi.

Triển Hiếu An ngồi dậy từ trong , quan sát vẻ mặt của , “Tại sao mẹ với bố lại muốn ở cùng nhau?”

Vấn đề kia đối với đứa bé mà , nghĩ ở với bố hoặc với mẹ như thế nào.

Mặc dù Triển Hiếu An vẫn còn , cũng biết câu trả lời rất thận trọng.

“Bởi vì, có lẽ bố con ở chung chỗ với , mẹ cũng ở cùng chỗ với chú nào đấy.” nhìn Triển Hiếu An, vẫn có chút đành lòng, nếu như nhiều thứ trước sau cách nào tránh khỏi, muốn biến thành người lừa gạt.

ra nhiều đứa trẻ vì bố mẹ ly hôn mà trở thành người con đường có lỗi về, hơn nữa là trở nên quá mức nhạy cảm, bố mẹ cũng có chỉ dẫn chính xác.

Chuyện của người lớn nên là chuyện của người lớn, nên ép buộc đứa bé tiếp nhận sai lầm của ai đó dẫn tới hôn nhân tan vỡ, nếu là tan vỡ, hai bên đều có nguyên nhân, chỉ là người nào có lỗi nhiều hơn chút mà thôi.

Triển Hiếu An nhìn , có chút tức giận, đẩy cái, “Mẹ lại muốn , phải ?” mặt đầy uất ức, hốc mắt cũng đỏ.

Lần này Thăm Tây Lãng an ủi con , ghen tị, cũng muốn mình uất ức như vậy rồi khóc, nhưng ai tới an ủi mình đây? Bọn họ chỉ biết : Thăm Tây Lãng, em đừng tùy hứng như vậy, em đừng chịu trách nhiệm như vậy, em đừng ngây thơ như thế..... khóc cũng có tư cách.

Triển Hiếu An thấy mẹ an ủi bé, lấy tay lau sạch nước mắt của mình, “Mẹ rất hư.”

Đúng vẫn còn đành lòng, lấy ra khăn giấy lau nước mắt An An, “Ừ, mẹ hư , cho nên An An đừng học mẹ.”

Triển Dịch Minh mua chút cháo, làm nguội, nhưng cũng lạnh. Anh tới, suy nghĩ chút đưa cháo cho Thăm Tây Lãng, sau khi nhận lấy, tự tay đút cho Triển Hiếu An, chắc hẳn bây giờ đói rồi, Triển Hiếu An cũng ăn hết.

“An An no bụng chưa?”. Thăm Tây Lãng cầm bát hỏi.

Triển Hiếu An lấy tay mẹ, sờ bụng của mình, căng tròn.

Thăm Tây Lãng thể nín cười, để hộp cháo sang bên, bụng của bé cũng đầy, xem ra no rồi.

Thăm Tây Lãng vốn thấy An An có gì nguy hiểm nữa, muốn mang bé về nhà, nhưng bây giờ bé cũng chẳng muốn làm gì, buồn ngủ rành, cũng liền dứt suy nghĩ.

Bé giọng hừ, được bao lâu An An ngủ.

Từ đầu tới cuối, Triển Dịch Minh đứng ở bên. Bọn họ như những đoạn ngắn của cuộc sống cứng rắn ghét lại với nhau, giữa nhau có bất kì lời hay tình cảm nào, thấy được nhau, nhưng lại giống như đều ở gian khác ở bên trong, phương thức chung sống kì lạ, nhưng trước sau vẫn tìm được cái gì phá vỡ điểm buộc vào.

Sau khi An An ngủ, Thăm Tây Lãng đắp chăn lên cho An An. Phòng bệnh có điều hòa, tăng nhiệt độ điều hòa lên, còn sợ An An lạnh. Làm xong tất

cả, mới ra ngoài.

Phía sau bệnh viện có nhiều chỗ trống, bây giờ kiến trúc xây dựng theo kiểu xanh hóa, bóng cây cỏ cũng nhiều, thêm mấy bước là tới bồn hoa. Bệnh viện xây dựng lâu, hoặc là lúc di chuyển cũng dời mấy cây cổ xưa, giờ phút này ít người ngồi chung chỗ trò chuyện, nhìn ra là bệnh nhân hay là người thân.

Nhiệt độ buổi tối so với ban ngày thấp hơn nhiều, mặt đất cũng hơi ẩm ướt, khí hậu khác nhau ở từng khu vực cũng có, còn có gió đêm thổi qua, chính xác là thời cơ tốt để hóng mát.

Thẩm Tây Lăng tìm chỗ ghế trống, trực tiếp ngồi lên.

Triển Dịch Minh theo phía sau, biết.

Trước kia hiểu được cái gì là “Đến cuối cùng mới được tính tình.” Là cái dạng gì, nhưng bây giờ biết, phải ở trong đó mới hiểu.

Triển Dịch Minh ngược lại rất bình thản, “Trở về thôi! Anh coi chừng An An.”

Thẩm Tây Lăng nhất thời mở miệng, biết, chỉ cần mình cãi vã, tự nhiên cùng anh chuyện, là có thể làm như có gì xảy ra, như trước kia vậy, nhà ba người, đáng vẻ nhìn qua rất đẹp. Lời của anh cũng đơn giản, về trước, ngày mai anh đưa An An về. thể phủ nhận, anh là người bố tốt.

Thậm chí suy nghĩ, nếu như bọn họ kết hôn, thế nào? Hẳn tệ như bây giờ, thế tiếp tục chịu đựng sống như thế này, cũng thế tiếp tục giả vờ xuống.

lấy tư cách là người đứng xem để đối đãi tất cả, vì sao hai người tách ra liền phải tức giận chứ? Bởi vì đổ lỗi cho người thứ ba, phần nộ. Cũng có thể làm được rất bình thản, vì vậy chia lìa. Bởi vì chia tay, cũng là buông tha chính mình.

có suy nghĩ như vậy, nhưng đa số người có cho đó là khắc thường? Bản thân cho rằng như vậy là tốt. Nhưng ít nhất, có thể tự với mình, quan tâm,

khó chịu. Rốt cuộc có thể có ngày, biến thành dáng vẻ mình từng thích, cho dù cuộc sống được như ý, cũng có thể thừa nhận mình độc lập.

cần lúc gặp chuyện may liền gọi cho chị trước tiên, hỏi làm thế nào, gọi cho bố mẹ, hỏi nên làm thế nào.

Rốt cuộc có thể thoát khỏi, có được cách thức mình muốn, cho dù là nghĩ vậy.

Triển Dịch Minh vẫn nhìn , bình tĩnh được có chút bình thường, anh nhìn thời gian lên điện thoại, “Có chút muộn.”

“ chuyện chút !” phát ra tiếng thở dài cực kì nhợt nhạt.

Triển Dịch Minh nhìn hồi, ngồi xuống bên cạnh .

có thể nghe được tiếng gió bên tai mình, ràn như vậy, cũng làm cho mình biết quyết định sáng suốt của mình, “Triển Dịch Minh, ly hôn !”

Mệt mỏi, mệt rồi.

Chương 37:2:

Lời của ra, Triển Dịch Minh cũng có phản ứng, sắc mặt càng chìm , cuối cùng nghiêng người sang nhìn , “Đây chính là kết quả sau khi em du lịch sao?”

thực tế coi như du lịch về, cũng có kết quả, có thể khiến quyết định thế này là tất cả những chuyện xảy ra mấy ngày nay. cách nào tưởng tượng ra có ngày, đưa An An ra ngoài, sau đó có người phụ nữ nâng bụng bự lên. Còn có sinh mệnh của người khác, luôn ngừng nhắc nhở về cuộc sống khó chịu này.

từng thích nhân vật trong tiểu thuyết, cuối cùng , chỉ vì người đàn ông kia đối với người phụ nữ mình từng bảo phá con . cảm thấy người đàn ông kia có lỗi, khi có con, dứt ra được, vĩnh viễn dính nhau .

Người đời, luôn đưa bé vô tội, đưa bé sinh ra liền khiến người khác khổ sở, vậy những người này vô tội sao?

Đó phải là điểm bộc phát, chỉ là phần . Đó là ngòi nổ, khiến cuối cùng có dũng khí ra hai chữ ‘Ly hôn’ . ra xong, trong lòng trống rỗng, mắt cũng chưa xót, cho là mình khóc, nhưng có.

“Có quan trọng ?” nghiêng đầu qua, “Đây chính là điều tôi muốn.”

Mệt mỏi, đứng dậy, nếu anh muốn về, vậy trở về.

Cùng lúc đó, Triển Dịch Minh cũng đứng lên, kéo lấy tay , “Vậy tại sao đột nhiên vào lúc này? Đề cập vào thời điểm này chứ?”

thử chút, bỏ được anh, bình thản đáp lại anh, “Anh cho rằng vì cái gì là cái đó ! Ly hôn đối với anh mà , có bất kì tổn thất nào.”

Anh còn có thể tìm được người phụ nữ dịu dàng tốt hơn , có thể nuôi được cả đám phụ nữ, những người phụ nữ kia biết điều giống như , để anh phiền lòng.

Giọng bình thản của , khiến anh tức giận, “Cái gì gọi là anh có bất kì tổn thất nào? A, em bây giờ tới cho tôi biết em vì tôi sao?”

“Ít nhất đối với hai bên chúng ta đều tốt !” trầm mặc , “Anh có thể tiếp tục cuộc sống của anh, mà tôi cũng có cuộc sống mình muốn.”

“Em còn có thể dối trá thế sao. Đỗ Diên Hằng trở lại, em có dũng khí đấu với tôi rồi. Em dám trước mặt tôi là em gặp anh ta sao?” Anh cười cười, “Rốt cuộc em ngây thơ hay là ngu xuẩn đây, em cảm thấy tôi bỏ qua cho 2 người sao?”

“Bộ dạng uy hiếp này dùng được rồi, tùy anh thích làm thế nào làm, dù sao anh cũng ép bọn tôi chết được.” Giọng của vẫn bình thản như cũ, “Nếu như anh chỉ có thể dùng uy hiếp, vậy tôi cũng chỉ muốn , ra anh rất ngây thơ.”

dùng lực bỏ tay anh ra, thậm chí quan tâm tay mình thành cái dạng gì, anh cứ chịu buông, như muốn bóp vỡ tay .

Đủ rồi, quá đủ rồi.

Trước kia Hướng Tri Dao . ấy hi vọng tất cả tình cảm liên quan tới những người khác, để người trong cuộc tự quyết định, bất kể là tách ra hay ở cùng nhau.

Bây giờ cũng chỉ là giống vậy, quan tâm người khác, chỉ vấn đề giữa và Triển Dịch Minh. Vốn chính là mâu thuẫn giữa anh và , liên quan tới người khác. Anh cho được cái cần, tương tự cũng phù hợp với cầu của anh.

Vậy sống riêng phần mình !

Vì sao nhất định phải cấu xé ra để bản thân đau khổ dính vào nhau, muốn tiếp tục mềm yếu và thỏa hiệp nữa.

“Vậy tôi có thể ngây thơ cho em xem.”

Anh vừa xong, Thẩm Tây Lăng liền há mồm cắn lên, dùng hết sức lực của mình, cắn thủng da thịt anh, mùi máu tươi tán ra, thậm chí cảm giác mình nếm được máu.

Triển Dịch Minh cũng hất ra, nhưng ánh mắt lo lắng vô cùng, nhìn thẳng .

cắn anh nữa, bởi vì cho dù như vậy, anh lựa chọn buông tay. Anh nở nụ cười, vết máu ở khóe miệng khiến nhìn qua giống như người điên, sao cả dùng tay khác lau , “Đừng ép tôi tới mức điên, đối với anh có chỗ tốt nào.”

“Cuối cùng hai chúng ta, ai ép buộc người nào. nhiều năm như vậy, nhiều năm như thế, trong lòng của em chỉ có mình Đỗ Diên Hằng, em coi anh là cái gì?”

Cái tên đó khiến đáy lòng càng chua xót, “Tôi hận bản thân mình. Ban đầu lại chịu thỏa hiệp, nếu như mà tôi thỏa hiệp, tôi liền cùng anh ấy chung sống hạnh phúc, thế nào cũng ở cùng anh. Coi anh là cái gì, anh cầu tôi coi anh là cái gì sao? Anh đừng để bộ mặt dối trá trước mặt tôi, bộ dạng giả bộ tình cảm như thế, bản thân cho là đối với tôi tốt, sau đó tôi nên cảm kích báo đáp lại vì anh đối ‘tốt’ với tôi. Nếu như lòng tốt của anh là để cho tôi ngày ngày ở nhà chăm con, giặt quần áo nấu cơm cho anh. Sau đó tư cách

hỏi anh ở đó làm cái gì cũng có. Còn quản hỏi anh ở bên ngoài làm những cái gì. Vậy tôi cho anh biết, lòng tôi của anh tôi lạ gì. Về phần Đỗ Diên Hằng sao? tôi có gặp anh ấy, vậy sao, tôi nên bày tỏ tôi làm chuyện có lỗi với anh sao? Tạm thời anh ra về mình bị hại, chuyện của anh với Hàn Vũ Sắt ai cũng biết, cuối cùng người nào có lỗi với ai vậy. Dĩ nhiên. Nhất định anh nhận mình có lỗi. Anh là đại thiếu gia nhà họ Triển, từ lúc bắt đầu học trung học vô số nữ sinh thương nhưng nhớ anh, ánh mắt của anh, người khác đối với sức hấp dẫn của anh phục sát đất. xin lỗi, lòng tốt của anh, tôi thích được. Nếu như tôi vẫn ở chung chỗ với Đỗ Diên Hằng, anh ấy nhất định đối xử thế này với tôi, để tôi khó chịu, để cho tôi thấy mơ hồ biết nên sống như thế nào, để tôi nổi điên lên.”

Triển Dịch Minh đưa ra cái tay khác, nâng lên, lộ ra nụ cười quỷ dị, “Đánh , anh đánh , anh biết tôi sợ anh.”

Bàn tay anh dừng trung, toàn thân cũng run rẩy.

“Em tạm thời kiềm chế, em để ý tôi ở chung chỗ với người khác sao? Cho tới bây giờ em đều quan tâm, những thứ này tất cả đều là em lấy có ra, ra em muốn rời đúng ? Em muốn quay về bên cạnh anh ta đúng ? Con mẹ nó, cho tới bây giờ em cũng quan tâm tới tôi.”

“Đúng vậy, cho tới bây giờ tôi quan tâm tới anh, từ đầu tới cuối cũng có.”

nhìn anh, mở miệng từng câu từng chữ, ánh mắt đỏ lên, chứa bất kì cảm xúc gì.

Cuối cùng anh buông tay ra.

xoay người, cũng quay đầu lại.

Anh nhìn bóng lưng của , nghe tiếng giày cao gót của , càng ngày càng xa, càng ngày càng xa.

Thẩm Tây Lăng cũng trở về “Tây Minh Cư”, mà lung tung, cái gì cũng nghĩ, chỉ nhìn hình những người kia, muốn theo người khác trong cuộc sống, thấy chút ấm áp, để chứng minh ra cuộc sống vẫn rất tốt đẹp.

Thẩm Tây Lăng trở về nhà họ Thẩm thời gian, Hạ Ngôn cảm thấy kì quái, nhưng vẫn hỏi gì. Mỗi lần Thẩm Tây Lăng ăn cơm, muốn cho bọn họ biết quyết định của mình. Nhưng biết, nếu ra, phần dụn dàng bây giờ này, nhất định thể cất giữ.

Hạ Ngôn gấp thức ăn cho , Thẩm Sơ Văn lại kể những chuyện xưa cho nghe.

Hạ Ngôn với Thẩm Sơ Văn chỉ vì chuyện mà ầm ĩ ngừng, sau đó hờn dỗi. Thẩm Tây Lăng nhìn thấy vậy, tự dưng cảm thấy ấm áp.

Có năm, đột nhiên Hạ Ngôn bị bệnh, Thẩm Sơ Văn đưa Hạ Ngôn tới bệnh viện, ngày ngày ở bên cạnh, để có tiếng phiến toái.

Thẩm Tây Lăng bệnh viện thăm mẹ Thẩm Sơ Văn ở đây đùa, bạn học cũ nào đấy của Thẩm Sơ Văn, khi ngã bệnh, lập tức mua đồng thuốc về, nhưng khi vợ ông ấy ngã bệnh, ông đó liền bảo có tiền mua thuốc, lâu sau, vợ trước của người bạn học qua đời, sau khi cưới ông già khác do người khác giới thiệu.

Lời kết thúc sau câu chuyện đó của Thẩm Sơ Văn là: Xem ra tôi đối với bà vẫn tốt lắm.

Khi đó, Hạ Ngôn nằm ở giường lấy chân ra đá chõng mình: Bạn ông cũng hơn 60 tuổi rồi, bây giờ còn cưới được..... chắc chắc, cũng can đảm đấy.....

Hạnh phúc , phải gấn bó bên cạnh vượt qua sóng to gió lớn, mà là có những năm tháng bình thường giản dị. Nghĩ đến những thứ kia, Thẩm Tây Lăng chẳng biết tại sao, mắt lại thấy chua xót, muốn phá hỏng khí giờ phút này, tuyệt nghĩ.

lại ở nơi này mấy ngày, Thẩm Đông Lăng lại trở lại.

Thẩm Đông Lăng thấy ở chỗ này, lập tức thấy kì quái, sau khi ăn cơm tối xong, liền kéo Thẩm Tây Lăng ra ngoài sân.

Thẩm Tây Lăng có chút cảm thán, từ đến lớn, người có thể nhìn ra tâm tình mình tốt, luôn là người chị này. Luôn luôn cảm nhận được niềm vui của , qua đoạn thời gian rất dài, rất là ghét, nhưng bây giờ chỉ là cảm thán, họ quả nhiên là chị em.

Trăng lên, sao lốm đốm đầy trời, có thể tưởng tượng ngày mai là trời xanh mây trắng, ánh mặt trời chói sáng.

“Mẹ em ở nhà nhiều ngày rồi.” Cuối cùng Thẩm Đông Lăng mở miệng, đại khái cũng biết, mình chủ động, chị cũng chủ động nhắc tới.

Thẩm Tây Lăng gật đầu cái.

“Triển Dịch Minh gọi tới sao?” Thẩm Đông Lăng chau mày.

Thẩm Tây Lăng bình tĩnh nhìn chị mình, “Chị, em muốn ly hôn.”

Giọng bình tĩnh, ra xong, lại cảm thấy sáng khoái.

Đầu tiên Thẩm Đông Lăng nhìn em này của mình, sau đó chân mày cau lại, tay đặt bàn đá gỗ cái, xưa nay chưa thấy, hỏi, “Em suy nghĩ kĩ?”

Cùng với tưởng tượng phản ứng giống nhau quá, Thẩm Tây Lăng cũng có chút kì quái, nhưng vẫn gật đầu cái, “Rất kĩ rồi, cho tới bây giờ em cũng chưa bao giờ chắc chắn như thế.”

Thẩm Đông Lăng nhìn em , thở dài tiếng, “Là bởi vì Đỗ Diên Hằng?”

Thẩm Tây Lăng rất giật mình.

Thẩm Đông Lăng , “ xã giao thấy qua anh ta, còn tưởng rằng nhìn lầm rồi, ra anh ta trở lại .”

Thẩm Tây Lăng cắn môi, “Em còn tưởng rằng chị quát em! Lại có thái độ này sao?”

Thẩm Đông Lăng trầm mặc hồi, “Chị suy nghĩ, chị có tư cách gì mà quát em!” Trong thanh có sầu não, khiến Thẩm Tây Lăng khó chịu.

“Chị với anh rể có phải .....

“Người hạnh phúc có rất nhiều, bất hạnh cũng có nhiều.” Thẩm Đông Lăng vỗ vỗ tay Thẩm Tây Lăng, “Chuyện của chị, chị có chừng có mực.”

Thẩm Tây Lăng lại dừng đề tài này, “Chị có phải quá nhạy cảm hay , người phụ nữ kia phải sớm kết hôn rồi sao?”

Thẩm Đông Lăng tự nhiên biết tới ai, giờ phút này mím chặt môi, cũng trả lời. Thẩm Tây Lăng chỉ nhìn chị mình. Nếu như người phụ nữ chú ý tới việc chồng mình qua lại như vậy, chắc chắn là rất quan tâm chứ? Quan tâm như thế mới canh cánh ở trong lòng.

Mặc dù muốn , nhưng vẫn phải chủ động ra trước mặt họ. Nếu là lúc trước, có lẽ trực tiếp rồi , cuối cùng trong điện thoại ra câu. Bây giờ suy nghĩ chút, những thứ qua chịu trách nhiệm.

Hạ Ngôn và Thẩm Sơ Văn cũng rất giật mình.

Mẹ vẫn như trước kia, bảo đừng nhạy cảm quá, có chuyện gì ngồi xuống từ từ , còn bảo để Triển Dịch Minh tới đây, sau đó làm chút công tác tư tưởng. Lời của Hạ Ngôn thế nào mà lại khiến có chút ghét, lập tức bày tỏ mình nghĩ kỹ, bất kể ai cũng làm thay đổi quyết định của mình.

Thái độ của rất quyết liệt.

Sau đó Thẩm Sơ Văn luôn cương chiều từ tới lớn, cho cái tát.

Thẩm Đông Lăng thấy như vậy, cũng gì, cũng ngăn cản. hiểu bố mẹ mình, năm đó Tây Lăng và Triển Dịch Minh kết hôn, Thẩm thị cũng tốt lên, tất cả đều dựa vào nhà họ Triển. Khi đó, Triển Dịch Minh căn bản cần phải phí sức làm chuyện tốt chẳng có kết quả này. Thẩm Sơ Văn mình chuyện với Triển Dịch Minh, hơn nữa hết sức trịnh trọng đưa con giao cho Triển Dịch Minh.

Thương nhân quá nặng về ích lợi rồi. Lại nguyện ý hi sinh nhiều như vậy, thậm chí còn nguyện ý làm người trung gian giới thiệu qua mấy khách hàng lớn, những chuyện này Thẩm Sơ Văn đều để trong mắt, tự nhiên biết cậu đối với con mình có mấy phần tâm tư. Hơn nữa ít năm như vậy, Triển Dịch Minh đối với nhà họ Thẩm như vậy là có nghi ngờ gì.

Thẩm Sơ Văn trọng tình trọng nghĩa, nếu lúc công ty nguy nan nhất được Triển Dịch Minh đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, liền toàn tâm toàn ý hi vọng Tây Lăng và Triển Dịch Minh sống tốt với nhau. Hôm nay Tây Lăng tới chuyện ly hôn, tất nhiên ông tức giận.

phải là bố mẹ con mình, chỉ vì lợi ích liền đẩy vào hố lửa, mà là theo từ cái nhìn của bọn họ là thấy người con cưới phải người xấu, chỉ cần bên Tây Lăng có vấn đề, bên kia liền có vấn đề.

Nhưng khi chuyện người thấy việc đáng kể, những chuyện kia rất bé.

Lần đầu tiên Thẩm Sơ Văn mắng Thẩm Tây Lăng như thế, ông hỏi nguyên nhân Thẩm Tây Lăng chịu mở miệng. Hai người già tự nhiên nhận định là nguyên nhân tại , hoặc là tùy hứng, hoặc là chính vì tiểu tử thối Đỗ Diên Hằng. Thẩm Tây Lăng phủ nhận, càng làm cho bọn họ tức giận.

Thẩm Tây Lăng che mặt mình, “Bố mẹ, cứ để mặc con .”

xong câu đó, liền rời .

Thẩm Đông Lăng nhìn bóng lưng em mình, thở dài, sau đó khuyên bố mẹ.

Chương 37:3:

Lúc muốn ly hôn, cũng khóc. Thậm chí đứng bên cạnh Triển Dịch Minh, vẫn khóc, dù từng có ảo tưởng với người đàn ông kia.

Mà bây giờ, lại khóc, biết là vì bố mẹ thương mình nhất cũng mắng chửi mình, hay là rốt cuộc cảm xúc đạt tới cực điểm.

Triển Dịch Minh bởi vì Đỗ Diên Hằng mà li hôn, bố là vì Đỗ Diên Hằng mà bỏ chồng bỏ con, ngay cả chị cũng hỏi có phải vì Đỗ Diên Hằng hay .

phủ nhận, đối với bất kì ai cũng phủ nhận. Bởi vì chỉ có chính biết, cho dù lúc và Triển Dịch Minh chung sống tốt, thỉnh thoảng cũng có suy nghĩ: Nếu như chia tay với Đỗ Diên Hằng, cuộc sống bây giờ thế nào?

nghĩ rất nhiều lần. Cũng hỏi mình, ban đầu chưa từng ở chung chỗ với Đỗ Diên Hằng, có cuộc sống thế nào, có phải rất tốt đẹp hay ?

Thực tế làm cho người phỉ nhổ, ảo tưởng lại càng tốt đẹp.

Vì vậy phủ nhận, đáy lòng từng có suy nghĩ đó, thỉnh thoảng nhớ tới, chiếm quá nhiều trong cuộc sống của , nhưng vẫn tồn tại. Thậm chí rất lâu khiến mình cam lòng, nhất là cảm xúc nghiêng về mặt trái.

biết mình bao lâu rồi, cũng biết mình muốn đâu. Nhà? cũng có, nơi nào phải là chỗ nên .

ngồi tạm lên bậc thang, có nhiều người, cho nên để mình tùy ý chảy nước mắt.

khóc lâu, bên cạnh có ai, cũng có ai lấy khăn giấy đưa cho . Nước mắt của , chỉ có mình lau.

lấy điện thoại ra, gọi dãy số.

ra là vẫn nhớ, nghĩ tới, nếu như gọi được, nếu là số vô ích.....

Nhưng nhấn ra 11 số, điện thoại di động liền gọi được.

năm kia, và bạn leo núi, núi rất lớn, hơn nữa có nhiều đường , các bạn học liền giao ước sẵn, mấy người thành nhóm , các đường khác nhau, gặp nhau đỉnh núi.

Lúc ấy có thói quen thu thập hoa làm vật thí nghiệm, vài bước, thấy tất cả hoa lớn hái xuống, để vào trong túi laptop. đường, hái được rất nhiều hoa, nhưng khi được hồi, lại phát mình bị lạc, bạn học cũng thấy ai.

Lập tức có chút sốt ruột, gọi điện thoại cho bạn, mới biết bọn họ leo đến đỉnh vào buổi sáng, giờ bắt đầu xuống núi, bảo đường cũ mà về, ở dưới chân núi đợi .

càng nghĩ càng thấy uất ức, nhưng biết là lỗi của mình, lập tức khó chịu, gọi điện thoại cho Đỗ Diên Hằng.

Đỗ Diên Hằng vẫn học, nhưng vẫn chuyện với , cho đến khi thấy bạn.

Sau đó, hỏi anh, “Nếu như có ngày em lạc rồi, anh tìm được em nên làm cái gì?”

“ có vấn đề gì, số điện thoại của anh vẫn thay đổi, anh chờ em tìm đến anh.”

Lúc Đỗ Diên Hằng chạy tới, cuốn rúc ở nơi đó, đáng thương, vùi đầu vào trong đầu gối. Anh thấy thế, sau đó từng bước từng bước về phía .

từng rất hư, luôn tìm nhiều cơ để chinh anh, nhưng cho dù hư như vậy, anh vẫn cưng chiều như thế, còn coi là dạng bảo bối mà thương .

Bây giờ chẳng phải vì tùy hứng, nhưng ai đặt ở trong mà từ từ thương .

Anh tới bên cạnh , ngồi xuống, lấy tay vỗ bả vai , động tác rất . Bả vai của nàng lay động, anh biết khóc.

từ từ ngẩng đầu lên, “Em từng tốt.”

Có thể xác minh như vậy cho người khác biết, cũng tự với mình.

“Có phải em rất xấu ?” Mặt đầy nước mắt hỏi anh.

Đúng là tốt, nhưng có quan hệ gì với anh? Chẳng lẽ anh tới gánh chịu cái tốt của sao? Nhưng lại gọi điện cho anh, nhiều loạn cuộc sống của anh.

Anh gật đầu cái, “Hư, rất xấu.”

Tựa như trước kia, quăng xuống đất, rất đau, cho nên cố ý hành hạ anh, đau, cũng muốn để anh đau, suy nghĩ bệnh hoạn cỡ nào.

Nhưng lúc lại đỡ chứng bệnh công chúa điên cuồng, có bố mẹ cưng chiều, có chị quan tâm, sau lưng còn có nhóm người theo đuổi, bây giờ thế nào, có

cái gì?

Đỗ Diên Hằng vươn tay, lau nước mắt mặt . Rất nhiều người trách người phụ nữ như vậy đủ thành , thậm chí chưa trưởng thành, rồi lại có bao nhiêu người nghĩ tới, có phải mình có năng lực để cho vẫn hành động tùy tiện như thế hay ?

Nếu như chỉ đơn thuần bỏ ngây thơ mà phải trưởng thành chín muồi, vậy dạng trưởng thành chín muồi này thực đáng tự hào sao?

Chỉ là đa số người cũng có khả năng để mình đơn thuần cả đời cùng điều kiện mà thôi.

bất động, để cho anh lau nước mắt của mình, giống như trong quá khứ.

“Em muốn ly hôn.” nhàn ra mấy chữ.

Toàn thân Đỗ Diên Hằng cứng đờ, sau đó ôm vào lòng, tựa như trong quá khứ, bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng an ủi , sử dụng phương thức của mình.

“ phải là vì anh.”

“Anh biết .”

-----

chiếc xe dừng ở trong góc hời, giờ phút này Nghê Văn Bái mới bảo tài xế lái xe . Tài xế thấy sắc mặt của phu nhân ngày càng chìm xuống, lập tức lái xe , e sợ mình gặp họa.

Lái xe ra khỏi đó hời, Nghê Văn Bái càng nghĩ càng tức giận.

Nhìn thấy đứa con dâu của mình ở bên đường công khai cùng người đàn ông khác ấp ấp ôm ôm, rộng lớn đến đâu cũng dễ dàng tha thứ được. Bà suy tư hời, vừa mới dò số chỗ ngồi của người đàn ông đó, sắc mặt càng kém hơn.

Bà lại câu, vì vậy lại lái xe sang hướng khác.

Tâm tình Nghệ Văn Bái tốt, hơn nữa che giấu chút nào.

tới “Tây Minh Cư”, An An vẫn còn ở trong sân chơi. Nghệ Văn Bái nhìn thấy cháu , lúc này mới đỡ hơn chút, tới bên cạnh An An, ôm cháu vào trong .

An An vừa thấy được Nghệ Văn Bái, lúc này cười ngọt ngào, “Bà nội.....”

“Cái đứa có lương tâm này, được nghỉ, cũng thèm thăm bà nội.” Nghệ Văn Bái véo mũi cháu , lộ ra vẻ mặt bất mãn.

An An bĩu môi, “Cháu quên mất rồi.”

Sau đó Nghệ Văn Bái lắc đầu cái, cũng so đo cái này, “Mẹ cháu đâu?”

“ biết, mấy ngày nay thấy mẹ đâu ạ.”

Nghệ Văn Bái càng lộ vẻ vui hơn, “Bố cháu đâu?”

bé chỉ tay vào nhà.

Lúc này Nghệ Văn Bái mới để cháu xuống, để An An tự chơi, bà vào trong nhà

Nghệ Văn Bái vào thấy Triển Dịch Minh vẫn ngồi ghế salon, trong tay vuốt vuốt cái bật lửa, cũng biết suy nghĩ gì.

Nghệ Văn Bái thấy con trai mình như vậy, lập tức nổi giận, tới, cầm lấy cái gạt tàn, lại ném xuống.

Tiếng vang lên khiến Triển Dịch Minh chú ý, “Mẹ, sao mẹ tới rồi?”

“Thế nào tới đây ư, không tới chắc biết anh chị lật trời đấy.” Nghệ Văn Bái tức giận, “Mẹ hỏi con rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? An An Tây Lãng mấy ngày cũng chưa về, cuối cùng các con thế nào vậy?”

Triển Dịch Minh nhìn mẹ mình hồi, biết là bà cố tình hỏi, hay là chỉ đơn thuần hỏi chút. Nhưng nghĩ lại, với tính cách của mẹ, nếu như có chuyện lớn gì, bình thường bà gì, hơn nữa cho tới bây giờ luôn hi vọng là lấy gia đình làm trọng, hôm nay thế lại tự mình đến.....

“Mẹ cứ về .” Anh thu lại cảm xúc của mình, lộ ra vẻ mặt bình thản.

Nghê Văn Bái thấy bộ dạng của anh, bắt đầu có chút do dự, thử thăm dò, mở miệng, “Tây Lãng nhiều ngày chưa trở lại, con cũng sốt ruột sao?”

“Sao phải sốt ruột, hai người chúng con, mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình.”

Nghê Văn Bái lại tức giận, “Thế cuối cùng con muốn gì? Ban đầu, lúc con kết hôn mẹ đồng ý, sau khi kết hôn con cũng có bộ dạng ba lẳng nhăng này, vậy ban đầu con kết hôn làm cái gì? Bây giờ lại mỗi người có cuộc sống riêng của mình.... Cuối cùng con muốn như thế nào đây?”

Triển Dịch Minh để bật lửa xuống, “Ly hôn.....”

Lúc này Nghe Văn Bái lấy cái gạt tàn ném qua hướng con trai mình.

Triển Dịch Minh tránh, đón nhận. Do anh ra, bọn họ chắc hẳn cũng cho là anh .....

Nghê Văn Bái cực kì tức giận, “Mẹ mặc kệ con..... xem con với bố con như thế nào.”

Cho đến khi Nghe Văn Bái , anh vẫn ngồi ở chỗ này, nhúc nhích..... anh thở dài ra hơi, nhiều năm rồi, anh sai rồi sao?

Mọi người đều bọn họ xứng, xứng đôi.....

Mấy ngày sau, Thăm Tây Lãng trở lại “Tây Minh Cư”, Triển Dịch Minh với An An cũng ở đây. Thăm Tây Lãng dùng vali cho ít quần áo của mình vào đó, liền xách vali xuống lầu, ngồi ở ghế salon chờ 2 bố con về.

Đợi hồi, cũng thấy dấu hiệu về nhà, híp mắt, ngủ lát.

chuẩn bị rời , cũng vào giờ phút này, phát mình vui vẻ nhu vậy.

nửa mê nửa tỉnh, liền nhớ tới lúc mình học đại học.

Lúc đấy có lớp hip-hop tuyển sinh, trước tiên có thể học nửa tháng, xem mình có thích hợp , nếu như thấy phù hợp học thêm. chợt có ý nghĩ, cũng chuẩn bị học, liền đăng kí tham gia.

Chỗ học Hip-hop cách trường có chút xa, hơn nữa còn phải đoạn đường, ngồi lên xe buýt. Mặc dù con đường kia tính là quá vắng vẻ, nhưng vẫn ít người. Khi đó báo hay có tin là nữ sinh đại học mình bộ gặp chuyện may, cũng cảm thấy sợ.....

Đỗ Diên Hằng lúc đó cũng tham gia cái gì đó, mỗi ngày đều rất bận, mặc dù anh cũng trốn ra đón , nhưng cũng thể bắt anh ngày nào cũng trốn ra đón nữa.

Lúc mới bắt đầu, chú ý lắm, đợi xe buýt quay đầu lại, phát bóng dáng quen thuộc.

Lần đầu tiên thấy Triển Dịch Minh cũng chú ý quá, sau lại bắt đầu chú ý, phát hình như ngày nào có thể nhìn thấy anh, lập tức liền cảm thấy kì quái. Nhất là ánh mắt anh thỉnh thoảng nhìn về phía mình, càng làm cho cảm thấy quái dị hơn. chỉ biết người đàn ông này là bạn trai người bạn thân của mình, tại sao có thể.....

Về sau vào lúc chú ý, lại ám hiệu bảo Triển Dịch Minh đối tốt với Hường Tri Dao hơn chút, anh nhận thấy vậy, lập tức liền lạnh mặt, là tự mình đa tình.....

cũng phản bác lại.

Nhưng trong lòng cũng cảm thấy thoải mái lắm, nam sinh này ràng là bạn trai của Hường Tri Dao, rồi lại trong lúc lơ đãng lại lộ ra đối với .....

Có lẽ vào thời điểm đó, chắc hẳn anh là người trắng hoa. ăn trong bát, giờ nghĩ tới trong nồi.

Bên ngoài có thanh đánh thức . mở mắt, phát hai bố con về.

Triển Hiếu An chạy tới, nhào vào trong , “Mẹ, ôm.”

Thẩm Tây Lãng ôm lấy Triển Hiếu An, chuyện hồi, liền bảo An An lên phòng tầng chơi, mẹ và bố có chuyện muốn . An An muốn , nhưng đành lên tầng.

Sau khi An An rời . Thẩm Tây Lãng mới nhìn Triển Dịch Minh.

Anh có vẻ mặt gì nhìn , mắt to mày rậm, mũi đẹp, ngũ quan tinh xảo. nghiêm túc nhìn anh, muốn nhớ kĩ anh, bất kể là vì cái gì.

Triển Dịch Minh nhìn chăm chăm, mím môi.

Thẩm Tây Lãng lấy ra 1 phần tờ giấy thỏa thuận li hôn, để khay trà, “Anh cứ xem , tôi cái gì cũng muốn, cái gì cũng mang .”

Anh vẫn nhúc nhích.

Thẩm Tây Lãng giở tài liệu ra.

Anh có thể thấy những chữ cái khổng lồ này, giấy thỏa thuận li hôn.

Sắc mặt của anh càng trầm hơn.

“Ký tên !”. liếc anh cái, “Nhà họ Triển gì đó của các người, tôi cũng muốn gì, cũng có lòng tham thèm được cái gì cả.”

Triển Dịch Minh vẫn bất động.

Ánh mắt Thẩm Tây Lãng từ phần tài liệu kia đến người anh, “Bỏ qua cho nhau, tốt sao?”

“Lời nghe cảm động như vậy, tại sao anh phải thành toàn cho em?” tay Triển Dịch Minh ôm .

“Nếu như anh cảm thấy tôi ly hôn trước là tổn hại tôn nghiêm đàn ông của anh, vậy tôi thu hồi lời trước kia, là do anh , là anh cần tôi nữa, là tôi xứng với anh.”

Tay Triển Dịch Minh nắm chặt, gân xanh nổi lên.

“Em cứ như vậy muốn rời ?”

“Đúng.” kiên định mở miệng.

Anh trầm mặc hồi, cầm tờ giấy thỏa thuận ly hôn lên, nhìn lướt qua, khỏi thấy buồn cười, “Anh ta quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến mức con em mang thai mười tháng mới đẻ ra mà cũng muốn sao?”

Nhắc tới An An, cảm thấy toàn thân mình cũng đau, hốc mắt cũng ướm át, “Nếu như có thể, tôi muốn chăm sóc An An.” thanh của từ từ lớn hơn, “Dù sao anh cũng cùng người khác có con, giao An An cho tôi, tôi chăm sóc con tốt, tôi tận lực chăm sóc con, để cho con lớn lên tốt.....”

Triển Dịch Minh vứt tài liệu lên bàn trà, “Em mơ .”

cắn môi, “Anh đối với con bé trước sau như sao? Vĩnh viễn tốt với con bé như vậy sao?”

Nếu có đứa bé khác, còn đối tốt với An An như vậy ? Liệu An An có bị ăn hiếp ? Có thể càng trở nên nhạy cảm hay ?

“Có liên quan tới em sao? Dù sao em cũng có ý định muốn con.”

“Tôi rằng tôi cần con, là anh chịu đưa con cho tôi.” quát lên.

“ có tư cách muốn con bé sao?” Sắc mặt Triển Dịch Minh lạnh lẽo mà trước nay chưa từng có, “ có tư cách sao? là hung thủ giết người, cho rằng tôi biết chuyện đứa đầu tiên mà tới bệnh viện để phá sao? Cho dù là An An, lòng muốn sinh con ra sao?”

Kí ức lần nữa lại lên, lúc vừa kết hôn, Đỗ Diên Hằng , lại phải gả cho người đàn ông mình ghét, anh ta thậm chí hện hò với bạn thân của , vẫn còn vì người phụ nữ khác mà vứt bỏ bạn mình.....

Khi đó hằng ngày lấy nước mắt rửa mặt, biết mình nên sống như thế nào, vào lúc đó cũng phát ra mình mang thai. Vào giờ phút đó, giống như phạm vào sai lầm lớn, tại sao trong thời gian ngắn như vậy liền cùng với người đàn ông khác có con, tại sao có thể dễ dàng phản bội người như thế.

cho là anh biết, khó trách thời gian đó, anh đối với kì quái, thậm chí nhiều ngày trở lại.....

Hóa ra là như vậy.

Về sau, số lần anh gặp Hàn Vũ Sắt ngày càng nhiều, bắt đầu từ bỏ hy vọng với anh..... đối với cuộc sống này càng thêm tuyệt vọng.

ngã xuống ghế salon, nước mắt ngừng rơi.

Triển Dịch Minh nhìn chăm chăm, “Biến, cút cho tôi, cút ngay.”

phát toàn thân mình bủn rủn, nhưng vẫn đứng dậy, cầm lấy vali của mình, từng bước từng bước tới cửa chính.

tới cửa dừng bước lại.

muốn , đưa bé kia, đúng là có nghĩ tới việc phá bỏ, nhưng phải bệnh viện phá bỏ nó. Sau khi anh công tác, ra ngoài gặp mặt bạn học, bạn học ngầm ngầm hại người cho biết, Triển Dịch Minh và Hàn Vũ Sắt vẫn còn hẹn hò, bảo cẩn thận chút. Sau khi trở lại, rất hoảng hốt, tắm ngã mặt đất, máu liền từ bắp đùi chảy xuống.

chưa từng thấy qua nhiều máu như vậy, kể cả từ người mình chảy xuống.

Lúc ra khỏi phòng tắm, tự mình tới bệnh viện, tự mình làm giải phẫu....

Bàn mổ khiến mình khó chịu cỡ nào, chỉ có chính biết .

Nhưng vẫn giải thích, tới bước này, cần nữa.

Có lẽ bọn họ giống như đứa bé kia, hữu duyên vô phận.

cầm vali , ra cửa chính, nước mắt ngừng chảy xuống, vốn cho là mình sớm quên đau đớn lúc đó, ra vẫn nhớ ràng như thế.

Triển Hiếu An ngồi bàn vẽ tranh, từ bộ cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy mẹ xách theo vali . Bé nhìn lát, kêu tiếng Mẹ, nhưng mẹ quay đầu lại. Bé nghiêng đầu nhìn lát, sau đó chạy xuống lầu,đuổi theo mẹ.

Triển Hiếu An ở sau kêu, “Mẹ, mẹ.....”

Thẩm Tây Lãng nhanh chóng lau nước mắt mặt, đứng tại chỗ, lúc này mới quay đầu lại.

Triển Hiếu An đuổi theo, “Mẹ, mẹ phải đâu vậy?”

Thẩm Tây Lãng ngồi chồm xuống, “Mẹ muốn tới nơi rất xa.” vuốt mặt Triển Hiếu An, rất khó buông ra, “ cùng mẹ được ? Mẹ xin con.... Con cùng mẹ, được ?”

Triển Hiếu An nhìn mẹ, chân mày cau lại, “ đưa bố cùng sao?”

“ có bố, chỉ có mẹ, được ? Mẹ mua cho An An nhiều đồ chơi, làm cho An An nhiều món ăn ngon.....”

Triển Hiếu An đẩy ra, về phía sau bước, ngừng lắc đầu, “Con muốn cùng với bố, con , bố cũng chỉ có mình.”

Thẩm Tây Lãng lộ ra nụ cười khổ sở, đứng lên, nhìn Triển Hiếu An.

muốn : con biết là mẹ cũng mình sao?

Trong lòng đè nén khó chịu.

“Trở về thôi, cùng với bố con, giống như trước kia.”

xoay người, kéo vali, nhất thời thế nhưng cảm thấy đơn. Ngẩng đầu nhìn, trời xanh mây trắng, bầu trời bao la trống trải.....

Triển Hiếu An đứng tại chỗ, nhìn mẹ càng càng xa.

Chương 38:

Triển Hiếu An từ từ về, tiếng bước chân rất , nhưng Triển Dịch Minh vẫn nghe thấy. Anh ngẩng đầu lên, nhìn con mình, giống như biết bé, nhắm mắt cái rồi lại mở ra, như muốn thấy Triển Hiếu An rằng, thế bỏ qua chút nào.

Triển Hiếu An cũng nhìn bố, dừng tại chỗ, ngây ngốc nhìn mấy giây, sau đó chạy tới bên cạnh Triển Dịch Minh, sát gần bố, “Mẹ rồi.”

Triển Dịch Minh vẫn nhúc nhích, thậm chí như bình thường đưa tay ra sờ đầu Triển Hiếu An. Ánh mắt của anh ngơ ngác, giống như bị dính câu thần

chú, dừng lại động tác.

Triển Hiếu An đưa ra bàn tay bé, kéo áo Triển Dịch Minh, ngừng lắc, “Mẹ rồi.”

Chân mày bé cau lại, đôi mắt nhìn thẳng vào anh đời .
rồi.....

Triển Dịch Minh lộ ra vẻ mặt có chút chua xót phức tạp, “Mẹ trở lại sao?”

Triển Hiếu An cứ kéo áo anh, như bị dọa sợ, đặt mông ngồi đất, bắt đầu khóc âm lên. bé khóc có trình tự, chỉ dùng sức mà khóc, nước mắt nhanh chóng chảy ra, rơi xuống, từ từ tạo thành dòng suối .

Hình như Triển Dịch Minh bị thanh này tác động, sau đó nhìn Triển Hiếu An ngồi dưới đất. Anh lập tức ôm Triển Hiếu An lên, cái gì cũng quan tâm, lấy tay lau nước mắt mặt Triển Hiếu An, nhưng thế nào cũng lau hết, tiếng khóc vẫn dừng. Anh áp An An vào trong mình, lấy tay vỗ lưng bé, nhàn an ủi, thử mở miệng, chỉ he hé mở ra mà phát ra tiếng.

Cuối cùng Triển Hiếu An ngừng khóc, nhưng người cứ căng lên.

Tay bé của bé nắm lấy áo sơ mi của anh, mang theo tiếng khóc mở miệng, “Mẹ cần con nữa.....”

Triển Dịch Minh tiếp tục vỗ, “ phải mẹ cần con, đừng khóc.”

ấy chỉ cần anh mà thôi.....

Triển Hiếu An gì, vẫn thút thít, tầm mắt bị tầng hơi nước che giấu.

Căn phòng rất yên tĩnh, như trống trải. Triển Dịch Minh ngồi ở mép giường, cúi thấp đầu. Căn phòng quá mức yên tĩnh, để cho anh nghe tiếng tim mình đập, từng cái , nhàn đập. Anh lấy điều thuốc ra, muốn hút vài hơi, sờ soạng mấy lần, nhưng thấy cái bật lửa đâu. Trong cơ thể anh có cảm giác tức giận giải thích được mãnh liệt bùng lên, vo điều thuốc và bao thuốc lá làm cục, sau đó ném mạnh ra xa.

Ngã về sau, nửa nằm giường.

Cái tư vị này, phải chưa nếm thử. Khi Thẩm Tây Lăng quyết định rời hơn nữa thay đổi chút nào. Thời gian rời chưa bao giờ cho anh biết, cho đến anh trở về nhìn căn phòng trống rỗng. Tự đứng trong nháy mắt, anh hận thấu . Tại sao có thể như vậy, điểm nhớ thương liền rời khỏi? làm sao lại vô tình như thế?

Thẩm Tây Lăng lúc đó, sau khi kết hôn xảy ra bất mãn. Có lần uống say, lôi kéo Triển Dịch Minh, chịu buông tay, cứ liên tục hỏi anh, “Tại sao anh ly hôn? Tại sao anh cầu ly hôn?”

“ Triển Dịch Minh, anh là người hèn nhất, ly hôn cũng dám.....”

.....

Anh nằm giường cười khổ, thanh kia giống như vẫn còn ở bên tai vọng về.

Triển Dịch Minh, anh là người hèn nhất..... anh chính là người hèn nhất.

Anh đúng là người hèn nhất sao? Quả dám rời, lợi hại hơn anh, là , có thể chịu như thế, Sao anh có thể so với đây?

Lúc nhìn Thẩm Tây Lăng xách hành lý rời , anh muốn đuổi kịp , muốn kéo tay lại bảo đừng . Nhưng lần lại lần, kiên quyết muốn ở cạnh anh. Anh muốn mình biểu hèn quá mức, cảm tình mất đủ hèn rồi, muốn lại dùng hành động giải thích.

Anh ở giường, lục lọi tìm ra cái đĩa trước kia.

Giống như trước kia, anh xem biết bao nhiêu lần <Cuộc phiêu lưu của Chihiro vào thế giới linh hồn>. Cũng vào năm đó, Thẩm Tây Lăng trước khi , cũng xem bộ phim hoạt hình này. Anh vẫn muốn biết lúc ấy xem với tâm tình gì, trước kia anh biết, bây giờ cũng biết, mặc dù anh xem xem lại nhiều lần.

Cốt truyện mở đầu là người tiến vào thị trấn quỷ dị, kết thúc cốt truyện và rời khỏi thị trấn đó. Tay của anh khẽ run, bắt đầu cũng kết thúc, có lúc rất sớm có đoạn nhất định, chỉ là cố tình chịu nhận thua, cho là dựa vào chính mình cái gì cũng có thể thay đổi.

Tâm tình như vậy, khiến anh đột nhiên nhớ tới lần đầu thấy Thẩm Tây Lăng.

Mỗi phút mỗi giây, cũng có thể thích người.

Mới gặp gỡ.

người bạn của chơi saxophone đặc tội thủ lĩnh trong bang nhóm đánh nhau, kia vốn vênh váo tự đắc cho đến lúc cuối cùng lại biến thành mềm yếu sợ phiền phức.

Cái tên thủ lĩnh kia đúng lúc là người bạn anh chơi cùng.

Anh có nhiều hứng thú nhìn kia thất bại, nếu như anh thích xem loại nữ sinh có được bao nhiêu cân mà ra ngoài “giả bộ” bị đá, đây phải là có phần vô văn hóa sao?

Nhưng anh lại cảm thấy thú vị.

Mà giây phút đó, xuất , đứng bên cạnh đó, ràng sợ hơn so với đó, ở bên run lẩy bẩy, vừa cùng “Thủ lĩnh” đó điều kiện.

Ánh mắt của anh đều đặt người , nhìn căng thẳng ràng lại cố gắng trấn định đời mắt nổi.

“Thủ lĩnh” căn bản coi nợ, đặc tội anh ta muốn , có cách này.

Anh đưa cái ánh mắt cho “thủ lĩnh”, “Thủ lĩnh” đương nhiên cũng hiểu ý của anh, chuyện này chỉ như vậy thôi.

Mà điều kiện là muốn thay người bạn của chơi saxophone, hơn nữa còn phải thắng anh ta.

cố gắng dùng kế trì hoãn, biết, muốn luyện tập tháng rồi quay lại so với anh ta.

Anh như vậy lại tin , chỉ để cho người bạn kia ra tên và tên trường học.

Anh nhớ tên là Thẩm Tây Lăng.

biết, mỗi ngày anh tới nơi đó, mỗi ngày.

Nhưng chưa từng xuất .

Anh cười mình, bị lừa như vậy còn vui vẻ chấp nhận.

Toàn bộ những thứ này biết.

tháng sau, vẫn xuất , anh mình ngồi ở đó ngày. Anh nghĩ, đừng để cho anh gặp lại , cũng cho anh chút xác suất nào lấy được , là người biết giày vò, anh chắc chắn về điều đó.

Anh gặp lại , bất kể cỡ nào nghĩ “Vô tình gặp được.” . Khi anh học đại học, việc học cùng việc làm ở công ty khiến anh ngừng bận rộn, cho đến khi lần nữa quay lại trường học, ở trong phòng ngủ nghe thấy các bạn cùng phòng trò chuyện.

“Ai, lần này trong đám tân sinh viên kia cũng có nhiều mỹ nữ đấy.....”

“Cậu cũng chỉ biết chú ý tới việc đó thôi.”

“Người chú ý tới việc này mới bình thường đấy đúng ? Chỉ có mấy nữ sinh là khiến mắt người ta tỏa sáng, tuyệt đối là mỹ nữ, hoa khôi của trường cấp 3, chậc chậc.....”

Triển Dịch Minh cũng quan tâm tới mấy chuyện nhàm chán này, cho đến khi bọn họ bàn luận về cái tên “Thẩm Tây lăng”, anh mới cảm thấy máu trong người tuần hoàn tăng nhanh, thế nào cũng không chế được vội vàng trong lòng, đêm hôm ấy, anh nằm giường, thế nào cũng ngủ được. Nhắm mắt lại, giống như hình dáng lại xuất trong đầu mình, thế nào cũng xua được.

Anh ở trong trường đợi thời gian dài, nhiều sinh viên cũng cảm thấy bất ngờ. Khi vị giáo sư kia tới bảo anh tới dạy thay lớp, anh liền cảm thấy hứng thú hỏi dạy lớp nào, thậm chí để lại dấu vết đến nhìn danh sách lớp học.

Anh làm rất cẩn thận, để cho ai phát ra.

Mặc dù nhìn người là nhìn bên trong, nhưng nhìn bề ngoài lần đầu quả nhiên là bản tính. Nữ sinh có thể vì nam sinh có bề ngoài đẹp trai mà muốn

sống muốn chết, tiếc bất kì giá nào theo đuổi, nam sinh đương nhiên cũng nguyện ý vì nữ sinh bất chấp tất cả.

Anh lấy được tin tức xấu, nghe rất nhiều người theo đuổi Thẩm Tây Lăng. Còn có tin tốt, có tiếp nhận ai.

Anh nghĩ rằng, vậy mình có phải có cơ hội này ?

Cho đến biết từ đâu có tin, Thẩm Tây Lăng qua, nam sinh đuổi kịp , mới nguyện ý tiếp nhận. Lý do rất ràng, anh tin.

Ở đại hội thể dục thể thao, hình ảnh của khiến mọi người hoảng sợ anh vẫn nhớ. Anh lúc đó ghi chép thành tích chạy 100m của , chính xác là thử thách

Anh bắt đầu buổi tối mỗi ngày chạy bộ, khi bạn học hỏi anh chỉ cười, rèn luyện thân thể mà thôi. Chạy được thời gian ngắn, anh liền bảo bạn ghi chép thời gian anh chạy, anh phải vượt qua thời gian chạy 100m kia.

ngày được, vậy hai ngày, hai ngày được, vậy ba ngày.....

Tốc độ của anh càng lúc càng nhanh, anh tin rằng, cần mấy ngày, anh có thể đuổi theo .

Nhưng anh nghĩ tới, trước đó, anh lại nhận được thư của . cách nào hình dung anh hoảng sợ mức nào, anh biết đó là nét chữ của , nhưng vẫn nhắm mắt tìm giáo sư kia, tìm bài thi sửa ra, rồi lại so lần.

Anh nhớ, khi anh giúp giáo sư chấm bài thi thấy được bài của , nhìn rất lâu. Chữ của nghiêm túc giống như những nữ sinh khác, ngay cả nét bút cũng liền, gọi là chữ cực kì đẹp, nhưng để anh quên mất, chỉ nhìn cái liền khiến tim anh rung động.

Anh cầm lá thư này, ngừng được, cứ run rẩy.

Đêm hôm đó, thế nào ngủ được.

Các bạn cùng phòng lại chuyện ai hẹn hò với ai, người nào vừa chia tay, anh ngủ được, thế làm gì khác hơn là nghe, nhưng tuyệt đối tham dự thảo

luận cùng.

“Các cậu biết hôm nay Thẩm Tây Lăng với Hướng Tri Dao chuyện lời ra nghe rất ồn ã ? khiến đại gia như tôi đây muốn phun máu ra.....”

“Thôi cậu.... cậu học máu ra người ta cũng để ý đâu.”

“Cậu chuyện giống sao? Cậu thế nào cũng thể kiếm được bộ dạng mảnh mai dễ coi của nữ sinh, liền lấy Thẩm Tây Lăng mà , trắng trợn ra sau này bạn trai cũng thể cưng chiều ấy, thể đánh ấy, cho dù ấy đúng, thể mắng co ấy, mua quần áo với túi ấy thích. mình ấy là giá trị xa xỉ, lại còn coi nam sinh đều là ngân hàng. Cưng chiều ấy, ấy, bất kể thế nào cũng phải tin tưởng ấy, vĩnh viễn đứng phía ấy. Nghe như vừa mới từ nhà trẻ ra vậy.....”

“ ít lời như thế, người ta gia thế như vậy, hơn nữa còn có bộ dạng xinh đẹp..... cậu đơn thuần chỉ ghen tị thôi.”

“Dù sao tôi cũng nuôi loại phụ nữ này, cũng nuôi nổi. Chắc người đàn ông nào bệnh rồi mới muốn , lúc đương còn đỡ, muốn kết hôn, quả là cơn ác mộng.”

.....

Triển Dịch Minh nghe, anh nghĩ anh chính là người đàn ông bệnh đó.

Anh muốn nuôi, hơn nữa anh biết, mình nuôi nổi.

Trong cuộc đời anh lần đầu tiên nghiêm túc cố gắng như vậy, luyện tập chạy bộ, lại phát nam sinh khác dùng sơ hở anh thường thích bắt được .

Mà thế lại cầm tay Hướng Tri Dao cho anh biết: Anh nhất định phải đối xử với bạn tôi tốt, nếu tôi vẽ vòng xoáy nguyên rửa anh.

Thẩm Tây Lăng xách theo vali hành lý, từ xe taxi xuống. Phải vào phòng chờ sân bay bước chân của chậm lại, quay đầu liếc mắt nhìn, thỉnh thoảng có người tới, thỉnh thoảng có người ra ngoài, ngẩng đầu, là bầu trời mờ mịt.

Xoay người, tiếp tục .

kéo vali, bánh xe lăn cùng mặt đất phát ra tiếng va chạm, lần đầu tiên phát thanh này nghe hay như vậy. Cuối cùng cũng rời , dùng phương thức ghé thăm nhất.

Đỗ Diên Hằng đứng ở chỗ khác, nhìn tới.

“Anh còn tưởng rằng tới.”

ngẩng đầu chống lại ánh mắt của anh, “Tại sao lại ?”

Anh cười cười, gì, đưa tay tiếp nhận vali kéo kia. Lúc này mới quay đầu lại vừa liếc nhìn, xác định mình có mong đợi, ngừng quay đầu lại nhìn quanh. Tâm tình này rất kì diệu, tựa như lần đầu tiên ra nước ngoài vé máy bay và khách sạn đều đặt xong, chỉ việc , hoảng hốt lo sợ, nhưng vẫn buộc mình rời , lần đầu tiên xa như vậy, tới nơi xa lạ.

Mà bây giờ, cũng sợ như lúc ấy, thậm chí có phần muốn chạy trốn, nhưng có, cũng .

Chương 39:1:

Máy bay hạ cánh, khí nóng ran bao phủ toàn thân, tới nhanh mà rất mạnh, thậm chí còn có mấy phần kịp thích ứng. Mặc dù mặc áo ngăn tay, vẫn dùng tay che người. Hành động này của khiến Đỗ Diên Hằng có chút buồn cười, căn bản chuẩn bị đồ có chút vội vàng, nghĩ tới việc bôi kem chống nắng, các loại kem dưỡng da. Huống chi ai có thể ngờ rằng hơn 5 giờ chiều rồi, trời còn nắng mạnh như thế. Sống nhiều năm rồi, Đỗ Diên Hằng đối với thời tiết này cũng quen.

Bởi vì quen, anh cũng tăng nhanh tốc độ .

Lấy hành lý ra, bọn họ liền ngồi ở đại sảnh nghỉ ngơi. Thăm Tây Lăng ngồi, ánh mắt nhìn về phía ngoài, có thể tưởng tượng vừa ra ngoài xong, lập tức có cảm giác trong lò sưởi, thành phố này nổi tiếng là bếp lò, cho người ta xông hơi miễn phí.

Trong lúc nghỉ ngơi, Đỗ Diên Hằng chậm rãi giải thích kiện điều hòa nổi tiếng xảy ra ở thành phố này. Bởi vì quá nóng, mà trong đại học ít phòng ngủ có máy điều hòa, vì vậy sinh viên trong phòng đánh đập đồ, vì vậy hiệu trưởng tới, những học sinh chút khách khí bảo hiệu trưởng ở phòng này ngày xem như thế nào. Sau đó trường mở ra cuộc họp khẩn cấp, chuẩn bị mua dãy máy điều hòa.

Mà nhiều trường đại học ở tỉnh khác cũng nháo lên về việc mua máy điều hòa, mỗi khi loại tin tức này xuất , người dân trong thành phố rất khinh thường: Chúng tôi ăm ỉ nhất đấy được ? Có được “Vinh dự”, thành phố có nhiệt độ cao nhất cả nước hàng năm đều là chúng tôi.....

Thẩm Tây Lăng im lặng nghe, biết anh tới những thứ này để khí giữa hai người sôi nổi lên chút, cần lúng túng như vậy, vì vậy rất phối hợp, còn hỏi thêm mấy vấn đề .

Ánh mặt trời bên ngoài vẫn mạnh liệt như cũ, hơn nữa bộ dạng như vậy, nếu trời chưa tới, ông mặt trời có ý định từ bỏ rồi.

“ thôi!”. Đỗ Diên Hằng bảo .

gật đầu cái, cũng đứng lên.

Giờ phút này, cũng muốn suy nghĩ cái gì nữa.

Ánh mặt trời vẫn chói chang như cũ, nhưng hề ghét cực độ như vậy nữa. Ánh mặt trời mạnh mẽ thấu xương, lại chiếu thẳng khác thường, nóng tự nhiên, cảm thấy mình giống như vị thần chịu được bệnh, mới có thể đánh giá những ngày qua bị thời tiết công kích xấu như vậy.

Ngồi ở trong xe taxi Đỗ Diên Hằng thấy ngừng nhìn các tòa nhà bên ngoài, ngang qua tòa có kiến trúc nổi tiếng anh cũng giới thiệu hai câu.

khẽ cắn môi, trong quá khứ, vô số lần nghĩ tới cuộc sống mình muốn sống. Chính là như vậy, ở trong trung tâm thành phố mua căn hộ có ba phòng ngủ phòng khách, diện tích vừa là tốt rồi. trang trí cho nó ấm áp và đẹp, sau khi tan việc xong, khiến thân thể mệt mỏi cũng được thoải mái.

Tâm tình này tràn ngập ở trong lòng .

Sau khi xuống xe, theo sau lưng Đỗ Diên Hằng, bắt đầu lo lắng. biết anh bây giờ ở chung với mẹ, tới tùy tiện như vậy, có cảm giác thỏa đáng lắm.

Hình như biết suy nghĩ trong lòng , Đỗ Diên Hằng xoay người nhìn cái, “Mẹ anh luôn trách anh rằng bà mình ở trong nhà nhàm chán, gặp lại em, chừng vui vẻ hơn.”

Lúc này Thẩm Tây Lăng mới có phần yên tâm.

Nhưng mà tới lúc Đỗ Diên Hằng mở cửa, đối mặt cũng khá lúng túng.

Bác Đỗ được ngồi trước cái bàn làm sủi cỏ, nghe thấy tiếng mở cửa, che giấu được vẻ mừng rỡ. Mà bên cạnh bác Đỗ là tầm 24-25 tuổi, cùng bác Đỗ làm sủi cỏ.

Bác Đỗ vốn muốn cái gì, thấy Thẩm Tây Lăng xuất sau lưng Đỗ Diên Hằng về mặt có vẻ kì lạ.

Đỗ Diên Hằng có chút ngơ ngẩn, ngờ vừa trở về lại thấy màn như vậy, nhưng vẫn nhắm mắt mở miệng, “Bạn con.....” Anh chỉ chỉ Thẩm Tây Lăng, “Ở chỗ này thời gian.”

Thẩm Tây Lăng cũng cảm thấy lúng túng, “Cháu chào bác, làm phiền bác rồi.”

Lúc này bác Đỗ mới nở nụ cười lúng túng, “ có gì.”. Cười cười với bên cạnh, “Những ngày qua mình mẹ ở nhà hơi buồn, Yến Tử sang đây giúp mẹ, người trẻ bây giờ có thể đối xử với người già như vậy, là hiếm khó.”

Trần Yến lập tức mở miệng khước từ, “Bác khách khí rồi, cháu cũng thấy nhàm chán, dù sao rảnh rồi có việc gì làm, khó có thể hợp ý với bác như thế.”

Trần Yến chào hỏi với Đỗ Diên Hằng xong, liền lấy cớ có chuyện trước.

Đỗ Diên Hằng bảo Thẩm Tây Lăng tắm trước, thay quần áo xong ra ăn cơm. Lúc Thẩm Tây Lăng quay , bác Đỗ lập tức kéo con trai mình sang

bên, “Đây là con có ý gì vậy?”

Lúc Đỗ Diên Hằng qua điện thoại rằng thời gian mình trở về, bác Đỗ cố ý nhắc tới Trần Yến, muốn ăn cùng bữa cơm. Nhưng có nghĩa đến còn có bấy như vậy, , bác Đỗ rất thích Trần Yến, đoan trang độ lượng, tính cách cởi mở, cách đối nhân xử thế cũng tồi, đáng vẻ cũng xấu.

“Mẹ, bây giờ con mệt chết , chuyện vậy sau này hằng .” Đỗ Diên Hằng muốn nhắc tới đề tài này, thực thế anh cũng cảm thấy rất vô lý.

Bác Đỗ thấy con trai quá mệt mỏi, lúc này mới tiếp tục hỏi nữa.

Trong khoảng thời gian công tác về, Đỗ Diên Hằng phải sắp xếp rất nhiều tài liệu, xử lý vụ án trong tay, cũng có vẻ rất bận rộn.

Thẩm Tây Lăng ở đây, luôn cảm giác có chút lúng túng, vì vậy cùng với bác Đỗ mua đồ ăn. Bác Đỗ đưa tới chợ lân cận mua thức ăn, bản thân cũng có thể tìm được đường , sau đó lại theo đường cũ quay trở về.

Nhưng mà xách túi thức ăn luôn có người chỉ chỉ chỗ chỗ vào .

“Vậy là ai, đáng vẻ tệ, nhìn mặt xinh, trước kia cũng chưa từng thấy qua.”

“Nghe là con trai nhà họ Đỗ đưa về.....”

“Bà nghe ai vậy? phải bà nhà họ Đỗ nhìn trúng Yến Tử rồi sao? Đây là trò đùa gì vậy?”

“Ai nào biết. Đoán chừng là lúc công tác gặp, nhìn đáng vẻ này , coi trọng liền mang về chứ sao. Bà cho rằng người trẻ bây giờ lại giống người của thời đại trước như chúng ta sao.....”

.....

Thẩm Tây Lăng luôn bước nhanh về, thích người khác chỉ chỉ chỗ chỗ mình, sau đó bàn luận. Nhưng tránh được, coi như xuống dưới lầu chung

cư, cũng có ánh mắt khác thường của người nào đó quan sát , sau đó lại cùng người khác gì đó.

và Đỗ Diên Hằng cũng tới chuyện này, muốn tìm chỗ nào đấy để dọn ra ở. Nhưng bây giờ Đỗ Diên Hằng rất bận, tìm được nơi thích hợp, hơn nữa anh cũng lo lắng ở mình xảy ra chuyện gì. Mà về chuyện công việc, anh đề nghị qua thời gian nữa hằng , bây giờ thời tiết quá nóng, tv cũng phát tin cảnh báo, tốt nhất là nhiệt độ giảm rồi hằng nghĩ tới những chuyện này.

suy nghĩ chút, cũng đồng ý với cách của Đỗ Diên Hằng.

Chỉ là và bác Đỗ có gì để , nấu cơm, bác Đỗ phản đối nhưng nhìn cũng thấy nhiều nhiệt tình. chủ động làm chút việc nhà, bác Đỗ lại lạnh nhạt.

Sau khi Đỗ Diên Hằng trở lại, khí mới có thể bình thường chút.

Ăn cơm xong, Đỗ Diên Hằng bảo thay quần áo. cũng nghe lời thay bộ quần áo màu trắng, tóc vừa gội xong còn chưa khô, nửa ướt đầm phủ xuống vai.

thấy ban ngày rất nóng, nhưng nhiệt độ ban đêm lại cao, bên ngoài có thể cảm thấy gió thổi.

Đỗ Diên Hằng chào hỏi với mẹ xong, liền dẫn Thẩm Tây Lăng ra ngoài.

“Chúng ta đâu vậy?”

Đỗ Diên Hằng có thể cảm thấy ở nhà có mấy phần bị gò bó, sau khi ra ngoài lại khác hẳn, mặt mày vẻ thoải mái và tinh thần phấn chấn hẳn.

“ biết.” Đỗ Diên Hằng do dự hồi, vẫn nắm tay với .

Chỉ là quảng trường bình thường, nhưng mà ở giữa quảng trường có hồ nước lớn, trong hồ nước có nhiều suối phun. Có các đèn nhiều màu sắc cao thấp đặt hồ nước, tạo thành thế giới nửa mộng ảo, hơi nước tầng tầng, ánh sáng lượn lờ.

rất thích thiết kế như thế này, lập tức liền cười như đứa bé.

năm kia, đêm đầu mùa thu, và Đỗ Diên Hằng cùng nhau ngồi ở phía sân vận động nhà trường. lẳng lặng tựa vào vai anh, nhìn những bạn học ở phía

dưới tập chạy vòng. Đèn chiếu ở sân vận động bình thường chỉ bật lên có hai cái, đám người được chiếu bóng đen lên, thỉnh thoảng xuyên loạn.

Vị trí này của bọn họ là ở cao nhìn xuống.

thế nín cười, “Giống con kiến ?”

Đỗ Diên Hằng chỉ lắc đầu mà thở dài, “Bọn họ mà nhìn thấy chúng ta cũng là con kiến.”

lập tức vỗ anh cái, thái độ hết sức vui của anh.

tiếp tục nhìn, phương hướng đối diện, đèn đường bóng vắng, sắc thái an tĩnh, ít người ở đường chính chơi cầu lông. Mà tầm mắt là mảnh mây mù vùng núi. Mà

giờ phút này, đỉnh núi toát ra mảnh sương mù sáng, chỉ có góc, núi như được sương mù che .

kéo áo Đỗ Diên Hằng, “Đó là mặt trời hay là trăng sáng vậy?”

Đỗ Diên Hằng gõ đầu , “Trăng sáng, sao lại suy nghĩ, biết bây giờ là mấy giờ rồi .....” Trong giọng tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Vầng trăng kia tròn trịa, giống như quả trứng gà phát sáng (hơi kì nhỉ.....), giờ phút này thế lại từ từ lên cao.

chưa từng thấy qua khung cảnh như vậy, khỏi cảm thán liên tiếp, “ đẹp.”

Đỗ Diên Hằng bắt được tay , đặt ở khoeo miệng nhàn nhàn, sau đó giọng mở miệng bên tai , “Ở trong mắt anh, cái gì cũng sánh nổi với vẻ đẹp của em.”

Anh lời tâm tình nhiều, nhưng mỗi câu của anh cũng có thể khiến cảm động.

nhất thời thế nhưng nhàn khóc thút thít, khắc kia, cảm thấy người đàn ông bên cạnh này nhất định có thể cho mình đủ hạnh phúc, nhất định có thể cho mình cuộc sống mình thích.

Mà anh nhàn ôm .

Nhưng bọn họ ngờ tới, ngày đó, có người sau lưng bọn họ, còn muốn xé bỏ màn này. Chỉ là ánh sáng ảm đạm, trong khung cảnh chỉ ra chỉ là phác họa nam nữ, ở phía bọn họ là trăng sáng tròn trịa, khung cảnh này được gọi là -- -- Thay mặt trăng chờ đợi em.

Tấm hình này xuất trong cuộc thi nhiếp ảnh mà trường học tổ chức, khiến vô số người xúc động thôi.

Chương 39:2:

Triển Dịch Minh bị điện thoại của Triển Khải Hạo và Nghệ Văn Bái oanh tạc luân phiên, cũng cảm thấy phiền, nhưng vẫn tìm thời gian đưa An An về nhà họ Triển.

Nghệ Văn Bái ôm An An ra ngoài chơi, để hai bố con kia chuyện.

Triển Khải Hạo nhìn đứa con trai này, cực kì tức giận, “Con xem, rốt cuộc con và Tây Lăng xảy ra chuyện gì, đừng dối bố.”

Triển Dịch Minh xoa trán, “Bố, chuyện của con, mọi người đừng quản.”

“Mặc kệ, con xem con biến cái nhà này thành hình dạng gì , con muốn vợ con rồi mới bằng lòng sao?” Triển Khải Hạo càng càng tức giận, “ sớm với con, đừng cứ chơi mãi thế, bây giờ có vấn đề rồi, còn biết kiểm điểm lại, con xem rốt cuộc con muốn thế nào đây.”

Anh trầm mặc .

Triển Khải Hạo thấy anh như vậy, lập tức dạy dỗ trận. Ý tứ lại cũng khác biệt lắm, nhưng trong lòng lại thoải mái.

Triển Dịch Minh trầm mặc lâu.

Anh nhớ tới lúc kết hôn, lúc anh ở nhà cẩn thận từng li từng tí , biết nên làm cái gì, cũng biết như thế nào mới khiến vui, bởi vì mặt luôn có cảm xúc gì. Cho dù anh bận rộn cũng về nhà, thậm chí cũng mua vài món đồ chơi mà phụ nữ thích, nhưng nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của , bao giờ bỏ sĩ diện lấy lòng .

Sau đó, người bạn của anh chúc mừng anh làm bố, anh khiếp sợ, hoàn toàn biết gì. Khi đó, anh mới biết, ra là mang thai rồi. Bạn học đưa vợ tới bệnh viện kiểm tra, đúng lúc bắt gặp, lúc này mới có chuyện này.

Anh kích động tới mức kiềm chế được, cả ngày tìm hiểu xem phụ nữ có thai nên ăn cái gì, phụ nữ nên làm cái gì mới tốt cho em bé. Thậm chí anh rất muốn sờ bụng, muốn trao đổi qua với bảo bối chút. Nhưng tới chuyện đứa bé, anh đợi ngày rồi lại ngày, hi vọng chủ động với mình, mang thai, anh cũng nhanh muốn làm bố.

Nhưng có, cho đến cuối cùng anh nghe thấy chủ động mở miệng.

cần nhiều lời, anh liên hiểu, người phụ nữ độc ác cỡ nào, ngay cả con của anh cũng chịu sinh ra. Vì vậy anh lại công tác, thời gian trở lại, nhưng cũng gọi điện tới hỏi anh làm cái gì, lúc nào về nhà. Mỗi lần thấy cấp dưới công tác bên ngoài, vợ gọi điện thoại tới hỏi thăm anh thế thừa nhận, mình vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Cho đến khi muốn rời khỏi, anh cực hận. Coi như mang thai An An, cũng nóng nảy dứt. Anh sợ rất nhiều, sợ lại tàn nhẫn vứt bỏ đứa con của anh.

Anh thậm chí sợ đối mặt, chắc chắn ngủ rồi mới về nhà, sau đó nhìn ngủ.

Khi đó trong nhà Hàn Vũ Sắt xuất cổ, bố bị tai nạn xe nghiêm trọng, cần số tiền lớn. Khi chủ động tới tìm anh anh do dự, giúp tay. thể phủ nhận, trong lòng anh đối với người phụ nữ này vẫn luôn có áy náy. Nhất là lúc học đại học, Hàn Vũ Sắt luôn thể anh tới mức nào anh luôn thấy mắc nợ rất nhiều.

Cảm giác mắc nợ này, cũng giống với cảm xúc đối với Hương Tri Dao, bởi vì phần thiếu hụt này, anh làm đủ khả năng để trợ giúp.

Hàn Vũ Sắt rất cảm kích với anh, thậm chí thỉnh thoảng cũng chạm mặt. Anh cũng ám chỉ qua cho Hàn Vũ Sắt biết, cần cảm kích với anh thế, nhưng hình như hiểu ý của anh, coi anh như ân nhân.

Sau khi Thẩm Tây Lăng sinh An An liền muốn rời, anh giận thế dừng lại. Mọi người tới hỏi anh, tại sao vợ anh lại muốn rời khỏi, tại sao vợ của anh

ngay cả đứa bé như vậy mà cũng nhẫn tâm bỏ lại.

Tại sao vậy chứ? Chính anh cũng muốn hỏi, lấy được đáp án khiến anh thất vọng, bởi vì anh phải là người muốn, bởi vì anh vĩnh viễn thế tiến vào trong trái tim . Cho nên, quan tâm tới anh sao? dĩ nhiên cái gì cũng để ý, bởi vì anh căn bản phải là người muốn.

ấy người khác?

Nhưng mọi người lại tới hỏi anh, vì sao phải rời ?

Anh và Hàn Vũ Sắt gặp nhau nhiều hơn, vì vậy tất cả mọi người có lý do tốt nhất. Là chính bản thân anh hành động bậy bạ sai lầm, mới ép vợ mình rời , thậm chí tiếc, bỏ lại con mình rời . Vì vậy bố mẹ hề làm khó nhà họ Thẩm nữa, bởi vì người có lỗi chính là anh, Thẩm Tây Lăng có lỗi, đều là bị anh bức.

Tất cả đều là trách nhiệm của anh, là anh đối với cuộc hôn nhân chung thủy, tất cả khinh bỉ có thể ném lên người anh. Vì vậy, về tình Thẩm Tây Lăng có thể được tha thứ rời.

Người phụ nữ nguyện ý tiếp nhận nhất chính là đàn ông có người tình bên ngoài, vì vậy bất kể làm ra chuyện điên cuồng, tất cả đều có thể hiểu được, cũng có thể lấy được tha thứ của người khác.

Anh muốn, bị người khác trách móc, cũng nguyện ý cho người khác sau lưng bàn luận có trách nhiệm, ích kỉ cỡ nào.

Từ từ, tất cả mọi người đều anh quan tâm Hàn Vũ Sắt cỡ nào, anh Hàn Vũ Sắt cỡ nào, anh đối tốt với Hàn Vũ Sắt ra sao.

Chính anh cũng lần lại lần tự với bản thân mình, cứ coi là người khác cho là thế , ra anh cũng Thẩm Tây Lăng, quan tâm tới . Lặp lại nhiều lần tự với mình như vậy, ngay cả mình cũng sắp tin rằng, anh quan tâm, cũng .....

Trái tim chết lặng.

Triển Khải Hạo thấy anh cũng để lời của ông ở trong lòng, lập tức tức giận, anh cũng giải thích, bị mắng trận.

Triển Dịch Minh cũng muốn đợi ở chỗ này, Nghê Văn Bái lại ôm An An, để cho anh tới chỗ ông nội, ông nội vừa gọi anh.

Quan hệ của anh với ông nội tệ, liền lập tức qua đó.

Việc ông cụ thích, vĩnh viễn có gì thay đổi, vẫn là đánh cờ. Ông bày xong bàn cờ, chỉ chờ anh tới.

hề những chủ đề phiền não nữa, tâm tình của anh cũng tốt lên nhiều.

Cụ ông cũng nhiều, anh vừa tới trước mắt liền đánh con cờ. Triển Dịch Minh cũng hiểu, nhặt lên con cờ có màu khác, chuẩn bị cùng ông nội đấu.

Đánh cờ ông cụ liền quan sát vẻ mặt anh, “Tài đánh cờ thật lùì rất nhiều, gần đây làm cái gì vậy? Cũng nghe thấy bố cháu bảo cháu tập trung tinh thần ở công ty. Nếu như cháu suy nghĩ muốn ném đơn đặt hàng lớn như thế nào, cháu có tiến bộ rồi đấy.”

Dạo này tinh thần anh tốt, bị mất đơn đặt hàng lớn, bây giờ bị tới, khỏi có chút xấu hổ.

Anh ho khan hai tiếng, “Là ông nội tiến bộ hơn rồi.”

Ông cụ lắc đầu cái, “Ông cháu này, phương diện khác rất thông minh, thế nào về mặt tình cảm lại như người mù vậy?”

Hình như ông cụ thế nào hiểu được.

Triển Dịch Minh cười mĩa hai tiếng, cũng mở miệng phản bác.

Ông cụ hiển nhiên hiểu tâm tư của người cháu này, ban đầu Nghê Văn Bái lấy ra xấp hình, Triển Dịch Minh cũng chỉ dừng lại ở tấm hình, đối với các tấm hình khác có bất kì hứng thú nào. khắc kia, ông cụ cũng biết cháu trai mình coi trọng trong tấm hình đó cỡ nào, nhưng kì lạ anh ra vẻ mình hứng thú, khiến ông cụ lắc đầu cười.

Hơn nữa ông cụ toàn tâm toàn ý tác hợp vụ này anh biểu lộ vẻ vui. Khi đó ông cũng biết, người cháu này sớm muộn bị thiệt thòi lớn.

Sau khi chơi xong ván cờ, ông cụ hề cầu tiếp tục chơi nữa.

Ông cụ phải , Triển Dịch Minh đỡ ông.

Ở trong sân có lồng tre , bên trong có chú chim quý. Đây là tác phẩm đẹp của anh họ Triển Dịch Minh, nghe vì chú chim này mà mất ít tâm tư.

Ông cụ tới, lấy tay trêu chọc chú chim .

Triển Dịch Minh cũng chuyện, biết tâm tư còn ở nơi này hay .

Ông cụ chỉ vào con chim này, “Ngày đó anh họ cháu đem con chim này tới đây cho ông biết, nó rất thích con chim này, cực kì thích. Nhưng lúc nó mua, bên cạnh có nữ sinh. Nữ sinh kia với anh họ cháu, nếu thích con chim này như vậy, nên để nó bay , chim nên có tự do, đó mới là điều con chim thích. Nhưng anh họ cháu lại cười, bởi vì nó thích con chim này, cho ăn đúng hạn, cho uống nước đúng hạn, thích làm sao lại đối với nó như vậy.”

Triển Dịch Minh nhìn chăm chăm ông cụ lời nào.

“Dịch Minh, cháu xem lời của anh họ cháu với lời của kia, ai đúng?”

Triển Dịch Minh lắc đầu cái, nguyên do.

Ông cụ lại tiếp tục cười, “Anh họ cháu mua con chim này về, thực đúng cho nó ăn uống đúng hạn, nhưng nó vẫn vui vẻ, thậm chí còn bị bệnh. Sau, để cho ông nuôi con chim này, nhàn rồi trêu chọc nó, cùng nó trò chuyện, biết nó đói lúc nào, biết nó thích ăn cái gì, sau đó chiều chuộc nó.”

Ông cụ ở trước mặt Triển Dịch Minh, mở cửa của lồng tre ra, chim bay ra ngoài, nhưng mấy phút sau lại bay trở lại, đậu bả vai ông cụ.

“Thích thứ gì, phải cháu cho rằng thích là được rồi, mà phải biết nó muốn cái gì, khiến nó hài lòng, cho dù cho nó tự do, nó cũng rời .” Ông cụ lại nhốt chim vào, “Con người ra cũng giống vậy.”

Chương 40:1:

Thẩm Tây Lăng có thể cảm thấy mẹ của Đỗ Diên Hằng thích mình, mặc dù đối phương , nhưng ánh mắt bà nhìn luôn bình thường chút nào. Thời điểm ban đầu, bác Đỗ chờ lúc Đỗ Diên Hằng làm rồi, bất thành linh hỏi nhà Thẩm Tây Lăng ở đâu, nếu xa như vậy mà ra ngoài lâu thế người nhà nhất định lo lắng, định ở lại bao lâu. Mà sau khi Đỗ Diên Hằng trở lại, bác Đỗ hỏi những vấn đề này.

ở chỗ này có chút gò bó, định ra ngoài nhìn phòng ốc xem thế nào. Nhưng trong khoảng thời gian này, phòng cho thuê cũng nhiều, nhất là lúc thời tiết nóng thế này. ra ngoài chạy vòng, liền đổ mồ hôi đầy người rồi, mồ hôi quá giống như mưa, cứ ào ào rơi xuống.

Lúc trở lại căn nhà, bác Đỗ ngồi trong phòng khách thuê cái gì đó, chào hỏi xong liền tắm. Sau đó giặt quần áo, bởi vì có việc gì làm, liền cầm cây lau nhà lau.

Bác Đỗ tháo kính lão xuống, để khay trà, để đồ cũng ghế salon, lúc này mới liếc mắt nhìn Thẩm Tây Lăng, “Đừng có lau.”

Thẩm Tây Lăng tạm ngừng, thất thần nhìn bà.

“Cả phòng đều là nước định thế nào?” Bác Đỗ chau mày, lại đeo kính lão cùng mười ngón tay thuê, chậm rãi vào phòng của bà.

Thẩm Tây Lăng lúng túng đứng tại chỗ, căn môi cái, nhìn khăn ở dưới chân, vào phòng vệ sinh, tay dùng sức vắt nước ra, nước đục màu đen chảy trong tay . thấy bẩn, chỉ là thấy khó chịu.

Lần nữa cầm khăn vắt nước, lau sạch sàn nhà, lúc này mới giặt khăn sạch .

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, tới mở cửa ra.

lướt qua người , Trần Yến vào. Trần Yến nhìn thấy , trong mắt có phần phức tạp, nhưng vẫn cười với , mở miệng giải thích, “Làm chút điểm tâm,

nghe đến bác Đỗ rất thích mùi vị này, liền đem tới cho bác Đỗ nếm thử chút.”

Thẩm Tây Lăng gặp qua Trần Yến mấy lần, biết Trần Yến làm trong cửa hàng bánh ngọt, biết làm rất nhiều điểm tâm và đồ ngọt, mỗi lần có sản phẩm mới là mang tới cho mẹ Đỗ Diên Hằng.

gật đầu cái, còn kịp chuyện, bác Đỗ từ trong phòng ra, nhìn thấy Trần Yến, hết sức vui vẻ, kéo tay Trần Yến, “Thời tiết nóng như vậy, còn chạy sang bên này, cháu cũng là....”

Trần Yến cũng cười ngọt ngào, “Cháu biết bác thích mùi vị này, liền muốn để bác nếm thử chút.”

Bác Đỗ hiển nhiên lại phen tán thưởng.

Trần Yến lấy điểm tâm ra, nhìn Thẩm Tây Lăng đứng ở bên, “ cũng nếm thử chút , đây là sản phẩm cửa hàng tôi mới ra, cho thử chút ý kiến xem.”

Thẩm Tây Lăng lắc đầu cái, “Tôi thích ăn đồ ngọt.”

Bác Đỗ ngẩng đầu nhìn Thẩm Tây Lăng cái, kéo Trần Yến vào phòng mình, “Cháu dạy bác thêu chữ thập, nhưng có vài phần thêu được, cháu tới nhìn cho bác xem chỗ nào bị sai.....”

Trần Yến đương nhiên cự tuyệt.

Thẩm Tây Lăng đứng tại chỗ, nhìn bác Đỗ dắt Trần Yến vào gian phòng, đột nhiên cửa phòng đóng mạnh, khiến giật mình.

đứng yên hồi, trở về phòng, cầm túi lên liền ra ngoài. biết mình muốn đi, nhưng vẫn muốn ra ngoài chút. Nhiệt độ vẫn như cũ, cao đến dọa người, cây cỏ trong chung cư cũng mềm nhũn cúi đầu, bốn phía cũng thấy người mấy, mình. Tìm chỗ nào có bóng râm chút để ngồi xuống nghỉ. Lúc ngồi xuống mới phát ra, ghế ngồi cũng rất nóng, nhưng đứng dậy ngay.

ngồi ở chỗ đó, rơi vào trầm tư.

Khi Đỗ Diên Hằng trở về, liền nhìn thấy mình ngồi ở đó, dáng vẻ ngơ ngác, khỏi tới, lấy tay gõ gõ đầu , “ suy nghĩ gì vậy?”

quay đầu, nhìn thấy vẻ tươi cười của anh, “Có chút nhàm chán, ra ngoài ngồi thôi.”

Đỗ Diên Hằng theo tầm mắt của mà nhìn sang, bên kia có mấy đứa trẻ học ở trường tiểu học lân cận, lưng đeo balo , giờ phút này tất cả ở mặt đất chơi bắn bi. Cũng quan tâm đất có bao nhiêu bụi, để ý trán có mồ hôi, say mê cuồng nhiệt vươn tay bắn bi.

Đỗ Diên Hằng khỏi nhớ gì, chỉ vỗ vỗ bả vai .

“Trở về thôi!”

gật đầu cái, chuẩn bị đứng lên. Nhưng ngồi quá lâu, giờ phút này chân ê ẩm, lảo đảo. Đỗ Diên Hằng lập tức đỡ lấy , sau đó để cho ngồi xuống, ngồi chồm xuống xoa chân cho .

Thẩm Tây Lăng cúi đầu nhìn anh, trán của anh lúc này đầy mồ hôi, thậm chí áo sơ mi bị ướt mình.

Lực độ của anh lớn , ngẩng đầu lên, “Đỡ hơn chút nào ?”

gật đầu cái, lúc này mới đứng lên. Đỗ Diên Hằng cũng đứng lên.

Bọn họ đứng lên chuẩn bị , nhìn thấy Trần Yển đứng cách đó xa, dùng ánh mắt phức tạp khó phân biệt quan sát bọn họ. Nhìn thấy ánh mắt của bọn họ, lúc này mới tới.

Trần Yển nở nụ cười với Thẩm Tây Lăng, lúc này mới chuyển tầm mắt lên người Đỗ Diên Hằng, “Hôm nay hình như anh tan việc muộn.”

Đỗ Diên Hằng cũng chỉ cười, “Việc hôm nay hơi nhiều.”

Trần Yển nhún nhún vai, “Trong tiệm có điểm tâm mới, liền đem tới đây cho bác nếm thử chút. Anh trở về với bác , em có việc trước đây.”

Đỗ Diên Hằng gật đầu cái.

Thẩm Tây Lãng liếc mắt cái nhìn bóng lưng Trần Yến, lại nhìn Đỗ Diên Hằng chút, “Hai người quen sao?”

“Ừ, ấy ở chung cư kia, xa lắm.” Anh chỉ hướng khác, “Mẹ của ấy với mẹ anh cùng gia nhập đoàn Tiểu Vũ, quan hệ tệ.”

Thẩm Tây Lãng mím môi cái, từ lời của Trần Yến, Trần Yến biết thời gian Đỗ Diên Hằng tan việc, sau đó lại sang đây.....

Thẩm Tây Lãng nhìn chăm chăm Đỗ Diên Hằng, chẳng lẽ anh biết chuyện đó đại biểu cho việc gì sao?

Đỗ Diên Hằng cảm thấy ánh mắt của , chau mày, “ nhanh chút, em xem trán em tất cả đều là mồ hôi.”

giơ tay lên sờ trán, quả nhiên tất cả đều là mồ hôi.

tắm rửa xong, cầm quần áo ra ngoài, chuẩn bị bỏ vào trong máy giặt. Vừa mới được hai bước, liền nghe thấy tranh truyền từ ban công.

từ từ qua đó, càng nghe hơn.

“Rốt cuộc con có ý gì vậy?” Bác Đỗ hết sức tức giận, “Con công tác lâu như vậy, mẹ gọi cho đồng nghiệp của con anh ta về rồi, nhưng con lại muốn ở lại bên kia. Trước kia mỗi ngày con đều nhớ gọi điện thoại về, nhưng thời gian đó ngay cả cú điện thoại cũng có, mẹ biết ngay, nhất định là có vấn đề gì.....”

Tay Đỗ Diên Hằng đặt lan can, “Mẹ, chuyện này mẹ cần phải lo, con biết con làm cái gì.”

“Nếu con biết mình làm gì, con cũng đột nhiên dẫn người phụ nữ về, thế này còn giống chuyện con biết làm sao? Hàng xóm bọn họ cứ bàn luận, con để mặt mũi mẹ đâu.....” Bác Đỗ càng nghĩ càng tức giận, “Mẹ của Yến Tử còn gọi điện thoại sang đây hỏi mẹ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, mẹ đều ngượng ngùng .”

Đỗ Diên Hằng trầm mặc hồi, vẫn muốn tới chuyện này, “Mẹ, chuyện này tự con giải quyết được, mẹ cũng cần phải tham gia vào.”

“Mẹ tham gia vào cái gì chưa hả?” Bác Đỗ tức gần chết.

Từ đến lớn, Đỗ Diên Hằng còn chưa bao giờ làm trái ý bà như thế, người biết chuyện, bao giờ cũng khen bà có đứa con trai hiểu chuyện, bà cũng lấy đó làm niềm tự hào. mình bà nuôi dưỡng anh thành người, nhìn thấy anh càng có tiền đồ, cũng thấy an ủi phần nào, hôm nay con trai vì người phụ nữ mà như vậy, càng khó chịu hơn.

“Lúc con có mặt, cần đối với ấy như thế.” Giọng của Đỗ Diên Hằng rất .

Lời này thể nghi ngờ khiến bác Đỗ càng tức giận hơn, “Con cứ như vậy bao che cho nó.....” Càng nghĩ càng giận, “Những ngày này, mẹ cũng quan sát nó, mặc dù nó chủ động nấu cơm, nhưng nhìn dáng vẻ phải là chăm sóc người khác, gia đình có điều kiện sai chứ? Coi như nó nguyện ý ngày hay hai ngày làm việc nhà, có nguyện ý làm cả đời ? Con xem tay nó , giống như làm việc nhà sao? phải là mẹ ghét bỏ nó, mà người phụ nữ như nó con thể nuôi nổi, lúc mới bắt đầu tất nhiên hề có câu oán giận, nhưng vẫn tiếp tục như vậy, nhưng vẫn tiếp tục như vậy, con cảm thấy oán giận nó trong lòng sao? Thậm chí cuộc sống càng ngày càng như ý cảm thấy con làm trẻ nó.....”

“Mẹ, mẹ đừng .....”

“Diên Hằng, tin mẹ , mẹ biết người phụ nữ nào thích hợp với con.....”

.....

Thẩm Tây Lăng ôm quần áo, lại về căn phòng của mình.

Chương 40:2:

Gần đây cảm xúc của Triển Dịch Minh ổn định lắm, nên đưa Triển Hiểu An đến chỗ ông bà nội để Nghệ Văn Bái tạm thời chăm sóc.

Xử lý mấy tài liệu xong, Hướng Tri Dao lại chạy đến phòng làm việc của Triển Dịch Minh, lần trước với việc làm người phát ngôn, lại muốn, bây giờ còn hứng thú với làng giải trí nữa, khắp nơi đều có quy tắc ngầm làm người ta khó chịu, nổi giận, vì vậy dứt khoát chơi.

Triển Dịch Minh đối với loại chỉ hào hứng mà chơi này có ý kiến gì.

Ngược lại Hướng Tri Dao thấy sắc mặt anh tốt, vì vậy chủ động quan tâm, “Ngày hôm qua ngủ ngon sao? Mắt thâm quầng như vậy.” xong chặc chặc hai tiếng, “Cái người thích đùa bỡn như anh, cũng đeo kính vào, chán chường như vậy ai nhìn nổi.”

Triển Dịch Minh có tâm tình quan tâm tới , “Cửa đằng sau em, ra ngoài nhớ đóng cửa, cảm ơn em.”

Hướng Tri Dao quan sát Triển Dịch Minh hồi, “Vẫn vô tình như trước kia.....” Lại cảm thán mấy tiếng, cũng mấy vòng trong phòng làm việc, quan sát hồi, “Hôm qua đụng phải Viên Trác Nhiên, nghĩ qua là biết chút việc của anh.....”

Bây giờ Triển Dịch Minh biết rồi, người này tới để hả hê.....

“Bà ơi, giữ lại lòng thương cảm của mình lại .”

“Cho chó ăn , chỉ có chó mới muốn.”

“.....”

Hướng Tri Dao cười cười, “ ra ngoài uống mấy chén ,lâu ra ngoài rồi, là nhớ quá .....”

Hướng Tri Dao thích nhiều người, còn gọi đám bạn tới, dĩ nhiên cũng bảo Viên Trác Nhiên gọi đám nữa tới chơi, mọi người cùng nhau mới đủ náo nhiệt, mới chơi thỏa thích được.

Hướng Tri Dao cùng với đám người kia chơi vui vẻ, trước kia từng quay vài quảng cáo , ngờ vẫn có người nhớ, còn bảo kí tên cho. bày ra dáng vẻ như minh tinh, ngại ngùng, nửa ngày mới miễn cưỡng đồng ý.

Triển Dịch Minh nhìn giả bộ nhiệt tình như vậy, nhìn nổi nữa, cách xa chút.

Hương Tri Dao trừng mắt liếc anh cái, nhưng lên tiếng.

khí tốt, chỉ là thời gian sau, tất cả mọi người biết tâm tư của Triển Dịch Minh có ở đây. Mà Viên Trác Nhiên vẫn quan sát Triển Dịch Minh, giờ phút này lại móc ra điện thoại của mình.

Hương Tri Dao ngồi bên cạnh Viên Trác Nhiên, liếc mắt nhìn nhìn, “ gọi điện cho ai vậy hả?”

Viên Trác Nhiên cười, cũng trả lời.

Hương Tri Dao hừ lạnh, “Chuyện của người khác, em còn làm, anh làm còn rất vui vẻ.” xong lại gần Viên Trác Nhiên chút, chỉ vào Triển Dịch Minh, “Có phải anh thích vợ anh ấy, cho nên anh ở sau lưng bắn tên ngầm à? Bộ dạng của anh ấy như quỷ rồi, anh gọi điện thoại cho vợ anh ấy thôi. Lại gọi cho người phụ nữ mặt bàn.”

Viên Trác Nhiên cảm thấy oan uổng, “Vợ cậu ta phải chạy với người rồi sao?”

“Chạy với người, với ai à?”

Viên Trác Nhiên câm miệng, , biết người phụ nữ này bầy. Hương Tri Dao nhún vai, đại khái cũng biết xảy ra chuyện gì, chỉ là còn chưa thoải mái quá, giọng cảnh cáo, “Chuyện của người khác, bớt can thiệp vào.” Đồng thời như vậy, đoạt lấy điện thoại của Viên Trác Nhiên, nhấn tin cho Hàn Vũ Sắt.

Viên Trác Nhiên cầm lại điện thoại di động, lập tức khẳng định mình xong đời.

Hàn Vũ Sắt tới rất nhanh, người nơi này cũng gặp rồi, nên đối với lần này cũng thấy tò mò. trực tiếp tới bên cạnh Triển Dịch Minh, sau đó ngồi xuống.

Triển Dịch Minh cau mày, uống rượu.

Hàn Vũ Sắt ngồi khuyên, bộ dạng hết sức lo lắng.

Hương Tri Dao cảm thấy hết sức hứng thú nhìn màn trước mắt, Hàn Vũ Sắt cũng cảm thấy ánh mắt của , xoay người nhìn mấy giây, làm gì.

Hương Tri Dao vẫn nhìn, sau đó cùng người khác trêu đùa.

Hàn Vũ Sắt biết tâm tình Triển Dịch Minh tốt, nhưng khuyên mãi Triển Dịch Minh cũng nghe, liền cảm thấy hết sức khó giải quyết.

tới phòng vệ sinh cứ nghĩ mãi tại sao Triển Dịch Minh lại thành bộ dạng thế này?

rửa tay, bất thành linh có gương mặt khác xuất trong gương, lập tức sợ hãi đến chân nhũn ra, lúc mới khôi phục, khởi tức giận xoay người nhìn Hương Tri Dao.

Hàn Vũ Sắt đương nhiên là biết Hương Tri Dao, học cùng trường đại học, đối với những nữ sinh trong tin đồn luôn biết , Hương Tri Dao chính là nữ sinh xuất nhiều trong miệng các bạn học, chuyện đương và sinh hoạt cũng trở thành chủ đề để người ta bàn luận. Dĩ nhiên, Hàn Vũ Sắt từng là đề tài câu chuyện trong miệng người khác, đó là sau khi Triển Dịch Minh và Hương Tri Dao chia tay, mà trở thành niềm vui mới của Triển Dịch Minh.

Hàn Vũ Sắt lúc đó, kiêu ngạo, cũng chắc lắm, nam sinh như vậy, vì mình mà bỏ qua Đại Mỹ Nữ trong miệng các nam sinh, nghĩ tới cũng thấy ngọt ngào.

Giờ phút này, Hương Tri Dao đứng trước mặt .

Hàn Vũ Sắt vẫn còn có chút kì quái, coi như ban đầu Triển Dịch Minh cùng với , Hương Tri Dao cũng chưa từng xuất trước mặt mình, mặc dù lúc ấy có chút sợ hãi, sợ bị trả thù, dù sao lòng ghen tuông của nhiều nữ sinh khó tránh khỏi các hành động quá khích.

“ lâu gặp.” Hương Tri Dao nở nụ cười, sau đó quan sát Hàn Vũ Sắt ăn mặc, trong mắt có cảm xúc nào đấy nhưng vẫn đồng nhất.

Hàn Vũ Sắt đề phòng nhìn chăm chăm.

“sợ tôi?” Hương Tri Dao có chút bất ngờ, “Dầu gì cùng học trường, ôn chuyện xưa có thể chứ?”

“Tôi cảm thấy chúng ta có chuyện xưa gì để ôn lại đâu.” Giọng của Hàn Vũ Sắt có chút lạnh.

Hương Tri Dao quan tâm, “Tôi lại cảm thấy rất cần. Sao lại muốn rời làm gì, coi như quay lại phòng, Triển Dịch Minh vẫn tiếp tục uống rượu mà thôi, lời khuyên của cũng có tác dụng.”

Hàn Vũ Sắt lập tức lạnh mặt.

Hương Tri Dao tiếp tục, “Vậy cảm thấy tồn tại của có thể thay đổi được cái gì?”

Lần này Hàn Vũ Sắt nghe hiểu, ấy biết lượng sức mình, “Tôi biết tại sao lại ngăn tôi lại, nhưng tôi cũng đắc tội gì tới , cũng cảm thấy chúng ta thân tới mức có thể ở đây chuyện phiếm, hơn nữa chuyện của tôi và Triển Dịch Minh, cần người khác hỏi tới.”

Hương Tri Dao lên trước, ngăn lại Hàn Vũ Sắt, “Tin nhắn là tôi gửi, là tôi gọi tới, chúng ta có cần chuyện phiếm hay đây?”

Hàn Vũ Sắt trợn to hai mắt, rất bất ngờ.

“Triển Dịch Minh cũng chủ động gọi điện cho bảo tới, anh ấy đau lòng và khó chịu cũng định chia sẻ với , tại sao cho rằng tồn tại của có ảnh hưởng lớn?” chau mày, “Hơn nữa, người khiến anh ấy đau lòng khó chịu phải là . Tôi hiểu , mặt của tề, vóc người cũng kém, làm gì mà tìm được người đàn ông tử tế, cứ can thiệp vào gia đình nhà người khác, khi mà làm thế này cũng thể lộ ra ngoài ánh sáng.....”

“Tôi với những người khác giống nhau.” Hàn Vũ Sắt lớn tiếng ngăn cản tiếp, “Anh ấy vui, tôi chỉ muốn cùng với anh ấy.....”

“Được rồi, thiện lương nhất, thiện lương đến mức dây dưa với người đàn ông có vợ. ra , nếu như người phụ nữ là vì tiền, có mục tiêu rất tốt, ít nhất người khác mừng , còn có thể phản kích, dù sao đều là lấy tiền rồi . Sợ là có

vài người phụ nữ lấy quan điểm tình cảm lên đầu, cho mình là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Triển Dịch Minh vui mừng hay có liên quan tới sao? cho rằng mình rất quan trọng sao? Chớ dại dột, phải biết rằng nếu quan trọng, anh ấy cũng đối xử với như thế.....” Hường Tri Dao lắc đầu cái, cảm giác hôm nay mình lo chuyện bao đồng quá nhiều rồi.

Hàn Vũ Sắt mặt lạnh, hậm hặn nhìn chăm chăm.

Trở lại phòng, Hường Tri Dao câu nào với Hàn Vũ Sắt nữa. Thời gian càng ngày càng muộn, ít người bắt đầu rời , những người ở lại nhiều lắm.

Hường Tri Dao nhìn Triển Dịch Minh chút, lúc này mới tới, “Đưa em về nhà , em lái xe tới đây.”

Triển Dịch Minh cũng uống rượu say, nghe được thanh của , trực tiếp đứng lên, anh phía trước, Hường Tri Dao phía sau. Hàn Vũ Sắt đứng lên, cũng theo sau, cũng ở lại, lúc này mới phát ra, căn bản có người nhìn mình.

ra ngoài rồi, liền có gió thổi qua.

Hường Tri Dao có phần dao động, gần đây bị bố mẹ kéo xem mắt, nghĩ tới gặp được nam sinh từng học chung cấp 3 với mình. Người nam sinh kia cấp ba từng theo đuổi , bị vô tình cự tuyệt, nghĩ tới, bọn họ còn có thể gặp lại, hơn nữa người nam sinh kia đó , nhiều năm như vậy mà vẫn thích .

Nghe thấy lời đó, thể là rất xúc động.

Lần nữa Hường Tri Dao nhớ lại lúc mình học cấp 3, khi đó, và Thẩm Tây Lăng ra sườn núi ở sau trường học ngồi, cùng nhau qua phải cưới tuýp đàn ông như thế nào, về sau cùng nhau kết hôn.

Hường Tri Dao biết, lần này, muốn tiến vào chuyện cưới xin rồi. Sau đó những thứ về tuổi thanh xuân nhớ lại càng ra rết, còn có điều mà khi đó và Thẩm Tây Lăng hướng tới.

thể , nhớ lại là rượu lên men.

muốn và Triển Dịch Minh chuyện chút.

“Ngồi ở đây !” Hường Tri Dao chỉ chỗ bồn hoa.

Triển Dịch Minh hoài nghi nhìn cái, phản bác. Hình ảnh hài hòa lắm, nam nữ ngồi ở mép bồn hoa.

“Triển Dịch Minh, ra em từng thích anh.” Hường Tri Dao nhếch miệng, “Lần đầu tiên em thích người nghiêm túc như vậy, cũng lòng như vậy, giống như nữ sinh bé. Từ đến lớn, em đều theo hướng, gặp phải cái gì cản trở, cho nên lúc phát trong lòng anh có em, rất khó chịu. Mới có thể đối xử lạnh nhạt với Tây Lăng như thế, sau khi tốt nghiệp cũng liên lạc nữa. Bây giờ nghĩ lại, Tây Lăng có lỗi gì đâu, ấy cái gì cũng biết. Anh có lỗi gì đâu, anh chỉ là thích em.....”

“Rốt cuộc em muốn điều gì?” Triển Dịch Minh cắt đứt lời .

“Anh xem, anh chính là người vô tình như vậy, em trù mến!”. Hường Tri Dao cười cười.

Triển Dịch Minh cau mày, có lẽ tâm tình tốt, muốn đổi lại bình thường, anh hăn nể mặt thế này.

Hường Tri Dao cũng hề quan tâm tới thái độ của anh, “Nhưng anh thích ấy có tác dụng gì đâu! Triển Dịch Minh, em sợ thẳng cho anh biết, lúc học đại học em biết ngay hai người thế nào, Tây Lăng tiếp nhận anh.”

Triển Dịch Minh nhìn chăm chăm.

“Đừng nhìn em như vậy, phải là nguyên rửa hai người, căn bản tính tình hai người hợp nhau. Tây Lăng là loại người gì, anh có hiểu ấy ? ấy là loại ương bướng, đánh vào tường nhà anh, cũng nhìn lại, cho rằng cái gì chính là cái đó, trừ phi thể tiếp tục kiên trì được nữa. ấy có thể ở chung chỗ với Đỗ Diên Hằng lâu như vậy, bởi vì Đỗ Diên Hằng lòng với ấy, che chở, bỏ qua bướng bỉnh của ấy, có thể giữ khoảng cách với nữ sinh khác. Nhưng anh sao, anh là cái loại ‘dù anh đối với những người phụ nữ khác có hứng thú, anh vẫn thích em, anh với những người phụ nữ khác chỉ là gặp dịp chơi’, thậm chí còn cầu người khác tới hiểu anh. Anh thích, chỉ là thích mà thôi, ngoài

miệng cái loại này”. ngoắc khước miệng, “Xem , người hiểu anh nhất là em, nếu đổi là em, em có thể hiểu cho anh..... anh đối với những người phụ nữ kia căn bản có hứng thú, làm sao anh có thể để ý họ. Nhưng Tây Lăng ngược lại, cũng giống nhau, ấy vì anh có nghe điện thoại của ấy mà cho rằng ấy đủ quan trọng với anh, nếu làm sao anh lại nghe điện thoại. ấy cảm thấy, anh nên cùng với những người phụ nữ khác giữ khoảng cách, như vậy mới đúng là anh quan tâm tới ấy..... Hai người hai tính cách, nếu có thể chung sống hạnh phúc mà có cản trở nào, đó mới là thiên lý bất dung*”.

*: Trời đất dung tha.

Triển Dịch Minh thở dài ra hơi, bây giờ anh mới phát ra, có lẽ ngay từ đầu chính mình sai rồi, sai hoàn toàn.

Đúng vậy, anh làm gì với ?

Hương Tri Dao nhìn vẻ chua xót mặt anh, có chút đành lòng, “Triển Dịch Minh, rất nhiều chuyện có lẽ vẫn là như thế. Là của anh, thế nào cũng đoạt được, phải của anh, bắt ép thế nào cũng thành. Nếu như Tây Lăng và Đỗ Diên Hằng có thể có cuộc sống tốt đẹp, anh nên buông tha cho ấy , nên quấy rầy cuộc sống của ấy nữa.”

Hương Tri Dao còn muốn tiếp cái gì đó, phát ra mắt Triển Dịch Minh hồng hồng, cũng nữa.

Có lẽ rất tàn nhẫn rồi, nghĩ vậy.

chu mỏ, vẫn . Năm đó, Thẩm Tây Lăng uống say gọi tên anh.

Nếu có duyên phận, cần ai trợ giúp, nếu như có duyên phận, những thứ này chỉ có thể tăng thêm phần bất đắc dĩ cho người ta mà thôi.

Chương 41:1:

biết hút được bao nhiêu liều thuốc, trong xe sương khói vẫn vương, mùi thuốc lá tràn đầy trng gian thu hẹp. Triển Dịch Minh nửa nằm xuống, híp mắt lại, nhìn điểm ở ngoài cửa sổ.

quên mất lái xe mất bao lâu tới nơi này, quên mất làm sao tìm được nơi này, cũng quên mất mình nên chuẩn bị lấy tinh thần để cư xử thế nào.

Anh chỉ có thể nhìn.

Nửa giờ trước đó, xách theo túi đồ bỏ , xuống, vút vào trong thùng rác bên ngoài chung cư. Ném xong đồ bỏ , đứng tại chỗ vẫn nhúc nhích, thậm chí còn nhìn sang bên này. Anh lập tức tránh , khom người sang bên, chỉ liếc mắt nhìn, liền về. Anh ngồi tiếp, lập tức cảm giác mình phạm vào sai lầm nào đấy, cửa sổ xe đóng kín, kể cả nhìn sang, cũng nhìn thấy anh.

cũng lên tầng, mà tìm chỗ ngồi yên lặng ở đó. Anh chỉ có thể nhìn bóng lưng của , biết nhìn cái gì, cũng biết suy nghĩ gì.

Ánh mặt trời bên ngoài vẫn nóng hừng hực như cũ, mặc dù chỗ ngồi có cây che bóng, anh vẫn nghĩ, chỗ ngồi kia hẳn rất nóng, thời tiết này bất kể bạn ngồi ở chỗ nào, vẫn nóng ran mà thôi.

Anh vẫn chỉ nhìn, dám xuống xe, muốn nhìn thấy vẻ mặt chán ghét của .

Có lẽ giống như Hường Tri Dao , nếu như trôi qua vui vẻ , sống hạnh phúc, vậy mình xuất có thể cho cái gì? Từ từ, anh nghĩ tới hành động mấy năm này của mình, thế nhưng lại mang theo phần chua xót, anh nghĩ ra, anh mang đến cho cái gì.

Có lẽ anh vĩnh viễn là cá thể mâu thuẫn tổng hợp, có cơ hội cưới , ràng trong lòng thỏa mãn lại vui vẻ, rồi ở bên kia lại nghĩ tới có phải phá hỏng tình của hay ? bên anh phản đối , rồi lại hưởng thụ việc phá hỏng tình của với người khác. Cuối cùng thỏa mãn được mong muốn, anh lại có thể tự với mình, cũng phải là mình phá hỏng tình cảm của , mà là người khác đẩy đến bên cạnh mình.

Nhưng vậy thế nào đây?

Anh vẫn có cảm giác, người trong lòng phải anh, vì vậy khó chịu, bài xích, lại muốn lấy lòng , nhưng lại muốn mình hèn mọn quá mức.

Có phải sau khi mất rồi, mới có thể suy nghĩ những hành động qua của mình, lại tự với mình, nếu như có lần nữa, coi như hèn mọn cũng được, thậm chí hèn mọn nữa cũng sao, chỉ cần đừng rời .

Bị coi thường nhiều.... nhưng kiềm được suy nghĩ như thế.

vẫn động dậy gì, cho đến khi Đỗ Diên Hằng tan việc về nhà, tới bên cạnh .
ra chỉ là chờ anh ta?

Triển Dịch Minh thở hơi dài, dám xen vào đôi đó, khởi động động cơ chuẩn bị lái xe rời . Anh hạ cửa sổ xe xuống, làn khói thuốc xông ra khí khô nóng cũng chui vào, anh cảm thấy nó nhiệt độ cao, chỉ lái xe, cái gì cũng muốn nghĩ.

Triển Dịch Minh quay lại Tích Xuyên, đầu tiên là xem An An thế nào, nhưng cũng đưa An An về. Anh nghĩ mình còn có chuyện quan trọng hơn, nhưng nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì, cho đến khi Hàn Vũ Sắt gọi điện thoại tới.

“Chúng ta chia tay !” Hàn Vũ Sắt mở miệng .

Triển Dịch Minh nghe như vậy, có chút muốn hỏi, cái gì gọi là chia tay? Căn bản có gì bắt đầu, nhưng anh nghĩ mình quả rất cặn bã, có lẽ thực làm người ta mất mấy năm thanh xuân, hơn nữa chút xấu hổ cũng có, thậm chí bây giờ anh muốn giả bộ mấy phần ân hận xấu hổ, nhưng có chính là có, đối với người khác, chút cảm giác anh cũng có.

“Ồ!”. Anh nhàn nhạt mở miệng, sau đó nhét điện thoại di động vào bên kia.
[dien dan le quy don. com]

Hàn Vũ Sắt ở bên kia vẫn tin, vốn chỉ thử gọi điện thoại dò xét mà thôi, nghĩ anh an ủi mình, dỗ mình. Đáy lòng cũng muốn dùng phương thức này phản bác những lời Hướng Tri Dao ngày đó là mình hoàn toàn quan trọng.

Đa số nữ sinh hi vọng mình đặc biệt, là độc nhất vô nhị, có thể gặp được người đàn ông có thể cưng chiều mình trong lòng bàn tay, lấy được người đàn ông coi mình là duy nhất.

thử dò xét mà thôi, nhưng anh vẫn gì, ngồi ngây ngốc, hoàn toàn dám tin cuối cùng xảy ra chuyện gì. nghĩ tới nguyên nhân, có lẽ tâm tình bấy giờ của anh tốt, mình vào lúc này còn quấy rầy anh, hoàn toàn khiến anh khó nỡ hơn, vì vậy lại thấy hối hận.

Triển Dịch Minh nằm giường lớn, làm thế nào cũng ngủ được. Anh nhớ tới lúc học đại học, thấy Thẩm Tây Lăng và Đỗ Diên Hằng tình cảm với nhau, khi đó anh mệt mỏi bao nhiêu, bọn họ thế nhưng lại cãi nhau. Anh luôn hi vọng, tính của hư thêm chút, hư thêm chút nữa, khiến Đỗ Diên Hằng chịu nổi, cứ để người đàn ông đó chịu nổi, mình như vậy có cơ hội, ai cũng mang được.

Nhưng đôi này, vĩnh viễn ở chung hài hòa như thế. Khi đó anh có chút tuyệt vọng, có lẽ mình nên ở cùng chỗ với người phụ nữ khác, là ai cũng quan trọng, chỉ cần người kia phải là , tất cả đều chỉ mang tính biểu tượng mà thôi.

Nhiều năm như vậy, Hàn Vũ Sắt thường xuyên xuất bên cạnh anh, phải là Hàn Vũ Sắt quan trọng, chỉ cần người bên cạnh phải là , đổi lại là ai cũng thế thôi.

Anh càng nghĩ càng ngủ được, từ giường bò dậy. Cầm chìa khóa xe ra cửa.

Anh nghĩ bấy giờ anh hiểu mùi vị của nhớ nhung, tựa như vậy, lái xe, mình tới phía dưới chung cư, giống như có thể hít thở trong bầu khí từng hít thở qua.

Anh nhớ tới năm kia, anh cũng tới chỗ thành phố du học nhìn . Đúng là như vậy, chỉ dám đứng xa nhìn . Sau anh lại hề nữa, anh ghét thấy màn kia, nguyện ý mình ở đất nước xa lạ, cũng chịu trở lại trong vòng ôm của anh. Sau đó anh lần lại lần tự với mình, anh quan tâm nhiều tới người phụ nữ này, anh quan tâm, có anh có thể sống rất tốt, anh lừa gạt tất cả mọi người bên cạnh, chỉ lừa gạt trái tim mình. Nếu như quan tâm, làm sao chú ý tới cảm xúc của , làm sao vì nhất thời mặt lạnh mà lập tức phỏng đoán nguyên

nhân. Anh tự tin, đem toàn bộ những điều kia cho rằng quan tâm, trong lòng có người khác.

Nhưng bây giờ lại có hi vọng bé, chỉ cần ở lại là tốt rồi, cái gì anh cũng muốn so đo nữa.

Đỗ Diên Hằng sau lưng Thẩm Tây Lăng, vẫn phát ra mình tới gần, mà chăm chú nhìn phía dưới chung cư.

“Thế nào mà lại chưa ngủ?” Lúc này Đỗ Diên Hằng mới mở miệng, theo tầm mắt của nhìn sang, lập tức thu hồi ánh mắt, “Ngủ , khuya lắm rồi.”

Thẩm Tây Lăng gật đầu cái, lúc này mới rời khỏi ban công, chỉ là nhìn chăm chăm bóng lưng của Đỗ Diên Hằng, vẫn nhìn được hỏi ra nghi ngờ trong lòng, “Tại sao muốn giữ em ở chỗ này?”

Lúc trước anh lấy lý do có thời gian tìm phòng cho , cũng hoài nghi gì, nhưng mấy ngày nay thấy anh cố ý giữ mình ở lại chỗ này, suy nghĩ khiến hoài nghi chắc, rồi cũng lo lắng anh tổn thương mình, tại phương diện nào đấy vẫn tin tưởng anh như cũ.

“ ngủ sớm chút, ngày mai dẫn em ra sông nhìn chút, nơi đó có rất nhiều đá thủy tinh, em rất thích.” Anh cũng trả lời vấn đề hỏi kia.

nhìn anh vào nhà, chân mày nhíu lại, cuối cùng thở dài tiếng, đành phải quay về phòng mình.

Đêm sương mù, vừa lúc có ánh trăng.

Đỗ Diên Hằng thay quần áo, ra khỏi phòng, tới cửa chính, mở cửa, sau đó ra ngoài, anh bước rất , có đánh thức ai trong nhà.

Anh xuống dưới lầu, mục tiêu xác định, thẳng tắp về phía chiếc xe kia.

Triển Dịch Minh ngủ mơ màng, bị thanh gươm đánh thức. Là thanh gươm cửa, anh vuốt mắt, lúc này mới hạ cửa sổ xe xuống, sau đó cũng bật đèn lên, sau đó nhìn Đỗ Diên Hằng đứng ở ngoài cửa xe.

Anh suy nghĩ xem lúc này Đỗ Diên Hằng đứng ở đây vì cái gì, là bảo mình rời đừng quấy rầy bọn họ, hay là tới đám phàn với mình.....

đưa ra kết luận.

“ chuyện chút !” Đỗ Diên Hằng liếc anh cái, tới chỗ khác.

Triển Dịch Minh suy nghĩ chút, lựa chọn xuống xe.

Giữa bọn họ, vốn là vì Thẩm Tây Lăng mà hôm nay mặt đối mặt, lại biết mở miệng thế nào, phải là tình địch, cũng oán giận đối phương, vì vậy cũng quan sát đối phương, ánh trăng tuy sáng, vẫn thấy , vì vậy thôi.

“ !” Triển Dịch Minh cảm giác tay trống , muốn nắm cái gì đó để tay trống, từ trong túi quần lấy ra cái bật lửa, vì vậy lấy ra đặt trong tay nắm.

Đỗ Diên Hằng cũng có chút sợ với nhút nhát nào, mấy năm trước anh đứng ở trước mặt người đàn ông này cũng tự ti, huống chi bây giờ. Tất cả của anh đều dựa vào bản thân đánh liều, mặc dù vẫn kém hơn người đàn ông giàu có trước mắt này, nhưng ít ra làm đến nơi đến chốn, giặt mình.

“Anh tới đây rất nhiều lần !” Đỗ Diên Hằng cũng hỏi, chính là thẳng ra này, nhưng vẫn chưa giều cột gì.

Triển Dịch Minh cau mày, biết rõ cuộc anh muốn làm gì. Nhưng mình ra lời chúc phúc, thậm chí bảo người đàn ông này đối xử với Tây Lăng tốt, anh làm được, vì vậy trầm mặc.

Đỗ Diên Hằng thở dài tiếng, “Vậy anh đưa ấy thôi!”

Triển Dịch Minh ngơ ngẩn chút, sau đó nhiều suy nghĩ vọt qua trong đầu anh, anh mở miệng, “Anh cố ý đưa ấy ?”

Muốn mượn việc này cảnh cáo anh, nếu như anh quý trọng Thẩm Tây Lăng, tự nhiên có người mang rời , đưa cách xa anh, thậm chí còn khiến anh

có ý nghĩ còn được gặp lại .

Đỗ Diên Hằng có đúng, cũng hủy bỏ.

Triển Dịch Minh càng thêm khẳng định, anh hiểu lắm, lại ko phản bác lời của anh chỉ là cái tay bóp cái bật lửa càng dùng lực, cổ họng anh phát khô, đành phải kéo ra vấn đề, “Nếu như tôi ko đến đây?”

“ ấy cũng chưa cần thiết phải trở về”. Đỗ Diên Hằng quả quyết ra câu như vậy

“Anh cứ như vậy tin chắc tôi tới” Qua mấy giây, cuối cùng anh cũng khôi phục được vẻ bình tĩnh

Chắc chắn sao? ra Đỗ Diên Hằng cũng ko biết lắm

Anh còn nhớ năm kia, Thẩm Tây Lăng học múa, mỗi lần cố gắng làm anh vui lòng, bảo anh nhất định phải đón vào buổi tối, nếu ko ko để ý đến anh nữa. Khi đó vẫn còn biết làm nũng, loại đó ràng ko thể lý, nhưng anh ko từ chối nhìn vào khuôn mặt nũng nịu của được. Nhưng mà nếu anh mình rất bận, ko được, thấy vẻ thất vọng khuôn mặt của đặc biệt nghĩ thêm câu: Lừa gạt người

Nhưng anh bận , hội học sinh có nhiều công việc, còn phải giúp giáo viên các chuyện ở lớp. Anh ko muốn thất vọng, vì vậy có lúc mình có việc ko được, nếu như chuyện đó có thể hoàn thành sớm chút, cũng có thể khiến vui

Đỗ Diên Hằng đón Thẩm Tây Lăng gặp Triển Dịch Minh ở đường, cũng ko chào hỏi, đối phương cũng ko nhìn thấy anh, anh cũng ko coi là quan trọng. Cho đến lúc anh phát ra, Triển Dịch Minh vẫn theo sau lưng Thẩm Tây Lăng . . .

Nếu như lần là ngoài ý muốn, vậy những lần sau chính là vì người chứ?

Từ đó về sau, Đỗ Diên Hằng rất chú ý tới thái độ của Triển Dịch Minh đối với Thẩm Tây Lăng. Triển Dịch Minh hơn nửa luôn duy trì khoảng cách nhất định với Thẩm Tây Lăng. chủ động chuyện, cũng ko chủ động bàn tán,

nhưng cái lúc Thẩm Tây Lăng chuyện ko kiềm chế được nhìn . Anh là người đàn ông, dĩ nhiên hiểu hành động này đại biểu cho cái gì.

Hình như lúc đó Thẩm Tây Lăng cũng ko phát ra, chỉ là về sau Thẩm Tây Lăng vẫn hẹn hò với anh, anh cũng ko coi là quan trọng, huống chi Triển Dịch Minh và Hường Tri Dao hẹn hò, quan hệ vốn nhạy cảm.

Sau khi tốt nghiệp, anh bận rộn tìm việc làm, lại có tin đồn rằng nhà họ Triển và nhà họ Thẩm kết thân. Mặc dù anh lo lắng nhiều, nhưng ko thể ko thừa nhận, nhiều năm qua anh ko liên lạc với Thẩm Tây Lăng, nguyên nhân trọng yếu chính là, người kia là Triển Dịch Minh, anh tin rằng anh ta đối tốt với Tây Lăng, thậm chí có thể cho ấy thứ ấy muốn trong khi anh ko làm được.

Đỗ Diên Hằng nhìn Triển Dịch Minh mấy lần, “Con người lúc còn sống, cũng chỉ ngắn ngủn mấy chục năm, nếu như anh ko học được cách quý trọng người khác cũng ko có cách nào”.

Đỗ Diên Hằng hái chiếc lá, đặt ở trong tay, “Đối với ấy tốt, bất kể người khác ấy tùy hứng hay ngu xuẩn cũng chẳng sao, chỉ cần anh biết, ấy là người anh muốn quý trọng nhất trong lòng là được”

Triển Dịch Minh gật đầu cái, gian nan mở miệng, “Cảm ơn”

“Tôi ko phải vì anh, nếu như ấy ko có nửa phần tình cảm nào với anh, tôi nghĩ tôi tranh thủ, cho nên ko cần cảm ơn tôi, cảm ơn bản thân mình !” Đỗ Diên Hằng xong, liền vào chung cư

Triển Dịch Minh nhìn bóng lưng của anh, vì câu sau mà cảm thấy kinh ngạc
Đỗ Diên Hằng khẽ thở dài, anh cũng ko tin trong lúc học đại học Thẩm Tây Lăng có cảm tình với Triển Dịch Minh, chỉ tin đối với Triển Dịch Minh cũng ko chán ghét giống như trong tưởng tượng của , nhưng hành động của Triển Dịch Minh đúng loại ko thích, mà trong người Triển Dịch Minh cũng có chỗ thích

Tựa như lúc ở Tích Xuyên, Hường Tri Dao nhìn thấy anh, giọng châm chọc mở miệng, “Mấy năm ko thấy, da mặt dày hơn à, chuẩn bị làm người thứ ba rồi hả?”

Đỗ Diên Hằng cũng ko quan tâm tới Hường Tri Dao, đồng thời cũng cảm thấy Hường Tri Dao có phần tốt kì lạ, có rất ít người mà thấy bạn thân của mình cười bạn trai cũ của mình, còn giúp đỡ bọn họ chuyện, phải ko?

Anh ko để ý tới, Hường Tri Dao lại tiếp tục, “ ko cho rằng Tây Lăng thấy Triển Dịch Minh ghê tởm ? Tôi cho anh biết, ngay từ lúc học đại học ấy cũng rất thích anh ấy”

Tại sao lại thích, ko ai biết

Nhưng Hường Tri Dao biết, Thầm Tây Lăng uống say : Triển Dịch Minh, tại sao anh ko thừa nhận?

Thừa nhận cái gì, cũng ko ai biết

Đỗ Diên Hằng ko thể ko thừa nhận, lúc Hường Tri Dao ra rất đúng. Thầm Tây Lăng hẹn hò với anh. Nhưng chuyện đó ko cản trở chuyện thích người khác, nhưng Thầm Tây Lăng luôn luôn cố chấp, coi như có thích người khác cũng ko phát triển tình cảm gì, nhưng nếu có ngày và người từng thích ở chung chỗ, tình cảm như vậy ko biến đổi sao?

Chuyện tình cảm, ai biết được!

Chương 41:2:

Ngày hôm sau, Đỗ Diên Hằng xin nghỉ đưa Thầm Tây Lăng ra ngoài, mặc dù bác Đỗ rất ý kiến, lại chịu được Đỗ Diên Hằng cố chấp, cuối cùng gì.

Sông Qúa(biết là chỗ gì luôn...) là chỗ rất nổi tiếng, có lời đồn rằng, “Nếu ăn thịt nướng ở sông Qúa bạn muốn ăn ở chỗ khác nữa.”, sông Qúa là chỗ có thịt nướng nổi tiếng, trời vừa tối, sau đó ở dọc bờ sông bày liên tục các vỉ nướng, mà mọi người cũng ngồi quanh chỗ vừa uống bia vừa ăn thịt nướng.

Ban ngày, Đỗ Diên Hằng đưa Thẩm Tây Lăng tham quan các địa điểm nổi tiếng ở thành phố, sắc trời dần tối, lúc này mới tới chỗ này.

Sông Qúa cũng thiếu trò chơi, nổi tiếng nhất là chiếc xích đu rất lớn, có thể đu lên rất cao.

Đỗ Diên Hằng thấy nhìn chăm chăm vào xích đu này rồi, “Ra ngồi , anh đẩy em.”

vẫn do dự, xích đu này rất lớn, dây rất dài.

“Yên tâm, đẩy em vào trong nước đâu.”

Thẩm Tây Lăng nghiêng đầu nhìn anh, “Đẩy đẩy , nhưng trước mua cho em bảo hiểm , người được hưởng viết tên của anh vào.”

“Đây phải là gây án lưu lại chứng cứ sao?” Đỗ Diên Hằng suy nghĩ chút, vui sướng lắm.

Anh giả bộ quá giống, cũng khiến thấy thoải mái hơn, thử ngồi lên xích đu lớn. có sợ hãi lo âu, anh cũng dùng sức đẩy. Nhưng vẫn thấy căng thẳng, hai tay nắm hai bên dây thừng thả, rất dùng sức, cuối cùng thích ứng được rồi, mới mở mắt nhìn cảnh tượng dưới chân.

Gió thổi qua, nhàn nhã vuốt ve mặt, thể nín cười.

từ xích đu xuống, sau đó chạy tới chỗ anh, “Em đẩy cho anh, để cho anh cảm nhận được gió.”

Giống như cố ý chinh anh vậy, dùng sức đẩy, đu lên rất cao, vừa đẩy vừa cười, còn hỏi anh, “Cảm giác như thế nào? Phát biểu cảm tưởng !”

“Cảm giác mà giết bản thân.....”

“Cái này gọi là tự sát.....”

từng làm chuyện đùa lớn, bây giờ cũng biết chơi mặt chược, trước kia nhìn nam sinh chơi mặt chược, qua đó hỏi: Tự sát là như thế nào?

Có nam sinh cho rằng chỉ luyện thôi, bảo cầm cây dao, cắt vào cổ mình, vậy gọi là tự sát.

Về sau mọi người mới hiểu, Thẩm Tây Lăng muốn hỏi cái gì gọi là “Ám sát”, kết quả là hỏi sai rồi.

Chơi lát xong, liền ra bờ sông ăn đồ nướng. Bọn họ cũng ăn nhiều, bảo ông chủ đem hộp chứa ra, bọn họ mỗi người cầm hộp, chả có hình tượng gì ra ngồi bờ sông, sau đó ăn đồ nướng.

Mặc kệ hình ảnh của mình, cảm giác chẳng ngó ngang gì tới tốt, thuộc về tuổi của bọn họ, lại càng làm cho mình cảm thấy nhõm, giống như trở lại thời trẻ vậy.

Mùi vị thịt nướng rất ngon, Thẩm Tây Lăng ăn xong, lại sang chỗ khác mua hai chai nước.

Gió mang theo độ ẩm lớn, nơi xa có con thuyền qua cây cầu, phát ra tiếng ù ù rất lớn, cầu có rất nhiều ánh đèn chiếu vào thân thuyền, chói mắt huy hoàng, ảnh ngược thân thuyền ở nước, sóng gợn lăn tăn.

nhìn chăm chăm vào con thuyền kia, lúc còn là nữ sinh , thường xuyên nằm mơ có mối tình giống như trong phim Titanic, còn từng muốn làm tư thế tình cảm như vậy (tư thế anh đỡ em đằng sau giang tay lên nổi tiếng trong phim Titanic). Nếu như ở lúc này, cũng có tâm tư suy nghĩ nữa, tuổi trẻ là tốt.

Thẩm Tây Lăng ăn uống no say, liền chạy cầm hòn đá, ném vào trong nước.

lâu thấy thoải mái như vậy, cũng rất lâu cười như thế. Đỗ Diên Hằng đột nhiên bị tạt nước vào, bị tập kích rồi, lập tức thừa dịp chú ý liền phản kích, cuối cùng quần áo người bị ướt hết.

“Trước kia anh nghịch ngợm như vậy.” Thẩm Tây Lăng chỉ trích anh.

“Em còn dám như vậy, ràng là bị lây từ em.”

Thẩm Tây Lăng hô to: Oan uổng! !

Chơi mệt rồi, lại ngồi bên bờ sông, từ chỗ nước sông tới chỗ ngồi, hàng chân lên, Thẩm Tây Lăng nhìn thấy vậy lại muốn cười.

Đỗ Diên Hằng ngồi bên cạnh, thấy như thế khỏi lắc đầu cái.

“Tại sao lại tốt bụng dẫn em tới đây?” quay đầu, cười với anh.

“Chẳng lẽ trước kia anh đối với em tốt?”

Thẩm Tây Lăng nghĩ rằng anh như vậy, sững sốt hai giây, “phải.”

Đỗ Diên Hằng lại tiếp tục đề tài này, “Vậy trước kia và bây giờ, anh là gì?”

Thẩm Tây Lăng cắn môi, gì.

Đỗ Diên Hằng thở dài, “Có lúc anh cảm thấy anh thay đổi, có lúc anh lại cảm thấy anh thay đổi, thay đổi đều là người khác, sau đó vẫn hướng con đường tới, có người cho anh biết dừng con đường này, thấy gập gềnh, cũng nhiều người trong hoàn cảnh khốn khổ mà buông tha. Sau đó anh chỉ muốn cho bản thân biết, anh với bọn họ giống nhau, những người bỏ cuộc kiên trì được tới cùng, nhưng anh làm được. Nhưng khi anh gặp phải cản trở cũng lựa chọn từ bỏ. Em xem, cuối cùng anh là gì?”

Coi là gì sao? Cũng giống nhau, thỏa hiệp với sinh sống.

Thẩm Tây Lăng cau mày, nhưng biết, có thể hiểu được lời bày tỏ của Đỗ Diên Hằng. Giống như luôn có bố mẹ với con cái: Người này thích hợp với con... Con theo anh ta có kết quả. Nghe thấy lời như vậy, người làm con hơn nửa từ bỏ rời khỏi người này, ngược lại muốn chứng minh lời bố mẹ là sai, nhất định mình giống như bố mẹ dự đoán. Nhưng đứng trước xã hội rồi, mới biết người tham tiền tham cả muối dấm trà, lại thể tới kết cục mà bố mẹ sớm dự liệu.

Chúng ta luôn muốn khác biệt với người khác, muốn chứng tỏ bản thân giống người thường, cuối cùng lại thể theo bước chân của mọi người.

Nhất là lúc còn trẻ luôn tin rằng mình có thể dựa vào việc mình phấn đấu có cuộc sống khác biệt. Nhưng chúng ta thường quên rằng lời của bố mẹ đúng

hoàn toàn, nhưng đa số bố mẹ bao giờ hi vọng con cái mình xấu, bọn họ luôn sợ con phạm sai lầm, luôn hi vọng con có cuộc sống tốt.

“Nếu như lựa chọn từ bỏ, lại biết như thế nào đây?” Thẩm Tây Lăng ngờ ngác hỏi.

“ biết”. Đỗ Diên Hằng thở dài, “Cuộc đời của người có rất nhiều con đường, từng cái quyết định là từ trong ngã ba. Trước lúc quyết định, hơn nửa nghĩ xem nên ở đâu, có vài người lựa chọn giải quyết xong vấn đề này, tiếp tục con đường như vậy, có vài người lựa chọn trốn tránh, vì vậy lựa chọn con đường khác. Trốn tránh lâu, liên cách với con đường ban đầu ngày càng xa, thậm chí chỉ vòng quanh nguyên chỗ, vĩnh viễn biết giải quyết vấn đề”.

Thẩm Tây Lăng trầm mặc.

“ ra , người nào cũng có vấn đề lớn bất đồng, nếu muốn thắng phải học được cách đối mặt với cản trở, nếu bao giờ tới cuối cùng”.

Thẩm Tây Lăng ngờ ngác nhìn anh, “Anh cảm thấy em mực trốn tránh sao?”

“, chúng ta đều trốn tránh. Anh nghĩ vô số lần, nếu như ban đầu chúng ta kiên trì tới cuối cùng như thế nào, nhưng chúng ta cũng làm được. Anh sợ mình chăm sóc được em, anh sợ hãi với tương lai đó, dù là bây giờ anh có thể tự mua căn nhà, qua hai năm mua được 1 chiếc xe, nhưng anh biết chung ta trở về được nữa”. Anh thở dài tiếng, “Tựa như em, hề có anh nữa.”

Tựa như em, hề có anh nữa.

Thẩm Tây Lăng nghe được câu này, bất tri bất giác, nước mắt rơi xuống.

Đỗ Diên Hằng cũng biết , ở đây cũng vui vẻ, như trước kia làm nũng với anh rằng phải dọn ra ngoài ở, cũng ở trước mặt anh oán giận mẹ anh có ý kiến với .

ra chúng ta cũng thay đổi, nhưng lại muốn thừa nhận.

Nước mắt của càng rơi nhiều, “Đỗ Diên Hằng, anh tàn nhẫn.”

Anh dùng phương thức thực tế nhất cho . Nếu như vẫn muốn bọn họ chia tay như trước kia, bọn họ nhất định có cuộc sống hạnh phúc. Nhưng thực tế chỉ ra, ở trong nhà anh, thích nhìn mặt lạnh của mẹ anh, thậm chí cố gắng để mẹ anh vui lòng, cũng thích hàng xóm chỉ chỉ chỏ chỏ.

từng cho rằng tình là tình cảm vĩ đại nhất, có thể chống đỡ tất cả, nhưng lúc tới nơi này, cũng biết, coi như ban đầu với Đỗ Diên Hằng ở chung với nhau, cũng có cách nào chịu được cuộc sống của anh, cách nào trở thành vợ làm mẹ anh vui lòng, sau đó biến mình thành người mẹ và người vợ gương mẫu tốt bụng.

Nhưng suy nghĩ giống như trong truyện cổ tích, bị anh dùng thực tế đập vỡ tan.

Tàn nhẫn nhiều, để cho nghĩ cũng thế.

Đỗ Diên Hằng lại cười, “Em nhớ lại những thứ kia, rốt cuộc là vì những thứ trải qua rất quan trọng, hay là vì em sống được như ý?”

có đáp án, ai cũng cho được đáp án.

Thẩm Tây Lăng lau nước mắt mặt, “Em làm thế nào mới đúng? Em nên làm thế nào? Em phải làm sao?”

“Luôn trốn tránh được, cuộc sống luôn có vô số vấn đề, chỉ có đối mặt”.

Anh thở dài, “Nếu như ban đầu chúng ta đủ dũng cảm, lựa chọn từ bỏ, vậy em cần từ bỏ lần nữa. Bất kể hôn nhân của em hạnh phúc hay bất hạnh, cũng phải đối mặt, phải trốn tránh nó.”

vẫn ngồi, tay nhặt hòn đá lên, dùng sức nắm, mảnh đá cắt vào trong lòng bàn tay rất đau.

Đỗ Diên Hằng nhìn , có chút đành lòng.

Anh cảm giác mình cũng là người yếu, nhớ lại trước kia nổi bật, nghĩ vì bản thân mà cố gắng phấn đấu. Khi đó anh có tư cách, cũng có đủ dũng khí.

Hôm nay, anh thực có dũng khí cùng tư cách, lại biết , bọn họ sẽ tiếp tục làm bọn họ trước kia nữa.

Thứ thời gian này, rất thú vị.

Luôn để cho mình phát ra, mình vô lực cỡ nào.

Chương 42:

Ngồi vào trong xe của Triển Dịch Minh, Thẩm Tây Lăng câu nào, ngơ ngác ngồi đó. Triển Dịch Minh quan sát nét mặt nhiều lần qua kính chiếu hậu, sợ bỏ lỡ cái gì. Lời, sắc mặt tái nhợt tới mức dọa người. uể oải dựa vào ghế, nhìn ra ngoài cửa xe. Nhìn chăm chăm, đột nhiên khóc, khóc sục sùi, chỉ rơi nước mắt.

thậm chí biết mình khóc, chỉ sững sờ ngồi đó, suy nghĩ gì, nhưng trong lòng vẫn trống rỗng, dường như vì gian bị cái gì khoan đá vào, khiến thấy lạnh, lạnh đến mức trái tim bỗng khẽ động dừng lại đau thương.

Vẫn là kẻ vô tích , có công việc, có tình , có gia đình, thậm chí còn biết mình muốn cái gì. Là vì mất mà bản thân chật vật, hay vì biết cái gì mà khổ sở, đó là khó chịu nên lời.

Nhưng muốn động, nếu như đẩy vào hồ, căn bản cũng chỉ chìm vào trong nước, khả năng bắt rơm rạ cũng có.

Có lẽ cái này được gọi là vô dụng vô cầu* chẳng?

*: có ham muốn có nhu cầu.

Triển Dịch Minh nhìn rất nhiều, cuối cùng cũng dừng xe lại. Anh ra khỏi xe, mở cửa xe bên , nhìn , muốn đưa tay kéo ra, thực được nửa rồi lại rút tay về.

Thẩm Tây Lăng từ từ ngẩng mặt lên, nhìn anh, trong con người phản chiếu hình bóng anh, nhưng anh cảm thấy ánh mắt mơ hồ như thế, thậm chí nhìn mình mà cứ như nhìn.

Anh cảm thấy cổ họng mình phát khô, biết mình nên làm như thế nào, làm thế nào mới có thể cảm thấy mình bất lực nữa?

nhìn anh cái, khẽ cười, “Tới chỗ xa như vậy chỉ để đến xem tôi thất bại cỡ nào sao?”

Rất thất bại, cho rằng mình phải chạy xa như vậy, giờ buồn bã trở về. Những người đó lại có thể ở cao nhìn : Xem , tôi lại trở về giống như các người dự đoán rồi.....

Mọi người đều cực kì thông minh, chỉ mình là đại dốt hết thuốc chữa.

Triển Dịch Minh thở dài, lộ ra nụ cười tự giễu, “Là tới xem thất bại.” Xong anh cũng ngồi vào trong xe, an vị bên cạnh , nước mắt của vẫn dừng nơi khóe mắt, anh muốn đưa tay lau cho , lại né tránh, anh cũng bắt ép, liền thu tay lại, “Đến xem bản thân mình có bao nhiêu phần thất bại, em chạy xa như thế, anh còn ngu ngốc dần dần chạy tới nhận, em xem rốt cuộc trong hai chúng ta người nào có bệnh đây?”

Thẩm Tây Lăng cắn môi, nghe được anh , lần này nhin được, giọng khóc.

Cuộc đời của bọn họ giống như trò cười, mọi người đều cho biết là đừng cố gắng vùng vẫy, vô dụng thôi, cuối cùng vẫn phải về điểm bắt đầu, cố tình tin, nhất định phải thử chút, tới lúc thử xong kết quả là lời người khác đều chính xác, mình ngu ai bằng.

Nhưng cảm giác mình có phần trách nhiệm, giống như đứa trẻ, luôn nghĩ mình cần làm theo lời bọn họ, coi như thỉnh thoảng nghe lần, ở trong lòng cam lòng, bây giờ làm chuyện ngược lại, cuối cùng cái cam lòng đó từ từ biến mất. Thế này là như thế nào?

muốn khóc.

Từ đến lớn, quá mức thuận buồm xuôi gió. Gia đình có điều kiện, thành tích học tập tốt, có bạn trai thương, tất cả của đều là những gì người khác hâm mộ, ngay cả mình cũng quên, mình chỉ là người phụ nữ bình thường, cần trải qua tất cả mọi thứ cản trở và những thứ khiến mình vui, luôn cho rằng

câu chuyện cổ tích kết thúc hạnh phúc rồi là mình, cuối cùng phát ra, mình chẳng có gì cả.

khóc càng lớn hơn, anh thể nhìn, lần nữa đưa tay ra. nghiêng đầu chút, anh cũng kệ, vẫn dùng tay lau nước mắt của . của pháp phòng bất định, giờ tay lên, muốn bỏ tay anh ra.

Anh giống như đánh nhau với vậy, cũng quan tâm tới phản kháng của , muốn lau nước mắt của , để ý chút nào tới thái độ của , “Khóc cái gì mà khóc.”

bắt lấy tay anh, rất muốn cắn vào, nhưng chỉ là bắt được, sau đó lại bỏ qua.

Anh kéo vào trong , mặc cho giấy giữa, giữ ở trong mình, “ cho khóc.”

Anh nhu vậy, ngược lại khóc lớn hơn.

Anh xoa xoa tóc , lại vỗ vai, lại sờ sau lưng , “Anh ta cần em nữa, anh muốn, bất kể em bao xa trở lại, anh đều muốn.”

Thẩm Tây Lăng chuẩn bị đẩy tay anh, nhưng vẫn đẩy anh ra, lần này dùng hết sức, anh chú ý, bị đẩy ra chút xú, “Tôi thế nào mắc mớ gì tới anh, muốn ai tới thương cảm, muốn ai tới giả bộ, ai để tôi khóc, ai để chăm sóc tôi, đều chẳng liên quan gì tới anh. Tại sao anh lại để ý tới tôi chứ!”

“Em là vợ anh.”

nhìn anh chăm chăm, “Chúng ta ly hôn rồi.”

“Mới chỉ có giấy thỏa thuận ly hôn mà thôi, còn chưa có hiệu lực pháp luật, huống chi anh còn chưa có kí tên.” Anh tạm ngừng, suy nghĩ chút, kéo , “Cho nên, em chính là vợ anh.”

“Bây giờ lại trở thành vợ anh, sao cái lúc anh ra ngoài uống rượu ăn chơi với nghĩ tới chút rằng tôi là vợ anh? Anh về muộn mà cũng thêm gọi về mà sao suy nghĩ chút tôi là vợ anh? Con mẹ nó, bây giờ anh biết tôi là vợ anh, là do tình nhân bé của anh cần anh nữa anh giờ mới hiểu được à!” biết mình rất quá đáng, vốn rất ít lời thô tục, nhưng cần phải phát tiết thế này.

Triển Dịch Minh mở miệng, “Anh sai rồi.”

Thẩm Tây Lăng cho rằng anh cái gì ra phản bác, nhưng anh lại chỉ ba chữ này, nhìn anh hồi, cũng .

Thấy gì, anh thử thăm dò, “Chuyện trước kia đều là anh tốt, mặc kệ chuyện là hiểu lầm, tóm lại là anh hành động sai, là tại anh đúng, anh đảm bảo tuyệt đối có lần sau.”

thấy khó thở, khó tiêu tan ở trong . Vẫn còn nước mắt, lại muốn khóc nữa, có chút buồn cười, đây là thế đời sao. Lúc muốn làm mẹ hiền vợ đảm, anh ghét bỏ làm người vợ tốt cũng làm người mẹ tốt, bây giờ cảm thấy mình diễn tốt được phần của mình nữa anh lại vội tới xin lỗi với .

“Triển Dịch Minh, là anh có bệnh.” mệt mỏi rồi, nhắm hai mắt lại.

Còn chưa trở lại Tích Xuyên, Hạ Ngôn liền gọi điện thoại tới cho Thẩm Tây Lăng, Thẩm Sơ Văn bị bệnh nên bị đưa bệnh viện. Lúc Thẩm Tây Lăng nhận được điện thoại, vô cùng lo lắng, hỏi Hạ Ngôn rốt cuộc là bệnh gì. Hạ Ngôn cũng ra, đột nhiên Thẩm Sơ Văn ngã xuống, người già, các loại bệnh liền chất đống, cũng cụ thể là bởi vì sao.

Thẩm Tây Lăng suy nghĩ về chuyện đau buồn nữa, chỉ bảo Triển Dịch Minh lái xe nhanh chút.

Tính ra, cũng mới có mấy ngày mà thôi, có lẽ lần trước ầm ĩ với bố mẹ quá tốt, bọn họ cũng gọi lần nào, mà bản thân còn biết xấu hổ gọi về. Bây giờ mẹ chủ động gọi , cũng vì bố ngã bệnh, trừ áy náy, cũng có cảm xúc khác.

Xe dừng ở trước bệnh viện, Triển Dịch Minh cùng Thẩm Tây Lăng cùng tới phòng bệnh.

Hạ Ngôn thấy và Triển Dịch Minh cùng , lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, có lẽ vốn cho rằng vợ chồng son bọn họ chỉ là cãi nhau mà thôi, người trẻ tuổi luôn thích so đo, mấy ngày nữa liền hòa hảo lại.

Hạ Ngôn thấy Thẩm Tây Lăng, vẻ mặt có chút muốn khóc, lại có điểm buồn cười, cũng biết nên chuyện thế nào.

Thẩm Tây Lăng biết Thẩm Sơ Văn có nguy hiểm gì, cũng yên lòng, “Chị tới sao?”

Hạ Ngôn lại có vẻ mặt mây đen, “Vốn định gọi cho chị con, sau bố con kiểm tra có vấn đề gì lớn, nên cũng gọi nữa, gần đây chị con cũng nhiều chuyện, cũng muốn để nó phiền lòng nữa.”

Thẩm Tây Lăng thấy bộ dạng này của mẹ, có chút hiểu, “Chị sao ạ?”

Hạ Ngôn phất tay cái, muốn chuyện này, ngược lại chuyện xấu của Thẩm Sơ Văn. Tâm tình Thẩm Sơ Văn tốt, Hạ Ngôn liền bảo ông câu cá, ông , bỏ xem người khác chơi mặt chược, kết quả nhìn chút liền ngất , hù dọa những người chơi mặt chược kia. Hạ Ngôn nhận được điện thoại cũng lo lắng, vội vã chạy tới. Có người gọi xe cứu thương, xe tới Thẩm Sơ Văn tỉnh rồi, hơn nữa cảm giác mình có chuyện gì, cũng muốn bệnh viện.

Kết quả xe cứu thương này, coi như bệnh viện cũng phải đưa tiền, Thẩm Sơ Văn vừa nghe, được, phải , nếu cho tiền, vì vậy cứ ngồi xe cứu thương . Lúc Hạ Ngôn chạy tới, xe cứu thương rồi, lập tức chạy tới bệnh viện.....

Thẩm Tây Lăng vừa nghe, bố mình quả rất hài hước.

Triển Dịch Minh đứng yên lặng, Hạ Ngôn cùng Triển Dịch Minh chuyện hồi, lúc này mới bảo vợ chồng son thăm Thẩm Sơ Văn. Thẩm Sơ Văn bị xuất huyết não , chỉ nghiêm trọng. Lần này kiểm tra ra, phát Thẩm Sơ Văn còn bị bệnh tim, huyết áp cũng cao, mặc dù Thẩm Sơ Văn cứ mình sao, nhưng bác sĩ cho xuất viện, ít nhất huyết áp hạ rồi mới cho xuất viện.

Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh ở đây khuyên, Thẩm Sơ Văn còn bằng lòng lắm, thích ở trong bệnh viện. Thẩm Sơ Văn nhìn hai đứa này, cảm giác mình bị bệnh này cũng đáng giá, lúc trước ông cho con cái tát, cũng biết nên mở miệng thế nào, mỗi lần muốn gọi điện thoại hỏi thăm, lại có phần muốn, hơn nữa con lo lắng mình như thế, cũng coi như là hạ mình rồi, cần

buồn, hơn nữa ông ngờ rằng Triển Dịch Minh cũng tới, nhìn như thế, lại cảm thấy an ủi ít.

Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh ở lâu, lúc này bị Hạ Ngôn đuổi , bảo bọn họ ăn cơm.

Trước có cảm giác, giờ quả có chút đói bụng.

ra khỏi bệnh viện, Thẩm Tây Lăng ở phía trước, rất xa, mới cảm giác có chút đứng, dừng bước lại, xoay người, vừa vặn nhìn vào Triển Dịch Minh sau lưng.

Trầm mặc nhìn đối phương cái, “An An tốt ?”

Anh gật đầu cái, mặc dù An An ở nhà ông bà nội, nhưng mỗi ngày đều gọi điện thoại tới.

còn muốn điều gì, nhưng lại nữa, nhớ tới con trong lòng luôn đau. mua bộ váy , bé vội tới lấy ra xem, cũng biết là có được hay . lập tức phủ nhận, An An mặc nhất định rất đẹp.

Chỗ ăn cơm là hàng cơm ở trước bệnh viện, hai người lời nào, trừ cần thiết. biết có tác dụng trong lòng hay , cứ cảm giác anh có chút thay đổi. Chuyện rất , anh bảo ông chủ hàng cơm cho dừa vào trong nước nóng chút rồi mới lấy ăn.

ở phương diện nào đấy, tính là cố chấp, đối với dừa chỉ dùng lần cầu gì, nhưng cái gì ở ngoài đóng gói, đều cố gắng bảo ông chủ cần cho dừa, từ từ lại thành thói quen, ít nhất đối với dừa dùng lần cũng là làm chút gì để bảo vệ môi trường, dù giá trị cao.

Cho nên lúc Triển Dịch Minh đưa dừa cho trong nháy mắt, nhìn anh cái, vẻ mặt bất định.

Sau khi ăn cơm xong, bọn họ lại tới phòng bệnh. Hạ Ngôn muốn ở bệnh viện cùng Thẩm Sơ Văn, thấy Thẩm Tây Lăng muốn lắm, liền bảo về dọn dẹp, lấy quần áo cho Thẩm Sơ Văn và Hạ Ngôn, sau đó mang tới.

Thẩm Tây Lãng đồng ý, liền lại ra ngoài.

chỉ muốn mình ở chung chỗ với Triển Dịch Minh, biết bây giờ tính là gì. Mỗi người giống như che giấu , chuyện lúc trước làm như có gì xảy ra, nhưng biết, những thứ đó tồn tại. có lúc nhìn Triển Dịch Minh, nghĩ, bộ dạng anh bây giờ, được mấy ngày rồi, có về trạng thái trước đó hay , sau đó lại vòng vòng lại qua cuộc sống trước kia.....

dám nghĩ tới.

Triển Dịch Minh đưa đến nhà họ Thẩm.

“Anh ở xe chờ em.”

Thẩm Tây Lãng muốn bảo anh , xoay người nhìn thấy ánh mắt của anh, còn kịp từ chối, vì vậy gật gật đầu.

cảm thấy mình hành động điên rồ rồi, nếu anh vênh váo tự đắc chút xíu, lập tức cùng anh cãi vã, nhưng bộ dạng săn sóc này của anh làm được.

tới cửa, mới phát mình có chìa khóa, vốn định quay về, nhưng cửa khóa vào, nghe thấy thanh tăng.

sửng sốt chút, còn lên tầng.

“Dư Thừa Lập, anh là tên khốn khiếp.” giọng của Thẩm Đông Lãng có chút tức giận thể ngừng, “Trò chơi này rất vui sao? Anh bị nghiện rồi à.”

Thẩm Tây Lãng biết mình nên lên trước hay là lui về phía sau, nhưng nghe được tiếng của anh rề. im lặng này có thể khơi lên lửa giận của phụ nữ, sau đó lại đứng xem vẻ mặt của người đàn ông, thực khiến người ta thống hận, trêu chọc bạn tới tận cùng, mang theo bất cứ tâm tình gì.

“Thôi.....” Thẩm Đông Lãng lộ ra nụ cười khổ, “Bố tôi ở bệnh viện, tôi muốn tới đó, muốn cãi với anh nữa.”

“Thẩm Đông Lãng, em đừng cho rằng cái gì mình tự cho là đúng.”

Hình như Thẩm Đông Lãng đập thứ gì, lửa giận trùng trùng, nhưng cố gì.

Thẩm Đông Lăng trầm mặc, nhưng Dư Thừa Lập cũng thích trầm mặc này, “Em luôn định tội tôi, trước tôi qua, tôi với ấy liên lạc với nhau nữa, trước kia tôi như vậy, về sau cũng là như thế, nếu như phải em nắm lấy thả, tôi cũng có cách nào. Nhưng tôi cho em biết, tôi với ấy, là biết trước em, tôi cho rằng cái này phạm sai lầm lớn gì cả.”

Thẩm Đông Lăng đứng tại chỗ, “Anh dám anh quan tâm tới ta sao? Anh anh quan tâm ta sao.....” xong, lại rơi lệ, “Anh quan tâm , bởi vì anh thế nào quan tâm, nếu sao anh có thể giữ hình ảnh của ta như bảo bối vậy chứ..... Tôi sai lầm rồi, tôi nên so đo cái này, vốn tôi mới đúng là dư thừa.”

Hình như Dư Thừa Lập gì, nhưng lại giải thích, “ ra đây mới là khúc mắc của em, đúng, tôi rất tiếc nuối quá khứ của mình, khi đó nếu như tôi chẳng non nớt thế, có lẽ tôi ở chung chỗ với ấy. Là ấy để tôi học được cách lớn lên, trả giá cao là ấy rồi . Nhưng tôi cho em biết Thẩm Đông Lăng, nếu như tôi muốn cùng ấy làm cái gì, cũng có xuất của em. Quá khứ tôi muốn gì, vậy đại biểu cho quá khứ của tôi, tôi cảm thấy có cái gì cần thiết có giá trị để . Em xem em tàn nhẫn, so với tôi tàn nhẫn hơn nhiều, trực tiếp có thể buộc tội tôi. rằng khi đó, em có thể tới cầu xin tôi, nhưng em kiêu ngạo cỡ nào, chịu, tình nguyện để cho em em gả cho người khác.....”

“Anh câm miệng.”

“Bây giờ thế nào? Em lại muốn lặp lại chiêu cũ nữa sao?”

Thẩm Đông Lăng nhẫn nhịn, “Dư Thừa Lập, đừng có giở trò, tôi biết trong khoảng thời gian này chuyện công ty giảm sút có liên quan tới anh.....”

“Cầu xin tôi, hoặc là em lại để cho em em.....”

“Tôi cầu xin anh.....”

.....

Thẩm Đông Lăng quấy rầy nữa, lại từ từ xuống lầu, sau đó rời .

tới trước xe của Triển Dịch Minh hình như anh dùng ánh mắt kì quái nhìn . Lúc này Thẩm Tây Lăng mới phản ứng lại, mình lấy gì, “Gặp được chị rồi, bảo chị ấy cầm quần áo mang cho bố mẹ là được.”

Triển Dịch Minh nhìn , gật đầu cái, cũng hỏi.

Thẩm Tây Lăng có chút hoảng hốt, phải trách cứ chị kiêu ngạo, chỉ nghĩ. Trước kia chị rất kiêu ngạo, tuyệt đối chịu cúi đầu, hôm nay lại cúi đầu trước anh rể. Bố mẹ biết nội tâm lúc ấy của , nhưng chị biết lúc đấy muốn ly hôn, chị muốn lại uất ức lần nữa.

Đột nhiên, mắt lại đỏ rồi.

lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho Thẩm Đông Lăng, bảo chị ấy cầm quần áo đem đến cho bố mẹ. Thẩm Đông Lăng đồng ý, lại hỏi trong khoảng thời gian này thế nào rồi, cũng chỉ cười cười, cũng tệ lắm.

phát , ràng mình mới trở về được mấy tiếng mà thôi, nhưng giống như cho tới bây giờ chưa rời . Những chuyện xảy ra với , nhớ lại giống như nhìn chuyện của người khác. có chút hoài nghi, mình phải cùng bố mẹ tranh cãi âm ỉ, mình phải cãi nhau với Triển Dịch Minh, mình ở cùng Đỗ Diên Hằng khoảng thời gian.

Chuyện xảy ra trước mắt, cũng chỉ mấy giờ mà thôi, lại trở về hư vô.

khỏi thở dài.

ngồi ở trong xe, đột nhiên ngủ thiếp .

Chương 43:1:

Lúc Thẩm Tây Lăng tỉnh lại vẫn còn ở xe, trong lòng cảm thấy nặng nề, Triển Hiếu An cố gắng chui vào trong lòng , thấy tỉnh lại, hí mắt cười với Thẩm Tây Lăng, bàn tay bé nắm lấy áo của Thẩm Tây Lăng, lại dán dán vào trong , “Mẹ.”

Thẩm Tây Lăng vươn tay, cứng ngắc nửa ngày, lúc này mới xoa tóc con , đột nhiên cũng cười.

Triển Hiếu An ra khỏi lòng của Thăm Tây Lãng, ôm rồi hôn lên mặt , hành động xong rồi cười hì hì nhìn Thăm Tây Lãng.

Thăm Tây Lãng lấy tay lau nước miếng mặt, quan sát Triển Hiếu An, “Trong khoảng thời gian này có ngoan ?” xong nhéo vào khuôn mặt nhăn của con .

Triển Hiếu An gật đầu, “Con rất ngoan, rất nghe lời mọi người.”

Lúc này Thăm Tây Lãng mới ôm Triển Hiếu An lại vào trong mình, nghe Triển Hiếu An kể chút chuyện của mình. Nhưng mà Triển Hiếu An cũng hỏi tại sao Thăm Tây Lãng trở lại, tại sao lại xuất , căn bản có nhận thức đấy.

Lúc này Thăm Tây Lãng mới tỉnh táo lại, vừa rồi Triển Dịch Minh là tới nhà họ Triển trước đón An An, nhưng đánh thức . cau mày, biết Nghệ Văn Bái và Triển Khải Hạo suy nghĩ về như thế nào, càng tò mò hơn là Triển Dịch Minh với Nghệ Văn Bái về quan hệ bây giờ của bọn họ.

“Sao lại gọi em dậy?” giọng hỏi.

Triển Dịch Minh từ gương chiếu hậu nhìn hai mẹ con, xác định là với mình, mới chậm rãi mở miệng, “ cần thiết.” Vừa xong, suy nghĩ chút, thêm câu, “Cũng chỉ là đón An An, phải là chuyện phiền toái gì.”

Thăm Tây Lãng bất ngờ nghe thấy anh thêm câu đó, nhưng cũng hỏi nhiều, tay nắm lấy bàn tay bé của An An, hỏi An An thời gian này chơi như thế nào, chơi những thứ gì. Triển Hiếu An đối với đề tài này rất hứng thú, cười hì hì nhớ tới nhiều món đồ chơi bà nội mua cho bé, còn mua rất nhiều món ăn ngon này nọ cho bé nữa.

Trở lại “Tây Minh Cư” xong, Thăm Tây Lãng hơi mệt, nghỉ ngơi chút.

Triển Dịch Minh cùng Triển Hiếu An chơi ghép hình trong phòng khách.

Sau khi Thẩm Tây Lăng tỉnh lại, có chút yên, lại gọi điện thoại cho Thẩm Đông Lăng, hỏi tình hình bố ở trong bệnh viện thế nào, lúc này mới thoáng an tâm.

cầm điện thoại, bảo Triển Hiểu An với ông ngoại vài lời, Triển Hiểu An vừa vừa rời món đồ chơi, “Sau khi ông ngoại xuất viện phải mua đồ ăn với đồ chơi cho cháu, ngày mai cháu tới bệnh viện thăm ông.”

Cũng biết Thẩm Sơ Văn cái gì, Triển Hiểu An cười hết sức hài lòng.

Thẩm Tây Lăng nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn của con , khỏi lắc đầu.

Thừa dịp Triển Hiểu An chuyện điện thoại, Thẩm Tây Lăng tới bên cạnh Triển Dịch Minh, bây giờ tỉnh táo ít, “Ngày mai em đưa An An tới bệnh viện, công việc anh rất bận.....”

“vội.” Anh quay đầu liếc nhìn cái, “Thời gian trước vội quá, bây giờ vội thế nữa.”

Những lời này như là chứng minh cái gì, lại muốn nghĩ nhiều, chỉ gật đầu cái. muốn cái gì, rồi lại biết mình nên cái gì, cắn môi, chuẩn bị tránh ra.

Triển Dịch Minh lại tiến lên bước, kéo lấy cánh tay . quay đầu, vẻ mặt nghi ngờ.

“Đừng .” Anh thấy nhìn chằm chằm tay anh kéo lấy cánh tay , lúc này mới buông tay ra, “Chúng ta quay về giống như trước kia, được ?”

thanh của anh rất thấp, lại có mấy phần thẳng trầm.

ng nghiêm túc nhìn anh, phát khóe mắt anh xám xịt, quầng thâm mắt rất đậm, sắc mặt cũng tốt lắm. khỏi có chút mềm lòng, chỉ cắn môi, “Qua thời gian nữa lại , được ?”

Nếu như bây giờ tới việc này, chỉ là vì chờ đợi bây giờ bình tĩnh, mấy ngày nữa lại trở về ban đầu, thỏa hiệp này còn có ý gì? hy vọng mình lại đường tuần hoàn như cũ, tới lui lại về nguyên điểm, ngừng bị giày vò lung tung.

Lần này Triển Dịch Minh gì.

Thẩm Tây Lăng tới bên cạnh Triển Hiếu An, phát bé cầm điện thoại của tìm kiếm cái gì, thấy tới đây, bé đưa điện thoại lên, “Mẹ bật trò chơi cho con , con muốn chơi.”

“Con chơi sao?” Thẩm Tây Lăng rất hoài nghi, lấy tay gõ trán của An An, nhưng vẫn bật trò chém trái cây cho bé.

Triển Hiếu An làm cử chỉ “OK”, “So easy.”

Thẩm Tây Lăng lấy tay đỡ trán, bây giờ quảng cáo sâu vào lòng người.

2.

Ngày hôm sau, Thẩm Tây Lăng đưa Triển Hiếu An tới bệnh viện, Triển Dịch Minh cùng, cũng có ý kiến gì. Lúc ở bệnh viện, Thẩm Sơ Văn đòi xuất viện, muốn ở chỗ này nữa, mọi người lại khuyên hồi, Thẩm Sơ Văn mới cố chấp nữa.

Thẩm Sơ Văn thích nhất cháu , cùng chơi đùa với Triển Hiếu An, giống như hai người bạn .

Dư Thừa Lập với Thẩm Đông Lăng đều ở đây, đột nhiên Thẩm Sơ Văn ôm lấy cháu , sau đó hỏi đứa con lớn của mình, “Đông Lăng, con và Thừa Lập lấy nhau cũng lâu rồi, cũng nên có đứa thôi.”

Dư Thừa Lập với Thẩm Đông Lăng liếc nhìn nhau, Thẩm Đông Lăng trầm mặc, Dư Thừa Lập mở miệng, “ xem xét.”

Lời này do Dư Thừa Lập ra ngoài, Thẩm Sơ Văn gật đầu cái, cũng tin chắc vài phần.

Thẩm Tây Lăng nhìn chị và anh rể, bọn họ đều thuộc loại có chuyện liền từ từ giải quyết để cho bố mẹ biết, mà chính , khi có chuyện gì, chỉ hi vọng cho người khác biết, sau đó được người khác an ủi, vừa nghĩ như thế, lại cảm thấy mình ích kỉ.

quay đầu, nhưng thấy Triển Dịch Minh, ra khỏi phòng bệnh, thấy Triển Dịch Minh đứng ở bên kia, Hạ Ngôn gò với anh.

Triển Dịch Minh mực gật đầu.

đến gần bọn họ, chỉ nghe mẹ câu: Tây Lăng thực rất cứng đầu, là do hai bố mẹ chiều nó tới mức hư rồi, con nên tha thứ nhiều chút.

Triển Dịch Minh còn chưa kịp mở miệng, nghe thấy tiếng bước chân của , vì vậy xoay người lại nhìn .

“Mẹ, mẹ ở bệnh viện cũng được nghỉ ngơi, bằng về nhà nghỉ ngơi.....”

còn chưa hết, Hạ Ngôn phất tay cái, “Mẹ ở nơi này là chuyện với bố con, sợ ông ấy khó chịu, điều kiện chỗ nào cũng thế, có gì là mệt cả.”

biết khuyên được mẹ, vì vậy thôi.

Hạ Ngôn nhìn bọn họ cái, tới phòng bệnh.

Thẩm Tây Lăng đứng ở trước mặt Triển Dịch Minh, “Anh về công ty , hẳn có nhiều công việc của mấy ngày qua cần được xử lý.”

Nét mặt của rất bình thường, giọng rất bình thường, Triển Dịch Minh suy nghĩ chút, “Vậy còn em?”

nhàng thở dài, “Về nhà, còn có thể đâu chứ?”

Triển Dịch Minh nhìn , từ từ giương lên khóe miệng.

Ngày cứ như vậy mằn nhặt trải qua, Thẩm Đông Lăng cùng Dư Thừa Lập cũng xảy ra chuyện gì lớn, có lẽ xảy ra, với tình cách hai người đó cũng ra, mà Thẩm Sơ Văn nằm được 2 ngày cũng xuất viện. vài ngày trước khi Thẩm Sơ Văn xuất viện, Thẩm Tây Lăng cũng đưa An An qua đó ở mấy ngày, xác định thân thể của Thẩm Sơ Văn có vấn đề gì nữa, lúc này mới lại trở về “Tây Minh Cư”. Hạ Ngôn giống như trước kia, chút “Đạo lý vợ chồng”, chỉ bảo chăm sóc mình tốt.

Nhà họ Thẩm bên này cũng có vấn đề gì lớn, chỉ là thỉnh thoảng Nghệ Văn Bái đến “Tây Minh Cư”, biết nghi ngờ gì, luôn quan sát Thẩm Tây Lăng rồi, được mấy ngày, Thẩm Tây Lăng mới kết thúc cuộc sống bị người đặt ở dưới mắt.

Cuộc sống bây giờ của rất bình thường, vẫn làm cơm giặt quần áo các kiểu, nhưng cũng ra ngoài tìm công việc tương đối tự do, nhiều thời gian làm trong công ty, công việc có thể làm ở nhà, đối với lần này Triển Dịch Minh có ý kiến gì. Thời điểm bận rộn, đưa An An tới nhà ông bà nội, muốn Nghê Văn Bái chăm giúp thời gian.

Thời gian nhàn rồi, cùng đồng nghiệp bây giờ ra ngoài mua sắm, thỉnh thoảng cũng liên hoan, niềm vui trong cuộc sống cũng càng nhiều thêm. Tối chủ nhật, nếu như Triển Dịch Minh bận, bọn họ tìm chỗ chơi, phần lớn chỗ xa, nhưng khung cảnh đẹp.

Thẩm Tây Lăng cảm thấy cuộc sống như thế là được, cũng cảm thấy cuộc sống như thế là xấu, chỉ thỉnh thoảng nhìn Triển Dịch Minh có phần xác định được, biết rốt cuộc thiếu góc dưới đáy lòng là cái gì.

Thẩm Tây Lăng nhiều ngày ra khỏi cửa, trừ khi cần thiết, tuyệt đối ra cửa. Thời gian trước, thời tiết rất nóng, bây giờ lại có trận mưa lớn, vốn tất cả mọi người rất mong đợi trận mưa to này, nhưng trận mưa này, mưa hơn bốn ngày nay, lượng mưa cũng giảm.

Buổi sáng ăn cơm xong, Thẩm Tây Lăng đưa Triển Dịch Minh tới cửa, “Việc của công ty nhiều lắm nhớ trở về sớm chút!”. nhìn lên trời, u đến đáng sợ, giống như đám mây đen kia có thể rơi vào nóc phòng, hơn nữa tầng lại dày thêm tầng.

Triển Dịch Minh nhìn thấy lo lắng mặt, trong lòng thấy ấm áp, “Ừ, anh sớm trở lại.” Suy nghĩ chút, “Trước khi ăn cơm về.”

Giường như bảo đảm, vẻ mặt của anh nghiêm túc quá mức, khiến thấy hơi buồn cười, tâm trạng ảm đạm vì mưa liên biến mất.

gật đầu cái, “Ừ.”

Nhưng cũng vào giống như bình thường, mà nhìn anh lấy xe ra khỏi gara, chỗ xe qua, tóe nhiều nước lên, nước mưa nhanh chóng quay về với mặt đất và tụ lại thành chỗ, chảy nhanh.

nhìn chăm chăm chiếc xe kia, càng nhìn càng thấy mơ hồ, xe nhanh chóng biến mất trong mưa bụi, điểm cũng để lại. Đột nhiên có chút muốn gọi anh lại, bảo anh hôm nay đừng , bởi vì lo lắng trong lòng đột nhiên dâng lên.

Chuẩn bị cầm điện thoại phát điện thoại vẫn còn ở tầng sạc pin, do dự như vậy, liền thôi.

3.

Triển Hiếu An bắt đầu thấy rất hứng thú với trận mưa này, thừa dịp Thẩm Tây Lăng chú ý, đứng cái ghế , lấy tay tiếp mưa, chơi hồi, quần áo cũng bị ướt. Thẩm Tây Lăng nhìn thấy toàn thân Triển Hiếu An bị ướt đầm, vội vàng kéo Triển Hiếu An tắm, thay quần áo sạch , sau đó mắng bé cho chơi thế nữa.

Lúc Thẩm Tây Lăng dạy dỗ Triển Hiếu An, bé gật đầu nhiệt tình, cũng phản bác, lại càng đấu tranh lại, khiến Thẩm Tây Lăng chỉ có thể tự mình từ từ tiết ra tức giận.

Bị giáo huấn xong, Triển Hiếu An cũng biết lỗi, mình chơi của mình.

Thẩm Tây Lăng liên tục dặn dò Triển Hiếu An chơi nước nữa, lúc này mới ngồi trước máy vi tính, xử lý tài liệu phiên dịch.

Lúc xế chiều, mưa vẫn dừng lại, thậm chí còn mưa lớn hơn. Thẩm Tây Lăng làm cơm xong, nhưng Triển Dịch Minh vẫn chưa về. lo lắng nóng nảy nhìn về phía cửa chính, bóng dáng chờ đợi vẫn chưa xuất .

Triển Hiếu An gục bàn cơm, tay cầm đũa, gõ, “Mẹ, con đói rồi.”

Thẩm Tây Lăng liếc mắt nhìn con mình, gì, tới cửa chính, chỉ thấy sương mù dày đặc, những thứ cách xa vài mét cũng nhìn . vừa mới mở cửa ra, liền có nước bắn tung tóe vào nhà, khiến quần của bị ướt mảng, lại nhìn, hình như vẫn chưa từ bỏ ý định, cuối cùng lại đóng cửa.

“Đói bụng ăn trước !” Thấm Tây Lãng nhìn con .

Triển Hiếu An nhìn mẹ chút, lúc này mới cầm đũa lên, sau đó liếc mắt nhìn mẹ gấp miếng thức ăn , cuối cùng thấy mẹ chú ý tới mình nữa, mới yên tâm thoải mái miệng to ăn cơm.

Thấm Tây Lãng lắc đầu cái, cũng cầm đũa lên ăn, nhưng vẫn có chút lo lắng, để đũa xuống, lên tầng lấy điện thoại xuống.

gọi cho Triển Dịch Minh, biểu là tắt máy, suy nghĩ chút, lại tìm số khác, lần này gọi được, nhưng ai nghe.

cầm điện thoại, suy nghĩ chút, hẳn là mưa quá lớn, anh còn ở trong công ty. Suy nghĩ này để lo âu nữa, lúc này mới ngồi xuống ăn cơm, nhưng muốn ăn gì, chỉ bảo Triển Hiếu An ăn thêm chút.

Sau khi ăn xong, Triển Dịch Minh vẫn chưa về, lại gọi nhưng vẫn ai nghe. cầm điện thoại buông.

Nằm giường xem tivi các đài truyền hình cũng chiếu phim, rồi rít thông báo tin tức, báo cáo lần này hiếm thấy có trận mưa như thế,tác động của nó dẫn đến nhiều nơi bị ngập lụt, mưa vẫn còn tăng, hơn nữa nhắc nhở người dân đừng ra ngoài, phòng tránh nguy hiểm.

nhìn những hình ảnh kia, càng lo lắng hơn.

Chợt, tiếng vang răng rắc, sợ hết hồn, ngồi giường lâu nhúc nhích. phục hồi tinh thần lại nghe được tiếng khóc của Triển Hiếu An.

“Mẹ.....”

Thấm Tây Lãng lập tức từ giường xuống, mở cửa ra, vào trong phòng Triển Hiếu An. ra cửa sổ thủy tinh trong phòng ngủ của Triển Hiếu An bị gió thổi, ôm An An, an ủi con , “Đừng khóc đừng khóc, mẹ ở đây.”

Đột nhiên có tiếng, đèn cũng bị tắt.

Bầu trời đen, sau đó tiếng gió thổi mạnh u gào thét. Thấm Tây Lăng sửng sốt chút, còn vỗ nhè sau lưng Triển Hiếu An. nghĩ rằng, nhiều năm trước, mình còn , mỗi khi gặp phải thời điểm này luôn núp ở trong lòng chị, mà bây giờ, cũng có người cần bảo vệ rồi, dùng của mình bảo vệ người khác.

ôm đỡ An An hồi, cho đến khi Triển Hiếu An bắt đầu ngủ.

Triển Hiếu An ngủ yên, mới ôm Triển Hiếu An đến phòng của , tiếng vang bên ngoài vẫn ngừng, mưa còn chưa dừng lại, gió vẫn thổi như thế.

nằm giường, làm thế nào cũng ngủ được, mở điện thoại ra, lại gọi, vẫn có bất kì đáp lại nào.

Thấm Tây Lăng mơ màng ngủ, khi tỉnh lại, trời sáng rồi, ánh mặt trời chiếu vào, mỏng manh trải giường. nhìn chăm chăm phía ngoài cửa sổ hồi, xác định là ánh mặt trời, mưa tạnh. Tựa như giấc mộng, trước khi ngủ, mưa còn lớn như vậy, mà cả đêm xong, lại có ánh nắng.

Triển Hiếu An vẫn chưa ngủ dậy, cẩn thận rút ra cánh tay mà Triển Hiếu An gối lên, sau đó dùng cái tay khác nắm, tay đau đến độ có cảm giác gì rồi.

Tay khôi phục được cảm giác, mới nhìn điện thoại đặt bên gối mình, cầm lên, có mấy cuộc gọi nhờ, có Hạ Ngôn gọi, có chị gọi tới, thậm chí còn có đồng nghiệp.... dừng ở mã số quen thuộc, nhớ lại quá khứ, rằng chỉ số của người này mới chỉ gọi lần tới đây.

Thấm Tây Lăng gọi Triển Hiếu An dậy, mặc quần áo cho Triển Hiếu An, chỉnh sửa mình chút, liền chạy tới bệnh viện.

Khi ngồi xe taxi tài xế vẫn còn oán trách, bây giờ đường vẫn có nước còn chưa dọn sạch , đường đều phải chọn đường có địa thế cao, những đường này lại cố tính chắn.

Mấy ngày trước vẫn ngừng mưa to, khiến cả thành phố biến thành thành phố dưới nước vậy, khu vực ngập sâu nhất có thể đạt tới mét. Đột nhiên mưa to như thế, nhưng sau khi trải qua những cơn mưa lớn, mọi người bắt

đầu kiểm tra hệ thống thoát nước của thành phố, kết quả là hệ thống thoát nước căn bản an toàn, tồn tại tai họa ngầm,

hệ thống thoát nước là hệ thống cũ từ mười mấy năm trước, căn bản có thay đổi gì... Sau đó báo chí lại thông báo con số thương vong vì trận mưa này.

Đến bệnh viện xong, là sau hai tiếng rồi. Thấm Tây Lãng đưa Triển Hiếu An, khá nhanh, Triển Hiếu An chậm rì rì phía sau. Thấm Tây Lãng thở dài, quay đầu lại ôm con lên.

“Mẹ, tại sao bố phải ở bệnh viện?” Triển Hiếu An thấy bệnh viện này rất mới.

“Bố bị thương”. xong nhìn được lại véo vào khuôn mặt nhẵn của Triển Hiếu An, “Làm sao con lo lắng chứ? Cũng có ai mua socola cho con nữa đâu.”

Triển Hiếu An uất ức bĩu môi, “Là mẹ bố có vấn đề gì a.”

Thấm Tây Lãng khựng lại, thả chậm bước chân, đứng vậy, gọi điện thoại, là y tá nhận, tình trạng của Triển Dịch Minh bây giờ cho nghe, có lẽ do Triển Dịch Minh bị vật cứng do gió thổi xuống rơi vào chân, sau khi mấy giờ ngâm trong nước, mới có người phát ra, đưa đến bệnh viện, làm phẫu thuật, bây giờ có gì đáng ngại nữa.

Thấm Tây Lãng ôm Triển Hiếu An, cuối cùng cũng tìm được phòng bệnh của Triển Dịch Minh, nhưng lúc này anh còn ngủ, suy nghĩ chút, chờ ở ngoài phòng bệnh.

nhìn, thấy có những người khác, vì vậy có chút ngạc nhiên hỏi y tá. “ thông báo cho những người khác sao?”

Y tá nhìn cái, “ có cách nào thông báo, trong điện thoại của anh ấy chỉ có mỗi số điện thoại của .”

“Cái gì?”

y tá này vậy khiến giật mình, đưa điện thoại của Triển Dịch Minh cho, còn giải thích. Lúc Triển Dịch Minh đưa tới tới đây, bọn họ phát người anh ấy

có hai điện thoại, cái bị dính nước nên cách nào dùng được, cái khác đặt ở trong túi quần áo, còn có chức năng chống thấm nước. Trước bọn họ chú ý tới chiếc điện thoại này, chỉ quan tâm chiếc điện thoại kia thế dùng, suy nghĩ xem nên liên lạc với người nhà thế nào, y tá trực phát có cuộc gọi nhờ, mới biết điện thoại này còn có thể sử dụng, lập tức gọi sang, nhưng có ai nghe.

Thẩm Tây Lăng nghiêm túc nghe y tá kia cái gì, chỉ cầm lấy điện thoại đó, tìm nhật kí cuộc gọi, có nhiều số, nhưng tất cả đều là số của .

nghĩ đến trước kia rất lâu có chuyện thế đón Triển Hiểu An về, cho Triển Dịch Minh, nhắn tin cho anh, lúc đấy anh hỏi nhắn vào số nào... lúc đó anh rất tức giận.

từ từ dựa lên tường, cầm điện thoại, nhàng cắn môi dưới.

.....

Triển Dịch Minh tỉnh lại, liền thấy Thẩm Tây Lăng tựa vào giường bệnh ngủ thiếp . Anh chu mỏ, nhưng không gọi dậy, chỉ nhìn chăm chú. Tóc của vẫn mỏng như thế, nhưng lại rất thẳng, anh vươn tay, đặt ít tóc vào đầu ngón tay, nhàng xoa xoa.

Anh căn bản cần từ trong xe ra, dù lúc đấy nước sâu, xe cách nào lái về phía trước, nhưng anh vẫn nghĩ đến vẫn ngồi ở trước bàn cơm chờ anh, nhận được mở cửa xe ra. nghĩ rằng mưa lớn như vậy, gió cũng lớn như thế, khắp nơi đều có tiếng rầm rầm, thỉnh thoảng có đồ bị rơi xuống.

Kì quái là, khắc kia, anh sợ, cái gì cũng sợ.

Thẩm Tây Lăng giật giật, lúc này mới mơ màng mở mắt, ngẩng đầu trong nháy mắt vừa vặn chạm vào ánh mắt anh.

Sắc mặt của anh vẫn còn trắng, dù bị thương nghiêm trọng, nhưng vẫn yếu.

nhìn khuôn mặt có chút trắng bệch của anh, trong lòng mềm mại phần,

“Làm gì ở lại công ty, càng sống càng dốt.”

“Anh muốn em chờ.”

câu , nước mắt của lập tức chảy ra.

Triển Dịch Minh nhìn chăm chăm, lúc sau mới vươn tay, lau nước mắt của ,”Trước kia thấy em khóc, cực kỳ muốn biết, có ngày em khóc vì anh hay .... Bây giờ thấy rồi, nhưng chút cũng mong đợi nữa.”

căn môi, lại thốt nên lời, chỉ an tĩnh nhìn anh, mà tay của anh còn đặt mặt , xoa xoa vết nước mắt kia.

.....

Trong lúc, Triển Dịch Minh nằm viện, người đến thăm anh ít, đầu tiên là họ hàng nhà họ Triển, sau đó là nhà họ Thẩm, sau là vài đối tác từng hợp tác với anh thương trường.

Nhưng mà Thẩm Tây Lăng ngờ tới, mình gặp lại Hàn Vũ Sắt.

Bởi vì có trong kiến của mình, nên lúc thấy Hàn Vũ Sắt noại trừ bất ngờ ra, có suy nghĩ gì khác trong đầu. cũng rất kì lạ, vì biết gì, đối với Hàn Vũ Sắt cũng có phản ứng gì lớn, luôn bài trừ Hàn Vũ Sắt dưới cuộc sống của mình, thờ ơ lướt mắt qua bụng Hàn Vũ Sắt, lời.

Triển Dịch Minh ăn cơm bệnh viện mấy ngày, muốn ăn nữa, bảo về nấu cơm cho anh, sau đó mang đến cho anh, mặc dù oán trách trận, nhưng vẫn về nhà nấu ăn.

Chương 43:2: (Kết thúc)

4.

nhìn Hàn Vũ Sắt cầm bình giữ nhiệt, cảm giác có phải mình uống công rồi ?

Hàn Vũ Sắt nhìn , sắc mặt biến thành rất nhiều màu sắc.

“Phòng bệnh 5-412”. nhàng ra câu, bây giờ Triển Dịch Minh ở phòng bình thường, lúc đấy bệnh viện xếp như vậy, sau bọn họ cũng cầu đổi sang phòng khác.

Hàn Vũ Sắt hơi sững sờ, Thẩm Tây Lăng được đoạn ngắn rồi mới gọi Thẩm Tây Lăng lại, “Tại sao? Tại sao có thể như vậy.....”

Hàn Vũ Sắt hiểu, vì sao Thẩm Tây Lăng nhìn thấy mình như vậy, cứ bình thản mà chút tức giận cũng có.

Thẩm Tây Lăng quay lại, đứng trước mặt Hàn Vũ Sắt, “Rất đơn giản, nếu như tôi quyết định ly hôn Triển Dịch Minh, đó nhất định do hành vi sai trái của anh ấy, hoặc là tới cuộc hôn nhân này, ở trong lòng tôi nó cũng quan trọng hoặc là muốn nhiều, cho nên anh ấy mới vậy.....” tạm ngừng, “Giống nhau, nếu như tôi tính muốn sống vui vẻ với anh ấy, đương nhiên mặc kệ mâu thuẫn lúc trước, sau đó bỏ qua những người và việc khiến tôi thoải mái. Nếu là như vậy, tôi là gì mà quan tâm tới , muốn biến thành cây gai khiến tôi khó chịu đây? Bất kể tôi quyết định tách ra hay ở cùng nhau, đều là chuyện của tôi, tôi là gì mà muốn biến thành chuyện to tát nhỉ?”

Hàn Vũ Sắt thấy buồn cười, ra mình ở trong lòng người khác, căn bản cũng phải gì to tát lắm.

Thẩm Tây Lăng lại tiếp tục, “Cũng bởi vì tôi biết , cũng có đạo đức hoặc là dùng chiêu bài phá hỏng chuyện của người khác mà cần giảng đạo lý hay tức giận, nếu như đối phương có tư cách để giảng đạo lý cũng làm những chuyện này, mình cần gì phải lãng phí thời gian và sức lực, thời gian này chắc chắn có nhiều người biết xấu hổ như vậy, ai cũng thay đổi được suy nghĩ của bọn họ.”

Thẩm Tây Lăng xong, lập tức ra ngoài.

cười cười, mình thay đổi rồi, trước kia, liền thấy có tin ngoại tình liền khó chịu muốn chết, nhưng bây giờ, còn có thể cười nhiều lời vĩ đại nhưng thực tế chút ý nghĩa nào cả, lúc nào trái tim của trở thành mạnh mẽ vậy?

Hàn Vũ Sắt cầm theo bình giữ nhiệt, tới phòng bệnh của Triển Dịch Minh.

Nghe tiếng cửa được đẩy ra, Triển Dịch Minh còn tưởng rằng Thẩm Tây Lăng tới lấy cái gì, thấy Hàn Vũ Sắt xong, ràng có chút bất ngờ.

Hàn Vũ Sắt lên trước, “Nghe anh bị thương, cho nên làm chút canh.....”

Triển Dịch Minh nhú mày, “Bây giờ anh muốn ăn.”

“Là muốn ăn đồ em làm hay đơn giản chỉ là muốn ăn vậy?” Hàn Vũ Sắt để bình giữ nhiệt xuống, đột nhiên cứng ngắc mở miệng hỏi thăm.

Sắc mặt Triển Dịch Minh thay đổi, “Do người.”

Hàn Vũ Sắt run cái, căn môi, giống như kiếm chế lấy nỗi đau đón không lồ.

Cuối cùng có chút nhịn được, “Đừng đến nữa, về sau cũng cần xuất trước mặt anh, em là tốt, nên vì hạnh phúc của mình .”

“Tại sao? Tại sao phải như vậy, trước kia anh phải như thế.....”

“Trước kia anh là loại người gì?” Triển Dịch Minh mở miệng hỏi ngược lại.

Hàn Vũ Sắt sững sốt chút, đúng vậy, trước kia anh là loại người gì, lúc anh trai gặp phải chuyện may, anh giúp , sau đó bọn họ gặp nhau, gọi mình..... sau đó sao?

“Anh em sao?” ngây ngốc hỏi ra những lời này, nhưng dừng khí để nghe cũng có, cầm theo bình giữ nhiệt mang tới lúc đầu, rồi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, cũng biết mình sai rồi, nên hỏi anh “Anh em sao” mà nên hỏi anh, “Anh có em ?”.....

Trước kia hiểu, luôn cảm giác mình ở bên cạnh anh, chỉ cần anh có người khác, vậy mình là quan trọng nhất. Cho nên hỏi bạn bè mình, vì sao anh lâu rồi tiến thêm bước nữa với . Các bạn rằng, anh tôn trọng , biến thành người phụ nữ tùy tiện.

Bây giờ nghĩ lại, những điều này đều là chuyện cười.

Thẩm Tây Lăng chỉ làm chút thức ăn, liền cho vào hộp cách nhiệt, đem tới bệnh viện. vào phòng bệnh xong, liếc mắt nhìn bốn phía, máy móc mở ra hộp cách nhiệt, “Vẫn ăn sao?”

“Đói bụng.” Anh nhìn cái, “Vẫn đói bụng.”

Thẩm Tây Lãng liếc anh cái, đưa đồ ăn cho anh.

Triển Dịch Minh nghiêm túc ăn, còn quan sát vẻ mặt của , chỉ ngồi, trầm mặc hồi.

“Lúc xuống có gặp Hàn Vũ Sắt.” cúi đầu nhìn giấy của mình, cũng nhìn anh.

Triển Dịch Minh cau mày, “Là anh đúng, nhưng anh..... ích kỉ cảm thấy mình hề phản bội.....” Anh ngừng chút, “Bất kể là suy nghĩ hay là thực chất.”

Anh câu tiếp theo rất cứng ngắt.

5.

Thẩm Tây Lãng lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt lóe lóe.

Anh có chút gấp gáp, “Em tin anh?”

Thẩm Tây Lãng thờ dài ra hơi, “ phải, phải em muốn nghe anh giải thích, chỉ muốn cho anh biết, Triển Dịch Minh, mặc kệ chuyện lúc trước, lần sau thể chiếu theo lệ này nữa.”

Bất kể cái gì thực chất hay thực chất, hy vọng có nữa.

Rất nhiều thứ, mặc dù mực thay đổi, có chút thói quen vẫn duy trì. Ví như thích.... Bắt đầu từ hôm nay.

Khi học đại học, có lần thầy giáo giao bài tập, nhất định phải làm sau 11 giờ đêm, bởi vì khi đó là thời gian trường tắt mạng internet . Nếu như chưa tới 11 giờ đêm, chắc chắn làm được bài, dù là chuyện gì cũng được, cũng thà ngán người, phải tới 11 giờ đêm mới từ từ làm bài, người thú vị, cách suy nghĩ độc đáo, cách làm cố chấp.

Thẩm Tây Lãng có gặp Đỗ Diên Hằng lần nữa, thời gian cũng lâu, phải là trong hôn lễ của Đỗ Diên Hằng sau nhiều năm, mà người Đỗ Diên Hằng

cưới phải là Yến Tử mà bác Đỗ hài lòng, mà là đồng nghiệp của anh, dĩ nhiên đây là chuyện về sau.

Thẩm Tây Lãng nhìn thấy Đỗ Diên Hằng, là ở trong hôn lễ của Hường Tri Dao.

Đối tượng kết hôn của Hường Tri Dao là bạn học cùng trường cấp ba. Bởi vì chuyện Giang Dân Thành thích nhất chính là xé sách, mà nguyên nhân xé sách là bị Hường Tri Dao cự tuyệt, từ chối lần, anh liền xé lần, khiến các thầy vô cùng đau lòng nhức óc. Có lần Giang Dân Thành xé sách, hai tháng tới trường, thấy giáo tự mình xin quay trở lại, lại còn đưa cho anh bộ sách hoàn chỉnh, muốn Giang Dân Thành quyết tâm học hành, dù sao hai tháng cũng học, sau đó tới kì thi, Giang Dân Thành đứng thứ nhất, vì vậy chuyện lưu ban đều chuyển sang 1 bên.....

Lúc đấy Hường Tri Dao ghét Giang Dân Thành vì trừ đọc sách ra cái gì cũng biết, ai biết nhiều năm sau, Hường Tri Dao gả cho tiểu tử thú vị mà năm đó thấy ghê tởm.....

Hường Tri Dao ở trong hôn lễ của người khác thích làm âm ỉ, đương nhiên trong hôn lễ của mình cũng lựa chọn làm âm ỉ.

Thẩm Tây Lãng khuyên được phen, nhân lúc rảnh rồi hỏi, “Nghĩ thế nào mà quyết định lập gia đình?”

Hường Tri Dao suy nghĩ chút, “Người sống đời này, ai có thể tìm được người chung tình với mình như thế, bỏ lỡ, lại có người như vậy nữa. Anh ấy nhiều năm như vậy, người bạn cũng có, với tớ rằng chỉ cần tớ chưa lập gia đình, anh ấy cân nhắc sang người khác.”

Thẩm Tây Lãng cười, nếu là người hiểu Hường Tri Dao, nhất định tin lời này.

“Tớ muốn nghe lời , phải cái cơ cậ với người khác đâu.”

Hường Tri Dao liếc Thẩm Tây Lãng cái, “Được rồi, bây giờ anh ấy khác hẳn với ngày trước, rất có bản lĩnh, xem ra trước kia tớ xem thường anh ấy.

Dĩ nhiên điều quan trọng nhất đó là, bây giờ anh ấy đẹp trai mạnh mẽ hơn hẳn so với trước kia.....”

Thẩm Tây Lãng nâng trán.

Thẩm Tây Lãng với Hường Tri Dao chuyện lát, liền thấy Đỗ Diên Hằng vào. Hường Tri Dao thở dài, đẩy cái, “Nếu muốn .”

Thẩm Tây Lãng suy nghĩ chút, tới chỗ Đỗ Diên Hằng.

Hường Tri Dao mở to hai mắt, thầm nghĩ: đúng là sao? lo lắng gì tới tâm tình chồng cậu à.....

Thẩm Tây Lãng chỉ mấy câu với Đỗ Diên Hằng, và Đỗ Diên Hằng từ phòng ngoài ra, Đỗ Diên Hằng tự nhiên tới chỗ bạn học bên kia, Thẩm Tây Lãng vẫn đứng tại chỗ.

Bởi vì cách đó xa, Triển Dịch Minh dùng con mắt thần quan sát khắp nơi, anh tìm người nào, hơn nữa mặt vẻ rất lo lắng.

Anh nhìn vòng, hình như rất sốt ruột, cùng những người bên cạnh gì xong, liền tới bên này.

Thẩm Tây Lãng vốn định mình vào chỗ anh thấy được, lúc này, ra, nhìn thấy mặt anh có vẻ nhõm hẳn .

Triển Dịch Minh tới, cười với , “Vừa rồi có người hỏi em, cho nên mới tới xem chút.”

Thẩm Tây Lãng vạch trần anh, gật đầu cái, cùng với anh.

nhàng kéo cánh tay anh, lúc này nhớ lại nhiều năm trước, và Hường Tri Dao ở trong phòng ngủ đọc cuốn tiểu thuyết về tuổi thanh xuân, lúc đấy Hường Tri Dao đọc cuốn tiểu thuyết này : Có lúc chúng ta thường cho là người cùng với chúng ta cả đời người cũng thể cùng chúng ta đến cuối cùng, mà chúng ta cũng nghĩ rằng người này có thể chọn cùng mình tới cuối cùng hay là tới cuối cùng.

Lúc đấy hiểu, bây giờ hiểu.

Quá so đo, quá mức quan tâm, có lẽ cũng tốt, có thể làm mà sợ hãi mất , may ra mới là chân chính có được.

6.

Tối hôm đó, trong mơ, cũng thích là mơ, bởi vì biết, tất cả đều từng trải qua, toàn bộ khiến thể thừa nhận, lần đầu tiên nhìn thấy Triển Dịch Minh, phải ở trong lớp của thầy giáo đó, thậm chí còn biết anh sớm hơn Hường Tri Dao. ra biết đây là bài giảng hay là bài học cuối cùng, nhưng bị tên lớp này hấp dẫn mới vào, tên lớp là – tình là gì?

Mỗi người đối với tình đều có định nghĩa khác nhau, mà bây giờ có giáo lại muốn dùng cái tên này để giảng bài, cực kì muốn biết, mặc dù suy đoán cảm giác vừa cổ cho ra định nghĩa. Cũng thỏa đáng, bởi vì mỗi người có phương thức biểu đạt tình khác nhau, cố định định nghĩa mà , vốn là điều sai lầm.

Mặc dù như vậy, còn vào phòng học, cũng tính là tới trễ, chỉ còn lại vài chỗ ngồi. Hơn nữa khó thấy được phòng học lớn này có thể ngồi đầy người, xem ra rất nhiều người nhàm chán như .

Khiến bất ngờ chính là, giáo này căn bản đưa ra định nghĩa về tình , mà bảo các sinh viên ở dưới thảo luận, mình cho rằng tình là cái gì.

Lúc bắt đầu, những bạn học này còn trầm mặc, sau cũng có bạn học tích cực lên tiếng, giáo này khích lệ là chính, cũng đánh giá cái gì, khiến Thẩm Tây Lăng vẫn có cảm tình.

Từ từ, liền có bạn học rằng xã hội bây giờ rất ít hoặc là có tình thuần túy nữa, hơn nữa lộ ra vật chất, ví

Dụ như rất nhiều nữ sinh giờ thích người đàn ông có tiền. Mà nữ sinh nghe thấy như vậy, lập tức bày tỏ, cứ cho là có nữ sinh như vậy, nhưng vẫn có nhiều nữ sinh giữ mình trong sạch, hơn nữa coi như nữ sinh làm ra chuyện người ta hiểu, cũng là bị đàn ông ép, bây giờ nữ sinh hao phí tuổi xuân đánh liều với người đàn ông khi người đàn ông thành công rồi, phải đều đuổi phụ

nữ ra khỏi cửa sao? như vậy, tại sao còn phải hao phí thanh xuân người đàn ông đó?

giáo kia chẳng những ngăn cản, còn tiếp tục khích lệ mọi người lên tiếng.

Tiếp biết là ai ra lời kinh điển của Thẩm Tông Văn*: tôi qua rất nhiều cây cầu, thấy nhiều mây, uống qua rất nhiều loại rượu, nhưng chỉ người có tuổi thích hợp.

Thẩm Tông Văn: (28/12/1902 -10/5/1988-) là trong những nhà văn vĩ đại nhất của Trung Quốc đại, sánh cùng Lỗ Tấn. So với những cây đại thụ văn đàn Trung Quốc đầu thời kì đại, ngòi bút của ông hướng nhiều hơn đến những đặc trưng văn hóa vùng miền.

Câu này là tớ tự edit ra thể chuẩn lăm về cái hay của nó, nếu ai tìm được câu dịch chính xác guier cho t để t sửa lại nhé ^^

Ai cũng biết vâu kia của Thẩm Tông Văn tới người vợ của ông, thậm chí Thẩm Tông Văn theo đuổi vợ mình hơn nhiều năm, cuối cùng nữ thần trong lòng ông trở thành vợ ông. Vậy mà có bao nhiêu người biết, sau khi Thẩm Tông Văn kết hôn, Trương Triệu Hòa (Vợ ông) xử lý chuyện trong nhà, mà Thẩm Tông Văn cùng với số nhà thờ khắc đều nhiệm đây?

Vì vậy người ta mới ra câu của Thẩm Tông Văn, có nghĩa là thể vứt bỏ vợ mình sang người khác.

Sau khi quan điểm này xuất , lập tức có người phản bác, rằng Trương Triệu Hòa hiểu Thẩm Tông Văn, đây là Trương Triệu Hòa tự mình thừa nhận, Trương Triệu Hòa căn bản xứng với Thẩm Tông Văn. Thẩm Tông Văn từng được đề cử giải Nobel văn học.

Hai quan điểm này tranh cãi ngừng nghỉ, co giáo kia vừa nghe xem sinh viên tranh luận, sau đó tới bên cạnh Triển Dịch Minh chơi điện thoại. Mọi người đều bị đề tài này nâng lên hứng thú của mình, cùng thảo luận với người bên cạnh, Triển Dịch Minh lại cúi đầu nhìn bản vẽ.

giáo gõ bàn Triển Dịch Minh, “Bạn học, em xem, em có ý kiến gì ?”

Hình như Triển Dịch Minh có chút hiểu, nhưng người bên cạnh anh lập tức ra.

Anh đứng rất thẳng, hề có cảm giác ảo não vì bị giáo bắt được, “Em cho rằng, Thẩm Tông Văn có thể gặp được Trương Triệu Hòa, là may mắn lớn nhất cả đời Thẩm Tông Văn.”

giáo kia chau mày, ý bảo anh tiếp, mà bạn học hình như cũng cảm thấy hứng thú.

“Chúng ta ở đời này, có thể có bao nhiêu cơ hội gặp phải người khiến chúng ta theo đuổi bất chấp tất cả thế chùn bước? có thể gặp được phải là may mắn sao? Luôn có người được là may mắn, nhưng em cho rằng, người khác mới là may mắn. Mọi người suy nghĩ thử xem, khi chúng ta được cũng xác định người này phải người mình, người ấu phải thích hợp với mình, mình ghét người ấy. Nhưng khi chúng ta lại biết, người đó chính là người mình muốn, chính là mình luôn tâm niệm, đây chính là may mắn, bởi vì biết hơn nữa còn tìm thấy người mình muốn.”

giáo bị quan điểm này hấp dẫn, gật đầu cái.

Đột nhiên có nữ sinh mở miệng, “Vậy cậu tìm được chưa? Vận may của cậu”

Triển Dịch Minh nhìn nữ sinh kia cái, “Tìm được rồi.”

Chuông tan lớp vừa kêu lên, Triển Dịch Minh đột nhiên quay đầu lại nhìn phía sau vòng, lúc này Thẩm Tây Lăng nhìn anh, cũng cảm thấy quan điểm của anh rất kỳ lạ, là kỳ quái, nhưng lại rất có đạo lý. biết có phải là cảm giác của hay, cảm thấy ánh mắt của anh dừng người mình hai giây.

giáo kia đứng giảng đường, “Lớp học này chính là cho mọi người biết, mỗi người đều hiểu tình cách khác nhau, mỗi người đều có cách nghĩ tình thuộc về mình, chỉ cần thích hợp với tình của mình chính là thành tốt nhất.”

Thẩm Tây Lăng tỉnh lại, bóng đêm tối tăm, tay bị người khác nắm chặt.

rut chút, hình như làm người bên cạnh thức giấc.

“ tỉnh rồi à?”

được Triển Dịch Minh hỏi.

Tâm tình của còn có chút mơ hồ, nhưng trong lòng có thứ gì đó càng được xác định , chỗ trống trong lúc vô tình được lấp đầy.

nhích lại gần tới anh chút, đôi môi dính lên môi anh, hình như anh cứng đờ, lúc này mới từ từ đáp lại.

“Triển Dịch Minh, chúng ta lại có thêm đứa con nữa !”

Nếu như thế này có thể khiến anh an tâm, cảm giác an toàn là dành cho nhau.

Tình thích hợp với mình là tình tốt nhất.

Hết.

Last edited by a moderator: 13/9/14

banglangtrang123, 12/9/14

#41

banglangtrang123

banglangtrang123 Well-Known Member Staff Member Super Moderator

Bài viết:

6,109

Được thích:

5,853

Tác giả ra suy nghĩ của mình: (đây chỉ là 1 phần thôi)

Trước có người bạn hỏi tôi, tại sao tôi lại viết nữ chính như vậy. Đúng vậy, ấy tùy hứng như vậy, lại hiểu chuyện, thậm chí có nhiều người thấy, ấy có ưu điểm nào. Nhưng tôi chọn viết về người phụ nữ thế này, chúng ta thường cũng lấy trưởng thành làm lý do, sau đó khiến những thứ đơn thuần hồn

nhiên kia phai màu . Lớn lên nhất định thế đơn thuần lại ngây thơ sao?
Cũng phải, chỉ là chúng ta không có năng lực vừa đơn thuần ngây thơ mà
thôi. Nếu như lớn lên phải trả giá là mất những thứ này, vậy nên tự hào về
nó sao? Tôi cảm thấy, thậm chí có chút.... Đáng buồn, bởi vì là bị buộc,
phải thực nghĩ vậy.

Trong chúng ta cũng có nhiều người đồng ý lớn lên như vậy, cũng nhận
định lớn lên thế này, vậy có ít người nguyện ý đấu tranh chứ? Nhiều hành
động của nữ chính tốt lắm, nhưng ấy mức đấu tranh, dù cuối cùng khuất
phục, thậm chí đến cuối cùng cũng con đường mà đa số người đều .

Vậy tại sao tôi lại muốn viết cốt truyện thế này? Bởi vì tôi còn nhớ lúc tôi
học trung học từ phòng học về phòng ngủ có khắc, suy nghĩ trong đầu tôi
là: Cả đời tôi chỉ biết người, chỉ kết hôn với người, sống đến răng long đầu
bạc.

Suy nghĩ này, bây giờ tôi nhớ lại khiến tôi cảm giác mình ngu ngốc, mà tôi
hoàn niệm mình khi đó. Mà mình bây giờ, ngừng thỏa hiệp, ngừng khuất
phục, mình như vậy, tôi thích, dù tôi không thích cũng chẳng có tác dụng gì,
bởi vì tôi vẫn phải làm như vậy.

Tôi viết người phụ nữ thế này, luôn trốn tránh, giống với tôi, vẫn muốn
dùng nhiều việc trốn tránh, bất mãn đối với cuộc sống bây giờ, sau đó cuối
cùng lại về trạng, ra tự tôi chính là người tuyệt vời.

Ngoại truyện : Chúng ta chia tay !

Hương Tri Dao lấy quần áo của mình ra, đặt giá sách, vị trí của mình gần
cửa nhất, giờ phút này liên tục xoa tay múa chân trước cái gương đằng sau
cửa. Món này hài lòng lắm, số đồ hình như đẹp mắt lắm, tóm lại, có cái nào
có thể làm cho nhìn sơ qua. hơn tiếng rồi, còn buồn phiền vì quần áo. Lần
này chỉ hẹn mình với Triển Dịch Minh, còn cả đám bạn, nên phải cố gắng
mặc quần áo đẹp.

Sáng sớm liền sột soạt, Thẩm Tây Lăng vẫn còn ở giường híp mắt lộ ra khuôn mặt nhẵn, nhìn Hường Tri Dao cái, lại rụt về, ngủ tiếp.

Hường Tri Dao nhìn chăm chăm Thẩm Tây Lăng, thời tiết cũng nóng lên, bạn cùng phòng đều thay bằng chăn lụa trắng hóng mát lại phòng muối, Thẩm Tây Lăng lại , dùng chăn dày cộm nặng nề, làm hại mấy người các buổi tối lúc ngủ nhìn chăn của cũng thấy nóng, bảo đổi kiên quyết đổi.

“Nếu tỉnh rồi, cho ý kiến !” Hường Tri Dao kêu la lên, trong phòng ngủ chỉ có 2 , hai bạn học kia nhà gần với trường, chủ nhật cũng về nhà.

“Hẹn mấy giờ?” Thẩm Tây Lăng với giọng miễn cưỡng.

“Bốn giờ chiều.”

giường có chút động tĩnh, Thẩm Tây Lăng sờ điện thoại, vừa nhìn bây giờ mới có 10 giờ sáng, lập tức giả chết, bất kể Hường Tri Dao gọi thế nào đều động đậy.

Cuối cùng Hường Tri Dao mượn Thẩm Tây Lăng cái váy mặc, lý do là trong lòng đàn ông đều có Lâm Đại Ngọc*, hôm nay giả bộ Lâm Đại Ngọc chút. Hơn nữa, và Triển Dịch Minh hẹn hò lâu như vậy, ngày này đều ăn mặc kiểu, người ta nhìn cũng thấy phiền.

*Lâm Đại Ngọc trong tác phẩm Hồng lâu mộng, tứ giải thích ở mấy chương đầu.

Khi đó Thẩm Tây Lăng mới từ giường bò dậy, tóc loạn, mặt còn vẻ buồn ngủ, nghe như thế lập tức gật đầu cái, sợ bị Hường Tri Dao kéo lại lần nữa, lập tức chạy rửa mặt.

Hường Tri Dao kiên định với suy nghĩ của mình, ngay cả mình ngày ngày ăn món ăn cũng thấy chán, đàn ông đương nhiên cũng thấy chán với người phụ nữ bên cạnh mình. Cho nên cảm giác mình thay đổi chút rất tốt, hướng chi bây giờ Triển Dịch Minh ra ngoài thực tập, thấy những ăn mặc đoan trang, chừng đổi khẩu vị.

Thời gian vừa tới, liền cầm túi ra cửa.

Vốn trước kia và Triển Dịch Minh hẹn cũng đưa Thẩm Tây Lăng cùng, Thẩm Tây Lăng tự nhiên kéo Đỗ Diên Hằng cùng nữa, bốn người, hai đôi, cảm giác cũng tệ. Nhưng Thẩm Tây Lăng ích kỉ, hình như thích gian hai người hơn, vì vậy về sau liền hẹn hò với bạn trai của mình.

tới chỗ hẹn, Triển Dịch Minh đến trước. nhìn người ở phía xa xa đó, mặc áo sơ mi màu đen thương hiệu nổi, quần thể thao, trang phục tùy tiện, nhưng cảm giác bạn trai mình có thể đánh đổ được vô số đàn ông con đường này.

Hình như anh thấy , mặt chuyển sang phía . Điều này khiến quên mất hôm nay nên giả trang thực nữ, vì vậy dứt khoát chạy tới, làn váy tung bay, nụ cười như hoa, cực kì mỹ lệ. Nếu như chạy nhanh như vậy, có lẽ thấy nét mặt anh biến đổi ràng như thế. Mang theo kinh ngạc mừng sau về sau cũng khôi phục bình thường, khiến giải thích được. tới chỗ, trầm mặc mấy giây mới mở miệng, “Anh đợi lâu ?”

“ lâu lắm.” Triển Dịch Minh nhìn mặc váy, “Nghĩ thế nào lại mặc như vậy?”

“Khó coi sao?”

“ phải.”

Chỉ là người thích hợp lắm, nhưng anh .

Hướng Tri Dao kéo tay Triển Dịch Minh, chỉ là hôm nay phát anh bình thường. Ngày thường, bọn họ ít nhiều cũng tìm chỗ để chuyện, hôm nay lại khác, anh cứ trầm mặc. có nhiều bạn, dạng tiếng có trọng lượng, có thể hẹn ra ngoài chơi mạt chược uống rượu, tới bar nhảy nhót, bạn bè kiểu này, từ trước đến giờ từ chối, tại sao phải từ chối, bạn bè kia cũng có thể mang đến cho mình vô số niềm vui.

quyết định giới thiệu Triển Dịch Minh với các bạn của , quan sát thời gian, người đàn ông này tệ, là đáng vẽ và tính tình thích, như vậy, vậy là anh thôi.

Trước đưa đám bạn ăn cơm, nếu là bình thường, thời gian ăn cơm chắc chắn rất dài, nhưng hôm nay còn có giải trí, vì vậy mọi người vội vã ăn xong liền

tới quán rượu. Hường Tri Dao trước bao hết, cho nên các trong quán rượu, điều này có nghĩa là náo nhiệt.

Nữ sinh ở đây sớm lên, là mặc váy, vốn định mặc bikini, nhưng thế những người đàn ông này lời rồi, vì vậy đổi sang mặc váy, càng ngắn càng tốt. Hơn nữa, những nữ sinh nửa phần Hàn, vì vậy mỗi người mang tới bài Hàn*.

*: Cái này t thử xem QT là Hàn tên nước thời Chu, nay thuộc miền Trung tỉnh Hà Nam và miền đông nam tỉnh Sơn Tây, Trung Quốc.

Hường Tri Dao và Triển Dịch Minh ngồi chung chỗ, cười nhìn từng người lên hát, phát đúng cũng sao.

Đám đàn ông cũng tham gia náo nhiệt, lên hát, “Quan khách, thế.”, hát tới đoạn, ‘Đều tại em đẹp như vậy, phong cách lại quyết rũ như thế.’ mọi người cười ầm lên, sau đó nam sinh khác hăm hừ, “.... nên....”

khí quả cao tới cực điểm.

Hường Tri Dao từ trước đến giờ thích chơi, nhưng hôm nay lại chọn mặc váy, vừa rồi còn bị mấy người bạn cười, cũng tiện lên tr

Minh, phát anh cười cứ như cười, cả người có vẻ chần nản, vì vậy kéo anh, “Anh làm sao vậy? có phải công việc có vấn đề hay ?

Vẫn hi vọng anh cũng vui chơi chút, thuận tiện mấy người bạn thấy anh như vậy trạng thái của anh, đành phải thôi.

Anh phất tay cái “ có gì” Trong ánh mắt còn nghi ngờ sao lại hỏi mình như vậy.

Hường Tri Dao cười cười, cứ có cảm giác rất kì quái.

Mọi người chơi xong, liền ngồi xuống uống rượu. Hường Tri Dao tranh thủ thời cơ này, giới thiệu Triển Dịch Minh cho mọi người, vì vậy mọi người bắt đầu thay nhau mời rượu, Triển Dịch Minh cũng từ chối, vốn mọi người

cố ý làm khó. Điều này làm Hương Tri Dao rất lo lắng, cũng may, tửu lượng của anh nhìn qua cũng tệ lắm.

Bằng sai cũng bù nhiều lần rượu như thế.

“Ai, các cậu đừng có khinh người quá đáng nữa.” nhin được mở miệng.

“Lại đau lòng. . .” Thịnh thoảng truyền ra tiếng cười.

Triển Dịch Minh uống ít, mặt cũng đỏ, mấy người đàn ông bên cạnh thấy vậy, liền uống rượu nữa.

Mọi người bắt đầu chuyện phiếm, hỏi Hương Tri Dao bọn họ gặp nhau thế nào, hẹn hò ra sao, hơn nữa thể tránh khỏi, khiến cực kì buồn bực, cứ như đám già 38 vậy. . .

Nam sinh ngồi bên cạnh Triển Dịch Minh vỗ vỗ vào người anh, “Ai, cậu muốn làm gì nhất đối với người phụ nữ mình ?”

Vốn tốt bụng như vậy, muốn thừa dịp Triển Dịch Minh say rượu nghe lời bạo của anh

Hương Tri Dao cũng ngăn cản, ra cũng muốn biết.

mặt Triển Dịch Minh mang theo mê mang, “Người phụ nữ tôi ?”

“Đúng, cậu muốn làm cái gì nhất với ấy?” vẫn còn hướng dẫn từng bước.

Triển Dịch Minh bưng chén rượu lên hộp uống hết, “Tôi muốn đánh gãy chân ấy. . .”

Mọi người khiếp sợ, cười cũng cứng lại, “tại sao?”

“Như vậy ấy chạy nữa, tôi có thể đuổi theo ấy. . .”

câu , thế nhưng khiến nữ sinh ở đây cảm động, phem cảm thán xong, đều nhìn Hương Tri Dao, “Quý trọng anh ấy tốt, cậu như vậy. . .”

Hương Tri Dao lại thấy mình ở ngoài, giống như cái cầu đó có quan hệ gì tới mình, lúng túng liếc nhìn Triển Dịch Minh, anh gục bàn, thể làm gì khác hơn là cười với bạn, “Anh ấy uống say lung tung các cậu cũng tin, khó trách

cứ bị đàn ông lừa, giữa chúng tôi là tớ đuổi theo anh ấy, chỗ nào cần anh ấy đuổi theo.”

Bạn bè tự nhiên hỏi, trong đó có nam sinh trong đám đo , “lời uống say mới là lời lòng, ‘Rượu vào lời ra’ cậu chưa từng nghe thấy sao?

Hương Tri Dao được bên trong mình là cảm giác gì, nhưng suy nghĩ chút cũng thấy rất ngọt.

đưa Triển Dịch Minh tới nhà bạn ở nhờ đêm, lúc về trường đầu tỉnh táo ít.

Lúc này, mới nhớ tới lời của Triển Dịch Minh: tôi muốn đánh gãy chân ấy, như vậy ấy chạy nữa, tôi có thể đuổi theo ấy...

Cứ cảm giác có chỗ nào đúng.

Tại sao muốn đuổi theo? Bởi vì chạy quá nhanh, cho nên anh ấy đuổi kịp. . .

Đứng lại chỗ, toàn thân run rẩy.

Ngày hôm sau. Hương Tri Dao lên chạy tới văn phòng, hỏi nhiều người quen biết, mới biết Triển Dịch Minh chính xác là sinh viên thầy thích nhất. đồng thời lúc thầy lười còn muốn đưa bài thi để anh chấm.

Trong lòng có rất nhiều thứ, dây dưa thành đoàn.

Tâm tình của tốt, biểu rất ràng, trở về phòng ngủ xong, Thẩm Tây Lăng liền hỏi thế nào.

“Tâm Tình tốt.” nhìn Thẩm Tây Lăng, “Uống rượu với tớ !”

phải rượu vào lời ra sao?

tuần sau, Hương Tri Dao liên lạc với Triển Dịch Minh

“Triển Dịch Minh chúng ta chia tay !” cầm được cũng buông được, cho tới giờ đều là tác phong của ,

Triển Dịch Minh dừng lâu, “Em chắc chắn chứ?”

“Em chắc chắn” ba chữ ngậm trong miệng, vẫn ngờ chính mình lại ra lời như thế.

“Em nhớ anh đồng ý hẹn hò với em trước chưa gặp em, chỉ bằng bức thư, anh đồng ý làm bạn trai em, có phải anh quá tùy tiện hay ?”

Hình như Triển Dịch Minh nghĩ tới điều gì: “Cho nên bây giờ em muốn thoát khỏi người đàn ông tùy tiện như anh?”

“Đúng vậy, làm sao anh có thể tùy tiện như vậy! Hướng Tri Dao nắm điện thoại chặt, “Em xác định rồi, chúng ta chia tay !”

“Ừ”

“Làm sao anh cũng thử xoay chuyển? có lẽ anh cố gắng em mềm lòng!”

Triển Dịch Minh lại cười “Đừng như vậy.”

Ba chữ, làm cho thấy chua xót muốn được khóc. Đừng như vậy, thế nào chứ.

“Đây nam sinh viết thư tình cho em, làm chuyện khiến em rung động, nhưng em lại thấy chướng mắt, làm sao em lại nhìn trúng cái người đàn ông để em vào trong mắt, mẹ kiếp, thói đời chết tiệt”

“Đúng vậy, thói đời chết tiệt”

Nghe lời này của anh, lập tức cảm thấy thoải mái, anh cũng khá hơn là mấy.

Cúp điện thoại, Hướng Tri Dao ngậm nga giao điệu, thất tình, lại có thể làm thành con người mới, tốt.

Mỗi lần thất tình, đều là con người mới.. . . . .

END.

Mời bạn ghé thăm **Đào Tiểu Vũ's eBook** để tải nhiều ebooks hơn nữa.

